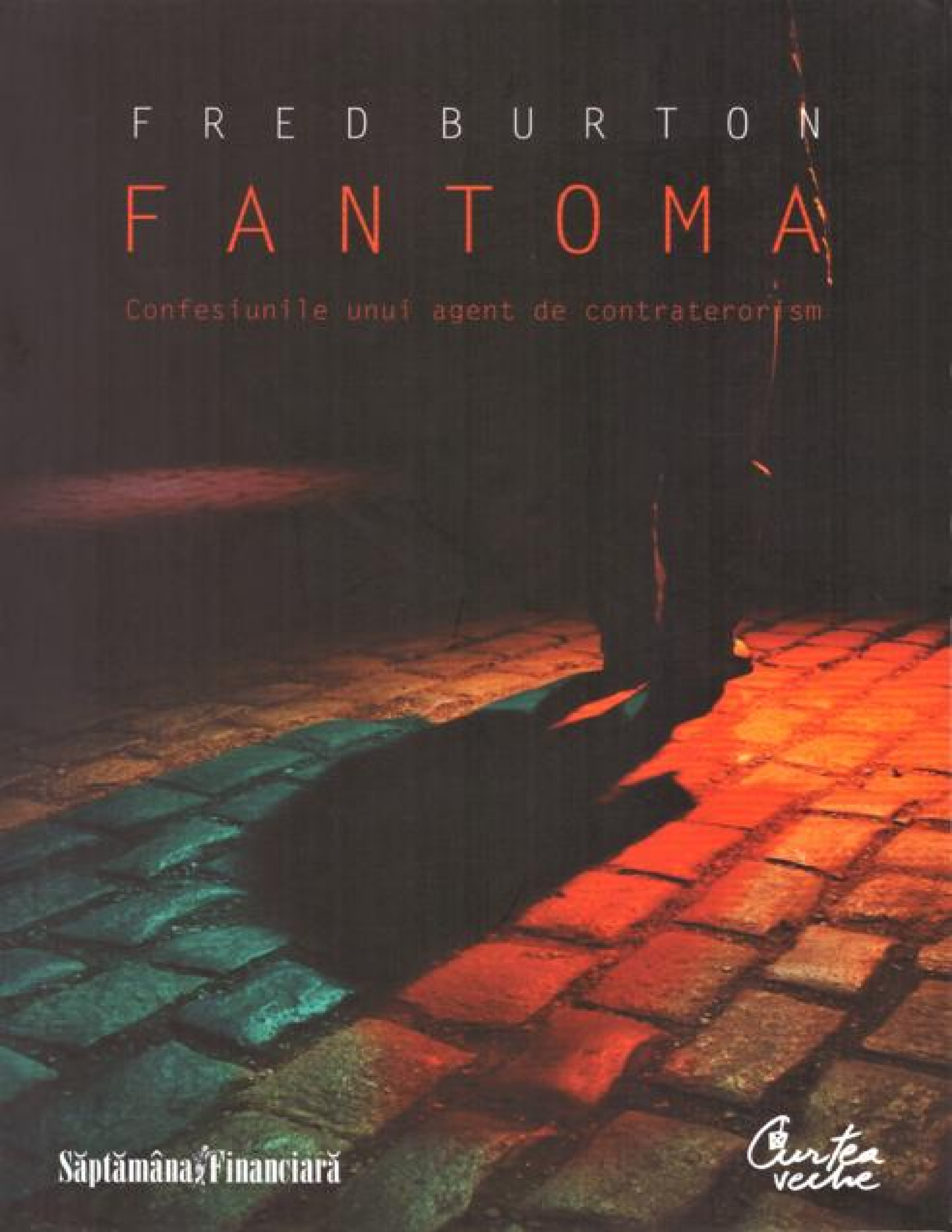
FRED BURTON

FANTOMA

Confesiunile unui agent de contraterorism

Săptămâna Financiară

Curtea Veche

FRED BURTON

FANTOMA

Confesiunile unui agent de contraterorism

CURTEA VECHE PUBLISHING 2009

Ghost: *Confessions of a Counterterrorism Agent*
2008

FRED BURTON, unul dintre cei mai mari experţi mondiali în domeniul securităţii, teroriştilor şi organizaţiilor teroriste, este vicepreşedinte pentru contraterorism şi securitate corporatistă la Stratfor, o influentă companie privată de spionaj. E fost şef asistent al Serviciului de Securitate Diplomatică, diviziunea de contraterorism din cadrul Departamentului de Stat al Statelor Unite.

Răposatului agent federal Brad Smith, din Divizia de Contraterorism, Serviciul Diplomatic de Securitate al Departamentului de Stat al SUA

prefaţă
LISTA

Port mereu cu mine o listă de nume. E scrisă cu cerneala neagră a unui stilou cu rezervor într-o agendă cartonată, îmbrăcată în piele italiană de culoare neagră, şi o plimb cu mine prin oraş în geanta mea de umăr uzată Ghurka sau, atunci când călătoresc, în mica mea servietă de aluminiu, Zevo Halliburton, chiar lângă revolverul cu încărcător de cinci gloanţe, Smith & Wesson 637.

În orice moment există în jur de cincisprezece nume în listă, dar de fapt numărul variază în funcţie de viteza cu care se împarte dreptatea în lume. Unele dintre numele de pe listă sunt ale unor inşi cunoscuţi, în vreme ce altele sunt nume false sau nume secrete de cod. Pe unele le clasific ca UNSUB [1], termen prin care este denumit un suspect neidentificat. Câţiva sunt agenţi de spionaj care au executat asasinate şi atentate cu bombă de-a lungul anilor.

În mare parte, numele sunt cele ale conducătorilor de operaţiuni: strategii care au pus cap la cap operaţiuni teroriste şi care au mobilizat soldaţii necesari pentru realizarea lor. Ei sunt creierele din spatele atacurilor. Fiecare atac presupune un ciclu al planificării şi al acţiunii, iar eu am fost dintotdeauna fascinat de planificatorii care sunt capabili să pună totul cap la cap.

Câteva dintre numele de pe lista mea sunt cele ale supraveghetorilor, expresie împrumutată din romanele lui John le Carré despre agentul George Smiley din cadrul spionajului britanic. Pândind din umbră sau acţionând în văzul tuturor la un local Starbucks, în faţa unui laptop, ei studiază în detaliu o ţintă pentru a-i găsi punctele slabe. Cei buni se mişcă uşor ca vântul, nu sunt observaţi niciodată şi rareori lasă vreo urmă.

Alţii de pe lista mea sunt cei care au apăsat pe trăgaci în cadrul unui asasinat, au plasat o bombă într-un avion sau au atacat o clădire în care se aflau copii nevinovaţi. Aceştia sunt executanţii cu sânge rece, trăgătorii. În urma consecinţelor sângeroase ale majorităţii acestor operaţiuni, un grup politic îşi va asuma responsabilitatea acestor acte în numele Jihadului. În mintea mea însă, responsabilitatea principală îi revine celui care a apăsat pe

trăgaci sau a conectat firele dispozitivului de detonare. Ei sunt speciali pentru mine.

Fiecărui nume de pe lista mea i s-a pierdut urma şi se află încă undeva, în libertate. Există o poveste în spatele fiecărui nume. Imagini ale victimelor lor încă îmi trec prin faţa ochilor. Unele sunt îngheţate de timp, mereu tinere, înfăţişând persoanele dragi, membrii familiei şi copiii lor stând pe marginea mormintelor, rămaşi, uneori pentru totdeauna, să se întrebe ce s-a întâmplat.

Mi s-a spus că e normal să uiţi. Că timpul vindecă rănile. Nu şi în cazul meu. În unele nopţi, după ce copiii s-au culcat, mă aşez, privesc lista şi îmi iau pixul Parker pentru a face actualizări, a adăuga nume noi sau pentru a savura ocazia de a tăia în sfârşit unul dintre ele atunci când individul a fost arestat sau lichidat. Soarta unora dintre ei nu va fi ştiută niciodată. Asta mă tulbură mai mult decât orice altceva.

Nu am nevoie de listă pentru a-mi aminti numele lor, pentru că toate mi s-au întipărit în memorie precum scânteierea unui revolver pe o alee întunecată. Închid ochii şi îmi amintesc baletul sofisticat al supravegherii, numele de cod şi discuţiile nesfârşite din cască, în timp ce picioarele îmi amorţeau stând nemişcat atâta vreme, mirosul pătrunzător de fitil aprins, senzaţia mitralierei Uzi zvâcnindu-mi în mâini sau satisfacţia scrâşnetului final al victimelor în faţa unei rafale de gloanţe. Munca din umbră, ciclul atacului, întâlnirile din spaţiile securizate, canalele secrete de comunicaţie, paşapoartele diplomatice negre pe diferite nume, recompensele plătite cu bani gheaţă în valize negre Samsonite, camerele de hotel şi notele de plată semnate cu nume de cod, fuselajele de avioane făcute bucăţi de explozii şi victimele răpirilor legate de radiatoare. Îmi amintesc de trupurile copiilor, de nerecunoscut în urma exploziei unei bombe plasate într-un camion, de ambasade zăcând în ruine, de saci cu cadavre pe asfaltul unei piste de aeroport. Toate afaceri neterminate.

Mi s-a spus că James Jesus Angleton, legendarul spion de elită al CIA, cunoscut sub numele de cod „Mother”[2], păstra o astfel de listă secretă, scrisă de mână. La moartea lui, lista a fost arsă împreună cu trupul său de către băieţii cu vechime din Agenţie, lăsându-l să-şi ducă secretele cu el în mormânt.

Propria mea listă rămâne la fel de actuală ca şi titlurile din ziarele de azi. Multe nume au fost de mult uitate de public, nu însă şi de mine. Neîmpărţirea dreptăţii constituie pentru mine o ofensă personală şi vreau ca

într-o zi să îi ştiu pe toţi prinşi, să ajut cumva la eliminarea lor. Doar atunci îi voi tăia şi eu de pe listă.

Am fost destul de norocos să contribui la ştergerea câtorva dintre acele nume. Am ajutat la crearea şi conducerea Diviziei de Contraterorism a Serviciului de Securitate Diplomatică din cadrul Departamentului de Stat al SUA. Foarte puţini au auzit vreodată de noi. Pregătirea mea pentru o asemenea activitate s-a făcut în vremea în care eram agent local de poliţie, iar terorismul era abia la începuturile sale.

În trecut, scriam de mână toate informaţiile pe care le aveam despre terorişti în nişte fişe ordonate alfabetic. În prezent, agenţiile de informaţii colectează, sortează şi stochează o avalanşă zilnică de informaţii şi analize prin intermediul unui sistem performant de administrare a datelor. Însă datele brute nu aduc cu ele înţelepciune. Informaţiile în sine nu pot genera experienţă. Computerele nu pot alerga după răufăcători. Aici intervin indivizi ca mine.

Oamenii au fost dintotdeauna nedumeriţi cu privire la obiectul activităţii mele, mai ales pentru că mare parte din ceea ce făceam era învăluit în mister. Agenţii speciali de contraterorism nu atrag asupra lor atenţia publică. Nu dorim câtuşi de puţin să ajungem ţinte în loc de vânători. În schimb, ne menţinem în umbră, folosind telefoane securizate şi numere de maşină neidentificabile pentru a rămâne ascunşi. Înainte să părăsesc serviciul public, aveam un adevărat colier de carduri de identitate laminate care îmi asigurau accesul în cotloanele cele mai ascunse ale agenţiilor de spionaj. Cu paşaportul meu negru special treceam fluierând de agenţii vamali din străinătate. Aveam bagajul mereu pregătit pentru a răspunde tuturor acelor solicitări care m-ar fi trimis pe partea cealaltă a globului în numai câteva ore.

Însă regulile s-au schimbat. Se considera odinioară că securitatea contează, iar cunoştinţele despre mecanismele interne ale terorismului erau trecute sub tăcere şi lăsate în seama specialiştilor în informaţii. Acum toată lumea are nevoie să ştie mai multe, pentru că informaţia înseamnă întotdeauna putere. Fie că e vorba de o corporaţie multinaţională, de o agenţie guvernamentală sau de un individ oarecare, cu cât ştii mai multe, cu atât eşti mai în siguranţă.

Prin această carte, sper să-i pot face pe cititori să fie în pielea mea o vreme, să meargă în spatele cortinei pentru a vedea ce anume se petrece în ceea ce eu numesc „Lumea Întunecată”, de ce merg lucrurile astfel, precum

şi pentru a înţelege motivaţiile ascunse. Vă voi arăta toate rotiţele felului în care teroriştii pun la cale atentate, se furişează şi ucid, veţi afla cum încearcă agenţii de contraterorism să aducă făptaşii în faţa justiţiei. Uneori, de la eşec la succes e doar un pas şi totul poate depinde de aspecte mărunte: o hârtie mototolită uitată într-un buzunar sau lăudăroşenia irepresibilă a vreunui subiect la interogare. Deseori, adevărul este elastic, procesul de căutare semănând cu focalizarea unui telescop printr-o prismă de sticlă care se roteşte.

În parte, această carte este un catalog personal de renunţări, de piste necercetate, oportunităţi ratate şi acoperiri care au urmat. Am avut totuşi şi unele succese şi vă voi înfăţişa câteva concluzii care v-ar putea surprinde, doar pentru a vă demonstra că lucrurile bune se pot întâmpla atunci când totul merge ca pe roate. De prea multe ori, succesul nu este cuantificabil şi multe întâmplări nu ajung să fie povestite din nevoia de a proteja operaţiunile aflate în desfăşurare.

Răsplata mea personală vine atunci când eliminăm unul dintre terorişti. Nu prea îmi pasă dacă acesta e capturat şi adus în cătuşe sau cadavrul său sfârşeşte pe o targă. Nu îmi pasă dacă eliminarea sa se datorează muncii asidue, curajului sau unui noroc chior. Mă simt bine de fiecare dată când înlăturăm din scenă un răufăcător. Astfel mă pot bucura de un moment de relaxare, petrecându-mi timpul cu soţia şi copiii mei, fără remuşcări. Pot să alerg îndelung alături de câinele meu. Pot să mă uit la un meci de fotbal sau să vizitez un prieten vechi.

De-a lungul multor ani, pe durata întregii mele activităţi în serviciul guvernului, mi-am dat seama că, indiferent cât de mult îmi doream să las în urmă poverile Lumii Întunecate, următoarea operaţiune părea să mă tragă mereu înapoi. Trăiam cu convingerea că dreptatea se va face mai repede în lume dacă noi, vânătorii de terorişti, vom munci mai din greu. Şi abia aşteptam ocazia de a mai şterge încă un nume de pe lista mea.

PARTEA I

PROASPĂT RECRUT

unu
CADAVRELE ÎNGROPATE

Bethesda, Maryland
10 februarie 1986
Ora 05:00

În timpul alergării mele de dimineaţă într-o beznă friguroasă de februarie, cel care fixează ritmul este labradorul meu ciocolatiu, Tyler Beauregard. Aceasta este rutina noastră, deşi acum variem mereu traseul. La cursul de instruire a agenţilor, pe care tocmai l-am terminat, cei de acolo ne-au băgat în cap ideea că, în noile noastre vieţi, orice rutină ne va ucide. Atunci când intri în Lumea Întunecată, trebuie să devii imprevizibil. Schimbător. Trebuie să ne scuturăm de toate convenţiile vechilor noastre vieţi şi să dispărem în peisaj. Am fost pregătiţi. Ne-am antrenat. De azi îmi încep viaţa de fantomă.

Aceste alergări matinale vor fi unul dintre obiceiurile vechi pe care le voi lăsa în urmă. Cu toate acestea, azi îmi iau noi măsuri de precauţie, mai precis port cu mine, sub curea, un revolver butucănos Smith & Wesson, Model 60, de calibrul 38.

Ador aceste alergări de dimineaţă alături de Tyler. Însoţitoarea mea este un animal remarcabil, un câine care intuieşte mai multe lucruri legate de loialitate şi onoare decât majoritatea oamenilor pe care i-am întâlnit pe când eram ofiţer de poliţie în Montgomery County, Maryland. Ea aleargă alături de mine, cu limba atârnându-i de-un cot, respirând regulat. E profesionistă. Poate alerga într-un maraton numai al ei.

Paşii mei răsună în cartierul pustiu Bethesda. Casele şi apartamentele din cărămidă sunt întunecate. În noua mea viaţă, voi petrece multă vreme în întuneric. Am învăţat să fiu paranoic. Am învăţat să privesc după colţuri şi să-mi păzesc pielea. Instructorii ne-au avertizat că cei de la KGB deschid un dosar pentru fiecare dintre noi imediat după absolvire. După care ne studiază cu atenţie vieţile şi trecutul în căutarea unor slăbiciuni, scandaluri în care am fost implicaţi sau orice alte pârghii prin care să ne poată exploata sau coopta. Mai devreme sau mai târziu, ei ne vor contacta cu o propunere. Sau cu o ameninţare.

Arunc o privire în spate, aşteptându-mă să zăresc vreun asasin din Blocul Răsăritean urmărindu-mă pas cu pas. Nu văd însă nimic altceva

decât un strat subţire de ceaţă şi un bloc părăsit de la periferie.

Mă uit des în urma mea zilele astea. Defect profesional. Conştientizarea situaţiei în care te afli este esenţială dacă vrei să-ţi păstrezi viaţa. Nu mai alerg cu un walkman în care răsună Bruce Springsteen cântând *Born to Run*. Urechile mele sunt libere şi atente la stradă. Detectez fiecare sunet, oricât de mic, fiecare târşâit de paşi sau zgomotul schimbătorului de viteze care trece într-o treaptă inferioară la un automobil îndepărtat de pe Bulevardul MacArthur. Înregistrez în mintea mea fiecare zgomot nou, catalogându-l pentru a putea observa orice lucru nelalocul lui. Am fost antrenat să fiu un observator. De când mi-am început pregătirea, în luna noiembrie a anului trecut, îmi ascut şi îmi rafinez această deprindere cu fiecare alergare matinală.

Tyler măreşte ritmul. Mă duce către Glen Echo, un orăşel de pe râul Potomac. Ajungem pe o mică pistă de jogging care merge paralel cu Reservoir Road. Aici, ieşim din zona periferică şi ne afundăm în pădure. Chiar înainte de lizieră, mai arunc o privire piezişă în urma mea. Exersez această mişcare zilnic; e un lucru pe care l-am deprins în timpul antrenamentelor. Mişcarea nu trebuie să fie evidentă, pentru a nu te da de gol că verifici împrejurimile. Între timp, a devenit un automatism pentru mine.

Nu se ţine nimeni după noi. Nu ne urmăreşte nimeni.

Astăzi viaţa mi se schimbă pentru totdeauna. Habar n-am ce ne aşteaptă pe noi, agenţii tineri. Tot ceea ce ştiu e că acum un an eram poliţist în Maryland. Îmi protejam comunitatea. Iubeam apărarea legii, însă îmi doream ceva mai mult. Aşa că m-am înscris la serviciul federal, iar cei de la Serviciul de Securitate Diplomatică (DSS) mi-au oferit un post. Până în toamna anului trecut nici măcar nu auzisem de ei.

Mi-am început pregătirea în noiembrie 1985, la doar câteva săptămâni după ce teroriştii au deturnat nava de croazieră *Achille Lauro* şi l-au executat pe Leon Klinghoffer doar pentru crima de a fi fost cetăţean american – şi evreu. L-au împuşcat, după care l-au aruncat peste bord cu tot cu scaunul său cu rotile.

Lumea are nevoie de mai mulţi poliţişti.

Doar trei dintr-o sută de înscrişi care încep pregătirea ajung la linia de sosire. Eu mă simt norocos fie şi pentru faptul de a mă afla acolo. După ceremonie, am fost ordonaţi alfabetic, aşteptând să primim cele dintâi sarcini. Coordonatorul nostru, agentul special Phil Whitney, a început să ne

citească numele şi să ne spună ce urma să facem în următoarea fază a vieţii noastre. Unii dintre noi au primit misiuni în cadrul ambasadelor noastre de peste ocean. Alţii au primit sarcini de securitate, pe durata turneelor diplomatice, păzind diplomaţii şi pe secretarul de stat. Pe câţiva absolvenţi Whitney i-a anunţat că vor ocupa un post de curier diplomatic, ducând cu ei cele mai apărate secrete ale naţiunii noastre, dintr-un loc în altul, pe întregul mapamond.

Când a ajuns la mine, Whitney a făcut o pauză. A zăbovit câteva clipe cu ochii pe listă înainte de a spune: „Burton, Divizia de Contraterorism."

Habar nu aveam ce însemna asta. Atunci când Whitney a ajuns la jumătatea alfabetului, a strigat: „Mullen, Divizia de Contraterorism."

M-am uitat la şirurile de agenţi căutându-l din ochi pe John Mullen. Părul său de un roşu aprins era greu de trecut cu vederea. L-am văzut uitându-se, la rândul lui, după mine. Noi doi eram singurii care urmau să fie trimişi în această misiune neobişnuită. Ne-am uitat nedumeriţi unul la altul. În ce ne băgasem?

Cel puţin urma să mă implic în această sarcină alături de un veteran. Înainte să se alăture DSS, Mullen fusese un agent DEA [3], luptând împotriva tot mai numeroaselor delicte cu narcotice şi a cartelurilor cocainei de pe străzile New Yorkului. Se spune că el s-a aflat la un moment dat într-un schimb dur de focuri şi a rămas fără muniţie în mijlocul conflictului. De atunci, avea mereu la el două revolvere. Pe unul îl purta într-o teacă de piele, sub sacou. Pe celălalt îl ţinea legat de gleznă. Era pregătit pentru tot ceea ce putea fi mai rău şi credea că multe se pot rezolva cu o armă de foc. Vă jur că toţi eram siguri că doarme cu cele două revolvere lângă el. Ele erau mesagerii săi de pace.

O ploaie măruntă ne învăluie. Tyler îşi scutură blana în timp ce aleargă, aruncând în jur stropi de apă. Aş vrea să pot face şi eu aşa. Alergăm încă pe un traseu care ne îndepărtează de micul nostru apartament de cărămidă roşie, ceea ce simt că e dezamăgitor pentru Tyler. Măresc pasul până ajung în dreptul ei şi mă aplec pentru a-mi trece degetele prin blana sa umedă şi rece. Ea se uită la mine cu o dragoste sinceră. I-am zis deja soţiei mele că, la moartea mea, vreau ca cenuşa lui Tyler să fie îngropată odată cu mine.

Acasă, soţia mea, Sharon, probabil că abia se trezeşte pentru a se pregăti pentru propria ei zi de luni. Suntem împreună din liceu şi ne cunoaştem de mici copii. Până acum, am dus o viaţă moderată, fiecare cu salariul lui şi fără copii. Ea e contabilă, şi încă una foarte pricepută. Este energică,

motivată, şi lucrează foarte mult. Acum, eu sunt o nălucă. Discreţia e lozinca noastră. Îmi dau seama, cu părere de rău, că nu vom avea despre ce să vorbim la petreceri.

Tyler Beauregard o zbugheşte înaintea mea până când ajunge la un podeţ îngust pentru pietoni. Mă aşteaptă să o ajung din urmă. Ştie bine acest podeţ. L-am mai cercetat înainte. Se numără printre cele mai importante locuri ale Lumii Întunecate care pot fi văzute în Washington. Desigur, nu există niciun indicator sau însemn care să marcheze această piesă din istoria spionajului. Pentru americanii de rând – tipi ca mine, până acum patru luni –, acesta nu era decât un podeţ oarecare construit peste un pârâu.

Însă acum îi cunosc şi latura întunecată. Podeţul a fost locaţia de tip *dead drop* [4] a lui Kim Philby. Philby a fost primul superspion autentic al KGB-ului, un agent britanic care a aderat la doctrina comunistă în anii ’30, pe când studia la Oxford. El a compromis sute de agenţi, a distrus nenumărate operaţiuni şi a vândut vieţile a numeroşi patrioţi. Când acoperirea sa a fost descoperită în anii ’60, el a fugit la Moscova, unde a primit ceea ce merita: o viaţă cumplită în cadrul regimului pe care l-a susţinut. Într-un amărât de apartament de beton pe care l-a numit apoi casă, Philby a decăzut, transformându-se într-un biet alcoolic falit, cu frecvente accese de incoerenţă totală. Conştiinţa i-a devenit propriul duşman. A murit acoperit de ruşine, numele său ajungând să fie sinonim cu trădarea.

La sfârşitul anilor ’40, Philby a fost trimis la Washington. S-a spus că a aflat cumva adevăratul număr al bombelor noastre atomice, nu prea mare la acea vreme. A transmis KGB-ului această informaţie vitală pentru securitatea naţională ascunzând un tub plin cu documente sub acest podeţ. Se spune că informaţiile primite astfel de ruşi l-au încurajat pe Stalin să instaureze blocada asupra Berlinului în 1948.

Aceasta este acum lumea mea. S-au sfârşit zilele în care vânam vitezomani, conduceam acasă liceeni beţi şi prindeam hoţii prin magazine. Cel puţin pentru mine.

Tyler simte că am căzut pe gânduri şi porneşte din nou la drum. Acesta este felul ei de a-mi spune că e timpul să ne întoarcem la căldura apartamentului nostru. Mă târăsc după ea respirând uşor. În timp ce o privesc cum aleargă către casă, îmi trece prin minte că şi ea are o legătură cu Lumea Întunecată. E originară din Winchester, Virginia. Am adus-o de la un crescător de câini din oraş pe când era încă pui. Acolo e ţara lui John Mosby, un fost colonel, partizan al statelor confederative, luptător de

gherilă renegat poreclit „Fantoma Cenuşie” şi care a băgat frica în inimile partizanilor unionişti în momentele culminante ale Războiului Civil.

Acum sunt un agent de contraterorism. Indiferent ce ar presupune asta. La fel ca oricare alt cetăţean american care se uită la ştirile de seară, am văzut conaţionali ucişi din cauza violenţei politice peste hotare. Atacuri teroriste în lanţ au întunecat emisiunile ştirilor de noapte – cazul navei de croazieră *Achille Lauro*, deturnările de avioane, atentatele cu maşini-capcană, Beirutul. Suntem o naţiune încă speriată de criza ostaticilor din Iran şi de coşmarul de 444 de zile [5]. Voi lupta acum împotriva unor astfel de criminali? Nu sunt sigur, dar sper că da.

E timpul să aflu. Alergăm dimineaţa, schimbând mereu traseul. Privesc din când în când peste umăr. Nu sunt urmărit de niciun agent KGB. Ajunşi înapoi în apartament tot singuri suntem. Am petrecut o jumătate de oră în cartier şi nu am văzut nici ţipenie de om. E reconfortant să ai parte de o asemenea intimitate.

Urmează un duş rapid şi un mic dejun pregătit în grabă. Imediat după sosirea noastră acasă. Mă îmbrac cu grijă. Îmi azvârl ceasul Casio pe noptieră. Îl folosesc doar când alerg. În locul său, port un Rolex Submariner cu cadran negru. În niciun caz nu mi-aş putea permite din salariu un astfel de lux la preţul său de magazin. Un agent special al guvernului câştigă 22 000 de dolari anual. Însă în luna de miere petrecută cu soţia mea în Insulele Virgine acum câţiva ani, am găsit ceasul cu doar 750 de dolari.

În dulap, îmi găsesc costumul Jos A. Banks. Accesoriu de bază pentru orice fantomă. Compania le oferă agenţilor o reducere. Îmi închei nasturii la cămaşa albă şi îmi pun singurul lucru care mă va distinge printre ceilalţi colegi: o cravată Orvis cu model cu raţe. Nu pot uita complet cine sunt adoptând tendinţele de modă ale guvernului.

În cele din urmă, mă aplec după pantofii mei cu şiret Johnston & Murphy. Obişnuiam să port mocasini la costum, însă acest lucru nu se face în Lumea Întunecată. Instructorii ne-au învăţat să purtăm mereu pantofi cu şiret. Dacă eşti nevoit să loveşti pe cineva în timp ce porţi mocasini, sunt şanse ca pantoful să-ţi zboare din picior. Pantofii cu şiret rămân în picioare în timpul luptei.

Mă întreb pe cine va trebui să lovesc în lunile care urmează.

Strecor un pix Parker cu gel în buzunarul de la cămaşă, după care îmi verific servieta. Înăuntru se află o mică pungă neagră ce conţine Sfântul Graal al activităţii noastre: cinci bolduri mici care pot fi fixate pe reverul

stâng. Fiecare are o anumită culoare care are o semnificaţie ascunsă: negru, roşu, albastru, verde şi auriu. În funcţie de zi şi de misiune, ele indică altor agenţi că cel care le poartă se ocupă de o sarcină de securitate şi protecţie. Aveam de-a face practic cu îndatoririle unei gărzi de corp, asemănătoare celor pe care Serviciul Secret le îndeplineşte faţă de preşedinte. În cadrul perioadei de pregătire, ni s-a spus că pierderea boldurilor poate declanşa automat o investigaţie a celor de la Afaceri Interne.

În servietă, alături de punga cu bolduri se află o cască radio special concepută pentru urechea mea. A fost modelată în aşa fel încât să se muleze pe urechea mea stângă. În teren, casca va fi singura mea legătură cu colegii agenţi.

Îmi scot din servietă legitimaţiile. Acestea arată ca un portofel obişnuit până când îl deschizi. Înăuntru stă scris: „Acest agent special are acces la locaţii şi informaţii secrete şi este de încredere." Insigna noastră de aur stă alături de aceste cuvinte. Împăturesc legitimaţiile şi le îndes în buzunarul stâng al jachetei. Sunt agentul 192.

La final, îmi strâng teaca la brâu. Am aici două încărcătoare rapide pentru revolverul meu Smith & Wesson 19.357 Magnum. Strecor arma neagră ca abanosul în compartimentul ei şi închei cureaua. Cu două încărcătoare rapide, am optsprezece focuri. Ar trebui să fie suficient. Dacă nu poţi rezolva problema cu optsprezece gloanţe, mai bine fugi.

Sunt gata să plec la muncă. Sau, mă rog, aproape gata. E o zi friguroasă şi o să am nevoie de jachetă. În dulap atârnă o Barbour Beaufort verde. Acesta este echipamentul standard pentru vreme rece utilizat în cadrul serviciului britanic MI5 şi al altor servicii de spionaj. Hainele sunt călduroase şi au buzunare interioare în care poţi să ascunzi încă un revolver sau un mic dispozitiv radio. Buzunarele sunt căptuşite şi păstrează mâinile calde şi uscate chiar şi într-o zi cu zăpadă. Astfel, putem renunţa la mănuşi, fapt care ne ajută să ne scoatem mai uşor armele.

Sau cel puţin aşa mi-au spus „fantomele" cu ştate vechi.

În trecut, agenţii preferau îmbrăcămintea de tweed. Dacă te uitai în jur în anii '60 şi '70 prin Washington D.C., sau la agenţii secreţi de la Langley şi agenţii FBI de pe vremea lui Hoover, aceştia purtau haine din tweed maroniu, cu coatele peticite. Arătau întrucâtva ca profesorii universitari, doar că mai dezgheţaţi şi într-o condiţie fizică mai bună. Şi bine înarmaţi.

Asta era pe vremuri. Noi, agenţii mai tineri ne îmbrăcăm cu Barbour Beaufort. Unul dintre instructori mi-a spus chiar înainte de absolvire că într-

o situaţie dificilă, în caz că ai nevoie de ajutor în timp ce te afli pe stradă pe timpul unei misiuni, să cauţi jachete Barbour Beaufort. Sunt mari şanse ca acestea să-i ţină de cald unui agent secret.

Dar din care tabără?

E aproape şase. Sharon şi-a aranjat părul şi este gata să plece la muncă. Ne sărutăm şi plecăm amândoi, lăsând apartamentul în grija lui Tyler. Ea îl păzeşte cât timp suntem plecaţi.

Maşina mea, un Volkswagen Jetta auriu, mă aşteaptă. Nu este chiar Aston Martin-ul lui James Bond, dar e cel mai bun automobil pe care eu şi soţia mea ni l-am putut permite din salarii. Urc în maşină şi mă îndrept spre Bulevardul MacArthur. Mă uit în oglinda retrovizoare la fiecare câteva secunde, memorând automobilele din spatele meu. Mă urmăreşte careva? Cotesc către Canal Road, la marginea campusului din cadrul Universităţii Georgetown.

În oricare regiune din America, drumul meu poate părea o simplă navetă. Cu toate acestea, ştiu că astăzi lucrurile vor fi diferite. Viaţa de aici, de la suprafaţă, viaţa pe care 90 de procente dintre noi o trăim, nu va fi decât o simplă oglindire de acum înainte pentru mine. Deja s-au produs schimbări. Am un permis de conducere fals. Pentru persoanele din lumea normală sunt Fred Booth. Ne păstrăm prenumele pentru a răspunde în mod natural atunci când cineva îl foloseşte. Pentru pseudonimul de agent am furat numele de familie al unchiului meu.

Mai e o diferenţă. Numărul de înmatriculare al maşinii mele Jetta arată ca oricare altul din Maryland, însă nu există în baza de date oficială. Dacă cineva încearcă să îl verifice în sistem, Departamentul pentru Vehicule cu Motor din Maryland va alerta biroul nostru. Dacă KGB-ul încearcă să obţină informaţii despre noi, recruţii tineri, numerele noastre de înmatriculare vor fi pentru ei o fundătură.

În întunericul dimineţii, conduc şi mă asigur că nu sunt urmărit prin traficul lejer. După şaptespreceze minute ajung la clădirea Harry S. Truman. Aici este sediul central al Departamentului de Stat. Aflată în apropiere de parcul naţional din centrul Washingtonului, clădirea este un edificiu impunător.

Îi arăt paznicului documentele de identificare. Aprobă din cap. Îşi dă seama că sunt nou. Îl întreb unde se află Divizia de Contraterorism. Omul ridică din umeri. Nici măcar paznicii nu ştiu unde este. Pierd câteva minute încercând să găsesc drumul către secţia de investigaţii, ascunsă adânc în

măruntaiele clădirii. Mă trezesc la subsol. Nu sunt geamuri, iar aerul circulă cu greu. Peste tot sunt birouri guvernamentale. Cineva se milostiveşte de mine şi mă îndrumă către un coridor îngust, dincolo de un grup de toalete, unde ajung în faţa unei uşi uriaşe de lemn, vopsită în albastru. În lemn e încastrat un lacăt cu cifru S&G. Bat la uşă fără prea multă convingere.

Uşa se deschide şi mă pomenesc faţă în faţă cu cineva… care numai James Bond nu e. E destul de scund, are părul grizonat, mustaţă, trăsături neregulate, robuste. Pentru o clipă, am rămas locului uimit. Tot ce pot să fac e să-l privesc cum se îndepărtează de uşă şi se aşază în spatele unui birou vechi şi uzat, cu o ţigară atârnându-i între buze. Mă ignoră, ridică receptoarele a două telefoane şi le duce la câte o ureche. În faţa sa, pe birou, sunt adunate mormane de hârtii. Pare să şi citească în timp ce vorbeşte. Mâzgăleşte ceva pe o bucată de hârtie cu un stilou roşu, în timp ce urlă într-unul dintre telefoane. După care trânteşte receptorul în furcă, trage cu sete din ţigară şi se uită lung la mine.

Mă uit de jur-împrejur. Pereţii sunt goi. Camera e mică, iar cele trei birouri uriaşe de lemn înghesuite aici o fac să pară chiar mai mică. Biroul celui „deloc Bond" e pus de-a curmezişul, însă celelalte două sunt aşezate spate în spate. Mullen stă într-un scaun antic, ce pare să dateze din vremea Războiului Hispano-American. Mullen pare să fie complet împietrit. E deja înconjurat de grămezi de hârtii şi dosare. Se chinuie să citească ceva, dar atenţia sa este îndreptată asupra Deloc Bondului, care s-a întors pentru a face pe cineva cu ou şi cu oţet la celălalt telefon, în timp ce îşi striveşte ţigara într-o scrumieră care e deja plină. Îmi face semn din cap arătând către biroul liber. Se pare că urmează să stau faţă în faţă cu Mullen cât e ziua de lungă. Intimitatea nu e un lux de care ne vom bucura aici.

Câteva ventilatoare învârt aerul prăfuit din cameră. În jur pluteşte un miros de transpiraţie şi documente vechi. Combinaţia este un tip cu totul nou de duhoare, în parte de vestiar sportiv, în parte de depozit de documente ponosit şi rece, ca şi cum o echipă de fotbal de liceu şi-ar avea vestiarul la subsolul Arhivelor Naţionale.

Mullen îmi aruncă un rânjet obosit, ca şi cum mi-ar spune *Bine ai venit în Oz, Burton*.

Mă îndrept către biroul meu. În jurul său, în fiecare colţişor, zac saci plini cu documente pentru incinerat. Din câte se pare, la un moment dat vom transforma o mare parte dintre aceste documente în cenuşă. Alte pungi pentru documente care vor fi arse sunt rezemate de cinci dulapuri mari

pentru dosare lipite, de culoare gri, de pe care vopseaua a sărit. Mă întreb ce conţin. Îi arunc o privire Deloc Bondului. Îmi face un semn cu mâna şi arată spre scaunul meu. Mă aşez ascultător. Tipul turuie o mie de cuvinte pe minut. Cuvintele îi ies de pe buze, însă nu înţeleg ce spune. Pare să vorbească altă limbă. Îl aud pomenind de FULLBACK, POTUS şi Eagle 1, LIMDIS şi NODIS, toate în aceeaşi înlănţuire de fraze. Să fie engleză oare sau Deloc Bondul vorbeşte în codul Navajo? Voi fi şi eu nevoit să învăţ toate lucrurile astea? Cine începe o slujbă nouă în care se cere un limbaj nou?

Încerc să nu mă holbez la el, uitându-mă în schimb la dulapurile cu dosare. După un minut, îmi dau seama că în jurul nostru există grămezi de explozibili plastici, pe care se văd etichete scrise cu litere chirilice.

Deloc Bondul îşi aprinde o altă ţigară şi duce la ureche un alt telefon. Mă întreb dacă a fuma în preajma materialelor explozibile e o idee bună.

Unul dintre ventilatoare trimite către biroul meu un nor gros de fum de ţigară. Încerc să nu tuşesc. Mullen evită intenţionat contactul vizual. Arată ca un student roşcat, epuizat, care se străduieşte să înveţe pentru un examen pe ultima sută de metri.

Deloc Bondul trânteşte în furcă receptorul unuia dintre telefoanele sale. Observ că e un telefon vechi cu disc, similar celor din anii ’70. După câteva minute, izbeşte în furcă receptorul celuilalt telefon. E şi nu e o binecuvântare. Acum întreaga sa atenţie distributivă se focalizează asupra mea. Ne privim îndelung unul pe celălalt. Încerc să nu par speriat, însă adevărul e că deja mă simt depăşit de situaţie. Mă aflu într-un birou plin de bombe.

— Steve Gleason, se recomandă Deloc Bondul. Îmi pare rău pentru adineaori. Vorbeam cu Tipii de peste Râu.

L-am privit cu răceală.

— Cei de la CIA. Linia nu este securizată. Trebuie să ne înţelegem printre rânduri. Râde zgomotos, trage lacom din ţigară, apoi adaugă: De parcă Roşii nu şi-ar da seama cine sunt Tipii de peste Râu.

Tac. Asta pare a fi cea mai precaută atitudine.

— Vezi dulapurile alea? Arată cu ţigara către cutiile gri aşezate lângă peretele cel mai depărtat.

Aprob din cap.

— Acolo sunt îngropate cadavrele.

Sper că sensul afirmaţiei sale nu e unul literal. Numai că acum, ţinând cont de materialele explozibile, sacii de documente şi de damfurile din încăpere, e posibil orice.

Gleason se întinde peste birou după câteva dosare. Le azvârle spre mine. Dosarele îmi alunecă pe birou.

— Beirut I şi II. Citeşte-le.

Privesc în jos. Dosarele sunt codificate cu numere şi litere. Nu am nici cel mai mic indiciu cu privire la ceea ce conţin.

Gleason se afundă în hârţoagele sale.

— Alocă un număr de caz acestor două dosare. După care du-te să iei nişte bani de excursie. Mergem cu rândul la FOGHORN pentru a culege ultimele telegrame.

Nu înţeleg nimic din toate astea. Aş vrea să întreb ce înseamnă FOGHORN, însă mă hotărăsc că ar fi mai prudent să tac.

— Uite care-i treaba, ceea ce facem noi aici e foarte secret. Puţini de aici au habar de ceea ce facem noi. Lucrurile trebuie să rămână aşa. Ceea ce facem aici rămâne în această cameră, clar?

— Da.

— Citeşte-le pe astea, şi aruncă un vraf de telegrame diplomatice către mine. Pe cele de deasupra scrie cu litere roşii: SECRET. Nu mai citisem niciodată în viaţa mea un document secret. Acum sunt îngropat într-un morman de astfel de hârtii. Îmi va lua ore întregi să citesc toate chestiile astea.

— Verifică cazurile nerezolvate. Ia-le la bani mărunţi. Găseşte modalităţi prin care ne putem păstra oamenii în viaţă pe viitor, bine? El împunge aerul cu ţigara, arătând din nou dulapul cu dosare.

Îi sună telefonul. Îl înşfacă imediat şi uită de mine. E vremea să mă apuc de treabă.

Mă uit la mormanul de hârtii şi mă întreb de unde să încep.

doi

ÎN VIZUINA IEPURELUI

CT03. Asta scrie pe exteriorul unui dosar voluminos, de culoare maronie. Titlul e scris cu un marker negru, cu litere ascuţite, de mână. Dezleg dosarul şi îl deschid. Înăuntru se află mai multe dosare verzi, de mărimea unor dosare juridice. Acestea sunt uzate şi jerpelite, şi arată ca şi cum ar fi vechi de zeci de ani. Fiecare dintre ele are o etichetă. Le ordonez după subtitluri: *Informaţii de spionaj*, *Piste Nerezolvate*, *Întrebări fără Răspuns*, *Declaraţii ale Martorilor*. La coadă se află un alt dosar pe care stă scris: *Dovezi*.

Instinctul meu de poliţist mă îndeamnă să scot mai întâi dosarul cu dovezi. Pare extrem de subţire. Îl deschid, dar nu găsesc decât o singură pungă de plastic, sigilată. Pe exterior se poate citi: *Departamentul de Stat – Dovezi – SRG*. Presupun că e vorba de iniţialele lui Gleason. O ridic şi îi analizez conţinutul. Orice ar fi înăuntru, arată ca o ciupercă uscată.

— Ce-o fi asta? mă întreb în şoaptă.

Gleason mă aude şi îmi răspunde:

— O ureche.

E prima mea zi de muncă şi ţin în mână o bucată dintr-un corp uman. Parcă aş fi în *Alice în Ţara Minunilor*. Am intrat în vizuina iepurelui.

Continui să ţin urechea în mână. Domnişoara Maniere[6] nu are sugestii pentru un asemenea scenariu. Ce ar trebui să spun? Cum ar trebui să reacţionez? Merg mai departe.

— Deci i-aţi tăiat urechea unui suspect? îl întreb pe Gleason.

Nu gustă gluma. Se uită la mine cu o privire de genul *habar nu ai în ce te-ai băgat*. După care se întoarce la hârţoagele lui. Într-un târziu, spune:

— Atât a mai rămas dintr-un sinucigaş cu bombă.

Sinucigaş cu bombă? Un soi de kamikaze? Ar fi bine să încep cu începutul. Pun urechea la locul ei şi scot primul dosar. Vraful de documente devine poarta mea de intrare într-o lume despre care noi, americanii, nu vrem să ştim. Citesc cuvintele bombastice, fascinat de sensul din spatele lor.

18 aprilie 1983. Beirutul era un haos – situaţia e însă chiar mai gravă acum. Oraşul, recunoscut pe vremuri pentru atmosfera sa occidentală şi cosmopolită, a devenit între timp un câmp de luptă. În vreme ce diverse facţiuni s-au luptat pentru control, agenţii secreţi şi teroriştii s-au jucat de-a şoarecele şi pisica printre ruine. Pe 18 aprilie, în ziua aniversării galopului lui Paul Revere[7], teroriştii au înregistrat prima lor victorie categorică împotriva Statelor Unite.

La 13:00, ora locală, o furgonetă a trecut pe lângă un punct de securitate şi control şi a reuşit să ajungă până în faţa ambasadei. Şoferul a parcat sub un portic, după care a detonat cele mai bine de 900 de kilograme de explozibil din spatele maşinii.

Acum înţeleg de ce nu a mai rămas decât o ureche din individul respectiv.

Explozia a distrus întreaga parte frontală a ambasadei americane, omorând 63 de persoane şi rănind alte câteva sute. Îmi amintesc că am auzit vag de acest incident cu trei ani în urmă. Nu am ştiut niciodată cine a executat atacul.

Ce anume îl determină pe un bărbat să se arunce în aer şi să ucidă în acelaşi timp nenumărate persoane nevinovate? Care este motivaţia sa? Presupun că acestea sunt întrebări la care voi căuta multă vreme un răspuns.

Atacul a fost orchestrat de Jihadul Islamic, organizaţie tot mai des pomenită în jurnalele de ştiri din ultima vreme. Dosarul conţine informaţii detaliate despre Jihadul Islamic, şi până în prânz am aflat că acesta nu e decât un nume şi atât. Adevăratul jucător este gruparea Hezbollah, iar puterea care stă în spate este Iranul.

Iranienii sunt cei care ne-au aruncat în aer ambasada din Beirut. Hezbollahul, controlat, îndrumat şi susţinut de spionajul iranian, a furnizat carne de tun pentru acest atac.

Cum de nu a reprezentat acest incident o declaraţie de război?

Mă las pe spate şi respir adânc, după care continui să citesc. Declaraţiile martorilor sunt cele mai îngrozitoare. Repovestirea cumplită a sângeroaselor evenimente cu trupuri zdrobite, dărâmături şi amărăciune – chiar şi limbajul formal, obiectiv, utilizat în redactarea documentelor oficiale, nu poate ascunde trauma provocată de acest atac. A fost cel mai dur atac împotriva unei ambasade a Statelor Unite. Nimic din întreaga noastră istorie nu se compară cu el. Măcar cu atât am rămas după prima lectură.

Mă adâncesc în studiul dosarului, întorcând paginile uzate, dintre care multe fuseseră scrise de Gleason însuşi. Se conturează tot mai clar o anumită concluzie. Programarea atacului fusese ciudată. S-a dovedit că toţi membrii contingentului CIA din Orientul Mijlociu se aflau într-o întâlnire într-una din încăperile din apropierea părţii frontale a ambasadei. Odată cu explozia bombei, Robert Ames, directorul CIA în Orientul Apropiat, împreună cu alţi şapte ofiţeri CIA au fost ucişi.

Fusese compromisă întrevederea membrilor CIA? Am deschis dosarul denumit *Întrebări fără răspuns*. Nu există nicio dovadă care să indice că gruparea Hezbollah ştia despre întâlnire. Dar, cu toţi reprezentanţii naţionali care lucrau în cadrul ambasadei, e posibil ca informaţia despre întâlnire să se fi scurs în afară. Această dilemă este încă nerezolvată, una dintre multele întrebări apărute în urma atacului.

Coincidenţă sau viclenie? După cum ne-au învăţat instructorii, în Lumea Întunecată nu există coincidenţe. Iar piesele puzzle-ului nu se vor potrivi niciodată perfect. Cel mai bun lucru pe care îl poţi face e să asamblezi ceea ce ai la îndemână şi să încerci să ghiceşti restul elementelor care lipsesc. Acest prim dosar adevereşte afirmaţiile instructorilor noştri.

Chiar înainte de masa de prânz, Gleason ne spune care e combinaţia pentru uriaşa uşă albastră.

— N-o notaţi. Memoraţi-o, ne spune el. După care ne dă combinaţii numerice de la seifurile de sub birourile noastre. Nici nu observasem seiful meu până când Gleason nu a adus vorba despre ele. Înăuntru sunt depozitate dosarele strict secrete pe care le folosim. De fiecare dată când părăsim biroul, materialele de pe birourile noastre trebuie să fie încuiate în aceste seifuri sau puse înapoi în dulapurile cu cadavre.

Cu acele combinaţii de numere răsunându-mi în cap, mă decid să fac o scurtă pauză. Mă îndrept către toaleta din hol, de pe cealaltă parte a uriaşei uşi albastre. Dau să intru pe uşă, iar Mullen tocmai iese. În timp ce se strecoară pe lângă mine, rânjeşte şi-mi spune:

— De la Gleason ştiu că Weather Underground[8] a aruncat în aer baia asta în ’75. Explozia a dărâmat trei birouri.

Lucrez chiar în locul în care s-a petrecut un atac terorist. Mă grăbesc să intru la baie în timp ce Mullen începe să formeze combinaţia de pe uriaşa uşă albastră. Îmi spun că ar trebui să nu petrec prea multă vreme în acest loc – pentru orice eventualitate.

Revenit în birou după câteva minute, îl găsesc pe Gleason mâncând şi fumând la biroul său. Omul reuşeşte să facă mai multe lucruri în acelaşi timp, într-un mod pe care nu l-am mai văzut niciodată. Muşcă alternativ dintr-un sendviş printre pufăielile din ţigară, în timp ce face însemnări pe marginea unui telegrame. Din când în când, înşfacă receptorul şi latră la careva în acea limbă străină a lui.

Mă aşez iarăşi la birou şi îmi reiau lectura. Gleason întreabă:

— Ai reuşit să te uiţi pe cele două cazuri?

— Nu, încă studiez dosarele pe care mi le-ai dat.
— Beirut I sau II?
— Unu.
Gleason mormăie ceva şi se apucă din nou de treabă.
A existat şi un al doilea atac în Beirut. Închid dosarul din 18 aprilie 1983 şi îl deschid pe celălalt pe care mi-l înmânase Gleason când am ajuns la birou de dimineaţă. Cum era şi de aşteptat, la un an după primul atac cu bombă, Jihadul Islamic a mai înregistrat o victorie importantă împotriva noastră. Deja Hezbollahul şi iranienii împiedicaseră toate eforturile noastre militare în Beirut printr-un alt atac sinucigaş cu bombă, acesta din urmă îndreptat împotriva garnizoanei militare de lângă aeroport. Asta s-a întâmplat în octombrie 1983. Două sute patruzeci şi unu de soldaţi au murit în atac. Distrugerile au determinat administraţia Reagan să îşi retragă trupele din Liban. Hezbollah *vs.* America: 2-0.
Un an mai târziu, gruparea Hezbollah a lovit anexa unei ambasade americane din nord-estul Beirutului. Aici lucrase personalul nostru diplomatic. Deşi paza locaţiei a fost întărită, un alt sinucigaş cu bombă al Hezbollahului a reuşit să treacă de împrejmuiri. De această dată, paznicii au tras către vehiculul care se deplasa în viteză, însă fără niciun efect. Sinucigaşul cu bombă a reuşit să ajungă la ţintă şi să se arunce în aer.
Douăzeci şi patru de oameni, printre care doi americani, au murit. 3-0 pentru Hezbollah.
Fiecare dintre aceste cazuri este atât de complex, încât orice dosar necesită lecturi suplimentare. Mă simt de parcă aş curăţa o ceapă. Fiecare strat dezveleşte alte straturi, mai multe informaţii pe care va trebui să le aflu în noua mea viaţă. Am descoperit că tacticile grupării Hezbollah sunt împrumutate de la nişte adevăraţi pionieri ai terorii: organizaţia Black September (BSO). Aceşti palestinieni fanatici au asasinat unsprezece sportivi din delegaţia olimpică a Israelului în München, 1972.
— Pentru a înţelege terorismul din ziua de azi, trebuie să înţelegi Black September, îmi spune Gleason.
Las la o parte dosarele Beirut I şi II şi mă afund mai adânc în dulapuri. Găsesc dosare groase dedicate numai organizaţiei Septembrie Negru şi geniului său malefic, un criminal în masă erudit, îmbrăcat impecabil, cunoscut sub numele de Prinţul Roşu. Prinţul Roşu a fost teroristul numărul unu, mintea coordonatoare din spatele a nenumărate deturnări de avioane,

bombardamente şi asasinate. Prefera să simplifice lucrurile şi utiliza forţa brută oricând era posibil.

Gleason are dreptate. Hezbollah nu e decât cel mai recent avatar al terorii. La fel şi în cazul celorlalte grupuri teroriste aranjate pe litere în dulapuri. Toate îşi au originile în zilele de glorie ale BSO din anii 70.

Încep să-mi iau notiţe. Găsesc nişte carduri de index de buzunar şi revin la dosarul Beirut I pentru a începe să-mi notez aspectele principale ale atacului. Sinucigaş cu bombă. Furgoneta a trecut de toţi agenţii de pază din exterior şi a putut ajunge chiar până la clădirea principală a ambasadei. Acest element era esenţial pentru succesul atacului. Dacă echipa de securitate din exterior ar fi reuşit să oprească furgoneta, chiar dacă aceasta ar fi explodat, pagubele ar fi fost mult mai mici.

Desprind de aici o lecţie. Nu am idee ce fac, însă pur şi simplu mi se pare un lucru de bun simţ. *Păstrează distanţa*.

Iau un alt card şi notez principalele fapte şi lecţiile pe care le-am învăţat. Din nou, filtrul exterior de securitate a fost în mod evident defectuos. Ar fi trebuit oare să observ aceste lucruri? Arunc o privire înspre Gleason, întrebându-mă dacă nu ar trebui cumva să îi cer sfatul. Acesta e îngropat în hârţoage, cu un receptor crescându-i parcă dintr-o ureche. Pare iritat şi suprasolicitat.

Atacurile din Beirut au declaşat o investigaţie iniţiată de Congres cu privire la siguranţa misiunilor noastre diplomatice de peste hotare. Comisia, condusă de Amiralul Bobby Inman, a raportat o lungă listă a defectelor de securitate în cadrul ambasadelor de pe întreg mapamondul. Printre recomandările înaintate, comisia Inman a cerut milioane de dolari pentru construirea de noi clădiri, plus sume de bani suplimentare pentru angajarea unui număr mai mare de agenţi în cadrul Departamentului de Stat. În 1985, ca răspuns la recomandările lui Inman, Congresul a creat Biroul pentru Securitatea Diplomatică şi DSS-ul. Mullen şi cu mine ne numărăm printre primele promoţii de agenţi care au fost pregătiţi potrivit acestei legi. În cadrul instructajului, ni se spunea „angajaţii lui Inman”.

Mă uit din nou la Gleason. Nu mai vorbeşte la telefon. Vede că mă uit la el şi îmi mai aruncă vreo câteva dosare. *Liban*. *Beirut*. *Ostatici*.

— Uită-te şi peste astea. Vezi ce poţi pune cap la cap.

Lista mea de lecturi din prima zi tocmai s-a mărit. Gleason spune:

— Mullen, te vei ocupa de America de Sud. Ai mai avut de-a face cu cartelurile. Ştii terenul. Sunt destule lucruri care să te ţină ocupat.

Columbia. FARC[9]. Calea Strălucitoare.[10]

Noul nostru şef face o pauză suficient de lungă pentru a mai arunca un chiştoc de ţigară în scrumiera sa. Scoate din pachet o nouă ţigară şi o aprinde.

— Burton, tu te ocupi de lada cu nisip. Şi amândoi o să ne mai daţi câte o mână de ajutor cu altele, dacă e cazul.

Nu sunt sigur ce înseamnă asta. El observă imediat nedumerirea mea şi adaugă:

— Orice are legătură cu Orientul Mijlociu. Ăsta e teritoriul tău. Vei deveni expertul nostru pe zona asta.

Nu ştiu nimic despre Orientul Mijlociu. Dosarele înşirate acum pe biroul meu nu sunt decât vârful aisbergului. În lunile care vin, urmează să citesc mult mai mult.

— Nu avem o definire a misiunii sau a îndatoririlor. Nu am timp să scriu aşa ceva. Tot ce trebuie să ştii e că sarcina ta e să aperi viaţa membrilor din personalul nostru diplomatic. Aruncă o privire peste cazurile nerezolvate. Gândeşte-te la cum s-au desfăşurat atacurile. Cine le-a executat, care au fost mecanismele, tacticile. După care trebuie să ne gândim la soluţii de contracarare a lor. Găseşte modalităţi de prevenţie. Acum ne chinuim să-i prindem din urmă. Reacţionăm în loc să gândim proactiv şi ducem lipsă de oameni. Trebuie să găsim o cale de a fi cu un pas înaintea evenimentelor. S-a-nţeles?

Doi agenţi noi aprobă ascultători. Acesta este motivul pentru care Gleason mi-a înmânat Beirut I şi II chiar de la început. Sunt cele mai importante cazuri, atacurile care au influenţat politicile de securitate pentru diplomaţii noştri.

Mă întreb cum aş putea să elaborez o modalitate de a împiedica evenimente atât de catastrofale precum cele două. Acum şase luni, eram poliţist în Maryland. Cele mai îngrozitoare lucruri pe care le văzusem fuseseră crimele şi accidentele de maşină. Nu am fost niciodată martor la ceva de anvergura cazului Beirut I.

În sinea mea, am bănuit că după ce mă voi alătura DSS, nu voi lucra după un program fix, gen 9-17. Acum, am întrevăzut obiectivul – şi mizele. Acesta nu este un simplu loc de muncă sau o carieră, ci un mod de viaţă. La mijloc sunt vieţile altor persoane. Mişcările pe care le facem în săptămânile şi lunile care urmează vor face diferenţa dintre un efort inutil şi o ştire principală la CNN.

Nicio presiune.

Gleason dispare dincolo de uşa albastră. Mullen şi cu mine lucrăm în linişte. Parcurg mai multe cazuri, mai multe carnagii, mai multe distrugeri. Aceleaşi nume apar constant: Hezbollah, Imad Fayez, Mugniyah, Abu Nidal. Îmi dau seama că există trei mari jucători pe frontul terorii din Orientul Mijlociu: Iranul, prin gruparea Hezbollah şi partizanii ei, Libia, prin propriul ei serviciu de spionaj şi înlocuitorii acestuia, şi palestinienii, prin OEP (Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei), celulele sale teroriste şi BSO. Am multe de învăţat. Curba pe care trebuie s-o parcurg e abruptă.

Gleason revine şi îmi aduce mai multe dosare pe care le-a scos din dulapuri. Dosarele aterizează pe biroul meu cu o pocnitură surdă şi grea. Trec printr-un curs intensiv despre depravarea umană. E greu de parcurs, iar după o vreme, imaginea întregii mizerii umane surprinsă în aceste pagini începe să se tulbure. Defilarea violenţei, maşinile-capcană, atacurile sinucigaşe, mitralierea civililor, luările de ostatici, deturnările – dosar după dosar în care sunt descrise evenimente oribile. Rămân fără grai.

Lumea e în flăcări. Iar eu nici nu aveam habar.

Mai târziu în după-amiaza respectivă, Gleason părăseşte din nou biroul. Mullen şi cu mine lucrăm în tăcere, continuându-ne cursul intensiv în lumea terorii. După câteva minute, şeful nostru revine cu un alt vraf de telegrame diplomatice.

— Bun, astea-s ultimele noutăţi de la FOGHORN, centrul nostru de comunicaţii. Toate mesajele care vin sunt trimise aici şi ordonate în funcţie de priorităţi. Vă arăt mai târziu unde se află.

În timp ce se strecoară pe lângă biroul meu, Gleason îmi spune:

— Burton, conform unei surse, ambasadorul nostru în Chile urmează să fie asasinat. Te întâlneşti mâine cu informatorul în Charlottesville. Când termini acolo, consemnează toată treaba, apoi mergi în Philadelphia.

— Philadelphia?

— Da, tot prin surse am aflat că e din Hezbollah. Zice că ştie unde sunt ţinuţi ostaticii în Beirut. Pentru o sută cincizeci de mii, va ciripi tot. Du-te şi vezi dacă ştie ceva.

Îmi mai dă două dosare despre aceşti informatori.

— Împrieteneşte-te cu ei în seara asta. Între timp, vei călători pe fugă de colo-colo. Să ai la îndemână un echipament de noapte pregătit, OK?

Cam ăsta a fost instructajul de la locul de muncă. De mâine începe realitatea.

trei
TRENUL DE NOAPTE

13 februarie 1986
În afara oraşului Philadelphia

Vagonul Amtrak [11] se leagănă dintr-o parte în alta în timp ce alunecă zgomotos pe linia veche de cale ferată dintre Washington D.C. şi Philadelphia. Majoritatea pasagerilor din jurul meu încearcă să aţipească, însă câţiva dintre ei citesc la lumina becurilor aprinse deasupra fiecărui scaun. Din când în când, depăşim câte un tren de marfă şi privesc pe fereastră cum i se scurg vagoanele, unul după altul.

Îmi plac călătoriile cu trenul. Îmi amintesc de vremuri mai bune din trecut când domneau stilul şi bunele maniere, înainte de a fi întrecute de utilitatea şi viteza avioanelor moderne de pasageri. Într-adevăr, această scurtă călătorie din seara asta pe şinele Amtrakului ar trebui să reprezinte pentru mine un prilej de relaxare, departe de agitaţia extremă a noului meu birou.

Dar nu sunt deloc relaxat. În această seară, după ce voi coborî din tren în staţia de pe 30th Street, de-a lungul râului Schuylkill, din Philadelphia, urmează să mă întâlnesc cu o sursă despre care nu ştiu nimic. Gleason abia dacă mi-a spus locul de întâlnire şi semnalul de recunoaştere. De vreme ce voi fi pe cont propriu în această misiune, iau exemplul lui Mullen de a purta la mine câteva arme de foc în plus. Înainte să plec din D.C., mi-am strecurat revolverul Smith & Wesson, Model 60, într-o teacă prinsă de gleznă şi care mi se sprijină acum de tibia piciorului drept.

Omul susţine că ar şti ceva despre ostaticii noştri din Liban. În ultimii câţiva ani, gruparea Hezbollah şi alte bande criminale au răpit cetăţeni americani de pe străzile Beirutului. Bandele îşi vând prizonierii Hezbollahului. Chiar în acest moment, există zeci de ostatici în mâinile lor, inclusiv unul foarte special: William Francis Buckley.

Înainte să plec către Charlottesville şi spre primul meu contact cu un informator în ziua de marţi, am răsfoit dosarul lui Buckley. A fost răpit în timp ce îşi părăsea casa din Beirut. Pentru el, ziua începuse ca oricare altă zi. Programul său zilnic varia foarte rar, în mod evident o greşeală. Buckley se trezise, se îmbrăcase, luase micul dejun şi ieşise din casă îndreptându-se

spre maşină. După un drum scurt prin oraş, a ajuns la ambasada Statelor Unite. O navetă obişnuită, doar că de această dată maşina a trecut prin mijlocul unui război civil. Cineva l-a luat în vizor pe acest american bine îmbrăcat şi pus la patru ace. Cineva precum Hezbollahul.

Pe 16 martie 1984, patru bărbaţi l-au aşteptat în faţa casei, luându-l pe Buckley prin surprindere înainte ca acesta să poată ajunge la maşină. Teroriştii l-au prins şi l-au târât în maşina lor. Totul s-a petrecut în numai câteva secunde. Buckley era înarmat, însă îşi lăsase pistolul în servietă. Răpirea a avut loc atât de repede, încât nu a mai avut timp să ajungă la armă.

Trec această întâmplare la capitolul lecţiilor învăţate. După aceea, vestea s-a răspândit, ajungând la urechile fiecărui american din Lumea Întunecată: purtaţi arma asupra voastră în orice moment. Nu vă aşteptaţi la siguranţă dacă o ascundeţi în valiză.

S-a întâmplat foarte repede. A fost o chestiune de câteva secunde, iar Hezbollahul – adică iranienii – s-a dovedit încă o dată câştigător. Nu mai existase vreodată o înfrângere atât de amară pentru noi în Lumea Întunecată. William Buckley nu fusese un simplu angajat al ambasadei. El era şeful secţiei locale a CIA.

Un alt tren de marfă trece în goană pe lângă noi, iar vagonul nostru se clatină, alunecând pe şine. Câţiva dintre pasagerii care moţăiau deschid ochii, se uită împrejur şi se întorc la somnul lor. Dorm duşi, fericiţi în ignoranţa lor. Se gândesc ei oare că liniştea aceasta este un lux de care nu mulţi beneficiază? Mă întreb dacă mă voi mai bucura vreodată de acest gen de somn nestânjenit.

Punând mâna pe Buckley, cei din gruparea Hezbollah au blocat fiecare operaţiune în desfăşurare şi fiecare agent din întregul Orient Mijlociu. Nici măcar KGB-ul nu a îndrăznit vreodată să captureze un şef CIA. Cu Buckley în mâinile duşmanilor, Agenţia trebuia să presupună că toate informaţiile din mintea lui erau compromise. Se ştia că membrii Hezbollah şi iranienii nu respectă Convenţia de la Geneva. Tortura, intimidarea, bătăile crunte erau modalităţile lor de interogare a prizonierilor. Cu siguranţă, Buckley nu avea să scape de cele mai rele metode ale lor.

A fost o lovitură catastrofală dată serviciilor noastre de spionaj în cel mai fierbinte loc de pe glob. După ce Buckley a fost răpit, am fost nevoiţi pur şi simplu să o luăm de la capăt, construind reţele noi, folosind noi agenţi. Între timp, am operat cu puţini agenţi, aproape fără HUMINT [12]. Dar

toate dispozitivele, sateliţii şi monitorizările pe care ni le permite tehnologia nu se pot compara cu un agent bun aflat la locul şi la momentul potrivit. Gruparea Hezbollah ne-a legat la ochi prin răpirea lui Buckley. Ce anume scăpăm din vedere? Ce evenimente nu putem anticipa? E înfiorător să ne dăm seama cât de vulnerabili suntem.

După un viraj lin, trenul nostru ajunge în periferia industrială a Philadelphiei. Privesc lung pe fereastră la o înşiruire de fabrici ruginite şi la clădiri dărâmate. Întunericul face ca scena să fie deosebit de sumbră.

Înainte să părăsesc azi biroul, Gleason m-a luat deoparte şi mi-a mai cerut ceva: Află dacă informatorul ştie unde e ţinut prizonier Buckley. El e prioritatea noastră. Agenţia, furioasă, umilită şi loială, îşi doreşte cu tot dinadinsul să-l recupereze. Se fac eforturi uriaşe pentru a-l găsi. Până acum, fiecare pistă a fost o fundătură. Însă fiecare indiciu trebuie verificat.

Trenul începe să încetinească, iar pasagerii care moţăie lângă mine îşi dau seama de modificarea vitezei. Câţiva dintre ei cască şi se întind după bagaje. Alţii privesc pe fereastră, le văd chipurile reflectate în sticla fumurie. Americani de rând. Aceştia sunt oamenii pe care am jurat să-i protejez. Sarcina noastră este să împiedicăm Lumea Întunecată să treacă pragul vieţii lor.

Numai săptămâna asta, Gleason, Mullen şi cu mine am identificat aproape zeci de ameninţări plauzibile în traficul de telegrame care a ajuns în încăperile tainice şi înguste ale FOGHORN-ului. O duzină pe zi. An de an. Nu e nevoie de o analiză prea complicată pentru a-ţi da seama că soarta ne e potrivnică. CIA, FBI, DSS – pot să deţină mii de agenţi în teren şi toţi banii pe care orice birocraţie flămândă îi poate înghiţi şi, cu toate acestea, unele dintre aceste comploturi vor scăpa atenţiei noastre. E suficient un singur om pentru a produce o tragedie şi traume – şi numeroase reportaje în mass-media. N-am închis ochii săptămâna aceasta cu gândul la sorţii potrivnici. Nu putem avea întotdeauna dreptate. Însă trebuie să încercăm – şi tocmai în asta constă povara care a apăsat pe umerii lui Gleason, aducându-i riduri pe faţă de-a lungul ultimilor ani. El a reuşit până acum să poarte singur această povară. Nu ştiu cum a reuşit.

Coborâm în gara de pe 30th Street. În jurul meu e forfotă mare, pasagerii luându-şi bagajele şi coborând din tren. Ajuns în sala de aşteptare, mă minunez de geamurile dreptunghiulare care fac din această gară o realizare arhitecturală atât de spectaculoasă. Sala este scăldată într-o lumină aurie de la lampadarele suspendate deasupra.

Ies afară şi trec de cele şase coloane groase care străjuiesc intrarea în gară. Din acest unghi, ele îi dau gării un aspect de templu grecesc. E groaznic de frig, aşa că îmi strâng geaca în jurul gâtului în timp ce merg pe lângă taxiurile aliniate pe stradă.

Fac semn unuia dintre taxiuri, iar şoferul îmi deschide uşa. Îi dau adresa motelului unde urmează să mă întâlnesc cu informatorul şi îl rog să mă lase la câteva străzi depărtare. Vreau să cunosc cât de cât zona înainte de a intra în motel. Totodată, nu vreau ca nimeni dintre cei care m-ar vedea să ştie că sunt singur. Nu mă va ajuta nimeni în caz că apar probleme.

Charlottesville a fost o sarcină uşoară în comparaţie cu aceasta. Probabil de aceea Gleason mi-a făcut oarecum încălzirea cu acel caz. Am luat una dintre maşinile Jeep Wagoneer puse la dispoziţie de guvern, cu finisaj din lemn artificial pe laturi, şi am traversat ţinutul aristocratic al Virginiei până la o fermă de cai aflată la ceva distanţă de drum. Casa fusese construită pe un deal, oferind oricui se afla înăuntru o bună vizibilitate pentru a observa apropierea oricărui vizitator. Împrejurimile erau îngrijite cu atenţie, însă niciunul dintre tufişurile înconjurătoare nu era destul de înalt pentru a masca nepoftiţii din vecinătatea casei. Locul emana o vibraţie stranie – era prea îngrijit, prea pitoresc. Un refugiu sigur al Agenţiei? Casa de vacanţă a lui George Smiley? Oricine ar fi fost proprietarul, avea cu siguranţă bani.

Când am sunat la uşă, mi-a răspuns o femeie latinoamericană, uimitor de atrăgătoare, de vreo 35 de ani. Bluza sa albă îi accentua tenul închis, iar părul brunet, strâns în coadă la spate, îi conferea un aspect atletic. M-a invitat înăuntru şi am băut o cafea. În ziua anterioară, FOGHORN primise o telegramă de la Santiago de Chile cu privire la un atac potenţial asupra ambasadei americane de acolo. Această femeie cunoştea una dintre persoanele menţionate în telegramă. Sarcina mea era să obţin cât mai multe informaţii cu putinţă despre bărbatul respectiv.

Nu a durat mult. Femeia nu ştia prea multe. Absolvise Universitatea din Virginia şi avusese minime legături cu individul pomenit în telegramă. Mi-a vorbit deschis despre ceea ce ştia, iar eu mi-am luat conştiincios notiţe, pentru a i le putea arăta lui Gleason odată întors la birou. Mi-au plăcut şi compania ei, şi cafeaua, i-am lăsat cartea mea de vizită şi m-am întors la D.C. Uşor. Toată treaba asta cu spionajul nu părea să fie deloc grea.

Până în seara asta. Taximetristul ne aruncă în jungla urbană. Încep să văd partea întunecată a Philadelphiei, trecând pe lângă şiruri de case deteriorate, hale abandonate şi gunoaie. În cele din urmă, ne oprim la câteva

străzi de motel. Acum mă scald în ape periculoase. Îi dau şoferului de taxi câţiva dolari şi cobor din maşină.

Un trecător stă rezemat de o uşă, peste drum. În apropiere, mai mulţi drogaţi sunt răsfiraţi pe scările unei case cu etajele retrase. Unul dintre ei îşi injectează doza sub privirile celorlalţi. Şoferul de taxi, vizibil stânjenit, accelerează imediat ce cobor pe trotuar.

Nu ar fi trebuit să port costum.

Imediat ce o apuc către motel, intru în colimatorul faunei locale. Ochi cu pleoapele înroşite mă măsoară din cap până-n picioare, calculând dacă sunt sau nu uşor de doborât.

La următoarea intersecţie, trec pe lângă un mic grup de prostituate. Peste tot văd numai bluze mulate, fără mâneci, şi fuste mini, deşi unele femei poartă şi colanţi – moda din *Taxi Driver* se îmbină cu cea din *Flashdance*, formând un nou stil vestimentar. Câteva dintre ele mă strigă. Le ignor şi grăbesc pasul, întrebându-mă cum pot să îndure îmbrăcate astfel o temperatură aproape negativă.

Încă o stradă printre epavele umane şi ajung în parcarea motelului. Locul e o magherniţă şi sunt sigur că proprietarul ar fi încântat să taxeze cu ora – oferind desigur aşternuturi curate pe deasupra.

De nenumărate ori, instructorii ne-au băgat în cap că, dacă vrem să rămânem în viaţă, trebuie să avem un foarte bun spirit de observaţie. În fiecare zi sunt cu ochii-n patru, memorând lucruri care se întâmplă în jurul meu pentru a putea nota detaliile mai târziu, dacă e necesar. Merită. Măsor repede motelul din priviri. Scări de metal plasate la ambele capete ale clădirii asigură accesul la etajul al doilea. Clădirea în sine este construită în formă de „L". Parcarea e plină de rable. Mă uit la repezeală la numerele de înmatriculare. Multe sunt din Pennsylvania, iar unele au expirat de multă vreme. La capătul îndepărtat al parcării, o prostituată păşeşte ţanţoş către motel, cu un necunoscut de braţ. Amândoi se uită la mine cu ochi injectaţi, înainte de a dispărea în sus pe una dintre scări. După câteva secunde, ajung la etajul al doilea, deplasându-se de-a lungul platformei până la camera lor. Necunoscutul mă priveşte încă o dată cu atenţie înainte de a închide uşa pentru restul nopţii.

Ce loc jalnic.

Fac câţiva paşi prin parcare, căutând încă indicii legate de persoana cu care se presupune că trebuie să mă întâlnesc. E cineva din zonă? Vreuna dintre aceste rable e maşina lui? Apoi văd un sedan nou-nouţ. Număr de

înmatriculare de New Jersey. Contrastează cu acest cartier la fel de mult ca mine. Poate că e o maşină închiriată? A venit cu ea de la aeroport informatorul meu? Mă apropii pentru a o examina. E acoperită cu stropi de apă. Rouă? Celelalte maşini sunt uscate. Aceasta stă în parcare de ceva vreme, probabil de noaptea trecută. Îi cercetez atent interiorul. E curată, deşi scrumiera e deschisă şi plină cu chiştoace de ţigară.

Vagabonzii şi târfele din stradă încă mă urmăresc din ochi. Oare vreunul dintre ei lucrează pentru informator? E vorba cumva de o înscenare? Nu-mi pot da seama. Dacă cineva îi apără spatele informatorului, nu-l pot observa. Nu văd decât o stradă punctată răzleţ de epave umane.

Camera de întâlnire e situată la etajul al doilea. Urc scările cu atenţie, cu mâna dreaptă în buzunarul jachetei mele Barbour Beaufort, cu degetele încleştate pe mânerul revolverului. Mă simt din nou poliţist. E aceeaşi tensiune pe care o resimţeam preluând un apel care raporta o spargere.

Ajung la uşă şi bat încet în timp ce stau într-o parte. În caz că e o înscenare, nu voi fi împuşcat prin uşă. Trec câteva secunde, dar uşa nu se deschide. Aud pe cineva mişcându-se înăuntru. Aştept. Uşa se întredeschide câţiva centimetri.

Tăcere.

— Eşti prieten cu Steve? întreb. Acesta e semnalul de recunoaştere.

— Da, sunt prietenul lui Steve, vine răspunsul apăsat.

Uşa se deschide pentru a mă primi. Mă strecor înăuntru şi o închid în urma mea.

Informatorul stă pe pat. Mă uit cu atenţie la veioza veche de pe noptieră, încercând să întrevăd vreun posibil pericol. Nimic. Camera e îngustă, cu un scaun şi o masă mică, roasă completând mobilierul. Îmi rotesc privirile peste tot, căutând arme, dispozitive de înregistrare sau orice alt lucru care mi-ar putea dovedi că mă aflu într-o capcană. Nu pot să cercetez baia. E cineva în ea? Va trebui să fiu atent la uşa respectivă.

Informatorul îşi aprinde un Marlboro şi aşteaptă. Pare agitat. Mâinile îi tremură. E luminat din spate de sigurul bec din cameră – cel de la veioza de pe noptieră, însă pot observa totuşi că are tenul măsliniu, este robust şi că are în jur de 35 de ani. Ochii săi se plimbă între mine şi puncte aparent întâmplătoare din cameră. Nu se concentrează asupra mea, nu mă priveşte în ochi.

— Ştiu… unde se află ostaticii. Familia mea e din Beirut. Tocmai m-am întors de acolo, îmi spune el cu o voce neliniştită. Eu nu spun nimic. E mai

bine să laşi informatorul să vorbească, în special dacă e ascuns pe undeva vreun dispozitiv de ascultare.

Tipul mă studiază ca şi cum ar vrea să păstreze tăcerea mai mult decât mine. Trage adânc din ţigară, apoi expiră cu frustrare.

— Îţi voi spune locul, însă vreau bani.

Asta era.

— Câţi? întreb. În cadrul acestei întâlniri, îmi voi măsura cuvintele. Cu cât mai puţine, cu atât mai bine.

— O sută cincizeci de mii.

Mă sprijin de peretele din partea opusă a patului. O privire rapidă către uşa de la baie, apoi atenţia mea revine asupra Prietenului lui Steve. Stă cu ochii aţintiţi la covorul jerpelit de la picioarele mele. Îi este ruşine sau frică?

— Pentru o astfel de sumă, trebuie să ne oferi ceva mai întâi.

— Ce vrei să spui?

— Cum putem fi siguri că ştii unde se află ostaticii?

Stă pe gânduri câteva secunde, cu ochii rătăciţi. Apoi dezvăluie:

— Sunt în sudul Beirutului.

— De unde ştii asta?

Se lansează într-o povestire lungă despre familia sa din Beirut. Susţine că e un fost membru al Hezbollahului, însă că unele dintre rudele lui mai fac încă parte din organizaţie.

— Cât mă aflam în Beirut, ruda mea mi-a spus că i-a văzut.

— Cine e această rudă? întreb. O sursă secundară e deja implicată în acest caz, ceea ce diminuează valoarea informaţiei. Cu cât te depărtezi de sursă, ni s-a spus, cu atât mai slabe sunt şansele ca informaţiile să fie precise. E un fel de joc al telefonului fără fir din Lumea Întunecată.

Prietenul lui Steve nu vrea să-mi spună despre ce rudă e vorba şi nici măcar ce relaţie există între ei.

— Cum rămâne cu banii? întreabă el din nou. Vreau o sută cincizeci de mii.

— Bine, uite, e prematur să discutăm despre bani în acest moment, răspund eu. El pare dezamăgit şi chiar mai nervos. Îl rog să depene din nou povestea. De această dată, îmi scot un carneţel şi încep să iau notiţe.

După două ore, mi-a spus tot ceea ce e dispus să dezvăluie. Nu spune nimic despre ostatici individuali – nicio menţiune legată de Buckley. Turuie întruna despre familia sa, asocierea lui cu Hezbollahul şi Beirut. În povestirea lui găsesc foarte puţine lucruri de folos. Familia sa locuieşte în

vestul Beirutului. Cumva, ruda aceasta a lui a văzut ostatici în partea de sud a oraşului. Nicio informaţie legată de numărul lor sau de locul în care sunt ţinuţi. Nimic concret, niciun detaliu. Îl presez, însă nu dezvăluie nimic altceva, şi e clar că nu o va face până când nu va fi plătit.

— Îi voi raporta toate acestea lui Steve, iar el va lua legătura cu tine. Informatorul pare dezamăgit. Cred că se aştepta să-l plătesc eu.

Mă îndrept către uşă. El rămâne pe pat, fumează şi mâna continuă să-i tremure. Asta e ultima imagine pe care o văd. Cobor scările şi ajung din nou în stradă, sub privirile târfelor şi ale drogaţilor. Mă simt ca un peştişor auriu cu o grămadă de pisici strânse în jurul acvariului. Noaptea e chiar mai rece acum. Printre capacele de canalizare se ridică valuri de aburi. Peisajul e învăluit în întuneric.

Merg prin acest cartier muribund, foarte atent la tot ceea ce mă înconjoară. Drogaţii rămân pe scări. Vagabondul doarme încă dus lângă uşă. Prostituatele de la colţ tremură şi îşi freacă mâinile. Un beţiv trece pe lângă mine clătinându-se şi lăsând în urma sa o duhoare îngrozitoare. Înregistrez toate aceste informaţii, atent la orice ameninţare potenţială.

În acelaşi timp, mintea mea rămâne fixată la cazul de faţă. Poliţistul din mine tinde să-l califice pe prietenul lui Steve ca fiind un geambaş amărât care caută să înhaţe potul cel mare. Informaţiile sale sunt de mâna a doua. Nu cred că ştie mai mult decât mi-a spus deja.

Pe de altă parte, el trebuie să fi fost întrucâtva de încredere, altfel Gleason nu m-ar fi trimis niciodată aici. O verificare simplă a informatorului a confirmat probabil că el tocmai se întorsese din Liban. Pentru rigurozitate, îi voi verifica povestirea şi voi compara pe cât posibil datele. Dacă informaţiile sale sunt într-adevăr autentice, probabil că va primi nişte bani.

În ansamblu, instinctul îmi spune că totul a fost o pierdere de vreme. Nu îl vom găsi pe Buckley sau pe ceilalţi prin intermediul acestui individ. Gândul acesta mă deprimă. Şeful CIA din Beirut se află în mâinile iranienilor. Poate că aşteptam ca aceasta să fie ocazia de a-l aduce acasă. Am fost naiv. Mii de ponturi ajung zilnic în agenţie. Majoritatea sunt precum cele oferite de acest individ: fundături.

Şi totuşi, e suficientă o singură pistă.

patru

LUMEA ÎNTUNECATĂ A COPIILOR VITREGI CU PĂRUL ROŞCAT

24 martie 1986

Căutarea lui William Buckley nu se va opri niciodată – nu până când va fi găsit –, însă, în acest moment, avem probleme cu libienii. Probleme grave.

Din motive la care nu am acces, Muammar Khadafi ne sfidează de ani de zile. Folosindu-se de misiunile lor diplomatice (ei îşi numesc ambasadele „Birouri Populare”) ca bază pentru operaţiuni, libienii au atacat ţinte americane şi britanice în toată lumea. De asemenea, libienii nu au nicio reţinere când vine vorba de ţintele lor. Odată au tras asupra unei mulţimi de protestatari anti-Khadafi de la consulatul lor din Londra, ucigând în rafala de focuri o poliţistă britanică. Ieri am descoperit un dosar despre un complot de asasinare a preşedintelui Ronald Reagan din 1980. Nimeni nu pare să fie de neatins pentru ei.

În ianuarie, câteva avioane F-14 ale marinei militare au doborât două MiG-uri libiene în timpul unei confruntări aeriene deasupra Golfului Sidra. Khadafi consideră că golful e teritoriu libian. Restul lumii consideră că golful ţine de apele internaţionale. Marina americană este singura forţă capabilă să se opună lui Khadafi în această chestiune. Preşedintele Reagan a trimis trei grupuri de portavioane în Marea Mediterană pentru a-l înştiinţa pe Khadafi de seriozitatea obiecţiilor noastre. Dictatorul Libiei a trasat o „linie a morţii” de-a lungul graniţei de nord a Golfului Sidra. Treceţi-o, a spus el, şi vă vom ataca.

Şi s-a ţinut de cuvânt. Ieri, pe 23 martie, am trecut „linia morţii”. Libienii au lansat rachete către avioanele noastre. Ca răspuns, am aruncat în aer câteva dintre instalaţiile lor radar. După aceea, libienii au trimis mai multe vase de patrulare pentru a ataca o operaţiune de trei nave pe care le deplasasem în golf. Mai multe avioane A-7 Corsair II şi A-6E Intruder au scufundat două vase de patrulare şi l-au deteriorat pe al treilea.

Astăzi, Khadafi le-a cerut arabilor să formeze echipe sinucigaşe, adevărate bombe umane, şi să meargă să arunce în aer orice cetăţean

american care le va ieşi în cale. „Faceţi din orice este american o ţintă militară”, a fost îndemnul pe care l-a rostit în timpul discursului său.

Departe de lumina reflectoarelor, în Lumea Întunecată, se petrec mult mai multe nenorociri. Rapoartele noastre informative sunt pline de veşti proaste. Au fost emise ordine de la Tripoli către treizeci dintre misiunile lor diplomatice de a iniţia atacuri asupra unor ţinte americane.

Urmează să fim loviţi. Nu e vorba de dacă, ci de cât de puternic, unde şi când. DSS e în stare de alertă maximă. Am trimis mesaje tuturor celor din ambasadele noastre, pe care îi sfătuim să fie deosebit de vigilenţi şi să întărească măsurile de securitate. Diplomaţii şi agenţii noştri DSS de peste hotare sunt pregătiţi, aşteptând ceea ce urmează să se întâmple cu siguranţă.

În spatele uriaşei uşi albastre, Gleason, Mullen şi cu mine ne petrecem ziua încercând să citim telegramele primite de la FOGHORN. Nu dorim să amortizăm atacul. Vrem să-l oprim. Cel mai cumplit coşmar al meu e să scap din vedere o ameninţare, să interpretez greşit un semnal, apoi să privesc cum se produce un atac, iar oamenii mor. Aş fi resposabil pentru morţile lor. Trebuie să am un discernământ ireproşabil. Cu frica asta trăiesc zi de zi; ea e cea care mă motivează şi, în acelaşi timp, mă ţine treaz noaptea.

Timpul trece şi Mullen arată din ce în ce mai tras la faţă. Îl privesc din când în când şi pot să spun că şi el resimte aceeaşi presiune ca şi mine. Riscurile meseriei.

Toate veştile pe care le primim sunt rele şi se înrăutăţesc tot mai mult. Un raport informativ arată că libienii deţin un plan operaţional care presupune zece atacuri simultane asupra unor ţinte din întreaga lume. Ar putea fi o baie de sânge.

Ambasadele noastre din Europa şi din America de Sud raportează mişcări ale unor suspecţi libieni. Unii sunt văzuţi trăgând cu ochiul la misiunile noastre diplomatice. Alţii sunt detectaţi spionând bazele militare de peste hotare. Pe măsură ce parcurgem toate aceste date neprelucrate, încercăm să separăm reacţiile exagerate şi paranoice de ameninţările concrete. E o muncă dificilă, care e îngreunată de mijloacele noastre de comunicare cu agenţii din teren. Pentru a trimite mesaje înapoi prin FOGHORN, trebuie să le imprimăm la o maşină de scris codată special. Folosim o maşină IBM Selectric cu un dispozitiv de recunoaştere a caracterelor optice. Durează o veşnicie să caut de fiecare dată tastele. Bineînţeles, dacă fac o greşeală, trebuie să o iau de la capăt – nu putem

folosi pastă corectoare. Pe măsură ce încercăm să primim un răspuns la întrebările nesoluţionate încă, decalajul devine tot mai mare. Dacă primim răspunsul prea târziu?

Mai devreme sau mai târziu, trebuie să automatizăm cumva procesul.

Pentru moment, această situaţie îmi oferă o imagine clară despre cine şi ce suntem cu adevărat ca organizaţie. Potrivit legii federale, Departamentul de Stat îşi asumă rolul principal în orice investigaţie legată de un atac terorist internaţional împotriva cetăţenilor americani. În cadrul Departamentului de Stat, sarcina de a se deplasa în teren şi de a înţelege ce s-a întâmplat îi revine Serviciului de Securitate Diplomatică (DSS). Uneori, facem un pas înapoi şi lăsăm FBI-ul şi CIA-ul sau o agenţie externă să preia comanda, dar, chiar şi atunci, rămânem foarte implicaţi în proces. În fiecare ambasadă americană se află câţiva agenţi DSS. Suntem singura forţă care apără legea în fiecare ţară de pe glob. Cu toate acestea, abia dacă a auzit cineva de noi în afara celor din Beltway [13].

Nouă ne convine aşa.

DSS s-a înfiinţat în 1916, pentru a servi ca secţie de contrainformaţii şi contraspionaj în cadrul Departamentului de Stat. Pe atunci sub numele de Office of the Special Agent (Biroul Agenţilor Speciali), ne-am înfiinţat înaintea altor structuri precum FBI, OSS şi CIA. Ca organizaţie, zilele de spionaj al DSS s-au sfârşit după cel de-al Doilea Război Mondial, odată cu înfiinţarea CIA. După război, am primit un nume nou – Office of Security (Biroul de Securitate), SY pe scurt – şi un număr de atribuţii noi. Eram însărcinaţi cu protecţia ambasadorilor şi a personalului ambasadelor noastre. Îl apăram pe secretarul de stat la fel cum Secret Service (Serviciul Secret) îl apără pe preşedinte. Protejăm în acelaşi timp şefi ai altor state şi demnitari aflaţi în vizită în Statele Unite. Şi, desigur, am investigat infracţiuni petrecute peste hotare împotriva americanilor, fraude legate de paşapoarte, de vize şi alte probleme care implică naţiuni străine, cum ar fi oprirea vânzărilor ilegale de arme. Încă mai facem mare parte din aceste lucruri în prezent, deşi Serviciul Secret se ocupă acum de protecţia şefilor de state. Încă protejăm diplomaţi şi demnitari externi, inclusiv pe prinţul Charles şi prinţesa Diana, la orice vizită în Statele Unite.

De-a lungul anilor, FBI şi CIA au devenit jucătorii cu greutate. Asta înseamnă că avem numeroase legături cu colegii noştri de la FBI şi CIA. Lucrurile pot fi o corvoadă birocratică sau totul poate merge ca pe roate în funcţie de cei cu care avem de-a face în cadrul fiecărei agenţii. La fel ca în

oricare altă profesie, cultivarea de relaţii şi contacte personale acolo unde contează ajută la rezolvarea problemelor. Până acum, am trecut prin experienţe extreme. Au fost momente în care nimeni de la FBI nu dorea să mă vadă. Cererile noastre de analiză a dovezilor tind să se piardă în sistem. Timpul de laborator valorează mult la FBI şi fiecare organizaţie are probleme extrem de urgente care trebuie să fie soluţionate. DSS ocupă uneori un loc la coada listei de agenţii pe care FBI trebuie să le deservească.

La CIA e o altă situaţie. Cei de acolo sunt ca verişorul nostru mai tânăr care a crescut şi a ajuns un fotbalist de doi metri, vedeta în care noi nu ne-am transformat niciodată. Nu voi uita prima mea vizită la Langley. Mă aflam la intrare, cu legitimaţia mea CIA prinsă la gât. Am validat-o pentru a trece de bariere şi am păşit în altarul spionajului american. În dreapta uşilor se află o statuie a lui Nathan Hale, spionul din timpul Războiului Revoluţionar care a rostit înainte de a fi spânzurat de britanici nemuritoarele cuvinte: „Ori liber, ori mort."

De-a lungul pereţilor holului sunt stele de aur. Fiecare reprezintă un agent căzut la datorie. Niciuna însă nu are vreun nume ataşat. Stelele simbolizează faptul că sacrificiul lor nu va fi uitat niciodată, însă numele şi faptele lor vor rămâne anonime.

Scobite în zidul de granit de lângă stele sunt cuvintele biblice: „Şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi."

Dincolo de hol, CIA arată şi funcţionează în mare parte la fel ca oricare altă agenţie guvernamentală. Labirinturi de birouri cubice, mormane de documente, şiruri de birouri înghesuite cu oameni care aleargă de colo-colo alcătuiesc peisajul zilnic. Într-una dintre primele mele vizite, mi-am dat seama că birocraţia de acolo seamănă cu oricare alta. Angajaţii îşi apără teritoriul, nu le place să simtă că altcineva se amestecă în treaba lor, iar singura modalitate de a păstra o linie eficientă de comunicare între ei şi noi este construirea relaţiilor personale. Situaţia este delicată, în parte datorită inerentei internalizări a informaţiilor de către CIA, pe care nu le împărtăşesc altora cu uşurinţă. Cei de acolo îşi apără avantajele şi datele, ceea ce e un lucru de înţeles în acest domeniu de activitate. Există totodată unele divergenţe între DSS şi CIA pentru că ne suprapunem peste hotare, în special pe durata investigaţiilor referitoare la cazurile de antiterorism. Avem aceleaşi scopuri – de obicei –, însă metodele şi motivele noastre sunt diferite. CIA vrea să descopere *persoana* şi *motivele* din spatele fiecărui atac. Noi vrem să înţelegem *cum* a fost posibil acel atac, pentru a putea

preveni repetarea lui. În mare parte, am descoperit că Agenţia îşi face bine treaba în Orientul Mijlociu alături de noi; rămâne doar să ne gestionăm cu mai multă atenţie relaţiile.

După Beirut I şi II, comisia Inman a pregătit terenul pentru o altă reorganizare majoră. Biroul de Securitate a devenit Serviciul de Securitate Diplomatică. Agenţii sunt mai numeroşi, şi ne-am concentrat mai mult atenţia asupra operaţiunilor de antiterorism. În trecut, vechii agenţi DSS aveau o mentalitate ofensivă. Ei identificau şi eliminau spioni şi reţele din Statele Unite. În prezent, FBI-ul este cel care face asta. Peste hotare, CIA duce lupta împotriva duşmanilor. Astăzi, în 1986, DSS este agenţia cea mai defensivă din Statele Unite. Sarcina noastră este protecţia, apărarea vieţilor oamenilor. Pentru a ne îndeplini misiunea, avem propria noastră reţea de informatori, propriile noastre surse de informaţii şi propriile noastre mijloace de împiedicare a atacurilor sau de prindere a teroriştilor. La urma urmei, cea mai bună apărare e, adesea, un atac eficient. Cu toate acestea, mult mai adesea, lucrăm mână în mână cu alte agenţii pentru a ne atinge obiectivele. FBI, CIA şi NSA deţin mai mulţi oameni şi mai multe resurse decât noi.

În multe privinţe, suntem copiii vitregi şi roşcovani ai Americii, care vor lupta împotriva Lumii Întunecate. Noi ne desfăşurăm activitatea strecurându-ne printre crăpăturile şi crevasele dintre alte agenţii. E un loc în care munca nu-i deloc uşoară.

Aici, în biroul de contraterorism, în spatele uriaşei uşi albastre, trebuie să vedem imaginea de ansamblu. Toate ameninţările de peste hotare, rapoartele de la ambasadele şi de la agenţii noştri din teren ajung în colţul nostru modest din clădirea Harry S. Truman. Acest flux de informaţii se amestecă cu informaţiile răspândite de FBI, NSA, CIA, agenţiile de informaţii străine, departamentele locale de poliţie şi Interpol, ca să enumăr doar câteva dintre surse. Ne confruntăm zilnic cu un munte uriaş de hârtii, însă aici, în Washington D.C., se presupune că ar trebui să avem o perspectivă, ceea ce nu e o sarcină uşoară atunci când suntem inundaţi cu atât de multe informaţii neprelucrate.

Agenţii de peste hotare se concentrează asupra condiţiilor locale din ţara gazdă. Ei văd copacii. Noi vedem pădurea. Sau cel puţin ar trebui s-o vedem. Şi e sarcina noastră să vedem care zone ale pădurii sunt vulnerabile în faţa unui atac.

În ultima lună, am văzut tot felul de indicatori referitori la ameninţări, pe care i-am trimis înapoi către agenţii din teren. Prin intermediul FOGHORN, aflăm un pont din Bangkok. Sursa de acolo ne informează că o ambasadă din Orientul Mijlociu urmează să fie ţinta unui atac prin intermediul unei maşini-capcană. Noi redirecţionăm această informaţie către ofiţerii noştri de securitate regională (RSO) – agenţii cu experienţă care conduc operaţiunile în cadrul ambasadelor noastre – împreună cu avertismentul de a acorda o atenţie specială traficului de vehicule şi automobilelor lipsite de supraveghere.

În spatele uriaşei uşi albastre, noi suntem sârma ghimpată din faţa inamicului. Ameninţările sosesc. Ne gândim la cea mai bună modalitate de soluţionare a lor şi trimitem avertismentele în afară. Într-un fel, devenim toţi trei, Mullen, Gleason şi cu mine, manageri şi filtre pentru întregul haos care soseşte din exterior. În acelaşi timp, în vreme ce ne păstrăm atenţia îndreptată către imaginea de ansamblu, suntem nevoiţi să ne aventurăm şi pe teren.

A trebuit deja să investighez câteva atacuri teroriste împotriva zonelor americane de interes de peste hotare, inclusiv bombardarea ambasadei noastre de la Lisabona, Portugalia. Un grup radical a plasat o bombă în automobilul unui militar. Nu se ştie cum, aceasta a trecut de controlul personalului de securitate al ambasadei care păzea intrarea principală. Bomba a explodat la scurtă vreme după aceea. Din fericire, nu a fost nimeni ucis.

Paznicii de la poartă erau localnici. A fost vorba de o operaţiune din interior? Gleason mi-a predat mie cazul. S-a dovedit că ei pur şi simplu nu au identificat bomba în timpul percheziţiei; nu a fost vorba de vreo conspiraţie. Am pus împreună cap la cap un set revizuit de proceduri pentru paznici, astfel încât un astfel de atac să nu se mai poată produce niciodată.

Cel puţin, sperăm că aşa va fi.

Dacă nu putem preveni un atac, înainte ca fumul să se ridice deasupra ţintei, vom deschide o investigaţie de contraterorism. Odată ce am demarat investigaţia, biroul nostru are un obiectiv major: să afle ce anume nu a mers bine. Din nou, este vorba de un rol defensiv; intenţia noastră este de a studia atacul, de a-l descompune în părţile sale constitutive pentru a vedea cum a fost pus la cale de terorişti. Imediat ce ne-am dat seama cum au reuşit, defectele noastre de securitate devin evidente. Aceste cunoştinţe vor salva pe viitor vieţi omeneşti, de vreme ce suntem în măsură să concepem noi

tactici de securitate care rezolvă lacunele exploatate de atac în situaţia anterioară. Sincer să fiu, acum suntem în dezavantaj, străduindu-ne să ne prindem duşmanii din urmă. De aceea suntem vulnerabili.

Tot acesta este şi motivul pentru care eforturile noastre sunt atât de importante. Dacă intuim ţinta următorului atac, ne putem avertiza din timp oamenii din teren. Ei pot contracara ameninţarea şi, să sperăm, împiedica teroriştii. La o lună de când lucrez aici am reţinut măcar acest lucru: dacă scăpăm din vedere semnele de avertizare, va fi prea târziu. Odată ce şoferul unei maşini-capcană pleacă în misiune, şansele sale de reuşită sunt de 100%. Singura modalitate sigură de a opri un atacator e să-l împiedici să se urce la volan. Sunt două metode de a face acest lucru: descoperă-i şi elimină-i reţeaua sau schimbă tacticile de securitate din jurul ţintei în aşa fel încât celula teroristă să renunţe la atac.

Toată ziua, Gleason, Mullen şi cu mine lucrăm cu înfrigurare pentru a descoperi acele mici indicii preţioase, acele semne ale unei ameninţări autentice pe care le putem transmite agenţilor noştri de peste hotare. Am uitat de cină. Bufetul cu autoservire închide la şase seara şi oricum nu am avut timp să ajung acolo. Mănânc un baton de cereale la birou şi mă afund în studierea mai multor telegrame proaspăt sosite.

Aproape de miezul nopţii, sunt epuizat şi am nevoie de o pauză. Mă îndrept în cele din urmă către parcare şi îmi găsesc Volkswagenul Jetta. După un drum scurt către casă, mă prăbuşesc peste perna care mă aştepta.

Dorm cu un telefon mobil lângă ureche şi un card de coduri pe noptieră. În eventualitatea unui trafic de telegrame *flash*, cei de la FOGHORN mă vor suna să-mi dea de ştire. Telegramele *flash* sunt cele cu gradul cel mai înalt de prioritate pe care le putem primi. Ele necesită o atenţie imediată, chiar şi la ora patru dimineaţa. Alteori, primim telegrame NIACT. Acestea sunt marcate ca „Night Action” (acţiune nocturnă) şi se numără printre motivele pentru care am putea primi un telefon în toiul nopţii. De-a lungul ultimei luni, nu am dormit mai mult de o noapte pe săptămână fără să fiu trezit de un ofiţer de serviciu de la FOGHORN pentru a-mi comunica într-o exprimare criptică că s-a întâmplat din nou ceva rău.

Cu greu pot să adorm când sună telefonul. „Venus a raportat o ameninţare în Crowbar.” Îmi folosesc cardul şi încep să caut informaţii despre Crowbar. Cuvintele de cod se modifică frecvent şi nu reuşesc să le reţin pe toate. Ştiu că Venus înseamnă FBI. Semnificaţia cuvântului Crowbar îmi scapă.

— Mă poţi ajuta cu asta? E un oraş?

Primesc un indiciu eliptic. Îmi dau seama. E vorba de Beirut. Trebuie să mă ocup de problema asta. Am uitat de somn; încep să dau telefoane.

E dimineaţă. O alergare scurtă împreună cu Tyler Beauregard nu reuşeşte să îmi alunge oboseala din oase. Chiar şi atunci când vreau să dorm – am neapărat nevoie de somn –, nu reuşesc. Tyler simte cât de stresat sunt şi rămâne aproape de mine. Ea aleargă în ritm constant chiar lângă mine, iar eu simt la fiecare câţiva paşi atingerea plăcută a blănii ei, care îmi mângâie picioarele. V-am spus cât iubesc câinele ăsta? Ea face tot ce îi stă în putinţă pentru a avea grijă de mine.

Ajung la birou înainte de şase dimineaţa, şi deja arată ca o casă de nebuni. Mullen pare nespălat şi nedormit. A rămas cumva peste noapte? Probabil. Gleason seamănă mai mult decât oricând cu un agent de pază suprasolicitat. Cu ochii ieşiţi din orbite, deja se răţoieşte la cineva prin telefon. Un vraf de telegrame noi mă aşteaptă pe birou. Mă apuc imediat de ele.

Ziua de 25 martie 1986 pare a fi o altă zi foarte proastă. Marina Statelor Unite şi libienii continuă luptele în Golful Sidra. Toată lumea e agitată. Italienii sunt în pragul apoplexiei, de vreme ce evenimentele acestea se desfăşoară chiar în grădina din spatele casei lor. Francezii se fac că plouă, ceea ce nu mă surprinde. Se zvoneşte că ar fi încheiat înţelegeri cu diferite grupări teroriste, inclusiv cu palestinienii şi cu diferiţii susţinători ai Jihadului. Franţa îi va lăsa în pace dacă aceştia nu-i vor ataca teritoriul. Drept urmare, mulţi dintre duşmanii noştri terorişti au început să se stabilească la Paris, utilizând capitala franceză ca pe o bază pentru operaţiunile lor asupra altor ţinte din Europa. Faptul că fostul nostru aliat din război a procedat astfel m-a şocat la început. Apoi, în timp ce luam prânzul la birou într-o zi, Gleason mi-a amintit că în anii ’70 şi ’80 serviciul de informaţii francez s-a angajat în activităţi de spionaj economic împotriva noastră. Ei s-au infiltrat spionând cu scopul de a oferi companiei Airbus un avantaj în raport cu Boeing. De fiecare dată când aud astfel de lucruri, agenţii tineri ca mine se vindecă rapid de naivitate.

Prin urmare, în această încăierare cu libienii, francezii s-au dat la o parte. Italienii fac pe ei de frică. Germanii tac. La fel şi britanicii, deşi ştiu că ei îşi vor oferi sprijinul la nevoie. Într-o altă zonă a Mediteranei, primim numeroase critici din partea grecilor. Aliaţii din Blocul Răsăritean ne acuză

în grup. Nicio supriză. Între timp, Radio Tripoli a lansat astăzi o chemare la arme, îndemnând partizanii să ia cu asalt ţintele americane din lumea arabă.

Abia apoi încep să sosească veştile înfricoşătoare. Mai întâi, printr-un mesaj urgent aflăm că libienii sunt ocupaţi cu recrutarea de asasini palestinieni şi europeni prin care să delege atacuri împotriva intereselor noastre. Ca şi cum nu am avea acest motiv de îngrijorare destul de important, ambasada Statelor Unite din Ankara, Turcia, ne raportează un curs tulburător al evenimentelor. Poliţia turcă a descoperit un complot care implica atacarea unui club deţinut de un ofiţer american în Ankara. Trebuie să ne ocupăm imediat de această problemă. Creştem măsurile de securitate în toate bazele noastre din Turcia şi avertizăm întregul personal de acolo să ia măsuri suplimentare de precauţie înăuntrul şi în afara bazei. Între timp, autorităţile turce caută să identifice celula teroristă implicată în planificarea acestor atacuri. Iau legătura cu ei, însă turcii păstrează investigaţiile departe de ochii occidentalilor şi nu reuşesc să aflu mai mult decât ştiam deja.

Numărul ameninţărilor continuă să crească. Sunt disperat. Asupra căreia dintre ele ar trebui să ne concentrăm eforturile? Nu ne putem ocupa de toate în acelaşi timp. Trebuie să stabilim priorităţi. Nu dispunem de suficienţi agenţi. În astfel de situaţii de criză, ar fi grozav să avem la dispoziţie o rezervă strategică de echipe antiterorism gata să se deplaseze imediat în orice punct fierbinte. În acest moment, Mullen, Gleason şi cu mine reprezentăm resursele strategice, iar noi suntem complet ocupaţi în capitală doar cu administrarea traficului de telegrame.

În după-amiaza asta primim un raport din care aflăm că libienii planifică un atac asupra cartierului general al celei de-a şasea flote din Napoli, Italia. Răspunsurile la întrebările noastre dezvăluie faptul că libienii dispun de asasini gata să atace ofiţerii de rang înalt ai celei de-a şasea flote. Se pare că ştiu unde locuiesc oamenii noştri din Napoli. De aici înţeleg că libienii şi-au făcut temele şi au monitorizat îndeaproape de ceva vreme personalul nostru naval.

Pe măsură ce ameninţările se intensifică, un lucru devine tot mai clar: libienii au supravegheat vreme îndelungată nenumărate locuri. Ei trebuie să fi schiţat cu multe luni în urmă profile-ţintă ale unor echipamente, aparaturi şi locaţii vulnerabile pe care urmau să le atace. Ei s-au pregătit temeinic şi în profunzime. Până acum, nimeni nu a observat acest lucru. Iar acum este prea târziu. În acest moment alergăm după autobuz şi nu putem construi filtrele necesare pentru a-l opri.

Mai târziu în cursul acelei zile, sosesc ştiri legate de primul atac. Beirut. Un grup aliat al libanezilor încearcă să ne bombardeze ambasada. Din fericire, nu reuşesc şi ratează. Mai trec câteva ore şi primim o telegramă urgentă de la Tokyo. S-au lansat rachete asupra ambasadei şi a palatului imperial.

Îmi petrec restul zilei şi al serii urmărind această pistă, coordonând investigaţia împreună cu agenţii din Tokyo. Ajungem în scurtă vreme la concluzia că Armata Roşie Japoneză, o organizaţie teroristă sponsorizată, susţinută şi protejată de Libia, a organizat atacul.

Nici nu îmi dau seama când se face ora două dimineaţa. Stau la birou cu ochii împăienjeniţi, într-o stare de oboseală pe care nu am mai simţit-o niciodată în trecut. Trebuie să ajung acasă şi să trag un pui de somn. Aşa nu sunt bun de nimic. Însă înainte să sting luminile în spatele uriaşei uşi albastre, mi-am notat conştiincios toate detaliile despre aceste atacuri. Baza mea de date temporară creşte văzând cu ochii.

La scurtă vreme după ce ajung acasă şi mă prăbuşesc în pat mort de oboseală, FOGHORN mă trezeşte din nou. S-a produs o tentativă de atac asupra secretarului de stat.

cinci
VÂNÂND UMBRE

Întors la birou cu mult înainte de răsăritul soarelui, peisajul e încă şi mai haotic. Am început să mă obişnuiesc cu asta. Sacii cu documente pentru ars s-au înmulţit în jurul birourilor noastre. Va trebui să facem azi câteva ture spre incineratorul de la subsolul clădirii pentru a mai elibera din spaţiu.

Gleason este ocupat să afle detalii legate de ce anume i s-a întâmplat secretarului de stat. Mullen priveşte lung aşa cum privisem şi eu acum câteva ore. Încă mai sunt confuz? Probabil.

Ambasada noastră din Atena ne transmite câteva detalii despre atac. Secretarul de stat George P. Shultz a luat avionul către Grecia pentru a se întâlni cu prim-ministrul Andreas Papandreou, care afirmase că lupta

declanşată în golful Sidra nu era nimic altceva decât „o consolidare armată a noii Pax Americana” şi o „încercare de a declanşa un holocaust în Mediterana.”

În timp ce secretarul de stat se afla la Atena, o maşină cu plăcuţe de înmatriculare americane a explodat într-o benzinărie, în apropiere de hotelul în care era cazat. A fost o maşină-capcană? A avut vreo legătură cu sosirea lui Shultz? Aceasta pare să fie concluzia logică.

Aşteptând informaţii suplimentare, deschid un dosar nou de antiterorism referitor la atac şi îl introduc în baza mea de date. Sosesc mai multe informaţii. Nu a fost vorba de o maşină-capcană, însă teroriştii au aruncat în maşină cu un anumit tip de bombă. O altă bombă este descoperită şi dezamorsată într-un vehicul diplomatic. Poate că modificările strategiilor de securitate pe care le-am pus la cale după atacul din Lisabona au ajutat la depistarea bombei respective.

Ziua se scurge mai departe. Mullen primeşte veşti proaste din Bolivia. Cineva a aruncat dinamită pe acoperişul ambasadei noastre de acolo. Din fericire, evenimentul a produs pagube minore şi nimeni nu a fost rănit.

Lupte sporadice continuă în golful Sidra. Protestele antiamericane iau amploare în Italia, Grecia, Siria şi peste tot în Europa. Toată lumea e agitată. Oare acest conflict va evolua într-un război în toată regula? Nimeni nu ştie sigur. Conform *London Times*, Khadafi a repartizat şase milioane de dolari pentru atacuri asupra zonelor de interes americane şi britanice din Liban. Se pare că ofiţerii de informaţii libanezi discută cu liderii miliţiei din Beirut, oferindu-le bani gheaţă pentru organizarea atacurilor.

O veste bună ajunge în sfârşit în FOGHORN. Turcii au arestat doi indivizi care lucrau pentru serviciile de informaţii libiene. Aceştia au mărturisit deja că plănuiau atacuri asupra unor ţinte americane în Turcia. Avem nevoie de o mai mare susţinere de acest gen peste hotare.

După care Khadafi intră direct în raza mea de acţiune. Libienii nu mai au nicio limită în Beirut. Dintr-o sursă aflăm că agenţii lor oferă sume vaste de bani Hezbollahului pentru a cumpăra ostaticii americani pe care gruparea îi ţine prizonieri. Nu se ştie încă răspunsul Hezbollahului, însă e clar că libienii vor să aibă un as în mânecă pentru a contracara operaţiunea militară a marinei americane din golful Sidra. Sau poate că vor doar să se răzbune şi plănuiesc să execute pur şi simplu ostaticii pe care îi vor cumpăra.

Liderul terorist Abu Nidal trece în tabăra lui Khadafi. Organizaţia sa jură să se răzbune pentru golful Sidra. Aceasta este o ameninţare foarte

gravă. Abu Nidal a organizat nenumărate acte criminale şi a fost responsabil de torturi şi mutilări pe tot globul, însă este acuzat mai ales pentru atacurile din Europa, declanşate chiar după Crăciun, cu câteva luni în urmă. Cu sprijinul agenţilor de informaţii libanezi, Abu Nidal a trimis echipe în aeroporturile din Roma şi Viena pentru a ataca pasagerii El Al care aşteptau să decoleze către Israel. În Roma, oameni înarmaţi au ucis şaisprezece persoane şi au rănit alte nouăzeci şi nouă la punctul de îmbarcare El Al, iar în Viena, echipa teroristă a atacat o poartă de acces aglomerată El Al, omorând încă două persoane şi rănind alte treizeci şi nouă.

Grupul lui Abu Nidal, care acţionează sub mai multe nume, are o bogată istorie de atacuri împotriva liniilor aeriene şi transportului aerian. Dacă Abu Nidal jură că se va răzbuna, atunci trebuie să îi luăm în serios afirmaţia şi nu să o considerăm o lăudăroşenie inofensivă. Potrivit profilului psihologic pe care îl avem despre el, omul este în mod clar un psihopat. E atât de violent, încât există rapoarte în care se afirmă că şi-ar fi torturat propriii adepţi de frica paranoidă că aceştia ar putea fi agenţi dubli care lucrează împotriva lui. Într-unul dintre rapoartele pe care le-am văzut este detaliat felul în care testicolele unui membru al organizaţiei sale suspectat de a fi agent dublu au fost prăjite într-o cratiţă cu ulei încins. Chiar şi Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei îi detestă persoana şi metodele.

Aceasta reprezintă o ameninţare nouă pe care trebuie să o contracarăm. Securitatea din aeroporturi trebuie întărită. Din nefericire, aeroporturile de pe cuprinsul Europei nu au un sistem eficient de monitorizare. Nu putem controla acele potenţiale puncte vulnerabile, ceea ce face ca acest aspect să constituie o slăbiciune în armura noastră.

Uneori, în jurul orei şase, Gleason lasă la o parte lucrul şi îşi îndreaptă dintr-odată întreaga atenţie asupra mea. Îi simt ochii, îi întorc privirea şi îl văd încruntându-se printr-un nor de fum de ţigară. Mă întreb dacă nu cumva am încurcat-o.

El expiră brusc, se înclină cu scaunul către mine şi spune:

— Burton, du-te acasă. Ia o pauză.

Nu văd cum aş putea să fac asta. Nu cu toate lucrurile care se petrec.

— Dacă nu mai faci din când în când pauze, munca asta te va mânca de viu. Du-te acasă. Uită de toate timp de câteva ore.

Încerc să protestez, însă el vorbeşte foarte serios.

— Va fi mereu o altă criză. Vor apărea mereu mai multe ameninţări. Se opreşte să-şi stingă ţigara şi să-şi aprindă una nouă. Asta e ceea ce facem. Şi

trebuie să înveţi să-ţi impui un ritm şi să ştii când trebuie să te opreşti. Altfel, te vei epuiza complet.

Nu mai am energie să protestez. În afară de asta, îmi dau seama că îmi oferă un sfat extrem de preţios.

— Du-te acasă, Fred. Arăţi ca dracu'.

Adun câteva documente, le îndes în valiză, îmi verific pagerul şi plec fără un cuvânt. Când ies cu Jetta-ul din parcare, îmi dau seama că aceasta e prima oară în mai multe săptămâni când văd soarele.

Merg pe MacArthur Boulevard, fără nicio tragere de inimă, către apartamentul care mă aşteaptă. Nu e încă nici ora şapte. Va mai dura cel puţin o oră până când Sharon ajunge acasă de la firma ei de contabilitate, ceea ce înseamnă că încăperile sunt întunecate şi goale. Nu de asta am nevoie acum. Chiar şi alături de Tyler Beauregard, mă voi simţi teribil de singur.

Într-o fracţiune de secundă, virez repede la dreapta şi mă îndrept către Centrul Medical Naval Naţional. Aproape că nu e o decizie conştientă, ci doar un instinct. Îmi dau seama, pe măsură ce conduc, că zbor către viaţa mea din trecut.

Brandt Place. Acolo simt nevoia să fiu acum.

Las în urmă Wisconsin Avenue şi intru repede într-un loc gol de parcare chiar peste drum de spital. După o plimbare scurtă ajung în faţa unei case singuratice, din cărămidă albă, retrasă de la stradă şi ascunsă în spatele unor stejari şi tufişuri.

Aceasta este casa lui Fred Davids. În tinereţea noastră zbuciumată, ni se spunea cei doi Fred. Am activat împreună în Bethesda Chevy-Chase Rescue Squad, un departament de voluntari care patrula autostrăzile şi străduţele vechiului nostru cartier.

Intru în verandă. Un câine murdar, încovrigat pe preşul de la intrare, dormitează. Bat la uşă, iar Fred o deschide cu o expresie largă de surprindere pe chip. Nu am mai trecut pe la el de multă vreme. Însă odinioară, această casă construită după modelul celor din zonă, a fost centrul vieţii mele sociale. Ne-au legat strâns toate acele nopţi în care ne plimbam prin cartier într-un camion uriaş GMC 1965, răspunzând apelurilor de urgenţă care raportau accidente rutiere sau alte nenorociri. Mă simt uşurat în faţa salutului său călduros, simţindu-mă vinovat că nu l-am vizitat mai des în ultima vreme, temându-mă că poate ne-am îndepărtat, acum că drumurile noastre în viaţă s-au despărţit.

— Intră. Vrei o bere?
— Nu. Ai cumva cafea?
— Acum o fac.
În bucătăria sa înghesuită, de burlac, Fred pune la fiert o cană de cafea. E îmbrăcat în blugi şi tenişi, însă îşi poartă încă insigna şi pistolul. Îmi dau haina jos, lăsând la iveală teaca de la umăr şi revolverul Smith & Wesson.
Câteva minute mai târziu, ne aşezăm pe două scaune pe verandă. Stăm la taclale, la fel ca în vremurile bune după ce ne terminam schimbul.
Echipa de intervenţie rutieră a constituit un moment de maximă importanţă în vieţile noastre. Acum ne dăm seama că voluntarii care au alcătuit personalul echipei erau poliţişti, medici de urgenţă şi pompieri din cadrul departamentelor locale. Munca alături de ei a lăsat o urmă de neşters atât asupra lui Fred, cât şi asupra mea. Experienţa respectivă ne-a condus pe amândoi către o viaţă în care luptăm pentru apărarea legii.
Fred s-a înscris la şcoala medicală, plătindu-şi studiile prin munca în construcţii din timpul zilei. După ce a absolvit Universitatea din Maryland, s-a alăturat personalului din cadrul U.S. Park Police din Washington D.C. Aceştia sunt băieţii care patrulează zonele noastre naţionale de importanţă deosebită, cum ar fi Washington Monument. E o echipă de elită, iar din câte am auzit pe când eram poliţist, Fred s-a adaptat perfect postului respectiv.
— Cum mai merge treaba la Park Police? îl întreb.
— Băieţii sunt de treabă, însă nu mai e ca pe vremuri, înţelegi ce spun?
Dau din cap în semn de aprobare. Pe atunci, singura noastră grijă era următorul apel de urgenţă. Următorul accident. Sau următoarea catastrofă.
Fred se înclină pe spate în scaunul său şi ia o gură de bere. În Park Police există şi o divizie de aviaţie. Fred şi-a dorit dintotdeauna să fie poliţist, dar şi să zboare.
— Mă voi înscrie în curând la şcoala de aviaţie.
— E minunat, Fred! mă bucur eu sincer pentru el.
— Dacă prind postul, mă vor trimite la Fort Rucker pentru instrucţie.
— Nu acolo se pregătesc piloţii de elicopter ai armatei?
— Ba da.
Nu l-am mai văzut pe Fred de luni de zile. Între pregătirea prin care am trecut după ce m-am alăturat DSS şi nebunia în mijlocul căreia am aterizat în biroul antitero, am lipsit de pe veranda sa. Mi-a lipsit prietenia lui. Acel gen de legătură pe care îl simţeam în echipa de intervenţie pur şi simplu nu există în Foggy Bottom [14]. Suntem cu toţii prea ocupaţi, iar ritmul este prea

alert pentru a îngădui o astfel de prietenie. Şi oricum, nu am fost niciodată genul de persoană care îşi face prieteni cu uşurinţă. Fred reprezintă atât un element de legătură cu viaţa mea din trecut, cât şi unul dintre puţinii mei prieteni adevăraţi. A venit la nunta mea în urmă cu câţiva ani.

— Ai mai pescuit în ultima vreme? îl întreb eu. Am epuizat deja subiectele mărunte de discuţie? Am lăsat prietenia dintre noi să se atrofieze într-o asemenea măsură încât să nu mai poată fi revitalizată?

Îmi răspunde cu un râs gutural. Fred are o voce gravă, iar chipul său pare să fie o combinaţie de Al Pacino cu Robert De Niro. Observ pentru început că părul său scurt, brunet, este ascuns sub o şapcă albastră de baseball pe care scrie BCCRS RESCUE-1. Obişnuiam să purtăm şepcile astea în jurul postului de poliţie. Tura de vineri noaptea. Eu eram locotenentul de serviciu, iar Fred era sergentul meu. Dormeam la etaj, într-o încăpere militară în genul vechilor cazarme. De fiecare dată când ne trezea un apel telefonic, coboram iute pe tobogan până în GMC-ul nostru vechi, din ’65. El conducea; eu îl însoţeam pe scaunul din dreapta. Acelea au fost vremurile noastre de glorie, pline de adrenalină şi de entuziasm.

Fred clatină trist din cap:

— Nu pricep. De mergem împreună la pescuit în Potomac, nu vezi nici urmă de peşte pe o rază de câţiva kilometri. Când mă duc singur, prind o mulţime. Cred că tu sperii peştii.

— Ştii, a trecut ceva vreme de când noi doi nu am mai fost la pescuit împreună.

— Aşa-i. Trebuie să luăm măsuri în privinţa asta.

Simt o nuanţă de regret în glasul său. Probabil că se luptă cu aceleaşi lucruri cu care mă confrunt şi eu acum. Niciunul dintre noi nu se prea pricepe să-şi exprime emoţiile. În trecut, nu făceam altceva decât să trăncănim despre munca noastră, cazurile rezolvate şi echipa de intervenţie. Nu cine ştie ce. Nu discutăm filosofie.

Pe vremea când eram poliţist, obişnuiam să trec pe la el după turele mele de noapte. Fred lucra şi el noaptea şi ne duceam împreună să jucăm golf la şase dimineaţa. Cluburile locale ne lăsau să jucăm pe gratis, probabil în semn de recunoştinţă pentru că apăram legea.

Nu mai jucasem golf împreună de mai bine de un an.

Nu prea pot să vorbesc despre toate lucrurile care se petrec la birou. Mare parte din informaţiile de acolo sunt secrete sau chiar mai mult decât atât, iar în Park Police Fred are acces chiar la informaţii strict secrete. Chiar

dacă aş putea discuta cu el toate lucrurile care se petrec în lume, gândul de a le trece din nou în revistă îmi întoarce stomacul pe dos. Mă aflu aici pentru a mă relaxa, nu pentru a mă afunda şi mai mult în problemele de la birou.

Discuţia noastră şchiopătează, în timp ce căutăm o modalitate de a ne regăsi. Apoi, colegul de cameră al lui Fred, un avocat, apare pe verandă. Se aşază jos şi se alătură conversaţiei. Ritmul discuţiei încetineşte şi mai mult. Poliţiştii şi avocaţii nu prea se potrivesc, iar eu nu am înţeles niciodată de ce Fred locuieşte cu tipul ăsta.

La un moment dat, avocatul ne întreabă cum ne-am cunoscut. Ca urmare, am început să depănăm poveşti vechi de pe vremea intervenţiilor rutiere. Dintr-odată, s-a spart gheaţa. Al treilea participant la discuţie e captivat de istorisirile noastre cu pompieri. Am făcut faţă tuturor tipurilor de incidente la începutul anilor ’80, pe când nici nu ne maturizasem încă. În ’82, un bărbat a intrat cu maşina prin partea frontală a unei fabrici IBM, după care a început să tragă, omorând două persoane şi rănind alte câteva în timpul unei încleştări de mai bine de şapte ore. Am răspuns acelei chemări şi am transportat câţiva dintre răniţi în unităţile noastre mobile.

În ianuarie 1982, un avion de pasageri Air Florida s-a prăbuşit în Potomac după ce a lovit în prealabil podul din 14th Street. Numeroase persoane trebuiau salvate din apă, iar acţiunile echipelor de intervenţie au fost îngreunate de un viscol care a înghiţit dintr-odată zona. Echipa mea se afla în apropiere şi am transportat o parte dintre supravieţuitori în centrul medical local pentru traumatisme.

Totodată, s-au înregistrat în cartierul nostru două asasinate politice. Într-unul dintre ele a fost implicat un iranian, în celălalt, un pilot de avion de vânătoare israelian care lucra pentru ambasada Israelului din Washington D.C. De fapt, m-am gândit într-o bună zi, acum, că fac parte din DSS, aş vrea să redeschid ambele cazuri. Echipajul nostru a răspuns la ambele incidente; atentatul împotriva israelianului s-a produs în ’73, cu doi ani înainte de a mă alătura eu echipei. Mă aflam însă la post atunci când iranianul a fost ucis.

În timp ce ascult aceste vechi povestiri de război, mi se pare că sună la fel ca haosul cu care mă confrunt la locul de muncă chiar acum, doar că la un nivel mai redus. Şirul nesfârşit de accidente, violenţă şi dezordine nu părea atât de copleşitor la momentul respectiv. Plecam în goană din post fără să ştim vreodată la ce să ne aşteptăm, însă eram mereu la locul potrivit.

Bănuiesc că totul nu e decât o chestiune de perspectivă. Poate că de asta am nevoie acum, de puţină perspectivă.

Discuţia ne-a înfierbântat, iar stânjeneala iniţială a conversaţiei noastre a fost lăsată în urmă. Fred vorbeşte acum cu vioiciunea lui obişnuită. Gesticulează energic pentru a accentua ideile pe care le exprimă. Îi place să vorbească cu mâinile. E un deliciu numai să-l priveşti. E un povestitor minunat.

Apoi ajungem la cea mai grozavă întâmplare, povestea pe care ne place cel mai mult să o povestim altora. Fred se uită la mine şi îmi face cu ochiul:

— *Zona Crepusculară*.

— *Zona Crepusculară*, răspund eu ca un ecou. Am povestit această întâmplare de atât de multe ori, încât parcă am fi doi soţi căsătoriţi de multă vreme.

— Da. A fost *incredibil*.

— Ce s-a întâmplat? întreabă colegul de cameră avocat. Nici nu era nevoie să îşi exprime curiozitatea. Odată ce o apucăm pe drumul ăsta, întreaga poveste urma să fie depănată în toată splendoarea ei fantomatică.

— Nu am mai văzut niciodată aşa ceva, am adăugat eu. Şi sper să nici nu mai văd.

— Ne aflam în Rescue 18, vechiul camion GMC al echipei de intervenţie. Eu eram la volan, începe Fred.

După care intervin:

— Fred avea nevoie de ore de condus. Eu eram instructorul de camion. Pur şi simplu ne plimbam prin împrejurimi într-o noapte de vineri.

— Ciudat s-au mai potrivit lucrurile, nu? întreabă Fred.

— Mă face să-mi doresc să cred în destin.

— Da, şi pe mine.

— Deci eram pe Wilson Lane, plimbându-ne şi pălăvrăgind, continuă Fred, când am primit apelul.

— Apelul?

Intru în vorbă:

— De la centru aflăm că s-a produs un accident, cu un individ ţintuit în apropiere de River Road şi Wilson Lane.

— Eram prin apropiere, spune Fred.

Avocatul pare nedumerit.

— Ce înseamnă un individ ţintuit?

— O victimă imobilizată în maşină.

— În orice caz, spun eu, transmit prin radio mesajul *Rescue 18, am recepţionat şi ne îndreptăm la faţa locului*. Pornim sirenele şi ne folosim de claxoane pentru a elibera drumul de maşinile din faţa noastră.

— Doamne, am şi uitat de asta, exclamă Fred în timp ce soarbe ultimul strop de bere. Trăgeai de un cablu şi aveai toată lumea la picioare. Goarna aia era dată naibii.

Intervin eu:

— Ajungem la faţa locului în câteva minute. Sărim amândoi din camion…

— O senzaţie stranie, se aprinde Fred de-a binelea. Schiţează cu mâna prin aer o cruce şi continuă: Ceaţă groasă. Întuneric. Era ca într-un episod din *Zona Crepusculară*.

— Aha, şi o linişte mormântală.

— Înainte cu un minut goneam în viteză claxonând, cu luminile şi sirenele aprinse. Apoi – nimic. Linişte totală.

— Cât se poate de straniu.

Avocatul înţepeneşte. E captivat.

Fred continuă să-şi joace rolul în faţa publicului nostru alcătuit dintr-o singură persoană, sporind tensiunea dramatică.

— Ne uităm împrejur şi găsim o Honda berlină răsturnată într-un şanţ de pe partea dreaptă a şoselei.

Eu explic:

— Şoferul lovise un stâlp şi alunecase dincolo de marginea drumului. S-a rostogolit. A aterizat pe spate în şanţul de scurgere a apei. Roţile încă se învârteau, bucăţi de sticlă peste tot.

— Din radiator se scurgea antigel. Şi am văzut fum.

— Am alergat înapoi la camion şi am sunat la centru. *Aici Rescue 18, avem o maşină răsturnată*.

— L-am urmat pe Fred la camion. Dintr-odată auzim un zgomot care rupe tăcerea.

Fred face o pauză de efect. Avocatul sare din scaun:

— Ce? Ce?

Eu şi Fred zâmbim şi spunem amândoi deodată:

— *Stairway to Heaven*.

— Poftim?

— *Stairway to Heaven*, ştii tu, zice Fred, cântecul ăla vechi de la Led Zeppelin.

— Glumeşti?
— Nu, spun eu, se auzea de la radioul maşinii. Singurul sunet pe care l-am putut auzi. Fred şi cu mine pur şi simplu ne-am holbat unul la altul, şi ne treceau fiori pe şira spinării.
— Bine zici, frăţioare.
— Nici măcar n-am putut să ne mişcăm preţ de câteva secunde; muzica venea parcă din altă lume. După care am auzit, din depărtare, mai multe sirene apropiindu-se.
— Coborâm amândoi în şanţ să vedem ce putem face. Maşina e complet zdrobită. Praf. Înăuntru, vedem şoferul. Praf şi el. E doar un puşti – de vârsta noastră la vremea aia.
— În jur de nouăşpe ani, intervin eu.
— Cam aşa, nouăşpe. Şofer beat. Şi-a bătut joc de viaţă, zice Fred cu un zâmbet amar. Mort la locul accidentului. N-am putut să facem nimic pentru el. Sânge peste tot în maşină. Chiar şi pe radio, dar încă mai mergea.
— Chiar că mergea.
— Şi am stat acolo, în fundul şanţului, cu un puşti mort, într-un miros de băutură şi sânge, ascultând *Stairway to Heaven*.
— Complet suprarealist, zic eu. Auzindu-l pe Fred istorisind din nou povestea, mă pomenesc iar în trecut, în acea ceaţă. A fost o scenă oribilă. Pe vremuri, în cadrul echipei de intervenţie, văzusem o sumedenie de lucruri urâte. Nu credeam că m-au atins în vreun fel, dar poate că m-au afectat profund. Nu m-am călit niciodată suficient de tare pentru a mă obişnui cu astfel de privelişti. Poate că acum aceste e motivul pentru care sunt atât de mişcat de dosarele din arhive. Am cu ce să le asociez şi nu am nevoie de o imaginaţie bogată pentru a vizualiza ororile care s-au abătut asupra acelor victime nevinovate din Beirut.

Seara continuă relaxat; povestim nimicuri. Porţile sunt deschise, iar poveştile se scurg una după alta. Noaptea *Zonei Crepusculare* a reprezentat punctul culminant al relaţiei noastre, într-un moment în care eram fraţi, maturizându-ne împreună în această lume unică şi înfricoşătoare.

Mă relaxez pentru prima dată în ultimele luni. Mă afund în scaun, cu picioarele în sus şi încerc să savurez fiecare clipă a acestei seri. Mă simt ca pe vremuri, când mă întreceam cu Fred în povestirea unor istorii macabre. Poveşti de poliţişti. Poveşti despre intervenţii salvatoare. Se înlănţuie una după alta, însă nu discutăm niciodată despre DSS. E un subiect interzis. Înainte să îmi dau seama, au trecut trei ore şi trebuie să mă întorc acasă.

Lângă Mullen şi Gleason, viaţa se rezumă la un nivel strict profesional. Aici, pe această verandă alături de Fred, totul se rezumă la o prietenie veche. Chiar dacă nu pomenim niciodată de Libia sau de Khadafi sau de atacurile teroriste, mă simt înviorat. Gleason a avut dreptate: uneori trebuie pur şi simplu să te detaşezi, altfel Lumea Întunecată îţi va înghiţi sufletul.

Casa lui Fred e adăpostul meu împotriva acestui pericol.

— Hei, Burton, mă strigă Fred în timp ce traversez curtea îndreptându-mă spre stradă. Mă opresc şi mă întorc spre el.

— Mai treci pe-aici, da?

— Fii sigur de asta.

Mai târziu în acea noapte, telefonul mă trezeşte din primul somn profund al ultimelor săptămâni.

şase

TOTUL E ÎN ALB ŞI NEGRU

4 aprilie 1986

Trupurile au căzut din cer şi au aterizat pe câmpul unui cioban. Un ţăran grec, care-şi îngrijea turma de oi, le-a descoperit zdrobite şi sfărâmate, imposibil de recunoscut. Înainte de această zi oribilă, cele trei alcătuiseră o familie: o bunică, o fiică şi o nepoată de vârstă fragedă. Ele au fost cele mai recente ţinte ale teroriştilor.

Un al patrulea cadavru a fost descoperit ulterior în nişte tufişuri, încă prins în scaunul 10F al avionului TWA [15] din zborul 840.

Stau la biroul meu din spatele uriaşei uşi albastre şi privesc pierdut fotografiile. Victimele au căzut de la mai mult de 3 000 de metri. Cât de mult a durat? Probabil îndeajuns de mult pentru a-şi da seama de soarta amară care le curma vieţile. Au avut timp să se împace cu Dumnezeu? Au strigat şi au plâns până la impact? Imaginaţia îmi zburdă. Ştiu că în seara asta nu o să pot dormi. Imaginile respective îmi dansează prin minte ca şi cum aş fi fost acolo. Cea mai tristă pierdere e fetiţa. Avea doar nouă luni. A murit în braţele mamei ei. Vreau să plâng.

Mă întorc către un mic dosar cu fotografii care tocmai au ajuns la birou. Ele înfăţişează catastrofa zborului 840, un Boeing 727. O gaură dinţată, aproape de dimensiunea unei roabe, se vede ca o cicatrice în partea dreaptă a fuselajului, chiar lângă aripă. Bucăţi de aluminiu rupt atârnă din gaură, indicând în mod clar că explozia care a suferit-o acest avion de pasageri s-a produs în interiorul cabinei de pasageri.

Zborul 840 era în drum spre Atena venind de la Roma atunci când a fost detonată bomba. Pilotul începuse deja să micşoreze altitudinea şi mai erau doar cincisprezece minute până la aterizare. O explozie, apoi haos. Oamenii vedeau cum alţi pasageri sunt absorbiţi în afară din cauza depresurizării avionului. Conform articolelor din presă referitoare la atac, cabina aeronavei s-a umplut cu fum şi bucăţi metalice pe care curenţii de aer de la elicele motoarelor le-au vânturat prin jurul supravieţuitorilor cu o forţă atât de mare, încât unii dintre ei s-au ales cu tăieturi şi răni. O însoţitoare de zbor le-a oferit răniţilor şerveţele de pânză, pentru a opri sângerările, în timp ce căpitanul le-a cerut tuturor să rămână calmi. A promis că vor ateriza în zece minute. După treisprezece minute a executat o aterizare de urgenţă perfectă.

Cine a organizat acest atac? Adevărul e că nu ştim, ceea ce este o problemă gravă în acest moment. Administraţia vrea un pistol fumegând îndreptat către Libia. Dacă acest incident reprezintă o răzbunare pentru situaţia din golful Sidra, Reagan va contraataca energic. Însă dovezile trebuie să fie mai mult decât convingătoare. Până acum, avem câteva indicii, însă nimic care să îi implice pe libieni. De fapt, Khadafi a condamnat atacul, numindu-l „… un act de terorism împotriva unei ţinte civile, faţă de care mă declar total împotrivă."

Cu greu ne-am abţinut să nu râdem când am auzit asta.

În ziua atacului, presa din Beirut a raportat primirea unei declaraţii scrise de mână, din partea unui grup numit „Unitatea Ezzedine Kassam a Celulelor Arabe Revoluţionare Unite". Kassam fusese un cleric palestinian care a condus o revoltă împotriva britanicilor în 1935 şi a murit ulterior în acel conflict armat.

Celulele Revoluţionare Arabe este doar un nume sub care se ascunde organizaţia lui Abu Nidal. Cu câteva zile înainte de atac, organizaţia şi-a asumat răpirea a doi academicieni în vestul Beirutului. Leigh Douglas, un profesor britanic de ştiinţe politice, şi Phillip Padfield, director al centrului lingvistic din cadrul Universităţii Americane din Beirut.

Comunicatul, în cazul în care am face rost de original, ar putea dezvălui unele detalii suplimentare. Scrisul de mână şi exprimarea verbală pot fi analizate, şi am putea fi în măsură să corelăm zborul 840 cu Abu Nidal. Cu toate acestea, în cazul de faţă, a încerca să obţinem originalul de la mass-media se poate dovedi a fi o operaţiune imposibilă. Presa nu prea ne înghite acolo.

Suntem nevoiţi să ne bazăm pe greci, care nu dispun de un serviciu de informaţii prea puternic. Nici nu au o divizie antitero cu experienţă care să poată să investigheze zborul 840 la fel de bine cum am putea noi. Ne-am oferit să îi ajutăm. Ei au păstrat o distanţă rece. Grecii nu prea ne simpatizează şi ne-au refuzat sprijinul în cadrul investigaţiei. E teribil de frustrant, însă această rea-voinţă îşi are originea cu unsprezece ani în urmă, la asasinarea şefului CIA din Atena, Richard Welch. Un grup de radicali greci supranumit „17 Noiembrie” a executat atacul, iar investigaţia care a urmat a dus la o antipatie profundă între autorităţile americane şi cele greceşti. În acel asasinat a fost utilizat un revolver Colt 45, iar în anii următori, aceeaşi armă a fost folosită în numeroase asasinate şi atacuri.

Mai devreme în cursul zilei de astăzi, grecii ne-au oferit câteva detalii legate de ceea ce au descoperit în investigaţia zborului 840, însă în raportul lor există puţine informaţii în plus faţă de ceea ce fusese deja dezvăluit în articolele de presă. Locul 10F fusese anterior ocupat de o femeie numită May Mansur, cunoscută şi ca Elias May Mansur, o libaneză radicală care are legături cu numeroase grupări teroriste. A fost asociată în trecut cu Abu Nidal, precum şi cu grupul terorist palestinian „15 Mai”. A urcat la bordul avionului în dimineaţa zilei de 2 aprilie, în Cairo. Boeingul 727 a zburat către Roma, unde a devenit zborul 840, apoi s-a îndreptat către Atena. Trebuia să îşi încheie cursa la Cairo, însă, desigur, nu a mai ajuns niciodată acolo.

Potrivit propriilor noastre surse, Mansur a zburat din Beirut către Cairo cu câteva zile înaintea atacului. Ea a sosit târziu la aeroport şi egiptenii au condus-o de fapt până la avion într-o maşină pentru a nu pierde cursa. Egiptenii susţin cu tărie că femeia a trecut printr-un control atent de securitate. Mă cam îndoiesc că verificarea a fost suficient de minuţioasă.

Propriile ei mişcări din acea zi reprezintă dovezi amănunţite în favoarea implicării sale. Totuşi, conform celor apărute în mass-media, femeia a negat orice responsabilitate pentru atac.

Aş vrea să putem trimite acolo o echipă pentru a analiza evenimentele petrecute. Ce fel de bombă a fost utilizată? Cum a reuşit să treacă neobservată de filtrele de securitate? Ce măsuri de securitate am putea să implementăm pentru a ne asigura că acest lucru nu se va mai întâmpla din nou?

Nu ştim nimic din toate acestea. Adevărul e că suntem norocoşi să avem fie şi aceste fotografii împrăştiate pe biroul meu. O concesie pe care ne-au făcut-o totuşi grecii a fost să ceară asistenţa FAA [16]. Cei de la FAA au trimis unul dintre cei mai buni investigatori ai lor la Atena, el fiind cel care a făcut aceste fotografii Boeingului 727.

Gleason mi-a spus să deschid un dosar de antiterorism referitor la atac. În prezent dosarul e unul teribil de subţire. Analizez raportul ofiţerului regional de securitate din Atena. Conţine numele victimelor. Alberto Ospino, 39 de ani, ocupase în Roma locul 10F, la fereastră. Cum l-a ales soarta pe acest columbian american pentru un sfârşit atât de nemilos? Judecând după fotografiile FAA, bomba pare să fi explodat exact sub el, probabil la picioarele sale. După ce bomba a sfâşiat fuzelajul, depresurizarea bruscă a cabinei l-a absorbit în exterior împreună cu Demetra Stylianopoulu, 58 de ani. Ea era bunica. În vreme ce aceasta se rotea în vidul creat sub aripa dreaptă, fiica sa Maria Klug, strângându-şi cu putere în braţe copila, a urmat-o. Căzând. Căzând.

Am pus evenimentele cap la cap şi nu îmi pot scoate din minte soarta acestor victime nevinovate. Vinovatul trebuie să plătească pentru crimele comise. Trebuie să se facă dreptate. Însă dacă e să ne luăm după lecţiile oferite de istorie, agenţii terorii vor scăpa probabil nepedepsiţi. Este extrem de dificil să-l prinzi pe oricare dintre aceşti criminali. Ei au prea multe refugii, prea multe locuri în care se pot ascunde şi prea multe ţări care îi pot proteja.

Între timp, câţiva kilometri mai la nord de Washington D.C., în Annapolis, Warren Klug, un soţ, tată şi ginere îndurerat aşteaptă întoarcerea familiei sale zdrobite.

Nu pot să aduc morţii înapoi la viaţă. Nu pot să alin suferinţa celor care supravieţuiesc unor astfel de atacuri. Însă aici, în Foggy Bottom, jur că voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru ca aceşti criminali să plătească. Răzbunarea şi dreptatea sunt unul şi acelaşi lucru în acest caz. Imaginea pe care o am despre soarta familiei Klug îmi va aminti mereu de asta.

Căzând. Căzând. *Căzând*. Nu voi dormi noaptea asta.

şapte
CÂINELE TURBAT AL ORIENTULUI MIJLOCIU

5 *aprilie 1986*

Libienii ne epuizează, din cauza comploturilor lor întreaga comunitate de informaţii din lume stă ca pe ghimpi. Primim avertismente din toate colţurile imaginabile ale lumii, de la informatori din zeci de ţări. Agenţii de poliţie, servicii de spionaj străine se adaugă şi ele corului informaţional. E ca şi cum ne-am afla într-o sală de dans aglomerată în care toată lumea vorbeşte în acelaşi timp, iar sarcina noastră e să găsim acea persoană de care trebuie să ascultăm. Nu ştim cine este această persoană, astfel încât suntem nevoiţi să ascultăm pe toată lumea. Problema e că suntem îngropaţi în toată informaţia care soseşte necontenit.

În istorie, acest lucru se întâmplă mereu. După evenimente precum Pearl Harbor, Beirut I sau bombardarea cazărmilor militare, e uşor să treci în revistă întregul trafic informaţional şi să identifici dovada concludentă care ne avertizează despre dezastrul pe cale să se producă. Înţelegerea ulterioară a evenimentelor petrecute este întotdeauna de folos, iar a şti ce să cauţi separă imediat grâul de neghină. Cu toate acestea, în timp real, noi nu beneficiem de acest lux, nu dispunem de această perspectivă. Nu vedem altceva decât munţi de telegrame, mii de indicii, fiecare dintre ele având nevoie de verificare, ca nu cumva să fie scăpat din vedere vreun avertisment serios.

Pe lângă toate acestea, se zvoneşte prin reţeaua DSS-ului că un veritabil birou de antiterorism s-a înfiinţat şi funcţionează în prezent. Agenţii ne-au trimis tot felul de date care depăşesc informaţiile obişnuite. Cartuşe, fragmente de bombă, explozibili plastici, dispozitive de temporizare şi fotografii s-au tot adunat, trimise de la ambasade din întreaga lume. Biroul din spatele uriaşei uşi albastre începe să arate ca un depozit de probe. Trimitem toate aceste materiale la laboratoarele FBI şi ATF [17] pentru analize, şi păstrarea unei evidenţe a lor ne mănâncă din ce în ce mai mult timp.

Telefonul sună. Ridic receptorul.

— Burton, răspund.

— Da, aici Wyatt de la FOGHORN, vine răspunsul. Îmi caut cardul de coduri. Se dovedeşte că nu am nevoie de el.

— A avut loc un atac în Berlin.

— Am şi plecat.

Îmi iau cheile de la maşină şi mă îndrept către Jetta mea. După zece minute, gonesc pe holurile din Foggy Bottom, cu noduri la stomac. S-a întâmplat ceva rău. Ce am scăpat din vedere?

Am scăpat ceva foarte important. La ora 01:49 în această dimineaţă, o bombă a aruncat în aer o discotecă germană din Berlinul de Vest. Numărul de victime este uriaş. Situaţia e haotică. Bundeskriminalamt – poliţia federală germană (BKA) – examinează deja dărâmăturile. Gleason îmi cere să mă deplasez la ambasada germană şi să aflu ce ştiu cei de acolo. Înainte să plec, deschid un dosar de antiterorism, CT03-0486-235-0011. CT înseamnă contra terorist, 03 face referire la un bombardament. A doua serie de numere înregistrează luna şi anul. Următorul set numeric e codul ţării în care s-a produs incidentul. Ultimul şir de cifre indică numărul total al investigaţiilor asupra atacurilor cu bombă deschise până acum pe anul în curs. S-au scurs deja patru luni pline.

Vest-germanii se ocupă deja de situaţie şi s-a luat decizia de a-i lăsa să preia conducerea investigaţiei. BKA este echivalentul german al FBI. Aceşti poliţişti federali se bucură de o reputaţie ireproşabilă şi organizaţia lor se numără printre cele mai bune agenţii de apărare a legii din lume. Investigaţia se află pe mâini bune. Când ajung la ambasadă, sunt introdus în biroul agentului de legătură BKA din cadrul personalului. El se dovedeşte a fi de mare ajutor.

Atacul a vizat un club de noapte popular, numit La Belle Discotheque, din districtul Schoenburg al Berlinului de Vest. E un loc de întâlnire bine cunoscut al soldaţilor americani din componenţa Brigadei Berlinului [18] care, în timpul orelor lor libere, vor să se bucure de vestita viaţă de noapte din Berlin. Agentul BKA îmi spune că erau cel puţin 500 de persoane înăuntru atunci când a explodat bomba.

Suflul exploziei a încovoiat zidurile şi a provocat căderea unei părţi din acoperiş. Haos, panică şi zeci de răniţi care au ieşit clătinându-se din club. O turcoaică şi prietenul ei, soldat american, au fost ucişi. Un alt soldat american se află într-o stare gravă.

— În acest moment ni se spune că sunt în total două sute de răniţi, mă informează agentul BKA.

Două sute? Mă întreb câţi dintre ei sunt soldaţi americani. Mintea mea se întoarce la bombardamentul cazărmilor din Beirut. Două sute patruzeci şi unu de soldaţi morţi. Ar putea fi la fel de rău şi acum?

— Americanii răniţi sunt transportaţi la spitale militare din Landstuhl şi Weisbaden.

În timp ce agentul vorbeşte, eu îmi iau notiţe în agenda mea de buzunar, cu spirală. Germanul îmi spune că ei deja bănuiesc că libienii se află în spatele atacului. Agenţii lor au remarcat o intensificare a activităţii libiene din Berlinul de Vest în săptămâna anterioară, incluzând aici observarea câtorva libieni care păreau a fi diplomaţi, suspectaţi de a fi fost implicaţi în operaţiuni teroriste în trecut. Cu puţin timp înainte de explozie, un agent libian a părăsit RDG, la bordul unui avion de pasageri către Tripoli.

Acesta era acul pe care îl căutasem în carul cu fân.

Luăm toate materialele, iar eu mă îndrept cu maşina către Langley pentru a ne sincroniza activitatea cu cei de la Agenţie. Până ajungem acolo, lucrurile au evoluat. Mai întâi, observ că am primit noaptea trecută un avertisment legat de un atac ce urma să se producă. Ambasada Libiană din Berlinul de Est a trimis un mesaj către Tripoli, anunţând că o operaţiune era în desfăşurare împotriva soldaţilor americani din Berlin. Acea informaţie a fost direcţionată imediat către brigada americană, iar cei de acolo erau pe punctul de a-i anunţa pe soldaţi atunci când bomba a explodat. Am fost cu cincisprezece minute în urma atacului.

Cele cincisprezece minute ne-au costat cel puţin două vieţi omeneşti. Trebuie să ne descurcăm mai bine data viitoare.

Până după-amiază târziu, imaginea s-a limpezit. Două sute douăzeci şi nouă de persoane au suferit răni în urma exploziei şi a prăbuşirii clădirii clubului. Bomba fusese plasată în apropierea cabinei DJ-ului. Era un dispozitiv simplu, compus doar dintr-o cantitate redusă de explozibil plastic şi un ceas pentru detonare. Printre victime s-au numărat peste cincizeci de soldaţi americani. Mulţi dintre ei aveau timpanul spart şi răni datorate şrapnelelor. Sergentul Ken Ford, un subofiţer de 21 de ani, a fost ucis în explozie. Prietena sa, Nermin Hannay, de 29 de ani, a fost cea de-a doua victimă. Un alt soldat american, sergentul-major James Goins, din Carolina de Nord, se află într-o stare critică. Doctorii nu sunt siguri că va supravieţui.

Întors în Foggy Bottom, îi raportez lui Gleason ce am aflat. El spune că a existat un trafic comunicaţional intens între ambasada libiană din Berlinul de Est şi Tripoli. Într-un mesaj emis la scurtă vreme după atac, se lăuda

succesul operaţiunii. Tripoli a răspuns printr-un comunicat, spunând un soi de „bine lucrat”.

Încă nu suntem siguri cine s-a aflat în spatele zborului 840. Cazul de faţă, pe de altă parte, pare clar. Libienii sunt de vină.

— Bine, Fred, ştim destul de multe cu privire la ce s-a întâmplat pentru a da de veste în afară. Trimite modul de operare agenţilor noştri din teren pentru a contribui la revizuirea măsurilor de securitate necesare când nu se află la post.

— Imediat.

Mă aşez la maşina de scris IBM şi încep să scriu stângaci mesajul. Poate putem preveni un astfel de dezastru pe viitor.

Ziua şi seara se scurg cu repeziciune. O fugă scurtă acasă în noaptea de sâmbătă, iar duminică dimineaţa revin la birou. Preşedintele Reagan tocmai a revenit în capitală după ce a petrecut o săptămână în Santa Barbara de Paşti. E furios, iar administraţia vrea confirmarea faptului că libienii s-au aflat în spatele atentatului de la La Belle. Trebuie redactat grabnic un raport.

Am petrecut următoarea săptămână mergând pe diferite piste şi adunând indicii suplimentare referitoare la bombardament. Gleason mi-a cerut să monitorizez starea răniţilor de la Landstuhl şi Weisbaden. Agenţiile noastre de informaţii lucrează peste program, punând cap la cap un dosar împotriva colonelului Khadafi. Raportul este pe cât de solid poate fi un caz legat de Lumea Întunecată. Suntem cu toţii convinşi că libienii sunt cei care au organizat atacul. Sunt unele dovezi care indică faptul că au fost implicaţi agenţi palestinieni şi sirieni, însă originile atentatului sunt la Tripoli.

Între timp, primim încă o avalanşă de ameninţări. Mullen şi cu mine ne ocupăm de un raport în care se afirmă că un sedan cu număr de înmatriculare libian a luat urma unui autobuz plin cu şcolari americani undeva în America de Sud. Ambasada noastră din Beirut este din nou atacată. De această dată, sunt trase rachete în direcţia ei. Încă două bombardamente se produc împotriva unor ţinte americane, unul în Bangkok, altul în Stockholm. Aflăm că libienii plănuiesc să lovească consulatul nostru din München, să răpească un ambasador american undeva în Africa şi să bombardeze mai multe ambasade. Un alt raport proaspăt sosit avertizează că autorităţile de la Tripoli au ordonat atacuri asupra avioanelor de pasageri americane.

Nu e de mirare că preşedintele Reagan l-a numit recent pe Khadafi „câinele turbat al Orientului Mijlociu.”

De la Washington se scurg informaţii ca printr-o sită. Rapoarte de presă afirmă că am fi reuşit să spargem codul diplomatic al Libiei. Libienii citesc articolele respective şi îşi schimbă codurile. Publicarea unor astfel de rapoarte în presă este un gest complet iresponsabil, însă agenţiilor noastre de ştiri pare să le pese mai mult de un titlu senzaţional de presă decât de responsabilităţile pe care le au faţă de ţară.

Apar alte articole în *Wall Street Journal* şi *Washington Times* în care se afirmă că am fi pe punctul de a ataca Libia. Un raport de presă chiar menţionează o posibilă ţintă, Bab Al Azizyah, o tabără din apropiere de Tripoli, pe de o parte bază de antrenament pentru, pe de altă parte cartierul general al regimului lui Khadafi. El chiar o foloseşte din când în când ca reşedinţă personală. Raportul ajunge la urechile lui Khadafi, care îl menţionează în cadrul unui interviu luat de Marie Colvin.

Presa internaţională, inclusiv reporterii americani de televiziune, se bulucesc către Tripoli. Zborurile către zonele potenţiale de război sunt dintr-odată rezervate în totalitate. Mai multe indicii şi insinuări curg dinspre „surse de la nivel înalt plasate în cadrul administraţiei.” Ambasadorul american în RFG, Richard Burt, acordă un interviu în cadrul emisiunii *Today*, în care afirmă: „există indicii clare cu privire la implicarea libienilor” în atacul de la La Belle.

Mai târziu în cursul săptămânii, un episcop italian şi patru călugări franciscani sunt răpiţi în Tripoli. Khadafi, ştiind că se pregăteşte ceva, adună lucrători străini şi îi ţine prizonieri lângă ţintele militare cele mai importante ale Libiei. Astfel îi foloseşte pe post de scuturi umane.

Luni dimineaţă ştim cu toţii că urmează să se întâmple ceva. Senatorul Richard Luger a dat ieri mass-mediei de înţeles că preşedintele Reagan a fixat o întâlnire cu liderii Congresului pentru ora patru. Presa a interpretat această iniţiativă ca pe un semn că represaliile militare sunt iminente.

În spatele uriaşei uşi albastre, Gleason este mai tăcut decât de obicei. Fumează ţigară după ţigară, răspunde la câteva telefoane, dar în rest este concentrat asupra altor chestiuni. Mai târziu în cursul zilei, e chemat la o întâlnire cu agenţi de legătură din mai multe agenţii. Se întoarce după-amiază şi ne comunică noutăţile.

— OK, suntem pe cale să îi lovim pe libieni. Atacul va avea loc în noaptea asta. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice fel de opoziţie. După ce încep atacurile, vreau să avertizaţi toate trupele. Trimiteţi vorbă fiecărui ofiţer regional. Ne aşteaptă o noapte lungă.

Încercând să ne adaptăm unei epoci mai moderne, avem acum în birou un televizor mic, comutat pe CNN. Liderii Congresului sunt informaţi în cadrul întâlnirii programate la ora 16:00. Asta înseamnă ora 23:00 pentru libieni. Avioanele noastre militare sunt deja în aer, îndreptându-se către ţintele lor. Timpul trece. Minutele se lungesc. Aşteptarea face ca timpul să se scurgă lent.

Apoi senatorii Robert Byrd şi Claiborne Pell apar la televizor, spunând lumii că preşedintele plănuieşte să se adreseze naţiunii la ora 21:00, ora Washingtonului. Clătinăm din cap cu frustrare. Acesta este un alt pont oferit duşmanului. Oare vor zbura avioanele noastre într-un cuib de viespi?

Undeva deasupra Mediteranei, piloţi curajoşi se pregătesc de sprintul final către zonele ţintă. Aceasta este ocazia noastră de a zdrobi un adversar din cauza căruia au murit nenumărate persoane nevinovate. Aceasta este şansa noastră de a răzbuna nu doar incidentul La Belle, ci şi fiecare atac pe care serviciul diplomatic libian l-a iniţiat asupra noastră în aceşti ultimi ani. La Belle ne-a oferit pur şi simplu prilejul de care Reagan avea nevoie pentru a apăsa pe trăgaci.

La ora locală 12:30, portavioanele noastre din Mediterana au lansat atacul. Piloţii şi membrii echipajelor sunt îngrijoraţi. Presa a scris despre toate mişcările lor. Elementul de surpriză pare să se fi pierdut. În acelaşi timp, un grup de bombardiere de luptă F-111 Aardvark au decolat din Anglia, înspre golful Biscaya, pe lângă Spania şi Portugalia şi au intrat în Marea Mediterană pe deasupra strâmtorii Gibraltar. Atacul va consta în două lovituri rapide. Avioanele marinei vor distrage atenţia liniei de apărare aeriană libiană, în timp ce avioanele F-111 îşi lovesc ţintele.

În Foggy Bottom, noi cei din biroul de Antiterorism ne îndreptăm către FOGHORN pentru a ne mobiliza trupele. În momentul în care va cădea ultima bombă, ne vom pune pe treabă. De noi va depinde să ajutăm la respingerea contraatacului pe care serviciul de securitate al lui Khadafi îl va lansa cu siguranţă.

opt

DOUĂ ATACURI

PENTRU OPERAŢIUNEA EL DORADO CANYON

16 aprilie 1986

Mulţumită mass-mediei şi mijloacelor de comunicare moderne, noi dispunem de un raport în timp real cu privire la atacurile din jurul capitalei Tripoli. Ştirile de noapte de la NBC l-au trimis la faţa locului pe Steve Delaney, care transmite raportul în direct prin telefon şi chiar scoate receptorul pe fereastra hotelului în care este cazat pentru ca noi, cei de acasă, să putem auzi vuietul artileriei antiaeriene.

Până se crapă de ziuă, Operaţiunea El Dorado Canyon a luat sfârşit. Atacul de unsprezece minute transformă tabăra lui Khadafi de la Al Azizyah într-un morman de dărâmături fumegânde. La fel se întâmplă şi cu ambasada franceză de la Tripoli, pe care am lovit-o accidental cu o bombă.

Un avion F-111 lipseşte. Restul echipajelor au aterizat cu bine, ceea ce este uimitor având în vedere scurgerile informaţionale din presă şi un raport ulterior care arată că italienii şi maltezii i-au informat pe libieni de iminenţa atacului după ce avioanele noastre au apărut pe sistemele lor de radar. În acest război împotriva terorii nu avem aliaţi.

Acum trebuie să aşteptăm un răspuns. Aproape toată opinia internaţională ne condamnă. Francezii, italienii şi majoritatea britanicilor văd operaţiunea ca pe o aventură militară necugetată. În Orientul Mijlociu şi în Africa de nord, se organizează proteste de stradă în majoritatea oraşelor arabe importante. Ambasada noastră din Khartoum tocmai ne-a trimis un raport, din care aflăm că mulţimi de oameni scandează lozinci antiamericane. Câteva sute de persoane au încercat să ia cu asalt ambasada şi ar fi reuşit să facă acest lucru dacă poliţia sudaneză locală nu ar fi aruncat grenade cu gaz lacrimogen. Poliţiştii au gonit atacatorii, însă acum toată lumea e îngrijorată de o posibilă ocupare a ambasadei precum cea din ’79 de la Teheran sau de la ambasada noastră din Pakistan, unde unul dintre soldaţi a fost împuşcat şi ucis.

La scurtă vreme după ora 15:00, o telegramă urgentă ajunge de la Khartoum. Unul dintre membrii personalului ambasadei noastre a fost împuşcat. Gleason lasă cazul în seama mea.

Nu e mare lucru de spus la început. William J. Calkins, un fost specialist în comunicaţii din marina militară, în vârstă de treizeci şi trei de ani, se afla în acea noapte în drum spre casă. El a părăsit ambasada chiar înainte de ora locală 22:00. Nu departe de casa lui, câţiva localnici l-au găsit inconştient şi sângerând abundent, aflat încă în maşina sa guvernamentală, prins cu centura de siguranţă. Localnicii l-au transportat de urgenţă la un spital din apropiere, unde a fost supus unei intervenţii chirurgicale. Cineva, sau un grup de persoane necunoscute, l-a împuşcat în cap.

Acesta va fi un caz dificil. Sudanezii ne urăsc, iar capitala lor Khartoum este un leagăn al teroriştilor. E un oraş aflat în pragul anarhiei, asemănător Beirutului. La fel de mult haos, dar cu o treime mai puţine crime. Poliţia locală abia dacă funcţionează, iar încercarea de a obţine probe concrete de la faţa locului pentru laboratorul nostru de la FBI se va dovedi a fi un efort inutil.

Încep să lucrez cu ofiţerul de la ambasada din Khartoum. Reuşim să schiţăm împreună o imagine de ansamblu asupra atacului. Bill Calkins nu avea un program fix. El este cel cu care comunicăm în Sudan şi se ocupă de întregul trafic comunicaţional de urgenţă, de telegramele nocturne şi de alte mesaje care trebuie trimise în afară. În consecinţă, avea obiceiul să lucreze până târziu în noapte.

A lucrat până târziu şi în data de 16. În drum spre casă, cineva l-a împuşcat. Acum, se agaţă de viaţă într-un spital sudanez. Dacă supravieţuieşte, va fi transportat cu avionul în Germania pentru un tratament ulterior.

A fost acesta doar un act întâmplător de violenţă într-un focar din Lumea a Treia? Sau a fost o lovitură deliberată? Nu suntem siguri.

O zi mai târziu, ofiţerul nostru din ambasada sudaneză ne trimite un nou raport. A descoperit nişte martori. Conform acestora, un mic sedan în care se aflau trei bărbaţi s-a luat după maşina lui Bill Calkins şi a început să o urmărească. Undeva pe drum, sedanul a cotit la stânga şi a accelerat până a ajuns în dreptul maşinii lui Bill. Doi bărbaţi au deschis focul, în timp ce al treilea conducea. Bill s-a răsturnat cu maşina, având o plagă sângerândă în partea stângă a capului, iar atacatorii au dispărut în noapte.

Până acum nu avem decât o singură probă pe care ne putem baza. Poliţia sudaneză ne-a trimis câteva cartuşe. Ofiţerul nostru din Khartoum ne-a promis că le va trimite imediat prin serviciul de noapte al DHL.

Aceasta poate fi numai prima lovitură în Sudan. O altă telegramă soseşte de la Khartoum cu alte veşti proaste. Prim-ministrul sudanez a declarat că va furniza „asistenţă materială şi umană” pentru a combate „agresiunea barbară a americanilor”. Având în vedere această evoluţie a lucrurilor, mulţimea de protestatari adunaţi în ziua precedentă în faţa ambasadei şi atacul asupra lui Calkins, se ia decizia de evacuare a întregului personal auxiliar din ambasada de la Khartoum. În total, în ambasadă, punând la socoteală şi asistenţii medicali, lucrează în jur de cinci sute de americani. Se fac planuri pentru îmbarcarea lor la bordul unei curse speciale către Kenya.

În timp ce lucrez la cazul lui Calkins, la FOGHORN ajung mai multe veşti proaste. În Beirut, trupurile a trei ostatici, inclusiv ale celor doi academicieni, sunt găsite în data de 17 aprilie. Aceasta a fost o evidentă răzbunare pentru bombardamentul asupra capitalei Tripoli. Printr-un bilet găsit alături de cadavre este revendicat atacul. Mai târziu pe parcursul aceleiaşi zile, britanicii au descoperit un complot de aruncare în aer a unui avion de pasageri El Al care pleca din Londra.

A doua zi, o scrisoare-bombă [19] ajunge în Camera Comunelor din Marea Britanie. Era adresată unui membru al cabinetului lui Margaret Thatcher. La sfârşitul săptămânii, o echipă de genişti din Istanbul dezamorsează un dispozitiv explozibil plasat la intrarea într-o bancă americană. Turcii previn de asemenea un alt potenţial dezastru atunci când prind doi libieni cărând o geantă plină de grenade, despre care ei au mărturisit că urmau să le arunce în mulţimea de la petrecerea de nuntă a unui militar american.

Ambasada din Khartoum trimite un raport la sfârşitul săptămânii. Mare parte din personalul auxiliar se află acum în Kenya. Între timp au mai apărut câteva detalii legate de atacul asupra lui Calkins. Întâi de toate că a fost împuşcat într-un cartier rezidenţial, nu departe de ambasada Libiei. Cei doi terorişti au tras de cinci ori. Calkins va supravieţui, însă pentru moment e orb, incapabil să vorbească şi are partea dreaptă parţial paralizată.

Au fost implicaţi libienii? Pur şi simplu nu există destule dovezi care să incrimineze o tabără sau alta, deşi am primit un raport care spune că Sa’id Rashid a fost văzut în oraş şi a plecat imediat după atac. Rashid este un bine cunoscut spion libian, membru al biroului comitetelor revoluţionare, organizaţia teroristă de elită a lui Khadafi. De numele lui Rashid se leagă numeroase tentative de asasinat, un atentat cu bombă asupra unui avion de pasageri Pan Am în decembrie 1983. Ultima oară a fost văzut în Berlin în

preajma operaţiunii de la discoteca La Belle. Orchestrează el aceste atacuri? Cu siguranţă această acuzaţie nu ar putea fi dovedită în instanţă, însă pentru moment el pare destul de suspect. Trebuie să nu-l scăpăm din ochi. Trimit un mesaj la ofiţerul nostru de la Khartoum, cerându-i să îi convingă pe sudanezi să ne trimită listele de pasageri către Tripoli în zilele următoare atacului. Ofiţerul nu e prea optimist, dar promite să facă tot posibilul să obţină informaţiile respective. Sudanezii îl refuză din start. Nu ne vor ajuta mai mult decât au făcut-o deja.

La zece zile după atacul de la Tripoli, suntem loviţi din nou. De această dată, primim o telegramă urgentă de la ambasada noastră din Sana’a, Yemen. E vorba de un alt atentat asupra unuia dintre diplomaţii noştri. Gleason îmi cere să aflu ce s-a întâmplat.

Iau legătura cu ofiţerul nostru regional, care îmi trimite vorbă că victima este un alt ofiţer de comunicaţii, la fel ca în atacul din Khartoum. Arthur Pollick era în drum spre ambasadă când o maşină a depăşit-o pe a sa şi a fost împuşcat. Conform agentului nostru de la faţa locului, atacatorii l-au împuşcat pe Arthur în picior, în umăr şi în cap. Cumva, a reuşit să oprească maşina, după care a şchiopătat până în casa sa, unde a cerut ajutor. Va supravieţui, însă a suferit răni grave.

Din fericire, voi putea vorbi direct cu el. La zece zile după atacul din Khartoum, Bill Calkins încă nu poate comunica. A ieşit din criză, însă, conform doctorilor din Germania, va rămâne cu leziuni permanente.

Cele două atacuri sunt uluitor de asemănătoare. Trebuie să înţelegem cât mai repede ce s-a întâmplat, pentru a putea preveni atacuri ulterioare. În câteva zile, voi putea discuta cu Arthur pentru a afla mai multe de la el. Sper să ne dea unele indicii care să ne fie de ajutor. Între timp, trimit o telegramă la Sana’a, rugându-l pe ofiţerul de legătură de acolo să se deplaseze la locul atentatului şi să facă câteva fotografii.

În decurs de douăzeci şi patru de ore, unele informaţii încep să se lege. Mai întâi, Arthur a identificat vehiculul atacatorilor. A fost un sedan Toyota, care, potrivit poliţiei din Yemen, a intrat în ambasada Libiei mai târziu în ziua respectivă. Sedanul purta, de asemenea, plăcuţe de înmatriculare libiene. Cât de mare să fie neglijenţa? Desigur, poate au vrut ca noi să ştim cine a pus la cale acest atac. Sau poate că pur şi simplu nu le-a păsat. Oricum ar fi, acest lucru e destul de sfidător, chiar şi pentru libieni.

Poliţia yemenită găseşte, de asemenea, cartuşe pe marginea drumului. Asasinii au tras mai multe focuri, iar acum avem încă cinci cartuşe goale

care vor fi testate balistic după ce vor ajunge la Washington D.C.

Pierd foarte mult timp coordonând investigaţiile, discutând cu ofiţerul nostru de legătură despre acest caz şi încercând să colaborez cu poliţia yemenită prin intermediul agenţilor noştri de la faţa locului. Nu ar trebui să fiu încătuşat de acest birou aici, în Foggy Bottom. Ar trebui să mă deplasez în teren şi să văd aceste lucruri cu ochii mei. Mă hotărăsc să discut despre asta cu Gleason. Pe viitor, avem nevoie să trimitem la faţa locului o echipă care să îi asiste pe agenţii locali. Solicitaţi pe de o parte de sarcinile lor normale de securitate şi protecţie, iar pe de alta de încercarea de a ţine pasul cu o investigaţie multinaţională, ofiţerii noştri de legătură sunt copleşiţi.

Pentru moment, voi lucra de aici, adunând piesele, astfel încât să putem analiza imaginea de ansamblu.

Până la sfârşitul lunii, primim mai multe detalii legate de ambele atacuri. În Khartoum, se pare că un aşa-zis grup terorist libian, cunoscut sub numele de Garda Revoluţionară Sudaneză, ar fi iniţiat atacul asupra lui Calkins. Agentul nostru din Khartoum a intervievat martori ai atacului, iar aceştia au făcut o descriere a unuia dintre asasini care s-a potrivit unui cunoscut agent al gărzii.

Avem şanse mici de a-i prinde pe aceşti indivizi. Guvernul sudanez nu are niciun interes să îi urmărească pe cei din gardă, mai ales în numele Statelor Unite. În schimb îi sprijină pe libieni, iar acum câteva zile şi-au retras ambasadorul de la Washington.

În Yemen, avem mai multe detalii, mulţumită poliţiei locale ai cărei membri s-au pregătit în Marea Britanie. Cu toate acestea, cea mai importantă este întâlnirea cu Arthur Pollick. Deşi bandajat, el se dovedeşte a fi un martor extraordinar al propriului său atac.

— Fred, am simţit că ceva nu e în regulă. Era o maşină în spatele meu şi părea să mă urmărească îndeaproape, îmi spune Arthur. Un sedan cu trei indivizi înăuntru. Ceva pur şi simplu nu era în regulă, înţelegi ce vreau să spun?

Amintirile lui Arthur cu privire la incident sunt cât se poate de limpezi. Capul său, cu un început de chelie, e încă bandajat, însă îşi aminteşte evenimentele cu mare precizie.

— Aveam sentimentul ăsta. Nu ştiu cum aş putea să-l descriu, însă era neliniştitor. Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare, însă maşina dispăruse, continuă el. Aşa că m-am uitat peste umărul stâng. În timp ce

priveam, geamul s-a spart în bucăţi. Bucăţi de sticlă zburau pretutindeni. Doi dintre bărbaţi trăgeau înspre mine cu pistoalele.

Privirea rapidă a lui Arthur către stânga i-a salvat probabil viaţa. Unul dintre gloanţe l-a lovit în cap exact când s-a întors. Glonţul a intrat prin frunte şi a urmat conturul craniului până când a ieşit prin apropierea urechii sale stângi. Acel glonţ ar fi trebuit să îl omoare. În schimb, i-a orbit ochiul stâng. E un om norocos, extrem de norocos. Aş fi vrut să fi fost şi Bill Calkins la fel de norocos. La două săptămâni de la atentatul îndreptat asupra sa, el abia acum începe să îşi recapete glasul, iar mare parte din jumătatea dreaptă a trupului său e încă paralizată.

— Ai observat vreun lucru neobişuit înainte de atac? îl întreb pe Arthur.

El se gândeşte o clipă, apoi răspunde:

— Ştii, cu câteva zile mai devreme am văzut o maşină parcată în cartierul nostru. Nu o mai văzusem niciodată şi mi s-a întipărit în minte. Crezi că mă urmăreau?

— Posibil. Aceasta este o piesă extrem de importantă în puzzle. Dacă explicaţia se leagă, înseamnă că teroriştii i-au monitorizat pe diplomaţii noştri. Mai rău, ştiu unde locuiesc.

Îi aduc lui Arthur un Identi-Kit, care e un dispozitiv alcătuit din piese de plastic ce ajută la alcătuirea unor imagini complexe ale suspecţilor. Trusa e completă şi vine împreună cu stiluri şi culori de păr, mustaţă şi forme faciale – toate elementele de care un investigator are nevoie pentru a recompune imaginea atacatorului pe baza amintirilor victimei. Când terminăm, fiecare dintre cei trei bărbaţi din maşină are ten măsliniu şi păr brunet, cârlionţat.

În continuare, îl las pe Arthur cu un desenator de la FBI. Când schiţele sunt gata, le iau şi încep să le compar cu fotografii ale unor diplomaţi şi agenţi de spionaj libieni cunoscuţi. Reuşim să identificăm o persoană. Libienii au avut un agent de la ambasada lor în maşină atunci când l-au atacat pe Arthur Pollick.

În Sana’a, un căpitan de poliţie yemenit e personal interesat de acest caz. S-a ocupat energic de investigaţie şi ne-a transmis prin intermediul ofiţerului nostru de la ambasadă că a reuşit să afle numele celorlalţi doi bărbaţi din vehicul. Ambii sunt răufăcători locali, aproape sigur recrutaţi doar pentru această misiune de către agentul libian.

La scurtă vreme după această dezvăluire, prima tranşă de probe soseşte în Foggy Bottom. Fotografii de la locul faptei, imagini ale celor două

maşini implicate, prim-planuri ale celor doi bandiţi locali, toate au fost frumos împachetate pentru noi împreună cu cartuşele gloanţelor trase. Deloc surprinzător, sunt cartuşe ale unui pistol de 9 mm, la fel ca cele recuperate de la Khartoum. Le duc mai întâi la FBI, pentru ca laboratorul de acolo să efectueze o analiză comparativă. E posibil ca ele să fi fost trase de aceeaşi armă? Acest lucru ar constitui o legătură solidă între cele două atacuri. Cu toate acestea, cei de la FBI consideră că au lucruri mai bune de făcut cu timpul lor. Aceste atacuri au avut loc peste hotare, şi cu toate că îi rog să-şi revizuiască priorităţile şi să ne ajute în acest caz, cartuşele uzate sunt lăsate la coada listei lor de sarcini. Frustrat, mă deplasez la ATF, sperând ca cei de acolo să dea dovadă de mai multă cooperare. Aşa se şi întâmplă, iar eu mă hotărăsc să cultiv o relaţie strânsă cu băieţii de la ATF. Pe viitor, ştiu că această relaţie se va dovedi de mare folos.

La următoarele întâlniri cu Arthur aflu alte câteva detalii disparate. La începutul lunii mai, îmi conturez o imagine destul de clară cu privire la cele două atacuri. Întâi de toate, a fost folosit acelaşi mod de operare în ambele atentate. E simplu şi eficient: prinde un diplomat singur, între ambasadă şi reşedinţa sa, traseu pe care este cel mai vulnerabil. După care trage o rafală de gloanţe din mers şi lasă-i cadavrul în stradă.

Metoda nu e deloc elegantă şi e complet lipsită de imaginaţie. E brutală şi josnică, tipică pentru libieni. Din nefericire însă, a funcţionat.

În ambele cazuri există unele aspecte care mă tulbură profund. În primul rând, de ce au atacat doi ofiţeri de comunicaţii? E posibil ca ei să se fi aflat pur şi simplu la locul şi la momentul nepotrivite? Şi-au plasat oare libienii echipele pe lângă nişte trasee despre care se ştia că sunt utilizate de personalul diplomatic, după care l-a atacat pe cel dintâi care s-a întâmplat să treacă pe acolo? Cum i-ar fi putut identifica pe diplomaţii americani?

Plăcuţele de înmatriculare. Verific. În ambele cazuri, Arthur şi Bill conduceau automobile cu numere de înmatriculare specifice corpului diplomatic al Statelor Unite. Trebuie să schimbăm acest lucru. Nu mai putem face cunoscută identitatea oamenilor noştri, în niciun caz ţinând cont de lucrurile care se întâmplă în prezent în lume. Trebuie să fim mai discreţi.

Nu există coincidenţe în Lumea Întunecată. Şi pe măsură ce studiez piesele puzzle-ului, sunt tot mai convins că asasinii au lovit doi ofiţeri de comunicaţii dintr-un motiv anume. Bill şi Arthur lucrau amândoi până la ore târzii. Se deplasau între locuinţă şi ambasadă noaptea, dimineaţa devreme sau pe timpul zilei. Probabil că mişcările lor schimbătoare au fost

detectate. Dacă aş fi în locul libienilor şi le-aş urmări mişcările, la ce concluzii aş ajunge?

Aş trage concluzia că sunt agenţi. Majoritatea celor care fac parte din personalul ambasadei au un program ordonat. Cei care lucrează până târziu sau vin foarte devreme la birou sunt de obicei agenţi de informaţii. CIA. Se gândeau libienii că atacă doi agenţi CIA? Acesta ar putea să fie veriga de legătură dintre cele două atacuri. Dacă aşa stau lucrurile, ei au uitat de indivizii din comunicaţii şi de nevoia lor de a administra traficul informaţional 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână.

Aici însă există o problemă mai importantă. Cu cât decojim ceapa mai mult, cu atât apar alte întrebări. Cum de ştiau ei că Arthur şi Bill lucrau după un orar neregulat? Probabil că au supravegheat ambasada, observând venirile şi plecările fiecărui vehicul şi ale fiecărui membru al personalului. Pentru a face acest lucru e nevoie de răbdare şi de profesionalism. Mai rău e că, în cazul în care bănuielile lui Arthur legate de maşina parcată în vecinătate se adeveresc, teroriştii ştiau unde locuia. E foarte posibil să-l fi urmărit până acasă. Trebuie să-i fi observat mişcările. Ştiau unde îl pot găsi.

Pentru noi, cei din Foggy Bottom, e acum limpede că libienii au organizat ambele atentate. Aceasta este răzbunarea pentru bombardamentul de pe 15 aprilie asupra capitalei Tripoli. Totuşi, această activitate de supraveghere a fost organizată din vreme. Au adunat informaţii cu privire la mişcările personalului din ambasadele noastre, au aflat unde locuiesc şi rutele urmate între cele două locaţii. Terenul era deja pregătit când au primit ordinul de atac de la Tripoli. Ştiau unde să-şi aştepte victimele.

Ne monitorizaseră de multă vreme. Iar noi nu ne-am dat seama. N-am observat modul minuţios în care duşmanii noştri ne ţinuseră sub supraveghere. Dacă nu ne trezim, vom pierde mai mulţi oameni. Mult mai mulţi oameni.

E un joc de-a şoarecele şi pisica, vânându-ne în permanenţă atacatorii. Trebuie să existe o modalitate prin care să fim cu un pas înaintea lor şi să ne păstrăm avantajul. În acest moment, ne aflăm cu doi paşi în urma lor şi reacţionăm mereu cu întârziere. Poate că, dacă am fi observat echipele de supraveghere, am fi putut preveni ambele atacuri. Trebuie să ne schimbăm modul de gândire. Trebuie să ne modificăm strategiile. Dar cum?

nouă

JETOANE UMANE

Foggy Bottom
23 iulie 1986

Pe biroul meu plin zac telegrame, documente, piste, propriile mele notiţe, gogoşi mâncate pe jumătate şi o doză goală de Coca-Cola. Biroul lui Mullen arată la fel. Gleason are şi el dezordinea lui, cu documente strict secrete împrăştiate peste tot. Gleason m-a numit specialistul intern în cazul ostaticilor din Beirut. Prioritatea numărul unu rămâne, desigur, William Buckley. De atunci am petrecut mai multe săptămâni investigând cele două atacuri de după bombardamentul de la Tripoli. Mă simt prins într-un labirint, alergând în cerc. În acelaşi timp, a trebuit să ne ocupăm de o grămadă de alte ameninţări care au venit ca răspuns la atacul nostru aerian împotriva lui Khadafi.

Bate cineva la uşă. Mullen se ridică şi îi deschide unui bărbat cu aspect plăpând care duce o valiză în mână. Ne anunţă că e un fel de auditor; nu prea înţeleg ce spune. Încerc doar să fiu atent la hârtiile mele, căutând piste suplimentare. Am lângă mine propria mea bază de date a atacurilor teroriste, cutia cu dosare în care se află toate notiţele mele referitoare la fiecare caz despre care am citit sau în care am fost implicat începând din februarie. Aproape că am umplut deja cutia. Poate că am nevoie de un computer, însă nu avem niciunul în birou.

Auditorul intră şi se aşază lângă biroul lui Gleason. Cu ţigara atârnând între buze, Gleason pare nerăbdător. Se uită la oaspetele nepoftit cu o privire care parcă ar spune *„Zi mai repede ce vrei*. *Lumea arde, iar noi suntem ocupaţi până peste cap*.”

Auditorul începe tare:

— În acest birou nu sunt respectate regulile referitoare la materialele clasificate.

Poftim? Cine e individul ăsta? Îmi ridic ochii din notiţele mele şi urmăresc pe furiş ce se întâmplă în continuare.

Pe moment, Gleason a amuţit. Auditorul profită de pauză şi adaugă:

— Depozitarea la vedere a tuturor acestor dosare constituie o…

Înainte ca omul să-şi încheie fraza, Gleason arată cu degetul către mine şi spune:

— Fred, du-te şi închide uşa.

Mă ridic, mă strecor pe lângă oaspetele nostru şi închid uşa în urma lui. Se produce un sunet asemănător celui al unei trape de submarin. Suntem acum complet izolaţi de restul Departamentului, în mica noastră cuşcă de la subsol. Acest lucru îl face dintr-odată pe auditor să nu se mai simtă în largul său. Mă întreb dacă nu cumva suferă de claustrofobie.

Gleason trage adânc din ţigară şi îl studiază atent. Îmi dau seama că omul nu a mai avut parte de o asemenea examinare atentă şi tăcută şi că nu se simte câtuşi de puţin confortabil. Limbajul său corporal spune totul. Îşi bagă capul între umeri şi îşi fereşte privirea de cea a lui Steve.

Trec câteva secunde până când Gleason îşi smulge ţigara dintre buze, expiră furios şi se răsteşte:

— Uite care-i treaba, habar nu am cine naiba eşti, dar nici măcar nu ai voie să te afli aici, aşa că tai-o acum, înainte să le spun acestor doi agenţi să te ia în primire.

Linişte. Vizitatorul nostru ezită şi face un pas înapoi. Frica i se întrezăreşte pe chip. Realizează cu siguranţă că Gleason vorbeşte cât se poate de serios. Dacă nu pleacă de aici, nu am nicio îndoială că ni se va cere să îl arestăm. Domnul auditor ştie şi el asta. Poate că lui Gleason i s-a dus buhul. Peste tot în Foggy Bottom, oamenii au învăţat că nu e bine să te pui cu Steve Gleason. Tipul joacă dur.

El înclină brusc din cap şi o zbugheşte pe uşă.

Mullen râde din toată inima de retragerea sa precipitată:

— Pun pariu că tocmai a făcut pe el!

Nu mă pot abţine să nu râd şi eu. A fost un moment tipic pentru Steve Gleason. Care e reacţia şefului nostru neînfricat? Niciuna. S-a întors la treabă ca şi cum nu l-ar fi dat afară niciodată din birou pe funcţionăraş.

Trec câteva minute şi îmi azvârle o telegramă.

— Veşti proaste din Beirut, bombăne el. Studiez telegrama. În antet scrie: *doar pentru Steve Gleason de la Biroul de antiterorism*, e de fapt un

mesaj trimis pe propriul nostru canal, nu o telegramă obişnuită. Gleason se întinde şi lipeşte pe ea un bileţel galben. După aceea ne ordonă:

— Trebuie să raportăm asta la NSC. Cei de acolo vor analiza informaţiile în contextul general.

Orice ar însemna contexul general. Sunt complet în ceaţă şi e limpede că nu am voie să ştiu mai mult. Un lucru e clar despre Gleason: nu e slobod la gură. Cu câteva săptămâni în urmă, în timpul unei întrevederi cu directorul DSS, Clark Dittmer, Gleason m-a lăsat fără cuvinte. Dl Dittmer l-a întrebat ceva referitor la unul dintre cazurile noastre.

— Nu aveţi nevoie să ştiţi asta, domnule, i-a răspuns Gleason.

Am un deosebit respect pentru dl Dittmer, iar el ne-a dat în mare măsură mână liberă în rezolvarea cazurilor. De asemenea, ne ia întotdeauna apărarea atunci când avem nevoie de el. Nu prea ştiam cum avea să primească răspunsul lui Gleason. Dar nu a părut să-l deranjeze. A dat din cap şi ne-a spus să ne vedem de treabă. Era o dovadă incredibilă de încredere, care ne-a sporit şi mai mult loialitatea faţă de el.

Prin urmare, în această dimineaţă de miercuri, nici măcar nu mă mai obosesc să-l întreb ce se întâmplă la NSC. Preiau mesajul, iar Gleason adaugă:

— Fred, du-te la FOGHORN. Sună la numărul de pe bileţel şi citeşte mesajul bărbatului care va răspunde.

Cui îi citesc acest mesaj? Cine va răspunde? Cum ştiu că persoana la urechile căreia trebuie să ajungă aceste informaţii este cea care va răspunde la telefon?

Am învăţat cu multă vreme în urmă să nu pun la îndoială un ordin venit de la Steve Gleason. Mi-a cerut odată să merg la Casa Albă şi să prezint un raport. L-am întrebat cui trebuie să mă adresez, iar el mi-a răspuns:

— Nu e nevoie să ştii asta. Cei de acolo te vor aştepta.

Am procedat întocmai şi habar nu am avut cu cine vorbeam câtă vreme ne-am aflat acolo, la 1600 Pennsylvania Avenue.

Mă ridic de la birou şi mă duc la FOGHORN. Acesta se află în capătul îndepărtat al unui coridor din apropiere, în spatele unei uşi gri masive. E centrul nostru de operaţiuni şi comunicaţii. Odată ajuns acolo, sunt şocat de aspectul futurist al locului. Încăperea e dominată de o consolă lungă, desprinsă parcă din *Star Trek*, la care operează trei agenţi. Aceştia sunt ocupaţi să răspundă la telefoane, sortând telegramele sosite şi monitorizând diferitele canale radio utilizate de membrii serviciului nostru de securitate

DSS. De la această consolă, cei trei agenţi pot chema cavaleria dacă dăm de necaz. Şi chiar la cavalerie mă refer. Ei au capacitatea de a ordona decolarea avioanelor de luptă, de a mobiliza resurse armate în aproape orice loc de pe glob şi pot lua legătura cu Casa Albă în câteva secunde. Pe lângă toate acestea, pot derula operaţiuni, deplasând trupe oriunde este necesar şi pot veni în ajutorul agenţilor noştri secreţi în cazul în care au fost arestaţi de autorităţile locale. Acesta este creierul serviciului nostru, muntele sfânt al lumii fantomelor.

Desigur, locul e la fel de înghesuit ca şi biroul nostru. Cutii de gogoşi Dunkin Donuts zac peste tot. Ţigări fumate pe jumătate cad din scrumiere pline ochi. Vrafuri de hârtii aşezate la întâmplare şi pete proaspete de cafea pe covor.

Îi salut pe agenţi şi le spun:

— Am nevoie să folosesc linia telefonică specială.

Ei dau din cap şi îşi văd mai departe de treabă. Mă duc în colţul îndepărtat al camerei, unde un vechi telefon cu disc atârnă de zid. Nu doar că e vechi, e antic de-a binelea. Are carcasa verde zgâriată, numerele albe şi discul negru, şi probabil a fost pus în funcţiune încă de pe vremea asasinării lui JFK [20] – despre care tocmai am citit câteva lucruri în arhive, săptămâna trecută. În ultima vreme, de fiecare dată când am un moment liber la dispoziţie, mă aventurez în studierea unor dosare, pornind la vânătoare de cazuri neelucidate. Deschid un sertar la întâmplare şi caut prin hârtii până când găsesc ceva interesant. Odată am căutat să văd până şi dacă avem vreun dosar despre contactul cu extratereştrii de la Roswell, New Mexico. Nu exista nimic despre asta. Date fiind celelalte materiale informative din arhive, am ajuns la concluzia că, neexistând nimic despre acest subiect, înseamnă că evenimentul nu a avut loc.

Linia telefonică este securizată şi o putem utiliza pentru a apela orice agenţie şi ambasadă. Pe această linie avem permisiunea de a discuta orice fel de informaţii, inclusiv strict secrete. Mă uit pe bileţel la numărul pe care trebuie să îl formez. Cinci cifre. Pe cine urmează să sun? Nu am nici cea mai mică idee. Şi cine are oare un număr de telefon format din cinci cifre?

Formez. Telefonul emite un sunet scurt, asemănător celui produs de telefoanele englezeşti. La al şaselea apel, o voce directă răspunde.

— Da.

Nu aud o întrebare. Doar un „Da”.

Ce se întâmplă?

— Aici e agentul Burton de la antiterorism, explic eu. Tăcere. Pe linie se aud zgomote electronice slabe, caraghioase.

— Am un mesaj de la Beirut, iar şeful meu vrea să îl retransmit mai departe.

Urmează o clipă de ezitare. După care aud vocea răspunzând:

— Bine. Spune.

Citesc mesajul, încet şi clar. La sfârşit adaug: „Terminat."

— Recepţionat. Linia se întrerupe.

Mă uit la receptor câteva secunde, apoi îl pun în furcă. Aş fi putut foarte bine să vorbesc cu Vrăjitorul din Oz.

Mă întorc grabnic la uriaşa uşă albastră. Când ajung la birou, Gleason îmi aruncă o privire aspră şi spune:

— Hei, Fred, ai transmis acel mesaj pe linia secretă lui Ollie?

Ollie?

— Tocmai am terminat.

— Bine. Mulţam.

Ollie? Numai unei singure persoane i se spune Ollie în activitatea noastră, şi face parte din NSC.

Tocmai vorbisem cu locotenent-colonelul Oliver North, fantoma cenuşie a Lumii Întunecate. Auzisem zvonuri despre el, însă puţini oameni l-au văzut vreodată la faţă. Omul acţionează din umbră, vine şi pleacă, ceea ce a stârnit nenumărate murmure în cadrul comunităţii de informaţii. Cine ştie dacă zvonurile sunt adevărate sau nu? Un lucru ştiu despre el. Dintr-un motiv sau altul, Oliver North e interesat de ostaticii noştri din Beirut.

William Buckley e doar unul dintre ei, însă mai sunt şi alţii. Părintele Martin Jenco, un preot catolic, a fost luat de pe stradă cu aproximativ un an şi jumătate în urmă. Nu se ştie dacă e încă în viaţă. Terry Anderson, un jurnalist de la Associated Press, lipseşte de luni de zile, după ce a fost răpit. Thomas Sutherland, decanul Facultăţii de Agronomie din cadrul Universităţii din Beirut, se află în mâinile Hezbollahului din iunie, anul trecut. Colegul său, David Jacobsen fusese răpit cu doar câteva săptămâni înainte ca gruparea să-l prindă pe Sutherland.

Cinci americani. Fiecare dosar pe care l-am creat până acum conţine o fotografie a persoanei răpite. E greu să te uiţi la chipurile lor, deoarece vei privi criza prin prisma dimensiunii umane. Alte victime inocente prinse în pânza de păianjen a Lumii Întunecate.

Mă pregătesc de plecare înainte de ora şase. Mi-ar plăcea să ajung acasă devreme şi să petrec ceva timp alături de Sharon. Nici nu apuc să-mi parchez maşina în garaj, că sună telefonul. Mă uit la ceas: 6:30. Răspund, cu un oftat:

— Fred? se aude vocea lui Steve Gleason.

— Da?

— Să fii la Andrews la ora 21:00, gata de o excursie. Fă-ţi bagajul pentru o săptămână, poate două.

— OK. Care e destinaţia?

— Nu e nevoie să ştii asta.

Închide.

S-a zis cu seara petrecută alături de soţia mea. Am la dispoziţie două ore şi jumătate să ajung la baza aeriană Andrews. În dormitor, îmi caut valiza Hartmann şi îmi împachetez costumul gri Jos. A. Bank. Urmează două cămăşi şi încă o pereche de pantofi cu şiret Johnston & Murphys. Închei fermoarul şi îmi iau geanta de voiaj în care îndes casca, boldurile, insigna, legitimaţia, nişte gumă de mestecat, două ziare şi un roman de John le Carré. Momentan citesc *The Honorable Schoolboy*.

Sharon ajunge acasă, iar eu îmi iau la revedere de la ea în fugă. Probabil că nu-i este deloc uşor, însă priveşte situaţia cu stoicism, deşi nu are idee unde mă voi afla în următoarea săptămână.

Ajung la Andrews cu puţin înainte de 21:00. Paznicul de la poartă se uită la legitimaţia mea, după care mă salută cu subînţeles şi mă îndrumă către hangarul pentru misiuni aeriene speciale.

Un sedan al forţelor aeriene ajunge după câteva minute pe pistă, cu un girofar roşu. Şoferul îmi face semn să îl urmez. Mă conduce la un hangar îndepărtat, unde îmi indică un loc de parcare. Parchez, opresc motorul şi ies afară. Sedanul dispare în noapte, lăsându-mă singur, cu bagajele în mână. Această zonă a bazei aeriene pare părăsită. Nu e nici ţipenie de om. Niciun avion nu se pregăteşte de decolare şi nici nu aterizează vreunul. Tăcerea e aproape înfricoşătoare. Mă îndrept către hangarul care este scăldat în întuneric. Înăuntru strălucesc doar câteva lumini, creând mici oaze strălucitoare în bezna totală.

— Vă pot ajuta? Aţi venit pentru zbor? mă întreabă o voce. Mă întorc, căutând să văd cine vorbeşte. După o secundă, un sergent-major din forţele aeriene păşeşte într-una din zonele luminate.

— Cred că da, răspund. Nu ştiu la care zbor se referă şi resimt dintr-odată o undă de nelinişte. Dacă cumva greşesc zborul şi ajung în Togo, când eu ar trebui să fiu la Beirut sau Cairo?

— Sunt agentul Fred…

Cu un semn din mână, sergentul-major mă întrerupe. Acum se află la trei metri de mine, privindu-mă cu asprime.

— Fără nume, domnule. Nu avem nevoie de numele dumneavoastră. Aşteptaţi aici.

Se întoarce şi dispare în beznă.

Zgomotul motoarelor se intensifică, iar pe pistă văd un uriaş avion de transport verde, care se îndreaptă încet către mine. Pe măsură ce se apropie, văd că e un Lockheed C-141 Starlifter.

E cursa mea? Conform aşteptărilor, virează către hangar, şi îi pot admira anvergura aripilor de aproape 50 de metri. Acestea se înclină uşor, făcând avionul uriaş să pară gârbovit, ca şi cum cele patru motoare Pratt & Whitney ar atârna prea greu.

Puţin mai târziu, motoarele se opresc şi echipajul iese din cabina de zbor. Unul dintre piloţi, un ofiţer cam de vârsta mea – douăzeci şi opt de ani – mă zăreşte şi se îndreaptă către mine pentru a-mi vorbi.

— Plecaţi în călătorie?

— Da, cred că da.

— Perfect. Încotro?

— Vrei să spui că nici *tu* nu ştii?

Pilotul clatină din cap negativ.

— Nu am idee.

Pare să fie depăşit de acest aspect. Probabil că aşa e procedura standard.

Stăm amândoi tăcuţi în timp ce încerc să îmi dau seama ce se întâmplă. Apoi Gleason apare brusc pe uşă cu încă cinci sau şase agenţi secreţi după el.

— Fred, mergem la baza aeriană Rhein-Main din Germania. După o oprire acolo ne vom îndrepta către Wiesbaden. Soseşte un ostatic.

— E vorba de Buckley? întreb eu plin de speranţă.

— Nu ştiu. Vom vorbi despre asta în avion.

O oră mai târziu, ne urcăm la bordul avionului Starlifter şi decolăm. Gleason găseşte un loc liber între noi. După decolare, îşi deschide servieta şi scoate un maldăr de dosare. Observ că documentele includ profilele pe care le-am scris eu despre ostatici. Fără să spună nimic, îmi dă o parte din

hârtii. Încep să răsfoiesc prin ce mi-a dat şi văd că dosarul de deasupra e raportul de interogare a lui Jeremy Levin. Levin fusese reporter la CNN, luat ostatic de Hezbollah. Reuşise să evadeze de Valentine's Day, în 1985. Al doilea dosar e unul gros, cu interogările legate de criza de la ambasada din Teheran în 1979. Pe măsură ce parcurg filele, descopăr că şeful nostru, Clark Dittmer, a condus investigaţiile respective.

— Uită-te peste alea, îmi spune Gleason, şi gândeşte-te la întrebările pe care urmează să le pui, la ce avem nevoie să ştim.

— Ce anume căutăm? întreb.

— Orice. Află cum a fost răpit, cine a făcut-o, unde l-au dus. Află detalii despre fiecare loc în care a fost ţinut. Culege tot ceea ce ar putea fi de folos băieţilor de la Delta Force şi Fort Bragg [21]. Dacă facem rost de suficiente informaţii, putem lansa o operaţiune de salvare. OK?

— Înţeles. Mă ocup de asta singur?

— Voi fi şi eu acolo o vreme. Va mai fi totodată acolo un agent FBI şi unul CIA care vor pune întrebări alături de tine. După aceea tu vei conduce interogările pentru noi.

Încep să frunzăresc dosarele. Îmi iau notiţe şi mă folosesc de experienţa mea de poliţist. Dacă aş fi condus o operaţiune de salvare, de ce fel de informaţii aş fi avut nevoie?

Paznici: număr şi armament? Ce fel de pregătire au? Profesionişti sau cuţitari amărâţi? Cum îşi ţin armele? Doar acest indiciu şi ne-ar fi de ajuns pentru a şti cât de vigilenţi, disciplinaţi şi pregătiţi sunt. Când schimbă gărzile? Respectă un orar regulat? Cât de mulţi sunt? Sunt simpli mercenari sau luptători fanatici?

Locaţie – unde îşi ţin ostaticii prizonieri? Într-o zonă rurală sau în subsoluri urbane? Cât de multe ferestre sunt în camere sau celule? În ce direcţie se deschid uşile, înăuntru sau în afară? Unde sunt coridoarele? Cât de mari? Au mutat ostaticii? Dacă da, pe el cum l-au transportat? Ziua sau noaptea?

Ce se poate spune despre sunete şi mirosuri? Trebuie să săpăm după orice i-ar putea ajuta pe analiştii noştri să identifice transferurile de prizonieri între celulele Hezbollahului.

După două ore de zbor, tremur de frig în jacheta mea Barbour Beaufort. Aerul rece de deasupra Atlanticului transformă cabina pasagerilor într-un frigider. Înclinându-se peste locul liber dintre noi, Gleason spune:

— Uite, Fred, trebuie să ştim sigur dacă Buckley mai e sau nu în viaţă. Cei din Jihadul Islamic susţin că l-ar fi executat.

Dau din cap în semn de aprobare. În luna octombrie a anului trecut teroriştii au anunţat vestea în presă şi au trimis câteva fotografii neclare ale unui cadavru pentru a oferi dovezi. Soarta sa încă nu este decisă.

— E unul dintre noi. E o legendă vie. Comandantul operaţiunilor din Coreea, decorat cu Steaua de Argint [22]. Două Inimi Purpurii [23], Comandant în Vietnam. Era favoritul lui Casey. Avea multe atribuţii. Şi-a făcut câţiva duşmani. Agenţia îl vrea înapoi cu orice preţ, înţelegi?

— Şi dacă e mort?

— Atunci aflăm cine l-a omorât şi cine l-a interogat.

Îmi notez să verific cu ostaticul – în caz că acesta nu e Buckley însuşi – şi să aflu dacă au existat caucazieni care au colaborat cu celula Hezbollah care l-a ţinut prizonier. Dacă aşa stau lucrurile, atunci cel mai probabil e vorba de o implicare a KGB-ului. Dacă KGB-ul a ajuns la Buckley, ar fi o problemă cu mult mai mare decât dacă ar fi fost prins de iranieni. Buckley a făcut parte din Agenţie încă dinainte de războiul din Vietnam. A lucrat în cadrul programului de asasinate al CIA în timpul războiului, apoi a activat în Cambodgia, Egipt şi Pakistan. Lucrurile pe care le ştie ar umple volume întregi.

— Uite, Fred, iar vocea lui Gleason scade cu o octavă şi răsună altfel decât am auzit-o, m-am ocupat de asta în ultimii doi ani şi jumătate, singur, fără niciun ajutor. Mă voi retrage în curând. Tu şi Mullen veţi prelua frâiele de acum înainte. Ştiu că v-am ţinut de multe ori în întuneric. Îmi pare rău că a fost aşa, însă există un motiv. Am trecut printr-o investigaţie legată de scurgeri de informaţii. Nu vrei să treci prin aşa ceva. Singurul lucru care te va ajuta să supravieţuieşti este reputaţia pe care o ai în privinţa păstrării secretelor, OK? Nu toată lumea e alături de noi.

Cuvintele sale îmi amintesc ceva petrecut cu câteva săptămâni în urmă. Tot încercam să scoatem nişte informaţii de la un birocrat, însă tipul ne blocase accesul. Gleason m-a trimis sus să îi spun că, dacă nu ne oferea datele de care aveam nevoie, urma să fie depusă plângere împotriva lui pentru sustragere de probe. Astfel de mici întâmplări m-au făcut să înţeleg adevărul despre Steve Gleason: omul vrea să rezolve lucrurile cu orice preţ. Dacă cineva devine un obstacol în calea obiectivului său, îl va ocoli sau va trece peste el. Sau îl va aresta. Orice e necesar.

M-am simţit pierdut în aceste ultime luni, luptându-mă să învăţ din mers miile de lucruri pe care trebuie să le ştiu pentru a-mi face treaba. Într-un fel, jocul meu, permanenta goană, încercând să prind din mers lucruri pe care alţii, cu câţiva paşi înaintea mea, le ştiu deja, reflectă chiar efortul nostru antiterorist.

Acum, pe măsură ce am început să deprind unele lucruri, Gleason începe să aibă încredere în mine. Mi-a încredinţat misiunea asta pentru a mă pregăti. Avansez, şi de la un novice ajung investigator antiterorist veteran. Mă va mai ţine de mână o vreme, după care îmi va da drumul să mă duc la fund sau să înot în faţa tipilor de la FBI şi de la CIA.

Gleason se lasă pe spate:

— Au fost doi ani lungi, Fred.

— Nu ştiu cum ai reuşit de unul singur.

El îmi ignoră comentariul.

— Vom primi ajutor înainte să plec. Nu va fi nevoie ca tu şi Mullen să duceţi tot greul, OK?

Se ridică şi se îndreaptă către aripă pentru a vorbi cu unul dintre ceilalţi agenţi secreţi care ne însoţesc. Rămân singur, întrebându-mă dacă sunt gata să mă descurc pe cont propriu. Asta mi-am şi dorit când m-am hotărât să mă alătur serviciului DSS. Voiam să fac ceva mai mult cu viaţa mea decât să potolesc petrecerile liceenilor şi să liniştesc disputele domestice dintre soţi. Îmi doream un rol mai important, pe care serviciul federal părea să mi-l ofere. Această călătorie reprezintă examenul meu final din punctul de vedere al lui Steve. Dacă îl trec, ucenicia mea va lua sfârşit.

Mă îngrop din nou în dosare. Orele trec, iar notiţele mele se adună.

Gleason se întoarce şi-mi spune:

— După interogare, fiecare agent va înainta un raport. Le vom trimite de urgenţă.

— Înţeles, domnule.

— Dă ce-i mai bun din tine, Fred. Raportul tău va merge direct la NSC şi la Casa Albă. Preşedintele e foarte interesat.

Raportul meu va fi citit de preşedinte? Pe vremea când eram poliţist, puteam să mă consider norocos în cazul în care comandantul nostru citea ceva scris de mine. Mă voi afla în centrul atenţiei, cu toată presiunea de a nu face o greşeală.

— Voi monitoriza lucrurile şi vă voi proteja la Washington D.C. şi DOD [24], OK? În felul ăsta, vă veţi putea concentra asupra muncii voastre.

— Mulţumesc.
— Cum te simţi?
— Sunt pregătit.
— Bun. Dormi puţin. Vom ateriza în câteva ore.

Gleason se afundă în scaun, iar eu îmi întorc privirea către fereastră. Dincolo de geam e doar beznă. Atlanticul în toiul nopţii este unul dintre cele mai întunecate locuri din lume.

Mă surprind gândindu-mă la tatăl meu. A fost în armată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, fiind poliţist militar în Europa de Vest. A văzut lagărele de concentrare, a fost martor la cele mai rele lucruri de care e capabilă omenirea. A mirosit cadavrele, le-a văzut aruncate unul peste altul. Când războiul a luat sfârşit, unitatea sa a fost responsabilă de paza liderilor nazişti pe care Aliaţii i-au judecat ulterior la Nürnberg. A asistat la judecată, păzind prizonierii în timp ce procurorii dezvăluiau întreaga barbarie şi cruzime a Germaniei lui Hitler. Zi după zi, mărturiile arătau cât de departe a putut merge nebunia. Birocraţi galbeni la faţă care se aflau în banca acuzaţilor fuseseră unii dintre cei mai mari criminali în masă din istorie. Nimeni nu a vărsat nicio lacrimă atunci când au fost spânzuraţi.

După ani, povestirile tatălui meu despre timpul petrecut de el în Germania m-au umplut de indignare. Mi-am însuşit capacitatea tatălui meu de a discerne binele de rău. Am învăţat prin intermediul lui că nu există nuanţe între alb şi negru, că nu există decât bine şi rău. Odată ce ai păşit pe cărarea greşită, nu poţi ajunge decât la rău. Pentru mine, drumul prin viaţă fusese unul îngust, definit de acel simţ al binelui şi al răului. Însă, în lumea în care trăiesc acum, dreptatea de la Nürnberg la care a asistat tatăl meu pare să fie o speranţă foarte îndepărtată. Astăzi victimele nu au aproape nicio speranţă că torţionarii lor vor fi pedepsiţi. Cele două atentate libiene m-au învăţat acest lucru. Cea mai bună formă de dreptate în domeniul nostru este anticiparea. Însă cum poţi preveni acte violente atât de aleatorii?

Poate că, la urma urmei, Atlanticul nu este cel mai întunecat loc de pe pământ. Poate că acel loc se află în inima omului.

zece

ÎNCĂ O STEA DE AUR

Wiesbaden, Germania
Spitalul Forţelor Aeriene Americane
27 iulie 1986

Privind pe fereastra de spital a acestei foste baze Luftwaffe[25] din Wiesbaden, ostaticul nostru eliberat, părintele Martin Jenco, răspunde celor mai insistente dintre întrebările noastre.

— Buckley? William Buckley e mort.

Refuz să cred aşa ceva. Expresia de pe chipurile agenţilor FBI şi CIA trădează faptul că nici lor nu le vine să creadă. Părintele Jenco observă şocul de pe feţele tuturor şi explică:

— A murit din cauze naturale.

Surprizele continuă.

— Poftim? întrebăm toţi trei în cor.

Mirat, ne răspunde:

— Credeam că ştiţi.

Nimeni nu mai scoate niciun cuvânt. Pur şi simplu ne holbăm la el.

— Nu vă pot spune prea multe, adaugă Jenco. S-a întâmplat exact după ce m-au mutat. Am stat singur timp de şase luni, prins cu cătuşe de un calorifer. Din anumite motive, ei s-au hotărât să mă mute împreună cu ceilalţi americani la începutul lunii iunie, în ’85.

Vocea părintelui Jenco e fermă, însă arată slăbit în urma celor îndurate. Ochii îi sunt încercănaţi, chipul palid, iar barba sa albă, în genul celei a generalului Ambrose Burnside, e stufoasă şi sălbatică. A venit din Siria pe data de 26 şi a fost adus cu avionul direct la noi, în Wiesbaden. Nici măcar nu a apucat să îşi vadă familia. Am auzit că multe dintre rudele sale tocmai au venit cu avionul din Statele Unite, nerăbdătoare să-l întâmpine la revenirea la civilizaţie.

— L-am auzit strigând. Avea halucinaţii, cerând micul dejun din baie. Cred că a spus: „Vreau clătite cu dulceaţă de afine”. Tuşea mereu, s-a îmbolnăvit şi a slăbit mai tare. David Jacobsen şi cu mine am încercat să convingem paznicii că are nevoie de îngrijire medicală.

Face o pauză. Are ochii uscaţi, şi îmi dau seama că e chinuit de dureri mari. Îşi potriveşte ochelarii mari, rotunzi, înainte să continue:

— Într-o noapte l-au târât pe lângă mine. Mi-au spus că urmau să-l ducă la spital, însă ştiam că e mort.

Şi aste e tot.

— Părinte, întreb, a fost torturat?

— Nu, din câte ştiu. Însă nu m-am aflat în preajma lui decât pentru o perioadă scurtă.

Nu mă pot gândi decât la stelele de pe peretele de la Langley. Cea a lui Buckley va reprezenta o nouă contribuţie anonimă. Omul a fost un patriot, un erou. A luptat în două războaie şi în nenumărate lupte în Lumea Întunecată. Nu ar fi trebuit să moară astfel. *Nu* ar fi trebuit să îngăduim aşa ceva.

Doar zece minute au trecut de când îl interogăm pe părintele Jenco, şi deja paginile cu întrebări legate de Buckley nu mai au niciun rost având în vedere veştile primite. Le las deoparte şi mă gândesc cum să procedăm mai departe.

— După ce a murit, au adus un doctor evreu să ne examineze. Mai târziu, l-au ucis. Vocea părintelui Jenco se stinge. În camera de spital în care ne aflăm se lasă dintr-odată o tăcere mormântală.

— Pe caseta video pe care ne-aţi adus-o, Jacobsen spune că Buckley a fost executat, spune agentul FBI.

Eu nu am văzut-o încă, însă cei din Hezbollah i-au dat părintelui Jenco o casetă video de şapte minute în care apare Jacobsen. Aparent citea nişte rânduri care i-au fost date de terorişti în care îl ruga pe preşedintele Reagan să facă mai multe eforturi pentru eliberarea lor.

— Nu ştiu nimic despre asta, răspunde Jenco.

Îl aprobăm cu toţii. Nu ar fi prima oară când Hezbollahul susţine că a executat o persoană care de fapt a murit din cauze naturale. În cazul lui Buckley însă, trebuie să aflăm mai multe. Ce s-a întâmplat cu el?

— Ştiţi ce au făcut cu trupul lui Buckley? întreabă omul de la CIA.

— Nu, îmi pare rău. Nu ştiu. Am fost aproape tot timpul legat la ochi. Am fost în lanţuri. Nu prea vedeam mare lucru.

Trebuie să o luăm de la început. Răsfoiesc prin notiţe. Ce am nevoie să aflu de la părintele Jenco pentru a-i ajuta pe ceilalţi să rămână în viaţă? Întâi de toate, trebuie să ştim cum a fost răpit. Dacă putem analiza tacticile de răpire ale Hezbollahului, poate că vom fi în măsură să contracarăm ale tentative de-ale lor de a răpi americani în Beirut.

— Părinte Jenco, vă rog… Să începem din momentul în care aţi fost răpit. Cum au procedat?

Părintele inspiră adânc şi începe povestea chinurilor sale. Pe măsură ce vorbeşte, neliniştea de pe chipul său se accentuează. Pare mai palid şi mai slăbit decât oricând. Nu durează mult până înţeleg de ce.

Acum cinci sute şaizeci şi patru de zile, părintele Jenco s-a urcat în maşină şi s-a îndreptat către locul de muncă. Pe atunci era conducătorul unei misiuni catolice de binefacere în Beirut. Pentru că era bine-cunoscut în oraş şi pentru că a ajutat pe toată lumea fără discriminare – musulmani, creştini, evrei – nu îi era frică că va fi răpit. Şi în orice caz, ce treabă ar avea ei cu un preot?

Ei bine, teroriştii puseseră ochii pe el. O echipă de opt bărbaţi i-au oprit maşina nu departe de biroul său. Bărbaţii, toţi cu arme automate, l-au tras afară din maşină, l-au legat fedeleş şi l-au aruncat în portbagajul maşinii lor. La început, l-au tot întrebat dacă era Joseph Curtin şi păreau nedumeriţi când el le spunea că nu e. Curtin fusese predecesorul părintelui Jenco la conducerea misiunii catolice din Beirut. Teroriştii greşiseră preotul.

L-au reţinut totuşi. În primele zile ale calvarului său, oamenii Hezbollahului l-au înfăşurat în bandă din cap până-n picioare până când a ajuns să semene cu o mumie. Cu o cârpă îndesată în gură, l-au cărat într-un camion şi l-au înghesuit într-o roată de rezervă până sub rama acestuia. L-au dus în Beirutul de sud, lăsându-l ameţit de gazele de eşapament şi de condiţiile claustrofobice. Ulterior, l-au transportat de mai multe ori în acest fel.

În săptămânile care au urmat a fost supus la numeroase umilinţe şi torturi. L-au ţinut legat la ochi şi la picioare. I-au aruncat puţina hrană pe jos, forţându-l să mănânce cu mâinile. Brânza şi apa erau suficiente pentru micul dejun. Uneori îi dădeau orez şi fasole la prânz. Masa de seară rareori conţinea altceva decât pâine cu gem. Unii paznici erau politicoşi şi respectuoşi, iar alţii sadici şi barbari. Unul dintre nemernici i-a lipit ţeava unui pistol de tâmplă, spunându-i că va muri în curând. Când a apăsat pe trăgaci, pistolul a sunat în gol, nefiind încărcat.

În alte dăţi l-au bătut, au stat pe capul lui, l-au lovit cu mâinile şi cu picioarele. Unul dintre paznici s-a distrat îngenunchind peste părintele Jenco şi lăsându-se cu întreaga lui greutate pe pancreasul acestuia.

Şi pentru ce? De ce l-au luat pe acest om al bisericii? Pretindeau aceleaşi lucruri. Voiau eliberarea grupului Dawa 17. Acesta este un grup de

terorişti care au bombardat ambasadele Statelor Unite şi Franţei din Kuweit în 1983. Aceştia sunt criminali şi fanatici pe care kuweitienii nu îi vor elibera niciodată din închisoare. Sunt mult prea periculoşi. Cu toate acestea, eminenţa cenuşie a Hezbollahului, Imad Mugniyah, este direct interesat de soarta acestor terorişti. Cumnatul şi vărul său, Mustafa Youssef Badreddin, se numără printre cei din grupul Dawa 17. Mugniyah a rămas mai mereu în umbră şi este fie şeful de securitate al grupării Hezbollah, fie specialistul său în operaţiuni; nu suntem siguri. El este totodată principalul element de legătură cu serviciul de spionaj al Iranului, MOIS. Mugniyah a pus la cale atacurile Beirut I şi II, a orchestrat bombardamentul cazărmilor militare şi a fost mintea din spatele deturnării zborului TWA 847. Niciun alt terorist nu şi-a muiat mâinile în atât de mult sânge american. Acum, se foloseşte de cetăţenii noştri doar ca de nişte monede umane de schimb.

Hezbollahul – prin Mugniyah – a rămas neabătut în cererea sa de eliberare a grupului Dawa 17, ceea ce mă face să mă întreb de ce a fost eliberat părintele Jenco. Există vreun motiv mai profund, mai ascuns al acestor răpiri?

Timp de şase luni, Hezbollahul l-a ţinut pe părintele Jenco într-o celulă murdară undeva în sudul Beirutului. În iunie 1985, l-au învelit cu bandă adezivă, l-au aruncat în roata de rezervă a altui camion şi l-au plasat împreună cu ceilalţi ostatici americani.

— Vreţi să spuneţi că eraţi ţinuţi cu toţii în aceeaşi locaţie? îl întreb. Vestea ne surprinde pe toţi. Dacă se aflau cu toţii în acelaşi loc, atunci i-am fi putut salva. În schimb, dacă erau împrăştiaţi prin întregul oraş şi în valea Bekáa, nu exista nicio modalitate prin care am fi putut să-i eliberăm simultan. Şi orice încercare de salvare ar fi atras cu siguranţă după sine repercusiuni severe asupra ostaticilor rămaşi în mâinile teroriştilor.

Părintele Jenco ne confirmă speranţele:

— Da, eram ţinuţi cu toţii în boxe, în celule de transfer. Eram încă legaţi la mâini şi la ochi. M-am ales cu o infecţie la ochi de la cârpele lor.

Îi oferim părintelui Jenco un pahar cu apă. El soarbe şi continuă:

— De mai multe ori mi-au spus să mă îmbrac în hainele frumoase pe care mi le dăduseră. Urma să fiu eliberat. După care râdeau şi spuneau că doar glumiseră.

Chinul a continuat. Odată, când unul dintre paznici a bănuit că preotul trăsese cu ochiul, părintele Jenco a fost ţintuit de o uşă şi bătut cu brutalitate. Un astfel de tratament demoraliza toţi ostaticii. Îi puteau auzi pe

conaţionalii săi americani atunci când îndurau o bătaie. Tot ceea ce puteau să facă era să se întrebe când le va veni din nou rândul.

Astfel de întâmplări le destrămau optimismul. Le slăbeau speranţa. La Crăciun, părintele Jenco a încercat să cânte un colind. Nu a reuşit să rostească decât vreo câteva cuvinte, după care a izbucnit în plâns.

Altă dată, în februarie 1986, paznicii i-au înmânat o scrisoare venită de acasă. Era prima dată când primea una şi a deschis-o cu nerăbdare. Însă, în timp ce citea şi recitea acele cuvinte preţioase, l-a auzit pe Thomas Sutherland plângând în celula de alături.

— Thomas nu primise nicio scrisoare, explică părintele Jenco. A fost o cruzime faţă de el.

Ceilalţi ostatici au înapoiat paznicilor scrisorile în semn de protest faţă de ceea ce păţise Thomas. Mai târziu în ziua respectivă, teroriştii au revenit la sentimente mai bune şi au înmânat fiecărui ostatic câte trei scrisori de acasă. Acest gen de victorie măruntă le-a dat prizonierilor putere. Le-a ridicat moralul.

Au existat şi unele momente amuzante. Odată, unul dintre paznici l-a întrebat pe părintele Jenco dacă doreşte ceva şi el a răspuns: „Da, un taxi." Replica a stârnit câteva râsete reţinute. În general, fiecare zi devenise o luptă pentru supravieţuire, atât fizică, cât şi psihică. Pentru părintele Jenco, credinţa a fost ancora sa pe vreme de furtună. Şi-a făcut mătănii din iţele deşirate ale unui sac de cartofi. În anumite momente se concentra asupra pasajului Filipeni 4: 5, 6 din Biblie şi îşi repeta necontenit acele cuvinte pentru a se linişti.

Domnul este aproape. Nu vă împovăraţi cu nicio grijă.

Mutările erau cele mai rele. Îl speria gândul că de fiecare dată urma să fie legat fedeleş şi înghesuit în roţile de rezervă ale unor camioane extrem de uzate. Inima sa, deja slăbită din cauza unei afecţiuni cardiovasculare, a fost solicitată din plin de aceste chinuri. La început, ţinea strâns un medalion cu Iisus Hristos pe care răpitorii i-au permis să-l păstreze. Prins în interiorul roţii, el se ruga la medalion în timp ce îl strângea cu putere în pumn. Acesta a fost talismanul său la care se ruga printre gazele înnăbuşitoare de monoxid de carbon, încercând să uite de chinurile la care îl supuneau teroriştii. Mai târziu, a aruncat medalionul. După o convorbire cu Dumnezeu părintele Jenco şi-a dat seama că nu avea nevoie de o dovadă fizică pentru credinţa sa. Pierduse deja aproape totul, inclusiv o cruce pe care o primise la cea de-a douăzeci şi cincea celebrare a hirotonisirii. În cele

din urmă, realizase că niciunul dintre acele mici obiecte religioase nu conta cu adevărat. Nu avea nevoie decât de credinţă.

Punem acum întrebări despre paznici. Părintele Jenco ne spune că majoritatea lor erau bărbaţi libanezi tineri, abia trecuţi de adolescenţă. Cu toţii fuseseră înecaţi în propagandă încă de mici.

— Ce fel de propagandă? întreb.

— Mesaje de ură, agent Burton. Mesaje de ură. Am ascultat câteva dintre ele înregistrate pe o casetă. A fost îngrozitor.

Unii dintre paznici erau angajaţi, care nu fuseseră în măsură să-şi găsească altceva de muncă în haosul Beirutului. Unul dintre ei reparase aparate de aer condiţionat şi pur şi simplu avea nevoie de o sursă de venit pentru a-şi plăti datoriile. El era unul dintre cei mai binevoitori şi îi aducea uneori părintelui Jenco mâncăruri gătite de soţia sa. Alţii păreau fanatici sau bolnavi psihic. Sau şi una, şi alta. Niciunul dintre ei nu prea beneficiase de o educaţie formală, lucru de care părintele Jenco a încercat să se folosească. El le-a spus că i-ar plăcea să îi ducă în America – nu pentru a-i pedepsi, ci pentru a-i educa. Nu era răzbunător. Dorea ca aceşti tineri să facă ceva util şi productiv cu vieţile lor. Nu l-au luat în seamă.

Odată, paznicii au legat de el explozibili plastici. Părintele Jenco a încercat atunci să se reculeagă, crezând că acelea erau ultimele clipe ale vieţii lui. Nu s-a întâmplat nimic, iar paznicii i-au spus că bomba nu putea exploda. Altă dată un paznic şi-a băgat un deget în gura părintelui Jenco. În timp ce îi examina dinţii, i-a observat plombele. A crezut că acestea erau transmiţătoare şi l-a acuzat pe preot că e agent CIA.

E clar că ostaticii nu sunt păziţi de cei mai buni. Aceşti indivizi sunt rezerve – ţicniţi sau tipi dornici de afirmare pe care Hezbollahul îi angajează sau cărora le încredinţează doar paza prăzii umane. Echipele Delta i-ar măcelări. Numai de-am putea afla unde sunt.

Problema rămâne. Temându-se de o misiune de salvare a ostaticilor organizată de Statele Unite sau Siria, ostaticii au fost mutaţi dintr-un loc în altul. Uneori erau duşi în afara oraşului, probabil în valea Bekáa.

De câteva ori, părintele Jenco aproape că şi-a pierdut orice speranţă de libertate. La un moment dat, paznicii i-au spus că va fi eliberat în curând. Atunci a început să creadă din nou. Apoi i-au înlocuit uşa de la celulă. După ce au plecat, a tras cu ochiul pe sub bandaj şi a observat că uşa era masivă, greoaie. Şi-a dat seama atunci că teroriştii îl torturau din nou psihic. O astfel de uşă nu putea să însemne altceva decât că va rămâne în celula sa.

S-a pierdut cu firea şi a început să plângă.

Cu câteva nopţi în urmă, lucrurile au început să se schimbe. Paznicii au intrat şi l-au înfăşurat iar în bandă adezivă – semn că urma o altă mutare. Totuşi, de această dată, după o bucată de drum prin noaptea libaneză, l-au scos afară din maşină şi au tăiat toată banda în care îl înfăşuraseră. Unul dintre paznici i-a dat nişte bani. Când părintele Jenco a întrebat pentru ce erau banii, paznicul a răspuns: „Pentru un taxi."

Preotul a rătăcit în întuneric până când o patrulă a armatei siriene l-a descoperit. În câteva ore, a fost transportat la Damasc şi apoi cu avionul în Germania.

Arunc o privire la ceas. Îl interogam pe părintele Jenco de o oră, iar bietul om avea nevoie de odihnă. Mâine vom începe să trecem în revistă detaliile, extrăgând acele informaţii preţioase pe care le putem folosi pentru a ne face treaba. Între timp, mai trebuie să îi adresez acestui bărbat curajos şi cumsecade o ultimă întrebare.

— Părinte, cum ai reuşit să înduri totul? Trebuie să te fi simţit ca apostolul Pavel.

Martin Jenco aprobă trist din cap. Cu o voce smerită, adaugă:

— Pavel a supravieţuit cu mult mai multor greutăţi decât mine, agent Burton. Iar eu am dat uneori dovadă de slăbiciune. Am învăţat ce e ura, ură pe care a trebuit să o depăşesc prin iertare.

Agentul CIA mormăie:

— Cum îi puteţi ierta pe aceşti oameni după tot ceea ce v-au făcut?

— E singura cale. Prin violenţă nu obţii nimic. Furia, ura – acestea distrug sufletul. Ce mai rămâne în afara iertării?

Întrebarea sa e întâmpinată de tăcere. Ştiu că eu unul nu sunt atât de luminat. Nu pot ierta ceea ce duşmanii mei au făcut acestei fiinţe umane plină de bunătate şi blândeţe. Poate un om mai bun i-ar putea ierta, însă eu nu, nu acum. Nu după câte am auzit.

Mai târziu în acea noapte, în timp ce stau treaz în pat, îmi fac o promisiune. Ştiu că urmează să activez în acest domeniu vreme îndelungată. Acesta e locul de care aparţin şi, deşi m-am poticnit în ultimele luni, continui să învăţ ce îmi stă în putinţă. Într-o zi voi fi vocea instituţională a departamentului nostru. Nu am nicio îndoială în această privinţă – asta în cazul în care nu voi fi ucis. Într-o zi voi putea influenţa lucrurile. Voi dispune de autoritate. Şi mă voi folosi de ea pentru a face tot ce îmi stă în

putinţă să iau urma acestor ticăloşi, fiinţe josnice care fac atât de mult rău celor precum părintele Jenco, care nu încearcă să facă decât bine.

Voi face o listă a acelor oameni. Oameni precum Abu Nidal şi Sa'id Rashid şi cei care au ordonat atacurile împotriva lui Arthur Pollick şi Bill Calkins. Îşi vor primi pedeapsa. Părintele Jenco nu ar fi de acord. Dreptatea e greu de separat de răzbunare, iar răzbunarea nu este o opţiune pentru un astfel de bărbat care nu găseşte nicio mântuire în ea. Eu am inimă de poliţist; el e un om al păcii. Trăim în lumi diferite. Sau poate că trăim în aceeaşi lume, însă am ales căi diferite prin care o putem îmbunătăţi. Eu vreau dreptate. Şi, în acest caz, dreptatea începe cu Imad Mugniyah.

unsprezece

IADUL CENUŞIU AL AŞTEPTĂRII ŞI SPERANŢEI

În săptămânile care urmează eliberării părintelui Jenco, eu trec de la un optimism precaut la nedumerire. Prin natura mea, sunt o persoană care vede doar jumătatea plină a paharului şi mi-ar plăcea să cred că proaspăt câştigata libertate a părintelui Jenco este un prim semn al unor lucruri mai bune care sunt pe cale să se întâmple în Beirut. Întorşi înapoi în Foggy Bottom, toată luna august am auzit doar zvonuri pozitive conform cărora mai mulţi ostatici urmau să fie eliberaţi. Tragedia captivităţii, ororile şi brutalitatea ar putea să ia sfârşit pentru acei americani încă legaţi de calorifere, în celule murdare, de partea cealaltă a globului.

Păstrez însă în străfundurile minţii o mică îndoială sâcâitoare care continuă să îmi erodeze optimismul. *La ce bun toate zvonurile optimiste? Şi, la urma urmei, de ce a fost eliberat părintele Jenco*? Un lucru e clar: Jenco era într-o stare proastă de sănătate când s-a întors la noi, însă acest aspect nu a împiedicat Hezbollahul să-l lase pe Buckley să moară. Care e originea unui astfel de comportament? Ar putea fi vorba de Terry Waite?

Waite e emisarul oficial al arhiepiscopului de Canterbury care a muncit din greu în Orientul Mijlociu pentru a rezolva pe cale amiabilă criza

ostaticilor. După ce un grup de occidentali fuseseră luaţi ostatici în Libia în primăvară, a zburat la Tripoli şi a negociat cu succes eliberarea lor. Waite e respectat de toată lumea, se bucură de o reputaţie de om sincer şi de onoare şi a împlinit lucrarea Domnului, din Uganda lui Idi Amin până chiar în bârlogul leului – Teheran. De câteva luni, el călătoreşte în tăcere la Beirut pentru a găsi o soluţie la criza ostaticilor de acolo. Poate – doar poate – acest om al păcii a găsit înţelegere în mahalalele şiite din sudul oraşului. L-au ascultat cei de acolo? A avut succes abordarea sa umanitară? Sper că da.

Dar îl cunosc pe Mugniyah. Nu e genul de individ care se ghidează după principii umaniste. E un asasin cu sânge rece care nu ezită să îşi trimită adepţii în misiuni sinucigaşe. Spuneţi-mi cum ar putea un om ca el să se înţeleagă cu cineva precum Waite?

Nu văd cum.

Imediat după ce părintele Jenco a fost eliberat, un comunicat Hezbollah a anunţat că Statele Unite ar trebui să „menţină abordarea actuală care ar putea, în caz că este continuată, să ducă la o soluţionare a crizei ostaticilor.” Răspunsul american a fost rapid şi tranşant. Administraţia a negat o astfel de abordare şi a criticat aspru declaraţia grupării Hezbollah.

Nu pot să nu mă întreb. Nenumărate roţi se învârt în Lumea Întunecată, şi cel puţin o persoană de la Washington trebuie să fi avut dinainte cunoştinţă de faptul că Jenco urma să fie eliberat. La urma urmei, am ajuns înaintea lui la Wiesbaden. Există cumva vreun canal de comunicare secret între Washington şi Hezbollah? Aş vrea să ştiu, însă şi dacă ar exista, el depăşeşte accesul meu la informaţii.

Înapoi în Foggy Bottom, evenimentele din biroul de antiterorism continuă într-un ritm frenetic. Reputaţia biroului nostru creşte, dar acest lucru s-a dovedit a fi o sabie cu două tăişuri. Beneficiem de mai multă cooperare din partea celor de la centru, însă, în acelaşi timp, volumul nostru de muncă a crescut. Agenţii de peste hotare şi ofiţerii de legătură din cadrul ambasadelor ştiu că îi vom ajuta. Ne vom ocupa de probele aduse de ei care trebuie să fie analizate sau vom sprijini investigaţiile cu resurse suplimentare de fiecare dată când vom putea. Suntem şi mai solicitaţi. În acelaşi timp, încă ni se cere să îndeplinim sarcini de pază şi protecţie de fiecare dată când primim vizita unor demnitari străini importanţi. Întrunirea ONU, programată pentru începutul anului următor, nu va fi deloc uşoară pentru noi. Deja ni s-a spus că urmează să ne aflăm acolo pe o durată

nedeterminată pentru a proteja diplomaţi care au făcut destul de multe afirmaţii împotriva ţării noastre.

Nu prea mă încântă ideea de a locui într-un hotel timp de săptămâni întregi cu scopul de a apăra indivizi de teapa lui Yasser Arafat. Agenţii americani de antiterorism nu ar trebui să fie utilizaţi pe post de scuturi umane pentru tatăl terorismului palestinian.

Între timp, am reuşit să mă strecor de câteva ori pentru a-l vizita pe Fred Davis la casa sa din Brandt Place. Ne-am consolidat prietenia în acele nopţi, bând cafea pe verandă şi amintindu-ne de vremurile bune. Fred începe cursurile şcolii de aviaţie peste câteva luni, ceea ce înseamnă că se va afla în Sudul Îndepărtat [26] timp de câteva săptămâni. O să-mi fie dor de el, însă după ce se va întoarce acasă mi-a promis că vom zbura împreună.

Între timp, lucrăm la alte cazuri, urmărim mai multe piste şi adăugăm toate detaliile noi la dosarele noastre despre ostatici. Munca ne ţine în priză, însă nu pot scăpa de sentimentul că sunt prins într-o zonă cenuşie pe care nu am mai întâlnit-o înainte. Pe de o parte, situaţia ostaticilor se transformă într-un joc al aşteptării care continuă să se desfăşoare pe fundalul operaţiunilor noastre zilnice. Situaţia mocneşte şi, de câteva ori pe săptămână, alte piste şi noi evenimente readuc problema în topul priorităţilor noastre. În acelaşi timp, avem parte de bombardamente, focuri armate, ameninţări şi avertismente care ne trimit dintr-o criză în alta. Criza ostaticilor este cea mai importantă, frecvenţa de bază a biroului nostru de antiterorism.

Şi, pe măsură ce vara se apropie de sfârşit, în Beirut încep să se producă noi necazuri. Pe 9 septembrie, ofiţerul de legătură din ambasadă ne trimite o telegramă urgentă care îl face pe Gleason să zâmbească amar. Hezbollahul a răpit un alt american. De această dată, l-au prins pe directorul unei şcoli primare, Frank Reed. Păcatul său? Se pare că acela de a fi rămas într-un oraş în ruine pentru a conduce Lebanon International School (Şcoala Internaţională din Liban).

Un grup care se autointitulează Islamic Dawn (Zorii Islamici) îşi asumă responsabilitatea pentru răpire. Numele este o noutate pentru noi şi nu dispunem de prea multe informaţii referitoare la membrii săi. Trimitem însă comunicatul teroriştilor către experţii noştri analişti, care ajung la concluzia că aceasta este foarte similară declaraţiilor eliberate de Jihadul Islamic şi de alte grupări presupuse din Beirut.

Hezbollahul preferă să acţioneze din umbră, lăsând în faţă alte grupări pentru comunicatele lor publice. Presupun că fac acest lucru pentru a ne induce pe noi în eroare. Dar nu le merge. Răul tot rău e, indiferent de cuvintele utilizate pentru a-l ascunde.

După trei zile, primesc iarăşi un telefon în miez de noapte. FOGHORN raportează o altă răpire în Beirut. Până la momentul la care ajung în birou, ofiţerul de legătură din Beirut a confirmat că Joseph Ciccipio, un alt profesor de la American University (Universitatea Americană) a fost răpit. De această dată, agenţii Hezbollahului îşi spun Revolutionary Justice Organization (Organizaţia Revoluţionară pentru Dreptate). Acest nume de faţadă a mai fost folosit în trecut. Organizaţia şi-a asumat responsabilitatea pentru răpirea lui Aurel Cornea, un inginer de sunet al televiziunii franceze trimis la Beirut în cadrul unei echipe de ştiri.

Două răpiri în numai trei zile? Care este motivul? Oare încearcă Hezbollahul să crească presiunea exercitată asupra Statelor Unite? Încearcă ei să strângă laţul în speranţa că îi vom convinge pe kuweitieni să elibereze grupul Dawa 17? Poate, însă răpitorii nu au lansat vreo cerere în niciunul dintre cazuri.

Încearcă ei oare să îi înlocuiască pe cei doi ostatici deja eliberaţi? Părintele Jenco a fost al doilea cleric căruia Hezbollahul i-a dat drumul. Benjamin Weir, un preot prezbiterian care fusese răpit în 1984 în timp ce se plimba împreună cu soţia sa, a fost eliberat la sfârşitul anului 1985 înainte ca eu să mă alătur biroului de antiterorism. E posibil ca aceste ultime două răpiri să completeze pur şi simplu numărul de ostatici vizat de Hezbollah?

Niciuna dintre ele nu are sens. Lumea Întunecată e plină de lucruri aparent inexplicabile, drumuri care nu duc nicăieri şi mari semne de întrebare. Evenimentele din Beirut se potrivesc perfect în acest context.

Pe data de 26, David Hirst, un reporter britanic reuşeşte să scape din ghearele grupării Hezbollah. Aflăm în curând că a evadat în timp ce teroriştii îl mutau dintr-un loc de detenţie într-altul, în mahalalele din sudul Beirutului. A reuşit cumva să sară din mijlocul de transport şi să ajungă într-un loc sigur.

După trei zile, Hezbollahul îl înhaţă pe Jean-Marc Sroussi, un reporter francez de televiziune. A fost această răpire o răzbunare pentru evadarea lui Hirst? Probabil. Din fericire, după câteva zile Sroussi evadează din magazia în care era ţinut prizonier.

Până în octombrie, optimismul meu din vară se erodează cu repeziciune. În Beirut lucrurile se petrec la fel ca de obicei, incluzând aici tot haosul şi brutalitatea unui război civil grefat pe un conflict religios. În mijloc se află ostaticii noştri, jetoanele umane pe care Mugniyah speră să le folosească în schimbul eliberării bandei de criminali a cumnatului său, din închisorile Kuweitului.

Cu zece zile înainte de Halloween, Hezbollahul loveşte din nou. De această dată, în loc să pescuiască profesori universitari, gruparea alege o ţintă uşoară. Edward Tracy, un vagabond în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, aşa-zis scriitor, cade pradă membrilor înarmaţi ai Hezbollahului, în timp ce hoinărea pe străzile Beirutului. Din nou Organizaţia Revoluţionară pentru Dreptate îşi asumă răpirea sa.

Motivul pentru care Tracy se afla în Beirut este un mic mister. Nu aflăm prea multe răspunsuri de la familie. Aflăm de la mama sa în vârstă de optzeci şi ceva de ani că nu şi-a mai văzut fiul de peste două decenii. Legăturile pe care restul familiei le-au păstrat cu el sunt sporadice. Scrisorile sale din Beirut sunt condimentate cu comentarii ciudate şi rânduri greu de înţeles.

Înţeleg de ce Buckley era o ţintă valoroasă, iar răpirea sa a constituit o lovitură grea dată eforturilor noastre de spionaj în Orientul Mijlociu. Tracy în schimb este doar o victimă întâmplătoare, acesta fiind vinovat doar că este un cetăţean american care hoinăreşte prin mijlocul unei zone de război.

Apoi, chiar înainte de Halloween, Gleason mă sună din nou acasă.

— Fă-ţi bagajul. Te duci la Wiesbaden.

Aşteptarea a luat sfârşit. Altcineva va fi eliberat.

doisprezece

DUHOAREA BUNELOR INTENŢII

Sâmbătă, 1 noiembrie 1986
Wiesbaden, Germania

Trei persoane trebuiau să fie eliberate. Acesta era motivul principal al noii mele deplasări transatlantice, şi încercam să mă relaxez şi să savurez cele zece ore de zbor cu avionul Starlifter C-141 către naţiunea la supunerea căreia tatăl meu a ajutat cu o generaţie în urmă. Acum, ne aflăm din nou în Wiesbaden, într-un nou joc al aşteptării.

Sperasem să îi văd pe Sutherland, Jacobsen şi Anderson aici, la spital, gata de a fi transportaţi acasă, la familiile lor. Până acum, acest lucru nu s-a întâmplat. Trebuiau să fi fost eliberaţi încă de vineri. Ziua de vineri a venit şi s-a scurs fără niciun cuvânt de la Beirut. Astăzi, echipa de interogatori i-a aşteptat toată ziua să apară. Am eliberat etajul superior al spitalului forţelor aeriene de aici, de la baza din Wiesbaden. Când şi dacă oamenii noştri sunt eliberaţi, fiecare dintre ei va beneficia de propria lui cameră, cu baie şi un holişor separat. În capătul coridorului unde se află camerele lor am amenajat o încăpere de comunicaţii, dotată cu un telefon securizat STU-II. Acesta este versiunea noastră portabilă a liniei securizate de la FOGHORN.

Aşteptarea îmi oferă timp pentru a analiza situaţia. Terry Waite fusese extrem de ocupat, călătorind între Marea Britanie, Germania şi Beirut pentru a lua legătura cu oamenii din teren în numele arhiepiscopului de Canterbury. A reuşit să ajungă la o înţelegere cu Hezbollahul? Dacă da, înseamnă că de la el am aflat de succes şi tot el ne-a îndemnat să fim aici la sosirea ostaticilor.

Cu toate acestea, mă nelinişteşte faptul că am fost anunţaţi dinainte. De asemenea, poate că Terry Waite pur şi simplu ne ţine la curent cu noile evoluţii. Pe de altă parte, simt că se întâmplă ceva, dar nu am acces la acele informaţii. Ceva nu pare a fi în regulă. De această dată, am primit cu aproape o săptămână înainte vestea eliberării iminente a ostaticilor.

Din fericire, presa nu a aflat nimic încă. Acest lucru în sine e destul de neobişnuit, ţinând cont de cât de uşor se scurg astăzi informaţiile de la Washington. Secretele sunt greu de păstrat în condiţiile actuale. Discreţia lui Gleason este o anomalie. De obicei, se găseşte vreun birocrat care abia aşteaptă să turuie ceva reporterului său preferat. În schimb, lucrurile sunt foarte liniştite. Sunt de multă vreme în branşă pentru a şti că acest aspect în sine reprezintă un motiv de îngrijorare. Însă nu îmi dau încă seama ce se întâmplă.

Duminică, sună telefonul STU-II în încăperea noastră de comunicaţii improvizată. Ambasada noastră din Beirut ne transmite că David Jacobsen se află acum pe mâini bune. El fusese eliberat mai devreme în ziua

respectivă în zona creştină a oraşului. A şi ajuns la ambasadă, aşteptând avionul care să-l ducă la Wiesbaden.

Doar unul din trei. Jacobsen este directorul Universităţii Americane din Beirut. A fost luat de pe stradă în timp ce se plimba, cu aproape un an şi jumătate în urmă. Mă întreb în ce stare se va afla când ajunge aici. Sper că va fi într-o formă mai bună decât cea a părintelui Jenco.

Ziua trece repede. Conducătorii echipei de interogare pun la cale planul nostru de acţiune. De această dată, în loc să punem întrebări din mers, am pregătit o listă meticuloasă cu întrebări pentru vreo două zile. De această dată, echipa e alcătuită din oameni ai CIA, FBI, DIA [27] şi JSOC [28]. Fiecare dintre noi va urmări anumite zone pe parcursul interogării. Eu sunt interesat de mecanismele răpirii lui Jacobsen de către Hezbollah şi ale mutării lui prin oraş. Mecanismele terorii. Dacă le descifrăm, am putea fi în măsură să ne dăm seama cum le vom putea pune beţe în roate.

În ziua următoare, ne adunăm pe aeroport pentru a-l aştepta pe Jacobsen. Locul e înţesat de oameni. După ce Jacobsen a ajuns la ambasada noastră din Beirut, cineva a anunţat presa. Cei din mass-media au venit în număr mare la Wiesbaden pentru a relata revenirea sa la libertate. Bliţurile aparatelor de fotografiat se aprind atât de des, încât încep să ameţesc. CNN-ul transmite evenimentul în direct, iar alte zeci de echipe de televiziune se luptă pentru un loc cât mai bun pe pistă. Când soseşte în cele din urmă avionul din Cipru, mulţimea începe să se agite frenetic. Jacobsen are parte de o primire exuberantă.

După o scurtă revedere cu familia, noi îl strecurăm la etajul superior al spitalului. Baza este asediată de reporteri, însă agenţii de securitate ai forţelor aeriene le împiedică accesul.

Jacobsen e tras la faţă şi pare sătul de lume; ne aşezăm alături de el mai târziu, în după-amiaza zilei de luni. Cu toate acestea, arată mai bine decât chipul pământiu al părintelui Jenco, iar acest lucru e un motiv de uşurare pentru noi. Poate că din iulie teroriştii au început să trateze mai bine ostaticii.

Sau cel puţin aşa sperăm.

Povestea lui Jacobsen constă într-un lung şir de orori. Tortura, bătăile şi brutalitatea despre care ne-a povestit părintele Jenco s-au intensificat după eliberarea preotului. Totul a început cu caseta video pe care ne-a înmânat-o. Aici Jacobsen improvizase câteva replici, pomenind ceva legat de soţia şi copiii lui William Buckley. Buckley nu a avut copii, iar atunci când

materialul video a ajuns în presă, emisiunile de ştiri au întors pe toate părţile acea secvenţă ajungând la concluzia că Jacobsen încerca să ne trimită un mesaj codificat.

Ei bine, cei din Hezbollah urmăresc ştirile. Teroriştii au văzut speculaţia respectivă, ceea ce le-a hrănit paranoia înnăscută. Erau convinşi că Jacobsen se comportase infam. Ostaticii şi-au pierdut până şi puţinele privilegii. Li s-au luat cărţile, aparatele de radio, stilourile şi hârtia. Mai târziu, paznicii i-au înghesuit în camioane şi i-au mutat într-o celulă rece şi umedă de la subsol. De la începutul lui august şi până ieri, Jacobsen se chinuise într-o hrubă mizeră.

Aşezat pe marginea patului său de spital, Jacobsen îşi începe istorisirea.

— 19 septembrie… După care pe faţa suptă şi alungită i se citeşte suferinţa crudă, iar cuvintele i se sting pe buze. Capul îi cade şi îşi acoperă ochii cu mâinile. Pentru un moment, încearcă să continue, însă emoţiile amintirilor legate de evenimentele prin care a trecut în acea zi îi înfrâng stăpânirea de sine. Cedează. Îl privim emoţionaţi. Bietul om nu dorise altceva decât să educe, să ajute la dezvoltarea Libanului printr-o educaţie mai bună. În schimb, ignoranţa pe care se străduise să o elimine s-a ridicat din cloaca unei societăţi care a făcut din el o victimă.

În cele din urmă, părând că s-a liniştit, îşi întoarce ochii către noi:

— Au venit să mă ia.

— Cine?

— Mokmoud, unul dintre paznici. Ştiam că urma ceva rău. În timp ce mă ridica în picioare, l-am auzit spunându-mi: „Îmi pare rău.”

Mokmoud l-a dus pe Jacobsen într-o altă cameră, unde ceilalţi răpitori l-au bătut până şi-a pierdut cunoştinţa. L-au legat de picioare şi l-au biciuit cu un furtun de cauciuc. L-au lovit cu mâinile şi picioarele, râzând în tot acest timp de chinurile la care îl supuneau pe acest profesor sfrijit. Râdeau chiar şi atunci când el urla agonizând. Cineva l-a lovit cu putere peste ambele urechi, producându-i dureri înfiorătoare. I-au lovit apoi braţele, picioarele şi organele genitale. La un moment dat, l-au ridicat în aşa fel încât umerii şi capul îi erau la nivelul solului, iar picioarele îi atârnau în aer. I-au biciuit tălpile cu furtunul de cauciuc.

I-a rugat să se oprească. I-a implorat să-l împuşte pur şi simplu, ca să se termine totul mai repede. În schimb, ploaia de lovituri a continuat.

— Când au terminat, spune Jacobsen, cu vocea înecată în lacrimi amare, unul dintre paznici a spus: „Relaxează-te. Băieţii s-au distrat şi ei niţel”.

Fusese o pedeapsă pentru „mesajul codificat” pe care îl transmisese pe caseta video din luna iulie. Din cauza speculaţiei din presă, David Jacobsen aproape că a fost omorât în bătaie.

Pe măsură ce interviul nostru avansează, devine tot mai clar faptul că şi de această dată paznicii erau slabi, doar puţin mai mult decât nişte bătăuşi înarmaţi, şi că măsurile lor de securitate sunt uluitor de slabe. Jacobsen ne spune că la scurt timp după bătaia din septembrie, paznicii au lăsat un AK-47 încărcat pe peretele de lângă celula sa. După ce a analizat îndelung acea situaţie, s-a hotărât să ia arma şi să îşi croiască drum afară din celulă. Într-o noapte, a întins mâna după ea printre gratiile celulei sale. A tras arma de pe perete, însă era prea mare pentru a încăpea printre gratii. I-a luat aproape o oră să o pună la loc pe perete în poziţia iniţială pentru ca paznicii să nu îşi dea seama de tentativa lui. Era sigur că l-ar fi omorât dacă ar fi aflat.

Reprezentatul JSOC îl întreabă pe Jacobsen cum a fost legat pe durata transporturilor. Jacobsen se ridică brusc din pat şi încearcă să ne explice. În cele din urmă, văzând că nu înţelegem, ne spune:

— Haideţi să vă arăt.

După ce căutăm câteva proptele, îl legăm pe Jacobsen de pat. El ne arată ce şi cum să facem şi, în timp ce agenţii FBI şi CIA sunt ocupaţi cu imobilizarea lui, îmi iau frenetic notiţe. Dintr-odată, se deschide uşa şi un psihiatru de la forţele aeriene intră în cameră.

Îngheţăm toţi. Mă simt ca şi cum părinţii mei tocmai m-ar fi prins consumând alcool în pivniţă împreună cu prietenii de la şcoală. Psihiatrul studiază scena şi, pe măsură ce absurditatea situaţiei scade, maxilarul i se descleştează lent.

Iată-ne aici, cu un ostatic care şi-a petrecut ultimele 17 luni în lanţuri. Ce facem noi cu el în prima lui zi de libertate? Îl legăm de un pat de spital.

Psihiatrul nu scoate un cuvânt. Clatină doar din cap şi închide uşa. Tensiunea dispare. Jacobsen începe să râdă şi, foarte curând, îi urmăm şi noi exemplul.

Mai târziu în cursul zilei, întindem o hartă prin satelit a Beirutului pe masa din camera lui Jacobsen. Împreună, ceilalţi agenţi şi ostaticul nostru proaspăt eliberat se concentrează asupra fiecărei linii a hărţii respective, căutând indicii pentru a afla unde se află celelalte celule. Degetul lui Jacobsen alunecă de la o mahala la alta pe măsură ce încearcă să îşi amintească detalii exterioare, însă nu îi vine nimic în minte.

Degetul său planează asupra câtorva locaţii posibile. Ne apropiem mai mult de hartă, cu agendele de notiţe pregătite. Dacă putem să identificăm cu exactitate locaţiile, vom trimite de îndată echipele Delta. Putem să-i eliberăm. Ştiu că putem. Paznicii ăştia sunt o glumă. Nu vor rezista nici măcar treizeci de secunde într-un conflict armat cu o echipă de profesionişti.

— Zona asta mi se pare cunoscută, spune Jacobsen, privind harta cu ochii întredeschişi. Ne notăm repede totul în carneţele.

O bătaie în uşă ne amuţeşte pe toţi. O femeie din forţele aeriene se apropie timid de grupul nostru, după care scoate ceva din buzunar. Întinde o mână către Jacobsen şi spune:

— Ochelarii dumneavoastră, domnule Jacobsen.

— Mulţumesc, domnişoară, răspunde el, nu reuşesc să văd nimic fără ei!

Ne uităm miraţi unul la celălalt, complet nedumeriţi. După care izbucnim din nou în hohote de râs. Tocmai am petrecut aproape două ore bune uitându-ne la o hartă pe care se pare că Jacobsen nici nu o văzuse măcar.

— Mult mai bine, spune el cu ochelarii sprijiniţi de nas. Deci, unde eram?

Ne apucăm din nou de treabă. Însă chiar şi cu ochelarii, Jacobsen nu poate să identifice cu precizie locaţia actuală a ostaticilor. Nu e vina sa. Deşi măsurile de securitate sunt slabe în cadrul închisorilor temporare, Hezbollahul a avut mare grijă să se asigure de faptul că Jacobsen nu va vedea niciun indiciu care ne-ar putea fi de folos.

Revenim la ceea ce nu reuşisem să terminăm.

— Povestiţi-ne despre William Buckley.

— Buckley? răspunde Jacobsen. A murit.

— Spuneţi-ne cum, intervin eu.

Jacobsen inspiră adânc. O tristeţe profundă i se aşterne pe chip pe măsură ce relatează povestea lui Buckley.

— A fost ţinut într-o încăpere izolată. Rareori îl puteam vedea. Însă l-am auzit. Asta a fost partea cea mai grea. Ne dădeam seama că devenea din ce în ce mai slăbit.

Jacobsen continuă cu detaliile. Buckley fusese torturat în mod repetat. Fusese interogat cu atenţie, probabil de către însuşi Imad Mugniyah. Jacobsen îi recunoaşte figura de îndată ce i-o arătăm.

Iranienii au avut cu siguranţă acces la tot ceea ce aflase Imad. De asta ne-am temut cel mai mult.

Bătăile, torturile şi interogările, combinate cu mizeria condiţiilor de captivitate i-au distrus lui Buckley sistemul imunitar. Noaptea, Jacobsen şi alţi ostatici îl auzeau tuşind înecat. Buckley a început să aibă halucinaţii.

— Am insistat pe lângă paznici că are nevoie de ajutor, ne spune Jacobsen. Paznicii au fost de acord să-i cumpere antibiotice, însă nu s-au grăbit. Într-o noapte din luna iunie 1985, plânsetele lui Buckley au devenit din ce în ce mai slabe, tusea sa din ce în ce mai greoaie şi mai umedă. În cele din urmă, nu l-am mai auzit deloc. Şeful CIA din Beirut a fost doborât de pneumonie, legat de un calorifer din mahalalele din sudul Beirutului.

— Am ştiut imediat că a murit, afirmă Jacobsen. Toţi ochii din cameră sunt îndreptaţi către el. Stă pe patul său de spital şi, în afară de vocea sa tremurătoare, nu se mai aude niciun sunet.

— După o oră au venit să-l ia. Am auzit târşâit de paşi şi voci înfundate. Paznicii erau foarte supăraţi.

Amintirile lui Jacobsen din acea noapte îl doboară şi observ paloarea care i se instalează pe chip.

— Încă mai aud.

Se opreşte, incapabil să continue. Agentul FBI îl întreabă:

— Ce să auziţi?

Capul lui Jacobsen se înclină în faţă. Studiază podeaua, ferindu-şi ochii de noi. Îşi duce o mână la faţă. O ţine în dreptul ochilor, apoi îşi şterge o lacrimă.

— Aud cum îl iau de acolo.

Spune aceste cuvinte atât de încet, încât ne încordăm auzul pentru a le prinde pe toate.

— L-au târât pe lângă noi. De picioare. În jos pe scări. Am auzit cum i s-a lovit capul de fiecare treaptă. Jacobsen bate dintr-odată tare din palme. *Poc*. Bate din palme. *Poc*. Bate din palme. *Poc*. E o cadenţă lentă şi teribilă, iar eu tresar cutremurat de fiecare dată când palmele sale se lovesc una de alta. Când termină de povestit, tăcerea se lasă şi ne simţim cutremuraţi. Nu doar că Buckley a murit din cauza neglijenţei, dar trupul i-a mai fost şi profanat. Nici măcar în moarte, teroriştii nu i-au respectat demnitatea.

Nu mai pot spune nimic. Nici ceilalţi agenţi. Nimeni nici măcar nu încearcă. Suntem împresuraţi de o tăcere tragică. Trec câteva clipe. Jacobsen priveşte lung podeaua, cu lacrimile căzându-i acum nestingherite

pe obraji. Şi eu, şi ceilalţi agenţi ne simţim atât de storşi de puteri încât ştim că am finalizat interviul pe ziua respectivă. Mă ridic, îmi pun mâna pe umărul lui Jacobsen, după care părăsesc încăperea. Aceste informaţii vor trebui transmise imediat către Foggy Bottom, motiv pentru care mă îndrept către încăperea de comunicaţii improvizată. Ies la stânga din camera lui Jacobsen şi ajung la o intersecţie de coridoare. O cotesc iute la dreapta şi intru pe o uşă, după care am ajuns în centrul temporar de comunicaţii – o cameră de spital din care paturile au fost scoase.

Înăuntru, dau peste Robert Oakley, un diplomat de carieră care este în prezent director al Biroului pentru Terorism din cadrul Departamentului de Stat. Sunt surprins să îl văd aici în Wiesbaden, însă el mă salută destul de prietenos.

Îi transmit lui Oakley informaţiile aflate. Clatină din cap cu furie, după care îmi spune să raportez imediat la Washington D.C. Nici nu apuc să pun mâna pe telefonul STU-II, că altcineva intră în cameră. Mă întorc să văd cine e şi înlemnesc cu receptorul în mână.

În pragul uşii stă Terry Waite.

Ce caută aici? Credeam că e în Beirut.

Face un pas în cameră. E foarte înalt, dar statura sa nu te sufocă, datorită purtării sale blânde. Ne salută înclinând uşor din cap. Oakley şi cu mine îl salutăm la rândul nostru. Waite vine către mine şi îmi înmânează un bileţel.

— Trebuie să vorbesc cu Ollie. Poţi să formezi acest număr pentru mine?

Există o legătură între Oliver North şi Terry Waite?

Mă uit la număr. E o legătură directă cu Casa Albă. Mă uit în jos către STU-II şi mă întreb ce ar trebui să fac în continuare. Ceva nu miroase a bine aici. Ce treabă are Waite cu NSC? E cumva Waite elementul de legătură între administraţie şi gruparea Hezbollah? Credeam că lucrează doar în numele arhiepiscopului de Canterbury. Îmi ridic privirea şi îl studiez pe Waite. Pare neliniştit şi tensionat, ca şi cum ceva nu ar fi în regulă. Încearcă să ascundă ceva vorbind încet şi la obiect.

Roţi care se învârt în spatele altor roţi, aşa funcţionează Lumea Întunecată.

Apelez numărul Casei Albe. Telefonul sună de două ori înainte ca un oficial NSC să răspundă grăbit:

— Salut.

O iau încetişor.

— Alo? Da, aici agent Burton în Wiesbaden.

Ezită câteva clipe înainte de a răspunde:

— Te ascult, Burton.

— Sunt împreună cu Terry Waite, care vrea să vorbească cu Ollie.

O altă pauză. Telefonul scoate toate acele sunete electronice ciudate, de fundal. În cele din urmă vocea spune:

— Ollie e în drum către Beirut, însă dă-mi-l mie pe Waite la telefon.

Îi predau receptorul lui Terry Waite. Oakley şi cu mine dăm să plecăm pentru a-l lăsa singur pe Waite, însă el ne face semn să rămânem.

— Ce se întâmplă? întreabă el la telefon. Stând lângă Waite, pot să aud vocea bărbatului la capătul celălalt al liniei, însă nu pot să înţeleg ce spune. Waite se înverzeşte la faţă. Până când termină discuţia, arată de parcă ar suferi de rău de mare. Ne mulţumeşte şi iese grăbit din cameră.

Oakley şi cu mine schimbăm priviri nedumerite.

Iau receptorul STU-II. Trebuie să sun la birou şi să raportez ce am aflat despre moartea lui Buckley. Gleason răspunde şi ascultă în tăcere în timp ce îi povestesc cele spuse de Jacobsen. Când termin, şeful meu adaugă:

— Bine, Fred. Stai în banca ta. Se întâmplă lucruri rele.

— OK, aşa o să fac.

— Când te întorci, FBI-ul vrea să vorbească cu tine.

Linia se întrerupe, însă cuvintele lui Gleason continuă să îmi răsune în minte. Am intrat oare în vreun necaz?

Mă întorc în camera de spital a lui Jacobsen. Atmosfera e sumbră şi toată lumea e obosită. După un timp e clar că Jacobsen şi ceilalţi agenţi au terminat şi că va trebui să reluăm interviul în dimineaţa următoare. Se mai schimbă câteva vorbe înainte ca grupul să se disperseze pentru restul serii. În timp ce plecăm, unul dintre ceilalţi agenţi mă ia deoparte şi mă întreabă:

— Ai auzit?

— Ce să aud?

— Un ziar din Beirut a publicat un articol despre o afacere cu arme.

— Afacere cu arme? Între cine?

— Între noi şi Iran.

— Poftim?

— Da. Noi le dăm armament antitanc. Ei eliberează ostatici.

— Nu poate fi adevărat.

Agentul scutură din cap.

— Presa a luat-o razna. Tocmai am auzit că Ollie North şi Robert McFarlane au fost în Iran în luna mai.

Doamne Dumnezeule.

treisprezece

NAUFRAGIU

Până m-am întors la baza aeriană Andrews, o furtună de presă a înghiţit Washingtonul. Cu fiecare oră care trece, noi detalii legate de negocierile secrete dintre Statele Unite şi Iran sunt dezvăluite la ştiri. Dezordinea sordidă creşte tot mai mult. Iranienii confirmă public negocierile. Prinşi într-un vechi conflict cu Irakul, iranienii au nevoie disperată de arme moderne pentru a câştiga un avantaj decisiv pe front. Ei nu par să-şi dea seama cât de devastatoare sunt aceste dezvăluiri în lumea occidentală.

Am încheiat un pact cu diavolul. Terry Waite a reprezentat doar acoperirea pentru negocierile reale, cele care au tratat fiecare ostatic ca pe un capital pe care iranienii şi Hezbollahul l-ar putea folosi pentru a cumpăra rachete TOW. Nu e de mirare că gruparea Hezbollah a mai răpit încă trei americani în septembrie şi octombrie. Nu mai erau nici măcar jetoane de schimb. Ostaticii constituiau o valută.

Simt un nod în stomac. Nu am reuşit să dorm. Ne-am târguit cu duşmanul. Există puţine ţări pe care poporul american le dispreţuieşte mai mult decât Iranul. Criza ostaticilor din ambasada de la Teheran de acum şase ani ne-a stârnit o ură colectivă faţă de Iran, care a fost depăşită doar de incidentele Beirut I şi II şi de bombardarea cazărmilor militare. Soldaţi morţi, onoare furată, prestigiul nostru făcut ţăndări. Asta ne-a făcut Iranul. Iar acum am fost prinşi vânzându-le rachete care îi vor ajuta în război. Se zvoneşte că va fi organizată o investigaţie a Congresului. Deja, FBI şi-a trimis în teren câinii de vânătoare. Toată lumea fuge pentru a-şi salva pielea. Mă întreb dacă nu cumva cariera mea va lua sfârşit înainte de a începe cu adevărat. După doar şase luni de muncă, mă aflu deja aproape de furtună. A meritat eliberarea ostaticilor? Scopul scuză mijloacele în acest caz? Nu ştiu.

Mă lupt cu aceste gânduri întreaga după-amiază, pe măsură ce mă uit peste teancul de documente adunate pe birou cât timp am fost plecat.

Nici părintele Jenco, şi nici David Jacobsen nu au ştiut de ce au fost eliberaţi, până când ştirea nu a fost preluată de toată presa. Nici nu pot să-mi imaginez măcar reacţia părintelui Jenco. Probabil că este oripilat de ideea că viaţa sa a fost târguită în schimbul armelor care vor ucide cu siguranţă nenumăraţi soldaţi irakieni.

Ignoranţa faţă de drama care se petrece deasupra mea şi în jurul meu s-ar putea să mă salveze. Nu ştiu nimic. Nu voi avea nimic de spus atunci când voi fi interogat. Tot ceea ce pot să fac e să le spun ceea ce ştiu. Iar ceea ce ştiu e nimic – nimic dincolo de ciudatul apel telefonic al lui Waite din camera de comunicaţii din Wiesbaden.

Probabil că şi Waite e la fel de şocat. El fusese de bună credinţă în negocierile purtate cu cei pe care îi cunoştea. Acum se dovedeşte că Ollie îl folosise doar ca acoperire justificată pentru discuţiile reale. Fusese folosit, iar reputaţia sa primise o lovitură puternică. Înainte să plec din Wiesbaden, am auzit că urma să se întoarcă în Beirut pentru a încerca să-şi salveze reputaţia. Sper să nu facă asta. Hezbollah nu dă dovadă de milă.

Ajung acasă cu mult după miezul nopţii. Intru pe uşa casei noastre simţindu-mă demoralizat şi epuizat. Sharon se trezeşte şi mă întâmpină.

— Ştiu că ai fost în Germania, îmi spune ea. Te-am văzut la CNN când au fost eliberaţi ostaticii.

Îmi doresc să-i pot spune totul. Nu-i pot spune nimic. În schimb, trebuie să păstrez tăcerea şi să mă întâlnesc dimineaţă cu agenţii FBI.

În curând, Sharon adoarme din nou. Eu stau în pat, trecând în revistă toate cele întâmplate. Din când în când, mintea îmi fuge la camera de spital, şi îl văd pe Jacobsen, cu privirea în pământ, bătând din palme şi descriind felul în care capul lui Buckley se izbea de treptele din afara apartamentului în care fuseseră închişi.

Poc. Bate din palme. *Poc*. Bate din palme. *Poc*. Soarta lui Buckley a fost una pe care nu ar fi trebuit să o îndure niciun patriot. Dacă am fi putut să punem mâna pe ei. Dacă am putea să aflăm unde îşi ţine Hezbollahul ostaticii. *Dacă*…

Şi cum rămâne cu Hezbollahul? Ce pune la cale Mugniyah? În tot acest timp, toate cererile exprimate de el public au vizat grupul Dawa 17. Ostaticii Hezbollahului vor fi eliberaţi atunci când Kuweitul îl va elibera pe

cumnatul său terorist împreună cu celula lui. Sau e şi asta tot o simplă acoperire? A fost vorba mereu de arme?

Nimic nu e niciodată ceea ce pare. Capitala fierbe chiar în acest moment, şi se înţelege de la sine că Washingtonul îşi va sacrifica propriii oameni în scandalul care va urma în săptămânile următoare.

Nu pot decât să sper că nu voi fi o victimă colaterală.

Vine dimineaţa. Ies afară împreună cu Tyler Beauregard pentru alergarea noastră de dinaintea zorilor. E frig şi întuneric pe străzi, iar frumosul meu câine simte starea proastă în care mă aflu. Rămâne aproape şi îmi aruncă priviri neliniştite. Ştie că ceva nu e deloc în regulă. Nu ştie ce să facă, însă îşi exprimă loialitatea refuzând să se depărteze de mine. Acest lucru mă face să mă întreb dacă loialitatea adevărată există şi altundeva în afara relaţiei dintre un om şi câinele său.

Un duş rapid acasă şi sunt pregătit să mă confrunt cu orice urmează să se întâmple. Îmi prind revolverul Smith & Wesson în teacă, îmi iau haina pe umăr şi mă îndrept către maşina mea.

Ajung la birou înainte de şase. Trei ore mai târziu, sună cei de la FBI. Mă îndrept către o cameră de conferinţe, unde un agent mă întâmpină cu un salut formal. După care începe calvarul. E clar de la bun început că nu ştiu nimic despre negocieri. Cu toate acestea, agentul e meticulos. Parcurge o listă de întrebări, la majoritatea cărora eu nu pot să răspund. Nu am făcut parte din grupul de negociatori. De această dată, se pare că ignoranţa mea mă va salva.

Înţeleg din interviu cât de departe s-a ajuns cu intrigile. Are loc o vânătoare de vrăjitoare. Unii vor merge la închisoare pentru ceea ce s-a întâmplat. A început căutarea unor ţapi ispăşitori.

Până la prânz, mă întorc în spatele uşii albastre a biroului meu. Gleason pare frânt de oboseală. Mullen nu e de zărit nicăieri. Probabil e plecat în vreo misiune. Tremur după interviul de coşmar. Încerc să mă apuc din nou de treabă, însă mintea mea refuză să se concentreze.

Întreaga situaţie miroase a bune intenţii scăpate de sub control. În avion, în drum spre casă, am auzit un zvon cum că preşedintele Reagan s-a întâlnit cu fratele părintelui Jenco la scurtă vreme după ce Hezbollahul l-a răpit pe preot. Omul dorea să ştie ce urma să facă preşedintele pentru a-l elibera pe fratele său din captivitate. Reagan a încercat să-l asigure că guvernul făcea tot ceea ce era cu putinţă. Fratele lui Jenco nu s-a liniştit; era mai insistent decât un terrier şi a reuşit să-l înduioşeze pe Reagan. Când întâlnirea a luat

sfârşit, Reagan le-a spus celor din personalul său să se facă tot ceea ce era necesar pentru a elibera ostaticii.

Aceasta este o permisiune periculos de largă acordată de un preşedinte, indiferent cât de bune sunt intenţiile din spatele ei. Acum, ne aflăm într-o situaţie jenantă şi întreaga lume e martora umilinţei noastre. An după an, am susţinut sus şi tare că nu vom negocia cu teroriştii. Ne-am subminat complet poziţia în plan internaţional pe acest front, şi fără îndoială că vor trece ani de zile până vom reuşi să ne reconstruim credibilitatea.

Totuşi, Ben Wier, părintele Jenco şi David Jacobsen sunt acum liberi pentru că am furnizat arme unor ticăloşi.

Sunt genul de om care respectă cu stricteţe anumite reguli. Am privit viaţa până acum în alb şi negru, în termeni de corect şi greşit. Nu există loc pentru şovăială. Fie acţionezi onest, fie nu. Unde intră în această ecuaţie schimbul de arme pentru ostatici?

Nu ştiu. Sau poate că ştiu, însă nu vreau să o recunosc. Ţara mea a făcut o greşeală îngrozitoare. Urmările vor fi cu siguranţă aspre şi dureroase.

În decursul lunii noiembrie, criza se transformă într-un scandal în toată regula. Preşedintele Reagan se adresează naţiunii şi recunoaşte că am încercat să ne îmbunătăţim relaţiile cu Iranul prin vânzarea de arme către ei. El neagă că i-am primit în schimb pe Weir, Jenco şi Jacobsen. Presa continuă să facă săpături. Apar noi dezvăluiri. Israelienii au transferat livrările iniţiale. În Iran nu au ajuns doar rachete TOW; noi am trimis totodată sisteme antiaeriene Hawk şi negociam o ofertă de piese de schimb pentru flota lor de avioane F-14A Tomcat. Iranienii au cumpărat acele avioane F-14 în anii ’70, chiar înainte de căderea şahului.

Există un aspect mai profund şi mai întunecat al afacerii din Iran, Irangate, cum o numeşte presa. Iranienii nu ne-au oferit la schimb doar trei cetăţeni americani, ci ne-au virat totodată câteva milioane de dolari. Unde s-au dus aceşti bani? Unele surse din media au raportat că peste 30 de milioane de dolari lipsesc, şi Oliver North nu este deloc străin de această dispariţie.

Chiar înainte de Ziua Recunoştinţei, Oliver North şi secretarul său, un blond pe nume Fawn Hall, au fost surprinşi distrugând documente. Patru zile mai târziu, procurorul general Edwin Meese dezvăluie adevărul: banii plătiţi de iranieni au fost direcţionaţi către grupurile Contras [29] din Nicaragua. Oliver North s-a ocupat de operaţiunea respectivă. Ulterior, în cursul acelei zile, este concediat din NSC. Şeful său, amiralul John

Poindexter, demisionează. Dezastrul e complet: arme pentru ostatici pentru bani direcţionaţi către Contras prin intermediul NSC. Pentru presă este o extraordinară pâine de mâncat.

Mai târziu, în după-amiaza acelei zile, îmi închid dosarele de pe birou şi le pun în seif. Gata pe ziua de azi. Trebuie să mă detaşez de această nebunie înainte de a mă înghiţi de viu. Peste jumătate de oră, mă aflu pe veranda de la Brandt Place, savurând o ceaşcă de cafea alături de Fred Davis. Nu îi pot spune ce se întâmplă, însă bănuiesc că ştie.

— Te-am văzut la CNN seara trecută, îmi spune el.

— Da, şi soţia mea m-a văzut. Sorb din ceaşcă şi încep să mă gândesc cum aş putea să schimb subiectul.

— Nu ştiam că ai fost în Germania.

Aprob din cap.

— Nici eu nu am ştiut până să mă urc în avion.

Râdem amândoi. Încerc să abat discuţia într-o altă direcţie.

— Am auzit că Bradford Bishop [30] a fost văzut din nou în Europa.

Interesul se aprinde în ochii lui Fred:

— Serios?

— Da. Deşi neconfirmat.

— Reuşeşte să scape.

— Da, asta cam aşa e. Îmi termin cafeaua, pun ceaşca pe măsuţa dintre noi şi mă las pe spate în scaun.

— Ce crezi? O fi încă în viaţă?

Corcitura lui Fred vine pe verandă şi i se aşază la picioare, aşteptând să i se acorde puţină atenţie. Absent, el întinde mâna şi atinge capul şi urechile câinelui.

— Nu ştiu. M-am gândit mereu că s-a sinucis în parcul ăla.

Crescut în Bethesda, Bradford Bishop a fost un fel de Lizzie Borden [31] a generaţiei noastre. Pe când eram încă copii, Bishop s-a mutat în cartierul nostru cu soţia, soacra şi cei trei băieţi ai lui. Cel mai mare era de vârsta noastră. Bishop a lucrat în cadrul Departamentului de Stat ca director adjunct în biroul de activităţi speciale şi tratate comerciale. Era un bărbat tăcut, care, aflăm din rapoarte, era ţinut sub papuc de soţia şi de soacra sa. Ani de zile, ele au stat pe capul lui, i-au dispreţuit realizările şi i-au spus că era un ratat.

Într-o zi din 1976, după ce i-a fost refuzată o promovare, s-a întors acasă şi şi-a ucis întreaga familie cu un ciocan. Mai întâi şi-a omorât soţia,

apoi soacra care tocmai revenise acasă după ce plimbase câinele familiei. În cele din urmă, şi-a ucis băieţii, unul câte unul, în somn.

În acea noapte, a pus cadavrele în maşina familiei şi a plecat. A condus până în Carolina de Nord unde a ars cadavrele într-o pădure. Aceasta se întâmpla cu trei săptămâni înainte ca lumea să descopere că membrii familiei sale dispăruseră.

Echipa noastră de intervenţie s-a deplasat la domiciliu, după ce un vecin şi un poliţist au descoperit sânge pe treptele din faţa casei. Înăuntru era sânge peste tot – în sufragerie, pe pereţi, în dormitoare şi pe paturi. Adunaţi la sediul nostru central la fiecare sfârşit de săptămână, cei cu experienţă ne-au povestit de nenumărate ori acea scenă a crimei. Era o cameră înfiorătoare. Unul dintre dormitoarele băieţilor era plin de sânge din podea până în tavan.

Până când descoperirea cadavrelor din Carolina de Nord a fost corelată cu crima din cartierul nostru, Bishop se făcuse nevăzut. Maşina sa a fost descoperită mai târziu într-o parcare din parcul naţional Great Smoky Mountains, însă nici urmă de Bishop. Maşina era acoperită de sânge uscat. O parte din el se scursese şi se coagulase în interiorul roţii de rezervă.

Ani în şir, în nopţile liniştite, făceam presupuneri despre ceea ce i se întâmplase lui Bradford Bishop, birocratul ţinut sub papuc de nevastă, care se transformase într-un criminal în serie. S-au născut discuţii nesfârşite legate de posibilele sale locaţii.

Mă întind şi eu şi scarpin urechile animalului. Câinele mârâie fericit şi îşi lungeşte gâtul în direcţia mea. Mă bucur că am schimbat subiectul. Mă bucur că mă pot gândi şi la altceva în afară de ostatici şi de North, şi de situaţia jenantă în care se află naţiunea noastră, care a expus vigilenţei presei atât de mult din Lumea Întunecată.

— Oricum, nu au descoperit niciodată vreo dovadă că s-ar fi sinucis, explic eu. Am purtat această discuţie de multe ori. Mă relaxează şi mă face să mă simt în largul meu, chiar dacă subiectul e unul care îţi dă fiori.

— Adevărat, însă niciuna dintre presupusele situaţii în care a fost zărit nu a fost vreodată confirmată.

Fiind un diplomat, Bishop ştia cum să călătorească incognito. Cred că a reuşit să stea ascuns în toţi aceşti ani prin deplasări frecvente şi utilizarea unor false identităţi.

— Păi, îmi amintesc că un prieten de-al său l-ar fi zărit în Suedia în ’78.

Fred înclină din cap şi spune:

— Poate doar în fugă, la fel ca în Italia, când alt tip din Departamentul de Stat a spus că l-a văzut într-o baie.

Discutăm şi despre celelalte posibilităţi. Unii spun că ar fi ajuns în Uniunea Sovietică. Nu există dovezi care să sprijine acest scenariu, iar el nu a fost văzut niciodată în Rusia. Nu cred în varianta asta. Cel mai probabil, duce o viaţă de fugar, fiind întotdeauna cu un pas înaintea autorităţilor prin mutări şi schimbări frecvente de identitate.

— Într-o zi, am să arunc o privire în dosarul lui, în caz că va fi de competenţa mea, îi spun lui Fred.

El mă priveşte o clipă, apoi spune:

— Da. Şi ăsta şi cazul celălalt. Ştii? În care israelianul ăla a fost ucis în grădina din faţa casei sale. Cum ziceai că-l chema?

— Alon. Yosef Alon.

— Aşa. Alon. Măi, să fie, Fred, chiar ţii minte toate chestiile astea.

Râd în hohote.

— Da, dar asta e o binecuvântare sau un blestem?

— Poate doar scopul tău în viaţă.

Sinceritatea sa subită mă amuţeşte. Nu ştiu cum aş putea să-i răspund.

— Tot echipa veche a fost la post şi la uciderea lui Alon.

— Aşa e.

Echipa de intervenţie a ajuns imediat la faţa locului. Alon fusese ucis la doar câteva străzi de casa în care crescusem. Venise acasă de la serviciu în noaptea respectivă – fusese desemnat la ambasada Israelului ca ataşat aerian şi naval – când o maşină l-a prins din urmă. În timp ce se afla în grădina din faţa casei sale, bărbaţii înarmaţi din maşină au deschis focul asupra lui. A fost lovit de cinci gloanţe. Până în clipa în care vechea camionetă a echipei de intervenţie a ajuns la faţa locului, era deja prea târziu. A murit în cartierul nostru, victimă a unui atac profesionist. Presa a speculat că fusese omorât în semn de răzbunare faţă de moartea unui militant arab din Paris.

Niciunul dintre noi nu a crezut în scenariul ăsta, mai ales după ce crima a fost atât de repede ascunsă sub preş. Pe mine m-a tulburat dintotdeauna, şi într-o zi vreau să redeschid acest caz vechi.

Fred Davis se ridică în picioare şi îmi zâmbeşte.

— Când rezolvi cazul, să-mi spui şi mie, bine?

— Sigur că da.

Ne pregătim să ne despărţim. Vreau să-i spun lui Fred cât de mult mă bucur de acest moment de răgaz. Însă nu prea ştiu cum s-o fac. Nu reuşesc

decât să-i spun la revedere.

Ziua Recunoştinţei vine şi trece. Se apropie Crăciunul. Ţara a fost zdruncinată din temelii de scandalul Irangate. Popularitatea preşedintelui Reagan se află în cădere liberă. O comisie a Congresului, condusă de John Tower, investighează scandalul încercând să afle cine şi ce anume ştia. Procurorii speciali se mobilizează. Situaţia urmează să se înrăutăţească cu siguranţă.

Iar problema principală rămâne nerezolvată. Hezbollahul are încă cinci prizonieri americani. Trebuie să găsim o modalitate de a-i elibera – asta dacă Mugniyah nu se decide cumva să iasă definitiv din joc şi să-şi execute prizonierii la repezeală. Ţinând cont de cum merg lucrurile, eu nu aş elimina această posibilitate.

Luna ianuarie îmi dovedeşte că mă înşel.

paisprezece
ÎNTÂLNIREA DE LA BERĂRIE

Wiesbaden, Germania
Februarie 1987

Terry Waite a dispărut. În ciuda tuturor sfaturilor primite, el s-a întors în Beirut pentru a-şi salva parţial onoarea – şi pentru a-şi asigura propria reţea din oraş că nu a avut nimic de-a face cu negocierile în care ostaticii au fost eliberaţi în schimbul armelor. Văzut ultima dată pe 20 ianuarie, Waite era pe drum către o întâlnire cu unul dintre contactele sale din interiorul grupării Hezbollah.

Mi-e groază să mă gândesc la ce i s-a întâmplat. Fie e mort şi îngropat într-un mormânt sărăcăcios din valea Bekáa, fie bunele sale intenţii au fost răsplătite cu cătuşe şi o celulă de închisoare într-o mahala a Beirutului.

Aş vrea să fiu surprins de această evoluţie a evenimentelor, însă nu pot fi, nu după ceea ce s-a întâmplat anul trecut. Simt că devin din ce în ce mai cinic, o stare de spirit care e indicată în cazul în care vrei să supravieţuieşti multă vreme în Lumea Întunecată. Iar eu intenţionez să supravieţuiesc.

Intenţionez să prosper. Am probleme de rezolvat. Am de îndreptat rele. Am de prins criminali în masă.

Terry Waite nu este decât o nouă dispariţie în Beirut. Întreaga lună, Hezbollah-ul a declarat sezon deschis la vânătoarea de occidentali din oraş. Situaţia a scăpat de sub control în asemenea măsură, încât guvernul american a dat un ultimatum propriilor cetăţeni: ieşiţi din Liban, pentru că nu vă putem proteja. Iar dacă veţi fi prinşi, sunteţi pe cont propriu. După afacerea Irangate, nu există nicio şansă ca Administraţia Reagan să negocieze cu teroriştii. Nu e clar motivul pentru care Hezbollah s-a lansat într-o serie de răpiri, însă, din perspectiva americană, această tactică nu prea are sens. Vremurile în care cetăţenii noştri erau utilizaţi ca monede de schimb s-au terminat. Comisia Tower şi procurorii speciali au avut grijă să se întâmple acest lucru.

Universităţile şi personalul acestora, aparent neştiutori în turnul lor de fildeş, constituie terenul de vânătoare preferat al echipelor de răpiri ale Hezbollahului. Într-o lovitură organizată pe data de 24 ianuarie, ei au înhăţat trei profesori americani de la Universitatea din Beirut. Operaţiunea Hezbollahului a prins totodată în plasă un universitar indian. Probabil că acesta se simte singur printre atâţia occidentali.

A mai fost prins şi un alt francez. Acesta a dispărut pe 13 ianuarie, chiar înainte ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă pentru vest-germani. Acesta este unul dintre motivele pentru care am revenit aici, în Wiesbaden. Germanii sunt şi ei prinşi acum într-o criză a ostaticilor.

Luna trecută, vest-germanii l-au arestat pe Muhammad Ali Hamadi, un lider şi terorist şiit care a lucrat cu Imad Mugniyah pentru a planifica deturnarea zborului TWA 847. Într-o operaţiune care a părut să fie o răzbunare a arestării sale, aşa-zisul grup al „Luptătorilor pentru libertate” a înhăţat doi vest-germani în Beirut. Rudolph Cordes şi Alfred Schmidt sunt acum prizonieri ai Hezbollahului. „Luptătorii pentru libertate” nu este decât o faţadă pentru organizaţia teroristă marionetă a Iranului în Liban.

Şi astfel ajung la această noapte germană cu zăpadă din luna februarie. Sunt singur pe stradă în interiorul bazei Forţelor Aeriene americane din Wiesbaden. Vremea îi ţine pe majoritatea oamenilor înăuntru. Păşesc pe zăpada proaspăt căzută, strângându-mi gulerul jachetei Barbour Beaufort în jurul gâtului pentru a alunga frigul. Zăpada e încântătoare în această noapte. E încă de un alb pur, necălcată de oameni şi maşini.

Baza forţelor aeriene este unul dintre acele locuri care au ajuns să simbolizeze ocupaţia americană din Germania de Vest. Mii de americani din cadrul aviaţiei şi aviatori sunt staţionaţi în acest aeroport al fostului Luftwaffe, iar în weekenduri ei inundă oraşul pentru a umple berăriile cu voci americane. Localnicii au ajuns să accepte, dacă nu chiar să se bucure de compania cuceritorilor lor transformaţi în aliaţi.

În această seară, am o întâlnire într-o berărie locală. E un loc mic şi slab luminat, însă se spune că mâncarea e excelentă, iar berea din belşug şi ieftină. Asta înseamnă că este locul perfect pentru o discuţie între doi agenţi.

Mă îndrept spre berărie, trecând pe lângă un vultur Luftwaffe imens pictat pe o latură a clădirii. De ce nu s-a obosit nimeni să acopere cu vopsea acel simbol dintr-o eră întunecată a trecutului Germaniei e un lucru care mă intrigă. Vopseaua e cojită pe alocuri, însă de la distanţă, ea pare încă aproape proaspătă, de parcă am fi în anul 1943, iar o formaţie locală de avioane de contraatac *Nachtjäger Geschwader* aşteaptă să decoleze de pe pistă şi să intercepteze un raid britanic de bombardiere. O epocă diferită, un război diferit. Cine ar fi ştiut că victoria din 1945 urma să pună bazele haosului cu care ne confruntăm în prezent: un război rece între superputeri suprapus peste o luptă tot mai încleştată între creştinătate şi islamismul radical?

Ajung la uşa berăriei şi mă strecor înăuntru. Localul este zgomotos, cu numeroase grupuri de aviatori adunaţi în jurul meselor. În spate, într-un colţ întunecat, zăresc persoana de contact. Are aproximativ vârsta mea, douăzeci şi opt de ani, şi pare complet nelalocul lui printre profilurile militare care discută la celelalte mese. Părul său blond este lung şi stufos. Poartă o mustaţă pleoştită, prost îngrijită. Poartă o haină de catifea reiată şi o cravată colorată strident care nu se potriveşte cu cămaşa. Arată ca o combinaţie între Frank Serpico şi sergent Schultz[32].

Mă strecor în scaunul din faţa lui şi salut:

— Bună seara.

— Bună seara, vine răspunsul. Vocea e gravă, însă engleza sa e atât de bună, încât cu greu pot să detectez vreun accent.

Observ că are un dosar legat în piele pe masa din faţa sa. Mă întreb ce e înăuntru. El vede că mă uit la dosar. În mod reflex, îşi pune protector un braţ peste el.

— Mulţumesc că ai venit la întâlnire, agent Burton.

— Ne confruntăm cu acelaşi duşman. Suntem aliaţi. Măcar atât pot să fac.

— Aliaţi, da, spune germanul, spre deosebire de francezi. Se lasă pe spate în scaunul său şi aşteaptă reacţia mea. Aşteaptă să facem front comun.

Nu pot decât să fiu de acord cu el.

— Ei îşi trasează drumul propriu.

— Şi au fost muşcaţi de fundul lor arogant. Din nou.

Asta e adevărat. În septembrie, un grup radical intitulat Facţiunea Revoluţionară Armată Libaneză (LARF)[33] a lansat o serie de cinci bombardamente în Paris în care au ucis sau rănit aproape 200 de persoane. În loc să se răzbune, noi credem că guvernul francez a negociat un fel de armistiţiu cu LARF.

— Crezi că vor avea curajul să-l condamne pe Abdallah? mă întreabă germanul.

— Sper că da. El a ucis doi diplomaţi. Georges Abdallah este sufletul facţiunii LARF. A fost prins şi condamnat de un tribunal francez la patru ani de închisoare pentru delicte cu arme şi explozibil. În doar câteva zile, francezii îl vor judeca pentru uciderea locotenent-colonelului Charles Ray, ataşatul militar american la Paris, şi a unui diplomat israelian. Ambii au fost împuşcaţi în 1982 de către Abdallah şi oamenii săi. Bombardamentele din Paris au coincis cu ştirile legate de judecarea lui Abdallah pentru omucidere.

— Îţi voi spune ceva în această privinţă, începe germanul. Se apleacă peste masă şi începe să spună ceva cu voce foarte joasă.

— Hamadi a vorbit, zice el.

Vestea e uluitoare. Aproape cad de pe scaun.

— El şi fraţii săi ocupă poziţii importante în cadrul Hezbollah. Fratele său, Abdul Hadi, este şeful securităţii.

— Eşti sigur?

— Da. El ne-a mai spus totodată că Hezbollah se află în spatele bombardamentelor de la Paris. Agenţii lor au cooperat cu nişte iranieni care lucrau în afara ambasadei din Paris.

Asta e o veste importantă pentru Foggy Bottom. Germanul mi-a dăruit o nestemată. La două luni după bombardamente, francezii au trimis 300 de milioane de dolari dintr-un împrumut de un miliard acordat Iranului, ce fusese îngheţat. La scurtă vreme după asta, trei ostatici francezi au fost eliberaţi în Beirut. Francezii deţin propriile contacte cu Hezbollah. Însă au

plătit din greu pentru oamenii lor, cel puţin în cazul în care afacerea noastră de 30 de milioane de dolari este un element de comparaţie.

Fiecare naţiune spune că nu negociază cu teroriştii. Asta e doar o farsă.

Cumpănesc această veste.

— Am fost cu toţii afectaţi de Hezbollah.

— Asta e adevărat. E păcat că ţara ta nu a reuşit să-l omoare pe Fadlallah.

Sunt prins cu garda jos de acest comentariu. Germanul se referă la bombardamentul din 1985 al coloanei de maşini a şeicului Fadlallah în Beirut. Explozia a ucis 85 de civili, însă nu a reuşit să-l elimine pe capul spiritual şi fondatorul grupării Hezbollah. El a supravieţuit, iar acuzaţiile potrivit cărora CIA a fost în spatele atentatului au circulat de atunci în cadrul Lumii Întunecate.

Nu dau niciun răspuns. Păstrăm o tăcere jenantă timp de un minut, până când chelneriţa apare cu mâncarea şi băutura. Germanul desface ulcica de bere şi îmi toarnă un pahar plin de spumă. După care îşi umple propriul pahar şi îmi face o urare formală. Ciocnim paharele şi ne apucăm să mestecăm şniţelul.

Cu gura plină, germanul schimbă subiectul.

— Ne vrem înapoi oamenii din Beirut. Însă suntem constrânşi de propriile legi.

Vreau să spun:

— La fel şi noi. Însă după Irangate, un astfel de comentariu nu mai prezintă nicio credibilitate. În schimb, îndes în gură încă o bucată de şniţel şi îmi feresc ochii.

— Uneori aş vrea să ne ocupăm de problema asta aşa cum au procedat sovieticii.

Înghit şi zâmbesc cu mâhnire:

— Dacă s-ar putea.

În 1985, patru diplomaţi sovietici au fost răpiţi în Liban. Bârfele din Lumea Întunecată spun că sovieticii au răspuns prin a identifica şi răpi la rândul lor familiile celor care au organizat răpirea iniţială. După care au început să trimită bucăţi din trupurile celor din Hezbollah – în principal, degete. Dacă acest lucru e adevărat sau nu, habar n-am. Ceea ce s-a întâmplat e că unul dintre diplomaţi a sfârşit mort, însă restul au fost eliberaţi în decurs de câteva săptămâni. Cu siguranţă nu a dăunat reputaţiei KGB-ului faptul că a jucat dur şi murdar.

Iau o sorbitură lungă din paharul în care germanul mi-a turnat bere. Această băutură e o concesie delicioasă şi rară pentru mine. De când am observat cum atmosfera tensionată îi afectează pe colegii mei agenţi din serviciul DSS, am devenit foarte precaut. Adevărul e că suntem în primul rând agenţi şi în al doilea rând familişti. DSS solicită acest lucru; e un sacrificiu pe care cei mai mulţi nu reuşesc să-l înţeleagă decât abia când sunt prinşi în Lumea Întunecată. Atunci însă e prea târziu.

Întreb:

— Ceva noutăţi despre bombardamentul de la discoteca La Belle?

Germanul îşi şterge mustaţa de bere şi întinde mâna către ulcică:

— Nu. Nimic altceva decât că bănuim implicarea serviciului Stasi.

Aceasta este o noutate pentru mine.

— Cum?

— Cei de acolo au furnizat informaţii libienilor. Se poate ca ei să se fi ocupat de asemenea de monitorizarea preoperaţională a ţintei. E posibil să se fi implicat inclusiv în alegerea ţintei.

Poliţia est-germană a ajutat la uciderea soldaţilor americani. Revelaţia aduce cu sine un punct-cheie al Lumii Întunecate: nu te poţi baza pe justiţie. Agenţii est-germani implicaţi în incidentul La Belle vor scăpa, la fel ca echipele teroriste libiene care au încercat să-i ucidă pe Calkins şi Pollick. După aproape un an în acest domeniu, e greu să nu te simţi resemnat în această privinţă. Ăsta e pur şi simplu mersul lucrurilor.

În cele din urmă, în timp ce simt cureaua strângându-mi stomacul, curăţăm ultimele firimituri de pe fundul farfuriei şi ne lăsăm pe spate în scaune, sătui şi mulţumiţi de masa minunată. Germanul îmi dă dosarul legat în piele.

— Aceştia sunt oamenii pe care îi vrem. Pe unii îi ştim, pe alţii nu. Vrei să le araţi ostaticilor eliberaţi? Poate îi vor recunoaşte pe unii dintre ei.

Deschid dosarul şi văd o pagină plină de feţe umane. Primul de pe listă e Imad Mugniyah.

Îl privesc pe agentul secret drept în ochi.

— Binenţeles că le voi arăta fotografiile.

Observându-mi reacţia, el întreabă:

— Îl cunoşti pe acel bărbat?

— Da. Mugniyah. Îi rostesc numele ca pe un blestem.

— El e primul de pe lista noastră.

— Şi pe a noastră, spun eu.

— De ce crezi că francezii i-au dat drumul anul trecut? mă întreabă germanul. Acest lucru e adevărat. Francezii l-au prins practic pe Mugniyah, însă după ce noi le-am cerut să-l reţină, ei l-au eliberat. L-au eliberat pe creierul operaţiunii din spatele morţii a 241 de marinari. Aceeaşi operaţiune a ucis 58 de paraşutişti francezi. Mugniyah a ieşit din închisoare, iar justiţia a fost trădată. Cei de la putere au socotit că asta e o politică mai prudentă.

Dar cum rămâne cu victimele? Cine va vorbi în numele lor?

Italienii au procedat la fel cu Abu Nidal în 1985. Un ofiţer al Forţelor Aeriene americane a urmărit practic zborul lui Abu Nidal peste jumătate de Mediterana, încercând să obţină permisiunea de a-l redirecţiona către o bază americană. El nu a primit niciodată permisiunea respectivă, iar Nidal a scăpat – din nou. Dacă Vestul s-ar ocupa serios de terorismul islamic, noi am fi în măsură să-l oprim. În momentul de faţă, avem cu toţii interese divergente în Orientul Mijlociu.

— Ei joacă propriul joc.

— Da. Da, asta fac, spune germanul şi aruncă câteva mărci pe masă pentru consumaţie. Sper să-l prinzi.

— Sper şi eu să-l prindem.

Douăzeci de minute mai târziu, după o plimbare prin zăpadă, ajung înapoi în camera mea de hotel. Încep să-mi fac bagajul, de vreme ce trebuie să prind mai târziu, către seară, un alt zbor cu C-141. Mă întind după servieta mea şi o deschid, cu intenţia de a pune în ea câteva lucruri.

Micul jurnal italian îmbrăcat în piele neagră, pe care l-am cumpărat recent, se află înăuntru. Îmi atrage privirile, iar în timp ce-l privesc lung îmi vine o idee. Mă aplec şi scot jurnalul. E fin şi rece la atingere.

Aceasta va fi moştenirea mea. M-am implicat în acest domeniu pentru că am vrut să schimb lumea. Am vrut să contribui la o lume mai sigură pentru americani. Pentru toată lumea care respectă legea. Într-o zi, dacă Sharon şi cu mine vom avea copii, voi deschide acest jurnal şi le voi arăta ce am reuşit să fac pentru ei. Lumea pe care o vor moşteni va fi lipsită de aceste necazuri. Cel puţin acesta e ţelul meu.

Iar pacostea numărul unu este Imad Mugniyah.

Mă mut la biroul mic din camera mea de hotel şi mă aşez pe scaun. Deschid jurnalul şi mă uit la paginele sale albe. Acum e gol, la fel ca şi cariera mea. Scot pixul Parker cu bilă din buzunarul cămăşii. Vârful alunecă pe hârtia imaculată. E timpul să-mi iau angajamentul.

Cu mare grijă, încep să scriu.

1) Vulpea.

Mugniyah, Imad Fayez.

Despre Imad Mugniyah se crede că s-a născut în Liban în 1962 în familia unui cleric şiit proeminent. Membru al grupării Hezbollah, Mugniyah a fost corelat cu aproape fiecare operaţiune teroristă majoră pe care grupul a executat-o; cu toate acestea, rolul deţinut de el în cadrul grupului rămâne neclar. Despre Mugniyah s-a spus în repetate rânduri ba că ar fi şeful de operaţiuni, ba şeful de securitate, directorul de spionaj, şeful operaţiunilor internaţionale ale Hezbollahului şi, în general, că ar fi comandantul secţiunii înarmate a grupării. El se pare că deţine totodată legături apropiate cu Corpurile Iraniene ale Gardienilor Revoluţionari (Iranian Revolutionary Guard Corps) şi cu Serviciul Iranian de Spionaj, de vreme ce acţionează ca un element de legătură între Hezbollah şi guvernul iranian.

S-a dovedit a fi extrem de greu de prins din cauza măsurilor sale solide de securitate şi a faptului că se bazează pe indivizi în care are în mod clar încredere. Nu se cunoaşte locaţia exactă a lui Mugniyah.

Mugniyah este primul. Vor mai urma şi alţii. Înainte să părăsesc Lumea Întunecată, voi face tot ceea ce pot pentru ca toate numele să fie tăiate de pe listă. Dreptatea va fi împărţită, iar victimele îşi vor putea găsi liniştea.

PARTEA A II-A

VETERANUL

cincisprezece

MICA ITALIE

La scurtă vreme după revenirea mea în Foggy Bottom, domnul Dittmer mobilizează biroul antitero pe post de întăriri pentru măsuri de securitate în New York. De parcă vânarea teroriştilor şi încercarea de a găsi ostaticii nu ar fi de ajuns pentru noi, acum trebuie să ne ocupăm şi de paza demnitarilor.

De fapt, se dovedeşte a fi destul de amuzant. Ne stabilim într-un hotel din centrul oraşului şi ne plimbăm prin Manhattan în maşinile noastre Ford Crown Victoria şi Jeep Wagoneer, însoţind convoaiele diplomaţilor străini care au venit la întâlnirile Adunării Generale a Naţiunilor Unite. Purtăm semiautomatele Uzi şi avem ocazia de a ne folosi receptoarele de ureche în

timp ce ne certăm cu newyorkezi nervoşi pe măsură ce ne strecurăm printre blocajele din traficul rutier. În ultimele zile, nici nu vă pot spune de câte ori un şofer din Manhattan ne-a arătat cu generozitate degetul mijlociu.

Atunci când protejăm convoaiele diplomatice, rulăm cu o maşină în faţă şi cu una în spate, cu cinci agenţi într-un Jeep şi cu patru agenţi într-o maşină Crown Vic. Agentul care stă pe scaunul de lângă şofer în maşina din faţa convoiului monitorizează drumul. Atât el, cât şi şoferul sunt dotaţi cu revolvere Smith & Wesson Model 19, păstrate în teaca de la umăr pentru accesul rapid la ele. Am învăţat să nu îndeplinim astfel de sarcini în timp ce purtăm teci la brâu. Între locurile înghesuite şi centura de siguranţă, ne ia prea mult să scoatem pistoalele din teacă în acest fel.

Pe locurile din spate, doi agenţi se ocupă de laturile drumului cu semiautomate Uzi şi puşti. Ţin geamurile deschise şi armele ascunse în spatele uşilor, astfel încât cetăţenii obişnuiţi să nu le poată vedea. În acest fel, dacă are loc un conflict armat, ei pot reacţiona rapid.

Jeepurile au şi un agent suplimentar în spate. Acolo unde majoritatea americanilor îşi pun cumpărăturile în Jeepul lor Wagoneer, noi avem un scaun suplimentar. Al cincilea agent este plasat aici, cu un Uzi gata pregătit, acoperind ariergarda.

Maşina din fruntea convoiului, de obicei un Crown Vic, este echivalentul unui conducător de joc din fotbal. Ea stabileşte direcţia în care se îndreaptă restul formaţiei, şoferul său fiind pregătit să cotească la stânga sau la dreapta şi să blocheze orice ameninţare rutieră. Maşina care urmează, de obicei unul dintre Jeepuri, trebuie să fie grea şi puternică. Ea reprezintă instrumentul nostru defensiv brut în cazul în care convoiul este supus unui atac serios. Sarcina şoferului e să respingă orice ameninţări de pe drum, sfărâmându-le dacă e necesar.

Foggy Bottom mă desemnează să-l protejez pe Giulio Andreotti, ministrul de externe al Italiei. Noi i-am alcătuit profilul înainte de sosirea sa şi am descoperit unele aspecte deconcertante despre el. Andreotti este unul dintre acei decani ai democraţiei italiene de după cel de-al Doilea Război Mondial, ceea ce înseamnă că a fost un personaj cu mare influenţă politică şi un membru al cabinetului în cadrul a zeci de guverne, încă din anii ’50. În cariera sa de mai bine de treizeci de ani, el şi-a făcut destui duşmani şi pare să fi avut curajul de a fi eliminat câţiva dintre ei.

În ultimul an, au apărut tot mai multe speculaţii potrivit cărora Andreotti ar fi contribuit la uciderea lui Michele „Rechinul” Sindona, un

bancher şi un traficant italian de heroină. Cineva a pus otravă în cafeaua lui Sindona în timp ce acesta executa o sentinţă de închisoare pe viaţă pentru uciderea unui avocat.

Lui Giulio Andreotti se pare că nu îi plac jurnaliştii mai mult decât le plac bancherilor mafiei. În 1979, un reporter pe nume Carmine „Mino” Pecorelli a început să investigheze conexiunile cu mafia ale lui Andreotti. Pentru eforturile sale, a fost asasinat de o echipă de ucigaşi la Roma. Cine anume a fost responsabil de atac e un aspect care nu a fost clarificat niciodată, însă se pare că a existat o anumită implicare din partea unui sindicat criminal de aripă dreapta cunoscut sub numele de Branda della Magliana.

Ce înseamnă toate astea – în afară de faptul că politica italiană este în mod evident cu mult mai interesantă decât a noastră? Ei bine, pentru cei care îl apără înseamnă probleme potenţiale. Andreotti e o ţintă importantă şi mulţi italieni mânioşi vor ca acesta să dispară. Din câte se pare, pe el nu îl deranjează să reacţioneze dur, la rândul său, ceea ce nu a făcut decât să îngroaşe lista de duşmani. Protejarea acestui individ ar putea fi cel mai periculos lucru pe care îl fac în calitate de agent DSS.

Îmi petrec o noapte de insomnie în camera mea de hotel, citind şi recitind dosarul pe care colegii mei agenţi l-au alcătuit cu privire la Andreotti. E un om puternic, cu o mare influenţă şi cu mulţi, mulţi prieteni în Statele Unite – nu mai menţionez că are şi câţiva duşmani aici. Va trebui să ne luăm măsuri speciale de precauţie oriunde ne deplasăm împreună cu el. Înainte de ivirea zorilor, îmi notez o întreagă listă de proceduri suplimentare de securitate. Unele dintre ele vor avea nevoie de ajutorul poliţiştilor de la NYPD[34].

În ziua următoare, îmi încep schimbul alături de ministrul italian de externe. Acesta se află în oraş pentru întâlnirea Adunării Generale a Naţiunilor Unite, însă trebuie totodată să se întâlnească şi cu nişte asociaţi. Ne spune că vrea să ia cina la un restaurant elegant din Mica Italie. Bine. Trimitem dinainte un agent pentru recunoaşterea şi pentru verificarea locaţiei.

Agentul trimis ajunge la restaurant, numai că îl găseşte închis. Întreaga stradă e pustie şi nu există maşini parcate nicăieri în jurul birtului. Ceva nu pare a fi în regulă.

Decid că trebuia să întreprindem o investigaţie EOD. Aici va participa echipa de genişti a NYPD – EOD este acronimul de la Explozive Ordnance

Disposal[35]. Am aranjat să-i am la dispoziţie o zi întreagă pentru un astfel de scenariu. Chemăm echipa, însă în timp ce aceasta se află pe drum, agentul trimis înainte ia legătura cu proprietarul restaurantului. Acesta e un american de origine italiană cu un accent pronunţat şi cu o dispoziţie proastă. El îi spune agentului nostru că nu are motive să îşi facă griji, pentru că s-a asigurat personal că restaurantul e sigur. Îi transmite agentului că deja s-a ocupat el de toate aspectele legate de pregătirea pentru sosirea ministrului de externe.

Nu putem avea încredere în asigurările sale.

Trimitem înăuntru echipa EOD imediat ce ajunge. În timp ce băieţii caută bombe, noi scotocim după arme. Nimic. Locul e curat.

Între timp, mă urc la volanul uneia dintre maşinile noastre Crown Victoria negre. Voi conduce prima maşină a acestui convoi. Înaintea echipajului meu e o maşină neînregistrată a NYPD, având înăuntru patru detectivi îmbrăcaţi civil. Sarcina lor e să monitorizeze drumul, căutând cea mai bună rută pentru destinaţia noastră.

Ajungem în Mica Italie exact la timp. Abia dacă întâlnim în calea noastră vreun automobil în mişcare. Toate magazinele sunt închise. Nimeni pe trotuare. Strada e marcată doar de vreo câteva maşini parcate.

Înaintăm în timp ce ochii mei se plimbă de la strada din faţa noastră la clădirile de pe ambele părţi ale drumului. Scanez uşile, ferestrele şi balcoanele, rugându-mă să nu observ vreun asasin sau vreo echipă de trăgători de elită. Fiecare nerv e întins la maximum. Simt cum adrenalina îmi circulă prin vene. Greutatea revolverului Smith & Wesson din dreptul umărului reuşeşte să mă liniştească. Desigur, dacă ajung în situaţia de a-l folosi, va însemna că intrăm în ultimul rol posibil. Sarcina şoferului e să conducă, nu să tragă. El apelează la arma sa ca la o ultimă soluţie.

Mă întreb dacă asta e ceea ce a simţit Custer[36] atunci când a intrat în acel canion îngust din Montana. În locul războinicilor Sioux, noi înaintăm printr-un canion creat de om din magazine şi apartamente, înconjuraţi de italieni. Deşi nu pot vedea pe nimeni, simt că suntem priviţi. Există pe lângă noi, în întuneric, ochi care ne urmăresc fiecare mişcare.

Apăs pe tastele radioului şi îmi sun agentul din teren.

— Ajungem în cinci minute.

Agentul răspunde:

— Recepţionat. Locul e liber. Ne întâlnim la curbă.

Mai cotim încă o dată şi ajungem la destinaţie. Limuzinele sunt parcate toate paralel, în susul şi în josul străzii. Observ că unele dintre limuzine au numere de New Jersey. Se pare că mergem la întâlnirea unui club de milionari.

Limuzina lui Andreotti găseşte un loc de parcare şi îl ocupă. Noi ieşim din maşini şi ne pregătim repede de sosirea ministrului de externe. Aproape de intrarea în restaurant, observ câţiva bărbaţi corpolenţi. Muşchi de serviciu. Arată toţi ca nişte Luca Brasi [37] îndopaţi cu steroizi.

Andreotti iese din spatele limuzinei şi se îndreaptă spre curbă. Îl escortăm în restaurant. Locul e gol, cu excepţia unei singure mese rectangulare din spate, ocupată de aproximativ o duzină de bărbaţi. Pe faţa de masă albă şi scrobită stau coşuri de pâine printre sticlele de Chianti. În capul mesei stă un domn în vârstă îmbrăcat la patru ace, pe care ceilalţi îl tratează cu respect. El zâmbeşte. Şi ei zâmbesc. El se încruntă. Şi ei se încruntă. Vorbesc în italiană, limbă pe care eu nu o înţeleg. Îl privesc lung pe bătrân, încercând în acelaşi timp să nu atrag atenţia asupra mea. Îl ştiu de undeva, însă nu îmi amintesc exact numele său.

În timp ce ministrul de externe se îndreaptă spre masă, ei îl întâmpină pe Andreotti cu o evidentă afecţiune şi prietenie. El se aşază alături şi e prins curând de conversaţie. Eu stau în apropiere, uitându-mă în permanenţă în jur până când un chelner vine către mine şi mă roagă să-l urmez. Mă conduce la o masă pregătită pentru noi în faţa restaurantului. Noi vom lua masa afară, în timp ce discuţiile vor fi purtate înăuntru. Îmi face semn să iau loc pe un scaun.

Mă aşez. Stau la doar câţiva metri de limuzină, un loc interesant pentru a lua cina. Mă uit pe stradă şi văd parcată o dubă la colţul următoarei străzi. Nu e nicio urmă de îndoială: e un vehicul al FBI. Am văzut maşinile lor în parcările biroului din New York şi Washington D.C.

Mă întreb câte echipe speciale de supraveghere se află în jurul nostru în această seară, urmărindu-ne fiecare mişcare. Probabil că sunt filmat chiar în această clipă de cineva, poate chiar din dubă. FBI-ul îşi face treaba – monitorizează Mafia. Eu o fac pe-a mea – păzirea unui membru al acesteia. Federalii îi spionează pe federali. Ce ar avea de spus plătitorii de taxe?

Aceasta ar fi o scenă perfectă pentru un atac. În încăpere există câţiva oameni foarte puternici, care şi-au făcut destui duşmani de-a lungul anilor, la fel ca Andreotti. Ameninţările plutesc în aer. Iar toate aceste personaje într-un singur loc, sub un singur acoperiş, ar fi visul oricărui asasin. Acesta

ar putea să elimine câţiva membri-cheie ai lumii interlope din New York dintr-o singură lovitură şi să-l înlăture şi pe ministrul de externe ca bonus.

Dacă trebuie să mor la datorie, fie. Însă nu aş vrea în niciun caz să-mi dau viaţa protejând La Cosa Nostra.

De pe poziţia mea avantajoasă din faţa restaurantului, sunt atent la tot ceea ce se petrece în stradă. Indiferent de motiv, pe stradă nu îşi face apariţia niciun suflet de om. Locul seamănă cu un oraş-fantomă. Mă rog, acest aspect oferă camerelor de luat vederi ale FBI-ului o perspectivă neobstrucţionată asupra noastră, agenţii DSS. Ce uşurare. Demnitarii şi diplomaţii aflaţi în vizită au nevoie de protecţie. Asta e treaba serviciului DSS. Lucrul la care nu m-am gândit a fost acesta: ce se întâmplă dacă noi suntem gazda unui criminal îmbrăcat la costum? Îl apărăm oricum, aşa cum o facem în seara asta. Statutul lor diplomatic le conferă acest drept, la fel cum s-ar întâmpla dacă ar veni Fidel Castro în vizită – sau Mihail Gorbaciov. Îi păzim pe duşmanii noştri cu acelaşi zel ca şi pe prieteni, pentru a ne asigura că nu li se întâmplă nimic rău pe durata şederii în ţara noastră.

Simt că mi-e puţin rău. În momentul unei ameninţări, m-aş arunca eu în faţa ministrului de externe pentru a-l feri de glonţul unui asasin? Asta e datoria mea. Nu aş avea nicio altă opţiune.

Nu aş face-o pentru Andreotti. Nu, din ceea ce am văzut aici în această seară, legăturile sale cu mafia sunt reale. Însă aş face acest sacrificiu pentru serviciu, pentru DSS. Eşecul în îndeplinirea datoriilor noastre ne-ar dezonora şi ne-ar păta pentru totdeauna reputaţia imaculată, cu greu câştigată. Dacă aş ajunge într-o astfel de situaţie, în final totul s-ar rezuma la alb şi negru. Aş face tot ceea ce pot pentru a proteja integritatea colegilor mei agenţi. Asta merită un glonţ.

Nu după multă vreme, chelnerul ne serveşte mâncarea – multă, multă mâncare.

Masa e copioasă, cu feluri din belşug. Începem să mâncăm. În curând, ne simţim sătui. Întreaga scenă ar fi putut fi desprinsă dintr-un roman de Mario Puzo.

Mă întorc către unul dintre detectivii NYPD care stă lângă mine:

— Asta ar putea fi o imagine desprinsă din *Naşul*.

Detectivul rânjeşte:

— Să sperăm că nu. Am intra în rahat până peste cap dacă ar fi aşa.

Adevărat. Acest gen de întâlniri nu se termină niciodată cu bine în filmele cu mafioţi. Cineva sfârşeşte de fiecare dată ca hrană pentru peşti.

În cele din urmă, întâlnirea ia sfârşit. Chiar îmi doresc să fi vorbit italiana. Sunt sigur că aş fi auzit destule lucruri care ar fi putut fi folosite pentru a condamna pe toată lumea din încăpere. Sau poate că nu. Probabil că nu sunt atât de neatenţi. La urma urmei, federalii sunt federali chiar şi atunci când se urmăresc unul pe celălalt.

Atlantic City e următorul pe listă. Ministrul de externe are programat un zbor peste Trump Castle Casino. Andreotti se urcă înapoi în limuzina sa. Noi ne împărţim iarăşi în Jeepurile noastre Wagoneer, placate lateral cu imitaţie de lemn, şi în maşinile Crown Vic. Pe măsură ce ieşim în viteză din cartier, arunc o privire în oglinda retrovizoare. La doar câteva străzi în urma noastră, scena capătă o înfăţişare cu totul diferită. Maşinile umplu din nou străzile. Oamenii apar dintr-odată pe trotuare. Se aprind luminile şi se deschid afacerile. Viaţa din Mica Italie revine la normal.

Cum se face că o întreagă comunitate prinde de veste şi stă la distanţă de eveniment? Se pare că e un cartier cu un singur număr de telefon.

Ne oprim la un helioport din oraş. Ne aşteaptă elicopterul personal al lui Donald Trump, Sikorsky Sea King. Unul dintre ceilalţi agenţi aflaţi în maşina mea se apleacă spre mine şi şopteşte:

— De obicei, era Marine One. Elicopterul ăsta îl transporta pe preşedinte.

Urc la bord, alături de garda personală a lui Andreotti. Împreună cu pilotul şi un copilot, nu vom fi decât cinci oameni în acest zbor. Mă aşez în spatele elicopterului şi mă minunez de luxul din jur. Scaunele sunt îmbrăcate în piele şi fiecare dintre ele are ataşat un telefon. Un minibar domină unul dintre colţuri. Dintr-odată mă trezesc într-o scenă din filmul *Lifestyles of the Rich and Famous* (*Stiluri de viaţă ale celor bogaţi şi vestiţi*). Simt că nu sunt îmbrăcat destul de bine. Ar fi trebuit să iau cu mine un pistol mai mare.

Cu Andreotti la bord, elicopterul se înalţă deasupra orizontului înserat al New Yorkului. Piloţii ne poartă într-un tur al zgârie-norilor din centrul Manhattanului. Frumuseţea peisajului mă lasă fără glas, pe măsură ce trec pe lângă punctele principale ale oraşului. Facem un ocol complet al clădirii World Trade Center, cam la nivelul etajului cincizeci. Trebuie să depun un efort pentru a mă uita în sus şi a vedea acei monoliţi superbi de argint. Nu există nmic mai spectaculos decât Turnurile Gemene într-o noapte senină.

Ele devin repere strălucitoare ale puterii, simboluri ale forţei economice americane. E greu să nu ai un sentiment de mândrie în timp ce piloţii îl conduc pe oaspetele italian într-un tur al celui mai frumos oraş de pe planetă.

Când schimbăm direcţia, către malul Jersey, mă folosesc de cel mai nou dintre dispozitivele moderne – telefonul mobil – pentru a suna echipa noastră de agenţi din Atlantic City. Cei de acolo sunt pregătiţi şi aşteaptă sosirea ministrului de externe.

Aterizăm pe helioportul de la Trump Castle. Agenţii noştri îl preiau pe Andreotti imediat ce coboară din elicopterul Sikorsky. Îl îndrumă către etajul cazinoului, unde petrece restul serii participând la jocuri de noroc.

Eu îmi petrec restul serii în centrul ultramodern de securitate al cazinoului. Şeful de securitate al lui Trump este un bărbat informat şi inteligent şi îmi explică toate măsurile de securitate din interiorul clădirii. E cel mai sofisticat sistem dintre toate cele pe care le-am văzut vreodată. Există un număr impresionant de camere de luat vederi, iar terminalele de vizualizare fac din centrul de securitate versiunea în miniatură a sediului NORAD din Cheyenne Mountain. Oricine şi orice se află sub o monitorizare constantă. Dacă te afli în interiorul cazinoului lui Trump, eşti privit permanent de Big Brother.

— Câţi bani scoateţi de aici? îl întreb pe şeful securităţii.

— Vrei să spui pe noapte? Cam un milion.

Fac socoteala. Nu e de mirare că Trump îşi permite să cumpere elicopterul Marine One.

— Ai văzut vreodată filmul ăla vechi cu Sinatra, cum îi zicea…?

— *Ocean's Eleven*?

— Da, ăla.

— Aşa ceva nu se întâmplă niciodată aici.

— Cum poţi fi sigur?

Şeful securităţii îşi flutură o mână către toate dispozitivele tehnologice din cameră.

— Nu aveau toate astea în anii '60.

Bună observaţie.

Cu mult după miezul nopţii, Giulio Andreotti hotărăşte că a venit vremea să se culce. Am fost prea ocupat ca să văd cum s-a descurcat la jocurile de noroc, însă pare foarte vioi atunci când îl reîntâlnim la

elicopterul Sikorsky, pe helioportul de pe acoperiş. Urcăm la bord şi zburăm înapoi către centrul Manhattanului.

În dimineaţa următoare, aranjăm convoiul diplomatic în faţa hotelului său şi îi aşteptăm sosirea. El coboară, cu un aspect odihnit, într-un costum nou, cu părul aranjat. Ne grăbim să ieşim din oraş, cu maşina de poliţie din nou în faţă. De această dată, ne petrecem ziua la Belmont Park, privind cursele. Ministrul de externe se întâlneşte cu nişte prieteni şi îşi petrec ziua împreună pariind pe ponei şi bând Belmont Breeze.

În drum spre casă, îmi sună celularul.

— Burton.

— Fred, avem nevoie de tine în Foggy Bottom, spune Steve Gleason.

— Bine, însă momentan sunt pe drum înapoi spre Manhattan cu ministrul de externe, raportez eu.

— Întoarce-te în Washington D.C. în seara asta. Soseşte Ahmed.

În sfârşit. O capcană bine pregătită de luni de zile e pe cale să dea roade. Apăs pedala de acceleraţie, iar maşina Crown Vic îşi croieşte drum înainte. Sunt nerăbdător să ajung în oraş ca să prind un avion spre Capitală. Am întâlnire cu un terorist.

şaisprezece

B.I.C.E.

A doua zi, întors în Foggy Bottom, semnez pentru un Ford sedan negru şi mă îndrept către parcarea unde sunt ţinute vehiculele departamentului. Astăzi, am cu mine un interpret pe nume Ibrahim şi un agent de antiterorism nou în subordine. În ultimele luni, Gleason s-a ţinut de cuvânt şi am primit unele ajutoare. Avem trei agenţi noi care lucrează pentru noi, deşi se pare că Mullen va pleca în curând.

Interpretul se urcă în spatele unui maşini Crown Vic din ’86. Eu conduc. Celălalt agent de antiterorism, „David”, merge pe locul de lângă mine. Va trebui să luăm unele măsuri serioase de precauţie în această operaţiune.

Hezbollah are o rază largă de acţiune, iar noi nu dorim să ne ia cineva urma. Astăzi îi vom face o vizită lui Ahmed.

Ieşim în trombă din parcare. Iau brusc o curbă şi ajung pe străzile Washingtonului. Soarele străluceşte, iar umbrele sunt lungi, oferind capitalei un înalt contrast, ca să mă exprim astfel. Multe lumini şi multe umbre, o combinaţie foarte potrivită cu misiunea de astăzi. O zăpadă maronie-negricioasă zace în grămezi mocirloase pe ambele margini ale drumului. Asfaltul e plin de gheaţă şi umed. Nu e o zi bună pentru şofat, însă în această activitate trebuie să te adaptezi la orice condiţii.

Apăs pedala de acceleraţie şi Fordul ajunge la 80 km pe oră. La fel ca toate celelalte sedanuri, acesta e curat şi vine echipat cu plăcuţe îngropate. Oficial, această maşină nu există.

Înăuntrul Fordului nostru invizibil suntem cu toţii îmbrăcaţi în civil, însă avem în portbagaj jachete albastre pe care scrie AGENT FEDERAL, cu litere mari, galbene, pe care le putem purta în caz de nevoie. Ele se află exact lângă puştile Remington şi rezervele de muniţie.

Ajungem la intersecţia a patru străzi, unde semaforul e deja verde. În ultima secundă, frânez puternic şi trag de volan. Sedanul alunecă într-o curbă strânsă către dreapta şi dispare după colţ. Imediat ce ajungem în mijlocul curbei, apăs iarăşi pe acceleraţie. Ieşim cu aproape 100 km pe oră din intersecţie. Între timp, eu şi David monitorizăm părţile laterale şi oglinzile retrovizoare, verificând fiecare vehicul din spatele nostru, pentru a vedea dacă nu ne-a luat cineva urma.

Ajung într-o altă intersecţie. Un viraj rapid spre dreapta în ultima secundă, după care accelerez, îndreptându-mă către următoarea intersecţie. Când ajungem acolo, tai traficul din sens opus printr-un viraj surprinzător la stânga.

Asta se numeşte rută de detectare a supravegherii (SDR – Surveillance Detection Route). În principiu, şoferul se deplasează în scară prin oraş, făcând viraje dese în timp ce se apropie treptat de destinaţie. Şansele ca vreun civil să poată urmări maşina prin aceste trasee ameţitoare sunt incredibil de mici. Astfel încât, dacă ai ieşit dintr-o manevră în scară şi vezi în spatele tău aceeaşi furgonetă verde care era acolo şi când ai pornit, ei bine, ai o coadă. Şi o problemă.

Iau o altă curbă brusc la dreapta şi mă îndrept în scară câteva străzi mai sus pentru a tăia traficul din faţă şi a mă ascunde pe o stradă laterală. Verific

oglinda retrovizoare. Niciun vehicul familiar. De fapt, nu ne-a urmat nimeni în acea curbă.

În oglinda retrovizoare îl văd pe interpretul nostru pe locul din spate. Sub ochii săi mari cât farfuriile, restul feţei a căpătat o frumoasă nuanţă verde.

Ajungem la un magazin 7-Eleven şi e timpul să utilizăm altă tactică SDR pe care o numim stop temporizat. Fără niciun avertisment, smucesc violent volanul şi spatele sedanului alunecă în ambele părţi timp de o secundă, înainte ca roţile să găsească sprijin şi să ne propulseze către parcarea magazinului 7-Eleven. Găsim un loc gol şi parcăm, cu motorul pornit şi cu ochii la stradă. Privim traficul care se scurge pe lângă noi, iar eu şi David notăm culoarea şi modelul fiecărei maşini. Suntem observatori antrenaţi şi în curând avem o listă de sedanuri, dube şi camioane care au trecut pe lângă noi. Vom fi atenţi dacă mai apar pe durata călătoriei noastre.

După zece minute, ne retragem din spaţiul de parcare şi ne îndreptăm către autostradă. O privire scurtă la stânga. O privire scurtă la dreapta. Liber. Apăs pedala de acceleraţie şi sedanul intră pe autostradă, balansându-se pe amortizoare în clipa în care atingem din nou asfaltul. În spatele meu, manevra violentă îl aruncă pe interpretul nostru în una dintre uşile din spate. Îl aud mormăind.

Încă nu a văzut nimic.

La două străzi de magazinul 7-Eleven, banda din contrasens e liberă. Întorc volanul spre stânga, maşina se mută de pe o roată pe alta, alunecând pe gheaţă. Începem să ne rotim, iar eu mă străduiesc să menţin stabil spatele maşinii. Apoi, ne aflăm la 180 de grade de locul din care am pornit şi e timpul să executăm alte manevre. Motorul urlă, iar noi trecem iar în trombă pe lângă magazinul 7-Eleven. Orice civil care ne-ar urmări cu privirea ar crede că suntem nişte idioţi. În Lumea Întunecată, astfel de tactici ţin oamenii în viaţă, iar noi suntem excepţional de bine instruiţi sub acest aspect.

— A naibii curbă, Fred, îmi spune David cu un rânjet larg.

Eu nu răspund. Sunt prea concentrat. Iau manevrele în serios. Dacă nu le executăm corect, captura noastră ar putea fi ucisă.

Trecem printr-o intersecţie şi ne mai deplasăm în sus cu câteva străzi. Imediat ce ne apropiem de altă intersecţie, întorc sedanul într-o curbă violentă către dreapta. În spatele meu, interpretul scoate un „Oh, Dumnezeule!”.

Îl aud izbindu-se iar de portieră.

— Strânge-ţi centura de siguranţă, îl sfătuieşte David.

Interpretul se supune cu mişcări febrile.

După douăzeci de minute, am parcurs în scară întregul cartier Rosslyn. Atât eu, cât şi David suntem încrezători că nu ne-a luat nimeni urma. În caz că am avut vreo coadă, am scăpat de ea. Dacă urmăritorii ar fi avut la dispoziţie mai multe vehicule, am fi observat şi asta. În plus, mişcările noastre neregulate ar fi făcut ca interceptarea să fie aproape imposibilă. Întrerupem manevrele SDR şi ne îndreptăm spre sud, către Arlington. Înainte de a ajunge la destinaţie, mai executăm încă o serie de deplasări în scară, doar pentru a ne asigura că nu ne urmăreşte nimeni. Când ne-am convins că suntem singuri, luăm ultima curbă către locaţia sigură. E vorba de un apartament securizat de refugiu.

Trag sedanul în parcare, în apropierea apartamentului. Interpretul sare din spatele maşinii şi mormăie ceva despre faptul că s-a simţit ca o bilă într-un joc de pinball. Acestor indivizi nu le place să stea în preajma noastră în timpul unor astfel de misiuni. Mă întreb de ce.

Locaţia securizată e situată într-o clădire arătoasă de apartamente chiar aici în capitală. Uitaţi de scriitorii romanelor de spionaj care descriu casele de refugiu ca pe nişte locuri înfricoşătoare, undeva într-o pădure. Acolo e cel mai rău loc în care poţi să ascunzi un spion. Dacă vrei să ascunzi un ac, unde e locul cel mai potrivit? Într-o grămadă de ace identice. Aceeaşi filosofie o utilizăm noi pentru refugiile noastre. Ascundem la vedere. Funcţionează, în parte datorită nenumăraţilor soţi adulterini din zona capitalei.

Pe tot cuprinsul Washingtonului e uşor să găseşti apartamente cochete care sunt închiriate unor corporaţii cu nume inofensive precum „Global Research, LLC”. În realitate, acestea sunt cuiburile de nebunii ale celor bogaţi şi puternici. Puteţi să le spuneţi camera lor de motel, unde aceştia îşi pot aduce noile iubite ca pe nişte trofee, fără frica intruziunilor soţiei. Oamenii de acest gen tind să-şi păstreze intimitatea. Ei nu pun întrebări. Nu sunt vecini gălăgioşi. În acel gen de mediu, putem să venim şi să plecăm după cum dorim, cu cine vrem, fără ca vecinii să-şi încrunte sprâncenele, chiar şi atunci când aducem în clădire bărbaţi cu cătuşe la mâini. Vecinilor li se par doar un comportament ceva mai pervers.

Şi ce se întâmplă în cazul în care dăm peste o Betty Ocupata care îşi petrece toate zilele de pensie ţinând evidenţa tuturor blondelor care ies din

cutare apartament noapte de noapte? Ei bine, o angajăm cu normă întreagă şi ea se transformă dintr-un magnet de bârfe într-un observator tăcut. Problema e rezolvată, iar noi ne alegem cu un alt spion care se ocupă de refugiul nostru securizat.

Acest complex de apartamente arată ca oricare altul din această zonă a Arlingtonului. Doar un observator foarte atent ar vedea camerele de luat vederi montate în exterior, ca o măsură de securitate suplimentară. Ne îndreptăm către intrarea din faţă, unde nu ne aşteaptă niciun paznic. Nu alegem niciodată o clădire cu paznic. Paznicii sunt prea indiscreţi.

Mergem cu liftul până la etajul cinci. Când uşa se deschide, David întreabă:

— Cum vrei să desfăşurăm operaţiunea?

— Lasă-mă pe mine să vorbesc. O să vedem dacă vorbeşte fluent engleza.

Mă întorc către interpret.

— Nu vorbi în arabă până nu îţi dau eu semnalul, bine?

După cursa nebună de până aici, Ibrahim nu are chef să-mi pună vreun ordin la îndoială. Dă uşor din cap şi încearcă să zâmbească. Însă nu reuşeşte decât o strâmbătură încruntată. Pare să aibă rău de maşină.

Camera 511 ne aşteaptă. Pe pereţi atârnă dozatoare de apă rece şi picturi în ulei. Mobila din lemn de stejar şi cireş conferă locului un aspect oarecum rural, însă bărbatul legat cu cătuşe de un scaun dintr-un colţ adaugă o nuanţă gen Marilyn Manson decorului în stil Martha Stewart.

Păşesc în sufragerie. E încă luminoasă şi însorită, iar apartamentul e extrem de cald. Observ că există o uşă glisantă care dă într-un balcon. Draperiile sunt date la o parte, iar vederea către nord e spectaculoasă. Monumentul Washington se distinge de restul orizontului. Nu e de mirare de ce directorii generali de companii îşi aduc iubitele în astfel de locuri. Chirie ridicată. Privelişte bună. Un cuibuşor de nebunii confortabil.

Bărbatul încătuşat nu arată prea bine dispus. Îl ignor preţ de un minut şi mă duc să verific bucătăria. Există o grămadă de cutii cu mâncare chinezească, alături de tăviţe Stouffer tot cu mâncare, goale. Lângă chiuvetă se află o sticlă cu apă minerală.

Mă duc în dormitoarele din spate. Uşa unuia e deschisă. Patul nu e făcut, însă în afară de vreo două veioze, nu e nimic pe noptieră sau în sertare. Următoarea uşă e închisă. Bat în ea şi se deschide. Acesta e în mod obişnuit dormitorul suplimentar, însă pentru misiunea noastră el reprezintă

sediul central al lui Big Brother. Sechestraţi înăuntru se află câţiva agenţi vânjoşi, care arată obosiţi şi neîngrijiţi. Ei sunt observatorii. S-au aflat aici de când l-am înhăţat pe Ahmed de la aeroport noaptea trecută.

Camera e plină de echipament electronic. Câteva monitoare TV ocupă un perete. Există camere de luat vederi ascunse pretutindeni în sufragerie, în dormitor, în baie şi în bucătărie. Monitoarele arată unghiuri diferite ale apartamentului, plus holul de după uşă, cel de la intrare, parcarea şi perimetrul clădirii. Deţinem mai multe camere video decât un studio de televiziune.

Aparate de înregistrare audio şi video, radiouri şi alte dispozitive se află pe mesele glisante. Întregul loc e înţesat cu microfoane; acestea au fost plasate în fiecare veioză, în pereţi şi în gurile de aerisire şi în alte unghere şi colţuri ale apartamentului. Niciun cuvânt nu va scăpa neînregistrat.

Locul se umple cu mai multe cutii de carton cu mâncare chinezească. Unul dintre agenţi e ocupat să prindă între beţe o bucăţică crocantă de carne de vită.

— La naiba, urăsc chestiile astea, se plânge el în timp ce mânuieşte stângaci o felie de carne de vită. Aceasta cade înapoi în cutie, iar el scotoceşte cu beţele după ea.

Un televizor amplasat în spatele camerei este comutat pe CNN, postul omniprezent al vieţilor noastre din Lumea Întunecată. Lângă televizor sunt aşezate două semiautomate Uzi şi patru măşti de gaze.

— Domnilor, începem în curând.

— Înţeles, domnule.

Închid uşa şi mă întorc în sufragerie. Bărbatul încătuşat de scaun îmi aruncă priviri temătoare. E prins în capcană. Nu are cum să scape şi ştie asta. E un om care nu are niciun as în mânecă într-o astfel de situaţie.

— Ahmed, îl întreb, vorbeşti engleza?

Ochii săi întunecaţi se concentrează asupra ochilor mei. Printre nişte dinţi stricaţi, el răspunde:

— Puţin.

— Bine.

Apuc un alt scaun şi îl plasez exact în faţa sa. Când mă aşez, genunchii mei aproape că îi ating pe ai lui. El are o reacţie de retragere din faţa acestei intruziuni în spaţiul personal şi îşi împinge pe cât poate scaunul în colţ. Eu nu-l las în pace. Mă ridic şi îmi mut scaunul înainte, până când sunt iar în

faţa lui. Ahmed arată foarte nefericit. Aş simţi milă pentru el dacă nu ar fi o lepădătură trădătoare şi criminală.

Am pus la cale această capcană de luni de zile, de când am prins de veste de la unul dintre informatorii noştri că Ahmed era o rudă de-a sa. L-am convins să-i scrie lui Ahmed şi să-l invite în Statele Unite. El putea să părăsească Libanul şi să înceapă o viaţă nouă aici în America. Informatorul nostru a procedat întocmai, iar Ahmed a muşcat momeala. Am înlesnit rapid aprobarea cererii pentru viză şi green card, iar în curând Ahmed s-a hotărât să emigreze către Pământul Făgăduinţei.

Un aspect amuzant. Ultima dată când îl văzusem, ţinea în mână un automat AK-47 şi scanda lozinca „Moarte Americii”, surprins într-un reportaj din cadrul emisiunii de ştiri World News Tonight. Asta s-a întâmplat după ce el şi compatrioţii săi răpiseră un scafandru neînarmat al Marinei Statelor Unite şi l-au împuşcat în tâmpla dreaptă. Trupul său a căzut din avionul TWA pe care colegii terorişti ai lui Ahmed îl deturnaseră. A căzut cu un pocnet surd, care-ţi provoca greaţa, pe asfaltul Aeroportului Internaţional din Beirut.

Ahmed a făcut parte din celula teroristă responsabilă pentru deturnarea zborului TWA 847 şi pentru criza ostaticilor care i-a urmat. Noaptea trecută, el a coborât din avion şi s-a plimbat în tihnă prin terminalul Dulles de parcă ar fi fost un alt imigrant obosit care venea în America pentru a lua viaţa de la capăt.

Bineînţeles, nu a ieşit niciodată din terminal, nu în calitate de om liber. Agenţii DSS s-au năpustit asupra lui ca nişte vulturi asupra unui câine de prerie. Nu avea unde să se ascundă şi ştia asta. Nu a opus nicio rezistenţă în timp ce era introdus într-o maşină guvernamentală şi condus până la refugiu.

— Ahmed, încep eu.

Ochii săi se feresc de ai mei. Observ că privirea îi e fixată asupra balconului şi mă întreb dacă a ascultat aceleaşi povestiri pe care le-am auzit eu despre interogarea unui terorist cunoscut. CIA a prins acel individ periculos în New York cu câteva luni în urmă. Atunci când nu a vrut să coopereze, agenţii secreţi l-au atârnat cu capul în jos peste balcon, aparent ca să poată arunca o privire mai de-aproape asupra străzii, aflată la vreo treizeci de etaje mai jos. După aceea, tipul a cântat ca Michael Jackson, dar cu viteză superioară.

Noi procedăm într-o manieră diferită aici, însă nu îi voi spune asta lui Ahmed. Nu încă.

— Ar putea fi mai rău, Ahmed, îi spun. El pare surprins, de parcă aş fi intrat în capul lui. Poate se gândea la sirieni şi la cum îşi interoghează ei prizonierii libanezi. În general, sirienii încep prin a dezbrăca complet deţinutul şi a-l lega de un scaun, după care îi forţează pe gât un furtun de grădină. De aici încolo devine mai puţin plăcut. Gândiţi-vă la curentul electric.

— Dă-mi voie să-ţi citesc drepturile pe care le ai.

Ochii lui Ahmed se măresc. Nu sunt sigur dacă e surprins sau pur şi simplu nu înţelege ce-i spun.

— Ai dreptul să păstrezi tăcerea. Tot ceea ce spui va fi folosit împotriva ta. Ai dreptul la un avocat. Înţelegi?

Cred cu fermitate în sistemul nostru legal. Cred în justiţie. Şi totuşi, faptul de a-i citi unui gunoi uman precum Ahmed drepturile Miranda [38] îmi întoarce stomacul pe dos.

Prizonierul meu se uită la Ibrahim, apoi la mine.

— Înţeleg.

— Bine. Spune-mi despre tine. Ce ştii despre americanii ţinuţi ostatici în Liban? Nimic nu e mai eficient ca a trece direct la subiect.

Ahmed începe să transpire în puloverul său pe gât. La început nu îmi răspunde, preferând în schimb să arunce din nou priviri furişe către balcon.

— Ahmed. Ce ştii despre ostaticii americani? Acum sunt exact în faţa lui. Nasul meu e la câţiva centimetri de al lui. Genunchii noştri se ating. Suntem instruiţi să procedăm astfel, de vreme ce acest comportament îl face pe deţinut să nu se simtă în largul său.

El îşi fereşte ochii.

— Care dintre ei?

Răspuns bun. Asta înseamnă că ştie ceva.

— Care dintre ei? spun eu. Cei despre care ştii.

Nu răspunde. Tremură acum. Arată jalnic şi pierdut. E amuzant cât de fioros părea în fotografiile din dosarul său când ţinea un AK-47 în dreptul pieptului. Acum, cu părul cârlionţat pieptănat cu cărare pe mijloc, cu trupul său slăbănog şi cu blugii lui scrobiţi, pare pierdut şi neputincios. Nu vreau să-mi fie milă de el, nu după tot ceea ce a făcut, însă o parte din mine nu poate simţi nimic altceva. O mică parte.

— Ştiu despre ostatici, spune el cu glas moale. Îl studiez îndelung şi mă întreb dacă e pe cale să plângă.

— Care, Ahmed? întreb. Sunt destul de aproape de el pentru a-i simţi mirosul. Săpunul ar fi de mare ajutor. Încerc să nu respir.

— De cei coborâţi din avion, mărturiseşte el.

Atunci când zborul TWA 847 a fost deturnat, el era programat să zboare între Atena şi Roma. Teroriştii, care s-au intitulat Organisation for the Oppressed on Earth – Organizaţia pentru Oprimaţii Pământului – un nume mai degrabă caraghios pentru Hezbollah, a ordonat pilotului să se îndrepte către Beirut. După ce a aterizat pe Aeroportul Internaţional din Beirut, aproape douăzeci de pasageri au fost eliberaţi în schimbul combustibilului. Avionul a zburat apoi în Alger, unde li s-a dat drumul altor douăzeci de pasageri. După o staţionare scurtă, avionul a zburat înapoi către Beirut, unde teroriştii l-au executat pe scafandrul Seabee [39], Robert Stethem, un puşti din Maryland, şi l-au aruncat pe pistă.

Aeroportul Internaţional din Beirut se află în mijlocul cartierului şiit şi îi lipsesc chiar şi cele mai elementare măsuri de securitate, cum ar fi un gard de marcare a perimetrului. Orice poate veni şi pleca de pe piste, aspect care a constituit un mare avantaj pentru terorişti. Ei au început să scoată pasageri din avion şi să-i ascundă în diverse locaţii ale Beirutului. Şapte americani, toţi cu nume de rezonanţă evreiască, au fost primii dispăruţi în mahalalele şiite. După care teroriştii au forţat piloţii să zboare înapoi în Alger. Tot acest du-te-vino între Liban şi Algeria a servit la punerea pe jar a mass-mediei. Totul s-a transformat într-o adevărată dramă internaţională, rulată zi şi noapte pe numeroase canale de ştiri. Hezbollah a savurat fiecare clipă. Gruparea e o curvă media.

În cele din urmă, avionul a revenit la Beirut. Teroriştii au scos afară restul pasagerilor şi i-au închis în diverse locuri din oraş. În acest punct al dramei, teroriştii aveau încă patruzeci de ostatici. Nabih Berri, un şef de război local care controla Miliţia Amal, s-a ales cu pasagerii, iar oamenii lui au fost cei care i-au păzit în locaţiile sigure împrăştiate prin Beirut. La momentul respectiv, Berri activa şi pe post de ministru de justiţie al Libanului.

De ce a deturnat Hezbollahul zborul 847? Răzbunarea şi avantajul strategic au fost principalele lor motivaţii. În lista lor de cereri, teroriştii au insistat ca tentativa de asasinare de pe 8 martie 1985 a şeicului Fadlallah să fie condamnată de comunitatea internaţională. Deturnarea a fost răspunsul

imediat al Hezbollahului la acest atentat. În acelaşi timp, teroriştii au cerut ca Israelul să elibereze 700 de prizonieri şiiţi capturaţi în Libanul de Sud.

În cea mai mare parte din luna iunie, drama ostaticilor a continuat. În final, israelienii şi-au eliberat prizonierii. În schimb, Hezbollah a deplasat pasagerii zborului 847 cu camioanele spre nord şi i-a predat sirienilor. Misiune îndeplinită.

Axioma conform căreia noi nu negociem cu teroriştii e un mare mit. Fiecare naţiune a făcut propriile sale târguieli cu aceşti diavoli. Mult prea adesea, terorismul reprezintă o armă politică grosolană, însă eficientă. Atâta vreme cât funcţionează, terorismul nu va fi scos din calcul.

Mă uit la Ahmed, unul dintre soldaţii din prima linie ai lui Barri în acest joc. Face şi el parte din Hezbollah? Va trebui să aflăm.

— Ai păzit pasagerii din zborul 847, aşa e?

— Da.

— Ai mai păzit şi alţi ostatici în afară de aceştia? Ce-ar fi dacă acest bărbat nenorocit a fost una dintre gărzile care l-au torturat pe părintele Jenco şi pe David Jacobsen? Ţine-te bine, prietene. Nu vei găsi milă nicăieri.

— Nu, pe nimeni altcineva. Ahmed menţine contactul vizual cu mine în timp ce îmi spune asta. Nu se simte jenat şi nu e agitat. Pare să spună adevărul. Mă simt puţin dezamăgit.

Schimb subiectul.

— OK, ce ne poţi spune despre ameninţările împotriva ambasadei Statelor Unite din Beirut?

— Poftim?

— Cunoşti vreun plan de atac asupra ambasadei? Dar despre atacuri asupra americanilor în Beirut?

— Nu am auzit nimic.

E timpul să schimb iar direcţia discuţiei.

— Cunoşti pe cineva din Hezbollah?

El râde cu amărăciune.

— Bineînţeles că ştiu tipi din Hezbollah. Mişună peste tot.

— Cunoşti Vulpea? Pe Imad Mugniyah?

Tăcere. Nu mă priveşte în ochi acum. Întrebarea îl înfricoşează.

— Îl cunoşti pe Hasan Izz-Al Din?

Altă tăcere. Acum arată îngrozit, însă nu de mine. De ei. Hasan este mâna dreaptă a lui Mugniyah. El a ajutat la planificarea şi executarea

operaţiunii împotriva zborului 847. El şi Mugniyah sunt cei mai periculoşi oameni ai Hezbollahului. Ahmed ştie cu siguranţă acest lucru. Probabil a fost avertizat că, dacă vorbeşte despre oricare dintre ei, familia sa va fi omorâtă.

Încerc încă vreo câteva abordări, însă el nu vrea să vorbească despre Mugniyah, deşi e evident că deţine legături atât cu Hezbollah, cât şi cu Miliţia Amal.

B.I.C.E. Bani, Ideologie, Compromis, Ego.[40] Cursurile noastre de interogare ne-au învăţat că orice individ îşi are propria motivaţie. Oricine are un preţ. E sarcina noastră să descoperim cele două lucruri.

Ahmed e un tânăr libanez sărac. Nu s-a născut cu nimic şi nu a realizat nimic în scurta sa existenţă. A venit în Statele Unite sperând să ia viaţa de la capăt. Acest aspect îmi spune ceva despre devotamentul său faţă de ideologia Amal şi Hezbollah. Mă ajută totodată să-i întrezăresc motivaţia. A venit aici să facă bani.

Bine, să mizez pe asta.

— Spui că ştii gruparea Hezbollah.

— Da. Oricine trăieşte în Liban ştie de Hezbollah.

— Am putea folosi pe cineva ca tine să vorbească în numele nostru cu Hezbollah. Să afle anumite lucruri.

Râde în hohote şi se uită pieziş.

— Ai putea fi plătit.

Ochii săi se fixează asupra mea. O licărire de speranţă se aprinde în ei, cu o nuanţă de nerăbdare. Ştie că îi ofer o cale de scăpare.

— Cât?

Îi ignor întrebarea şi adaug:

— Dacă intri în belele, te retragem din teren.

— Cât?

L-am prins.

În restul zilei negociem un târg. Ahmed va deveni informator pentru noi. Se va întoarce în Liban şi se va cufunda adânc în Hezbollah. Vom avea încredere în informaţiile pe care ni le trimite? Normal că nu. Niciun informator, în special unul motivat de bani, nu poate fi considerat de încredere la început. Vom petrece luni de zile examinând şi verificând informaţiile pe care ni le furnizează înainte de a ne decide ce valoare are pe post de cârtiţă. Însă el va şti că, dacă doreşte să fie plătit, va trebui să ne aducă ceva de valoare. Îi vom trimite banii aşa cum îi dai heroină unui

drogat. Dacă se opreşte din furnizarea informaţiilor, fluxul banilor primiţi este blocat.

Avem nevoie de spioni în teren. În Orientul Mijlociu avem nevoie disperată de aşa ceva. Nimic altceva nu e mai util decât o pereche de ochi şi de urechi de încredere aflate în locurile importante. Deţinem puţine informaţii preţioase din interior cu privire la Hezbollah, iar Ahmed va fi primul pas către construirea unui reţele care ne poate oferi un avertisment în avans cu privire la ceea ce plănuieşte în continuare Mugniyah. E posibil chiar să primim informaţii referitoare la locaţia sa sau a lui Hasan Izz-Al Din. Acesta constituie primul nostru pas de răsturnare a raportului cu duşmanii şi de contraatac.

Până la sfârşitul zilei, Ahmed e pregătit să-şi trădeze colegii terorişti. Acum e al nostru, însă procesul este mult mai puţin satisfăcător decât am crezut. L-am prins pe Ahmed în capcană, iar acum ne folosim de el. Este adevărat că el ne permite să-l folosim datorită lăcomiei sale. Dacă nu ar fi acceptat acest târg, şi-ar fi petrecut tot restul vieţii într-o închisoare federală. Sau mai rău. L-am putea trimite în Liban şi le-am putea spune localnicilor că un terorist suspect se află la bord. Autorităţile libaneze nu l-ar interoga cu blândeţe.

El ştie asta. Nu are de ales. Aceasta a fost o formă de coerciţie concepută pentru a-l convinge să-şi vândă propriii compatrioţi. Iar el o va face pentru că noi controlăm jocul. Aceasta e o afacere murdară. Şi totodată necesară.

După o săptămână, îl lansăm pe proaspătul nostru agent dublu înapoi în teritoriile Hezbollahului. Jocul a intrat într-o nouă fază.

şaptesprezece
MATRICEA AMENINŢĂRII

Vara anului 1987
Foggy Bottom

HUMINT este o achiziţie preţioasă, o mină de aur în profesia noastră. În sfârşit înregistrăm progrese în Orientul Mijlociu, însă avem nevoie de mai mulţi spioni, de o penetrare mai profundă în activităţile interne ale duşmanilor noştri. Acesta e motivul pentru care nu putem să nu fim încântaţi atunci când un diplomat libian intră în una dintre ambasadele noastre din străinătate şi cere azil politic.

Ce uşurare! Dezertorii libieni sunt extrem de rari. După o primă examinare, el nu pare a fi un agent dublu sau unul de care te poţi dispensa. Pare a fi o pasăre rară: un dezertor legitim, motivat de ideologie. A venit la noi dorindu-şi o viaţă nouă. Autoritatea morală a Americii pe plan global dă iarăşi roade. Ne va lua luni de zile să examinăm, să verificăm şi să confirmăm acest lucru, însă pe moment el pare a fi o sursă promiţătoare care tocmai ne-a picat în braţe.

Vreau să vorbesc cu el. Am o mulţime de întrebări care nu pot primi răspuns decât de la o persoană din interiorul regimului lui Khadafi. Vom începe cu persoanele care au organizat şi executat atacurile asupra lui Calkins şi Pollick, după care vom trece la bombardarea discotecii La Belle. Poate că acest individ ştie ceva şi despre atacurile viitoare, iar cunoştinţele sale ne vor ajuta să fim în sfârşit cu un pas înaintea teroriştilor. Dacă deţine acest gen de informaţii, sper ca WITSEC – programul de protecţie a martorilor – să îi ofere o vilă în Beverly Hills. Vom salva vieţi datorită lui.

Deloc surprinzător, am aflat curând de la sursele noastre din Lumea Întunecată că Serviciul Libian de Spionaj depune toate eforturile pentru a-l găsi şi ucide pe dezertorul nostru. Odată adus în Statele Unite, îl mutăm dintr-o locuinţă sigură în alta, la un interval de câteva zile. Astfel de tranziţii reprezintă momentele cele mai periculoase – o echipă bună de atac ar întâmpina multe dificultăţi în penetrarea unei locaţii sigure, însă pe stradă, în timpul mutării de la o locaţie la alta, dezertorul nostru constituie o ţintă mult mai facilă. Luăm măsuri suplimentare de securitate. Îl ducem într-una dintre noile noastre maşini Chevy Suburban, model 1987. Cu geamurile sale fumurii şi dimensiunile uriaşe, maşina arată ca un vlăstar mutant al unei camionete pick-up de fermă sau al unei maşini de familie tip wagon. E puternică şi poate găzdui şase agenţi înarmaţi cu Uzi şi puşti, pe lângă protejatul lor. Modelul Suburban va reprezenta o ţintă dificilă pentru orice echipă de atac.

Îl purtăm pe libian în zig-zag prin capitală, protejându-l cu ajutorul unui grup de agenţi DSS şi FBI. Fiecare agenţie vrea să-l interogheze, însă nu

suntem încă siguri cât ştie. S-a confirmat că a făcut parte din corpul diplomatic libian. Având în vedere măsura în care ambasadele libiene sprijină operaţiunile teroriste, abia aştept să vorbesc cu acest individ şi să văd ce ne poate spune.

După câteva zile petrecute în Washington D.C., îl conducem pe dezertorul nostru într-o mică încăpere de motel din Winchester, Virginia. Pare agitat şi stingherit. Şi eu aş fi la fel în locul lui, ţinând cont de situaţia în care se află.

Nu e un interogatoriu, motiv pentru care nu îmi apropii genunchii de ai dezertorului. În schimb, ocup un scaun la masa la care e aşezat în timp ce el se ridică pe jumătate să-mi strângă mâna. După o prezentare scurtă, nu mai pierd vremea şi trec direct la subiect.

— Primăvara trecută, avem motive să credem că serviciul de spionaj al ţării dumneavoastră a încercat să ucidă doi dintre diplomaţii noştri. Unul în Sudan şi altul în Yemen. Ce îmi puteţi spune despre cele două operaţiuni?

El meditează un moment, înainte de a răspunde într-o engleză aproape perfectă:

— Nu am auzit nimic despre aşa ceva.

Pare sincer, de parcă ar dori să ne ajute.

— Dar despre bombardamentul de la clubul de noapte din Berlinul de Vest din aprilie? Îmi puteţi spune cine a orchestrat atacul?

— Nu. Nu ştiu. Face o pauză timp de o clipă, după care adaugă: Trebuie să înţelegeţi că nu am fost implicat în operaţiuni de spionaj. Haiat amn al Jamahiriya e un departament foarte secret. Birourile noastre nu comunică între ele.

— Vreţi să spuneţi că sunt compartimentate?

— Da. Cred că vă referiţi la Jamahiriya în calitate de ESO, aşa e?

— Corect. The External Security Organization [41] (ESO) e serviciul de spionaj libian.

— Are două ramuri. Securitatea Internă şi Securitatea Externă. Biroul de Legături Externe conduce operaţiuni şi lucrează cu alte organizaţii.

Omul e evident foarte inteligent şi bine educat. Cred că spune adevărul.

— Ce fel de organizaţii?

— Aţi putea să le spuneţi teroriste. Grupul lui Abu Nidal. PLO. Brigada Roşie a Italiei.

— Hezbollah?

El se uită lung la mine.

— Nu ştiu.

Schimb subiectul.

— Aveţi cunoştinţă de vreun plan împotriva unor ţinte americane?

El clatină din cap.

— Nu. Au fost multe, în special după ce ţara dumneavoastră a pornit războiul dintre Libia şi Egipt, acum patru ani.

Acesta e un lucru pe care tocmai îl aflasem în timpul explorărilor mele prin arhivă. În februarie 1983, Egiptul era pe cale să atace Libia după ce se părea că Khadafi se pregătea să invadeze Sudanul. Administraţia Reagan i-a promis Egiptului susţinere aeriană în caz de război. Am redislocat câteva nave de realimentare a avioanelor şi nişte avioane radar AWACS de avertizare timpurie în aşteptarea luptei. Nu s-a mai întâmplat nimic, iar administraţia a anunţat ulterior că mobilizarea de resurse aeriene şi navale a împiedicat atacul libian. Avioanele americane au fost retrase după o lună.

— Ce ne puteţi spune despre Khadafi?

— E un regim opresiv, bazat pe teamă. Ce altceva pot spune?

Conversaţia continuă timp de o oră. Perspectiva de interior asupra regimului libian se dovedeşte a fi una interesantă. Nu există iniţiativă, totul se întâmplă de sus în jos. Operaţiunile libiene sunt extrem de compartimentate, iar discreţia este luată foarte în serios. Nu e de mirare că nu am penetrat niciodată ESO. Cei de acolo sunt vigilenţi, nemiloşi şi paranoici.

În afară de perspectiva interesantă asupra regimului, dezertorul nostru deţine puţine informaţii care să-mi fie utile mie şi cazurilor la care lucrez. Plec din Winchester dezamăgit şi frustrat. Sperasem ca acest individ să fie o captură importantă. Nicio bucurie. Nu a fost decât un alt punct mort. Încă nu deţinem nicio informaţie din interior legată de operaţiunile din prezent ale libienilor.

Doamne, îmi doresc să fi existat vreo modalitate prin care să acoperim golurile. În 1984, actul de combatere a terorismului internaţional a inclus o hotărâre care a stabilit programul pentru recompense acordate justiţiei. În principiu, e vorba de o operaţiune globală prin care plătim sume frumoase de bani pentru informaţiile ce duc la capturarea teroriştilor-cheie. Milioane de dolari se află la dispoziţia programului şi i-am făcut reclamă în întreaga lume. Serviciul DSS administrează programul, însă în ultimul an şi jumătate, cât am lucrat eu în branşă, se pare că investim mai mult timp în

întâlniri, încercând să ţinem la distanţă FBI-ul. Biroul doreşte foarte mult acest program, însă noi nu vom renunţa la el.

Recompensele pentru justiţie ne-au oferit multe ponturi. Primim telefoane şi vizite în fiecare zi. De cele mai multe ori, ponturile vin din partea unor indivizi care vor să câştige repede nişte bani, iar informaţiile lor sunt suspecte. Cu toate acestea, programul a adunat o serie de informaţii valoroase.

La câteva zile după întâlnirea lipsită de roade cu dezertorul libian, primesc un telefon de la biroul de securitate de la etaj. Un paznic îmi spune că un american de origine iraniană tocmai a intrat pe uşa din faţă.

El spune că deţine informaţii de importanţă crucială pentru noi. Îmi apuc carneţelul şi urc scările.

Primim două-trei vizite pe săptămână, care de obicei sunt o mare pierdere de vreme. Unii dintre ei sunt indivizi dornici de atenţie. Alţii suferă de halucinaţii sau de dezechilibru mintal. Majoritatea vor o sumă de bani, însă nu oferă nimic de valoare în schimb. Unii dintre aceşti indivizi au devenit vizitatori obişnuiţi. Ei apar la diferite agenţii, în diverse locaţii, mereu după bani. Din fericire, noi înregistrăm acum fiecare vizitator şi alcătuim un profil temeinic al fiecăruia dintre ei. Împărtăşim aceste informaţii cu FBI şi CIA, pentru a-i demasca pe şarlatani şi pe nebuni. Când identificăm unul dintre aceşti indivizi, trimitem un mesaj urgent la toate agenţiile, avertizându-le cu privire la faptul că această persoană nu va face decât să le consume inutil timpul.

Însă din când în când, un informator valoros intră pe uşă. Acesta e motivul pentru care îi suportăm pe ceilalţi nebuni. E valabilă regula de un procent. Trebuie să eliminăm restul de 99 de procente şi să identificăm acel singur procent prin care aflăm informaţia care ne va ajuta să salvăm vieţi.

Ajung la biroul de securitate de la intrare şi găsesc un iranian îmbrăcat în culori ţipătoare care mă aşteaptă. Îmi strânge mâna, iar eu îl conduc printr-un hol către o cameră de interviu securizată. Când ne aşezăm pe scaune, îi ofer un pahar cu apă.

— Nu, mulţumesc, spune el într-o engleză stâlcită. Are un uşor accent sudic. Sună ciudat, un fel de combinaţie între Ayatollahul Khomeini şi Rhett Butler.

— Despre ce aţi dori să vorbiţi, întreb.

— Am informaţii care ar putea salva viaţa preşedintelui Reagan.

Acum mi-a atras atenţia.

— Urmează să-l omoare cineva?
— Da. Există un complot de asasinare a preşedintelui.
— Cum de ştiţi acest lucru?
— Am prieteni, îmi spune el secretos.
— Când urmează să se întâmple acest lucru?
El îmi ignoră întrebarea:
— Agenţi iranieni sprijină operaţiunea.
— Vreţi să spuneţi că Iranul ajută la planificarea unui atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite?
— Da, exact.
— Povestiţi-mi despre plan.
— Am auzit de programul de recompensare a justiţiei, spune iranianul în timp ce se joacă cu cravata.
Aha, despre asta era vorba.
— Da, spun eu pe un ton degajat.
— Cât aţi plăti pentru acest gen de informaţie?
Vrea bani. Totuşi, trebuie să examinăm ameninţarea. Poate că individul se încadrează în acel procent valoros. Îmi scot stiloul şi încep să lucrez la un profil complet al noului nostru prieten iranian. El se dovedeşte a fi un om de afaceri din Florida, care întreţine legături cu întreaga comunitate a imigranţilor de origine iraniană din America. La prima vedere, informaţiile par în regulă. E posibil să spună adevărul. Dacă e aşa, poate că va primi în final nişte bani.
În următoarele săptămâni, Gleason mă pune să verific puţinele informaţii oferite de iranian. Ne verificăm propriile surse. Mă întâlnesc cu cei de la FBI şi CIA. Iranianul nu e unul dintre nebunii şi indivizii dornici de atenţie care ne vizitează mereu. Baza de date de la FOGHORN nu relevă niciun istoric infracţional. Aduc în joc Serviciul Secret. Cei de acolo demarează propria investigaţie şi vor să se întâlnească cu informatorul nostru iranian. Acesta refuză. Spune că nu are încredere decât în mine.
În cele din urmă, îl conving să se întâlnească cu mine şi cu un agent al Serviciului Secret, pe care i-l prezint ca pe un coleg din cadrul serviciului DSS. Pe parcursul întrevederii, iranianul pare sincer, iar ameninţarea plauzibilă. El oferă un indiciu potrivit căruia există o conexiune între autorii complotului şi serviciul de spionaj iranian din Viena.
Serviciul Secret îl pune pe iranian sub supraveghere. În acelaşi timp, îi analizăm informaţiile şi verificăm pista de la Viena. Nu ajungem la niciun

rezultat. E într-adevăr sincer? Nu îmi pot da seama, însă trebuie să luăm ameninţarea în serios, indiferent cât de mult timp ne ocupă.

Mă mai întâlnesc de două ori cu iranianul. De fiecare dată, el mai oferă un indiciu, o altă pistă pentru mine. Când îl rog să accepte un test cu poligraful, iniţial se împotriveşte. Ulterior, se răzgândeşte. Vine la noi, îl conectăm la aparat şi îi punem întrebări.

Rezultatele sunt neconcludente. În Lumea Întunecată, totul are nuanţe de ambiguitate, în special informaţiile care intră în matricea noastră de ameninţări. Ignorarea acestor indicii vitale comportă un mare risc.

Luăm alte măsuri de securitate, iar protecţia preşedintelui este întărită. Totuşi, după mai multe săptămâni de dans împreună cu informatorul nostru iranian, Serviciul Secret revine cu informaţii foarte importante. Ameninţarea nu e credibilă. Mă uit peste cele descoperite de cei de acolo şi sunt nevoit să fiu de acord. Serviciul de spionaj iranian nu încearcă să-l ucidă pe preşedintele Reagan. Cel puţin, nu încă.

Astfel de cazuri vin şi pleacă. Verificăm atât de multe, încât, după o vreme, mintea mea nu şi le mai aminteşte cu claritate pe fiecare în parte. Aud tot felul de afirmaţii, de la cele bizare la cele fantastice. Extratereştrii îl controlează pe secretarul apărării. Ruşii vor să fure Statuia Libertăţii. Khadafi complotează în secret să preia conducerea Naţiunilor Unite. Există un cor nesfârşit de prostii născute din minţi bolnave sau şarlatane care vin de pe stradă în birourile noastre. Toate acestea trebuie ascultate din cauza acelui procent unic. Nu putem scăpa din vedere acel unic avertisment valid care ar putea salva vieţi omeneşti şi chiar preveni o catastrofă.

Către toamnă, sună telefonul la sfârşitul unei alte zile lungi. Primim un pont care ne avertizează că ambasadorul Statelor Unite în Columbia urmează să fie atacat. Cartelul drogurilor l-a luat în vizor. Lorzii cocainei joacă un joc deosebit de nemilos, aşa încât luăm ameninţarea în serios. Îmi lipseşte expertiza lui Mullen în această problemă. Acum e plecat şi încerc să mă ocup de America de Sud până când îl vom putea transforma pe unul dintre noii noştri agenţi în expert regional.

Pe parcursul procesului nostru de examinare, informatorul menţionează că un intermediar columbian pe nume Victor ar putea avea informaţii suplimentare pentru noi. Analizez această pistă şi descopăr că Victor se află acum în custodie federală. U.S. Marshals Service l-a inclus în WITSEC.

Contactez o cunoştinţă de la biroul U.S. Marshals şi întreb dacă mă pot întâlni cu Victor. Aş fi putut foarte bine să cer o întrevedere faţă în faţă cu

Papa Ioan Paul al II-lea. Cei de la Marshals Service iau foarte în serios protecţia martorilor şi nu au încredere în nimeni până la proba contrarie. Eu lucrasem deja cu câţiva agenţi de acolo pe durata Adunării Generale a Naţiunilor Unite de la începutul anului. Serviciul DSS are în general o relaţie bună cu Marshals Service şi am conlucrat bine în New York. Cu toate acestea, înainte de a-mi permite să stau de vorbă cu Victor, ei îmi vor verifica profilul cu minuţiozitate.

Când vine vorba de carteluri ale drogurilor, nu ştii niciodată cine e pe lista lor de plăţi.

Câteva zile mai târziu, telefonul de pe biroul meu sună chiar înainte de ora opt dimineaţa.

— Agent Burton, spun eu în receptor.

— Agent Burton, aici e Bob.

Pauză. Încerc să mă gândesc la indivizii cu numele Bob pe care îi cunosc, însă nu recunosc vocea.

— Ce pot să fac pentru tine, Bob?

— Înţeleg că vrei să te întâlneşti cu Victor.

Încerc să-mi ascund entuziasmul.

— Da.

— Bine, la ora 10 în dimineaţa asta. Bob îmi dă o adresă din capitală, apoi îmi transmite instrucţiunile finale. Vino singur. Mergi la etajul patru şi aşteaptă. Fără echipă de supraveghere după tine. Fără partener. Doar tu. E clar?

— Foarte. Ne vedem la 10. Însă vorbesc pe o linie moartă. Bob a şi închis telefonul.

La o oră după telefon, după ce l-am informat pe Gleason, plec din birou şi mă îndrept spre stradă, de unde iau un taxi. Îi dau şoferului o adresă aflată la câteva străzi distanţă de punctul de întâlnire. Şoferul mă duce la destinaţie, după care îmi încep cursa în zig-zag către destinaţia finală. Executarea unei manevre SDR nu e rezervată doar automobilelor. Poţi s-o faci şi când mergi pe jos. La fiecare intersecţie, mă asigur că arunc o privire obişnuită peste umăr, una pe care am practicat-o de atâtea ori în timpul alergărilor matinale alături de Tyler Beauregard. De câteva ori, mă opresc şi urmăresc traficul din zona locaţiei mele. Mă uit de două ori în spate, apoi găsesc al punct de observaţie şi privesc iarăşi oamenii.

Chiar înainte de ora 10, ajung la adresa furnizată de Bob. Se dovedeşte a fi un teren de construcţii înconjurat de un gard cu plasă din sârmă. Merg pe

lângă gard până când găsesc o gaură prin care mă pot strecura. E un loc de acces îngust, însă mă descurc. Păşesc la parterul a ceea ce pare să fie o viitoare clădire de birouri. Acum abia dacă e un schelet alcătuit din piloni de oţel. Etajele sunt neterminate. Nu există pereţi exteriori sau interiori. Pe măsură ce urc o scară construită într-un colţ, sunt întâmpinat de zeci de porumbei care au găsit un adăpost aici.

Ajung la etajul patru, iar braţul meu se îndreaptă inconştient spre revolverul meu Model 19, prins în teaca de la umăr. Cu mâna strânsă pe mâner, mă depărtez de casa scărilor şi ajung într-un labirint de fire şi cabluri, stive de cărămizi, placaje şi unelte. În faţă, există o cameră deja încadrată şi placată cu pereţi din rigips. E singura terminată în întreaga clădire. Mă apropii în tăcere, cu mişcări scurte, line, până ajung la uşă. Trăgând cu ochiul înăuntru, văd doar două scaune. Camera e nefinisată; peretele exterior încă nu e construit. Cineva ar putea fi aruncat din clădire de pe acea parte a camerei.

Îmi verific ceasul. Ora 10. Începe spectacolul. Mă aşez pe unul dintre scaune şi îl poziţionez în aşa fel încât spatele meu e către deschiderea în afară. Supraveghez ieşirea. Un cârd de porumbei se aşază în curând din zbor pe grinda exterioară. Câţiva se aventurează înăuntru. Nici măcar nu par să mă observe. Iar dacă mă observă, nu pare să le pese.

Zgomotele de paşi dinspre casa scărilor îmi atrag atenţia. Aud un mers târşâit în afara camerei. Fiecare nerv intră în stare de alertă. Mâna mea e pregătită să scoată revolverul S&W într-o fracţiune de secundă. O unealtă cade, urmată de o înjurătură în surdină. După un moment, un individ cu aspect neîngrijit intră pe uşă. E îmbrăcat cu o jachetă militară care a văzut zile mai bune la viaţa ei. E jerpelită şi acoperită de pete. Blugii şi ghetele sale nu arată mai bine.

— Burton? întreabă vagabondul.

Dau din cap.

— Eu sunt Bob. Tipul rânjeşte la reacţia mea de uimire. Mă ridic şi îi strâng mâna. E nebărbierit, iar mirosul de săpun e doar o amintire străveche pentru el. E o deghizare excelentă. În mod clar, e un profesionist.

Mă aşez înapoi pe scaun. El se depărtează de uşă şi întreabă:

— Ai vreun pistol?

— Desigur. Două.

— Nicio problemă. E în regulă.

— Da, sunt unul dintre tipii cu pălărie albă. Chicotim amândoi, iar el adaugă:

— Te-am verificat eu însumi.

— Ai încredere, însă verifică, răspund eu. Asta e una dintre pietrele de temelie ale profesiei noastre.

Se uită la ceas.

— Vor ajunge aici în două minute.

Cu o precizie de ceasornic, după o sută douăzeci de secunde Victor intră pe uşă, însoţit de alţi trei agenţi U.S. Marshals, toţi arătând ca nişte refugiaţi de la Woodstock.

Cine urmează? Jimi Hendrix?

Victor se aşază pe un scaun, iar eu am o reacţie instantanee de respingere. Garderoba sa arată ca o încrucişare între *Miami Vice* şi *Saturday Night Fever*. E un pseudo-macho, cu o înfăţişare de traficant-care-se-întâlneşte-cu-narcomanul-de-vreo-patruzeci-de-ani-amator-de-discotecă. Poartă o haină sport albă şi o cămaşă cu nasturi pe care Victor se pare că a uitat să-i încheie. Această omisiune dezvăluie un piept păros, şi un lanţ gros de aur în jurul gâtului. Mă întreb dacă l-a cumpărat din salariu. Unde se duce cineva gătit aşa? La Centrul Comercial al Traficanţilor de Droguri?

Are un păr lung, negru, pe care l-a strâns într-o coadă aspră de cal. I se bălăngăne peste guler ca o pălărie destrămată din piele de raton. Serveşte la evidenţierea cercelului de diamant atârnat de lobul urechii stângi. Ochii săi negri se fixează asupra mea. Simt un fior în timp ce individul mă măsoară din cap până în picioare. Tipul ăsta emană energie negativă. Energie foarte negativă.

Îşi încrucişează gleznele şi văd că poartă o pereche de pantofi din piele albicioasă de rechin. Din cei care se încalţă uşor, fără şireturi. E clar că individul nu are de gând să lovească pe nimeni cu picioarele.

Agenţii Marshals formează un perimetru în jurul său. Unul dintre ei se plasează în spatele scaunului lui Victor, puţin în laterală. Îşi încrucişează braţele şi se încruntă. Arată ca un hipiot masiv.

Victor se caută în buzunarul cămăşii. Mişcarea îi face pe toţi să se încordeze. Scoate o cutie cu ţigări, din care extrage una.

— Ce doreşti, întreabă el. Vocea sa e joasă, cu accent şi ostilă.

— Am nevoie de informaţii legate de nişte asociaţi de-ai tăi.

Victor pufneşte sfidător:

— Asociaţi. Găseşte o brichetă în buzunarul hainei şi apasă pe cremene până obţine o flacără. Îşi aprinde ţigara şi mă priveşte.

— Asociaţi, repet eu, din Columbia.

O expresie de teamă i se întipăreşte pasager pe chip. Şi-o reprimă repede. Faţa sa devine mai dură, iar până în clipa în care deschide gura pentru a-mi răspunde arată cât se poate de feroce. Mi se face dintr-odată dor de Ahmed. Cel puţin el arăta inofensiv – ce-i drept, fără arma sa de asalt.

— Cine? mârâie el.

Îi dau nişte nume.

— Oameni răi. Foarte răi. Ar fi mai bine să stai departe de ei.

— Care e rolul lor în cadrul cartelului?

El clatină din cap, expiră fumul din plămâni înspre mine şi spune:

— Sunt ucigaşi.

— Asasini?

— Orice este nevoie să fie.

Mă gândesc pentru o clipă la ce spune. Asta e o veste proastă. S-ar putea să am de-a face cu procentul valid în acest caz.

— Zi-mi mai multe despre ei.

Victor îmi adresează un rânjet răutăcios care ar fi putut speria copiii.

— Bombe. Le plac bombele.

— De care? Scrisori-bombă? Grenade?

Victor clatină din cap.

— Nu, nu, nu. Specialitatea lor sunt bombele montate în maşini. Sunt foarte pricepuţi şi minuţioşi. Îşi ucid ţintele.

Aceasta e o informaţie de importanţă vitală. Vom lua măsuri de precauţie în cazul ambasadorului pentru a minimaliza ameninţarea.

Îi pun nişte întrebări suplimentare şi îl rog să-mi dea detalii. Victor dă răspunsuri scurte, dintr-o bucată. După patruzeci şi cinci de minute, am terminat interviul. Fără un alt cuvânt, Victor se ridică şi pleacă în grabă din încăpere. Cei trei agenţi de pază U.S. Marshals deghizaţi în hipioţi îl urmează îndeaproape. Rămân cu Bob.

— Ai aflat ce voiai? întreabă el.

— Da. Deşi nu sunt veşti bune.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Apreciez ajutorul, îi spun lui Bob.

El ridică din umeri.

— Nicio problemă. Tu ai avut grijă de colegii mei în New York.

— M-au impresionat. Oameni foarte buni.
— Au spus acelaşi lucru despre tine.
Dau din cap la auzul complimentului profesional.
— Deci ce e cu Victor? întreb.
Bob face un pas înainte şi pune o mână pe spătarul scaunului gol din faţa mea.
— Ce vrei să spui?
— Îţi cam dă fiori. Nu prea mă aştept la un răspuns, însă simt nevoia să spun lucrul ăsta. Întreaga întâlnire m-a făcut să mă simt contaminat şi murdar.
Bob se apleacă spre mine. Îşi coboară vocea şi spune:
— Victor a trădat trei membri ai cartelului columbian.
Acesta e motivul pentru care a fost inclus în programul de protecţie a martorilor. Astfel se explică toată discreţia şi locaţia ciudată a întâlnirii.
Bob se apropie şi mai mult. Acum e doar la câteva zeci de centimetri de mine:
— Cartelul a pus o recompensă de un milion de dolari pe capul său.
— Înseamnă că îl vor mort, nu glumă. E clar că Victor le-a copt-o câtorva oameni puternici din Columbia.
— Fără îndoială. E de asemenea un asasin.
Nu mă miră. Bob îşi trece degetele peste gât în timp ce continuă:
— A tăiat gâtul unui informator cu un briceag de zece centimetri. L-a privit cum sângerează de moarte. La fel ca un copil care calcă pe un gândac.
— Bun băiat.
Bob clatină din cap, se ridică în picioare şi se îndreaptă către uşă.
— Habar nu ai, îmi spune el peste umăr.
— Ce vrei să spui?
Se întoarce şi se sprijină de uşă:
— Dacă ar fi crezut că eşti murdar, ar fi încercat să te ucidă şi pe tine. Chiar şi cu noi aici.
Mă trec fiori de gheaţă. Nu mă îndoiesc că Bob are dreptate. Victor a fost ca un şarpe încolăcit.
— Nu-ţi face griji, te-am protejat în fiecare clipă. Bob îmi aruncă un rânjet sardonic.
Mintea mea se întoarce la agentul hipiot care a stat în spatele lui Victor cu braţele încrucişate. Avea un revolver în teaca de la umăr, sub acel costum de Woodstock pe care îl purta pe post de camuflaj. A stat întreaga întâlnire

cu o mână pe arma sa. Atât de mult aveau încredere agenţii în protejatul lor WITSEC.

Bob îmi vede revelaţia pe faţă.

— Da. E chiar atât de periculos. Mă bucur că ai obţinut informaţiile de care aveai nevoie.

Iese pe uşă.

— Ne mai vedem, agent Burton.

După care rămân singur cu porumbeii şi cu mintea plină de zeci de gânduri. Trupul meu îşi îngăduie în sfârşit un tremur lung. Acesta e un simptom al relaxării de după un puseu de adrenalină. Până acum, nu m-am mai întâlnit niciodată faţă în faţă cu răul pur. Şi iată-l aici, sub protecţia Guvernului Federal. E un asasin care nu doar că a scăpat de justiţie, însă va trăi pe spinarea contribuabililor timp de multe decenii de acum înainte. De ce? Pentru că a trădat trei indivizi plasaţi mai sus în ierarhia cartelurilor pentru a-şi salva propria piele mizerabilă. Cineva a luat decizia să accepte târgul şi să prindă peştii mai mari.

Justiţia a devenit doar o târguială.

Acesta e modul în care funcţionează lumea. Trebuie să facem aceste târguri dacă vrem să desfiinţăm vreodată cartelurile şi să-i prindem pe conducătorii lor. Totuşi, ideea că agenţii din cadrul U.S. Marshals trebuie să protejeze oameni ca Victor îmi face pielea de găină. Deşi recunosc, din punct de vedere logic, că Lumea Întunecată e de o moralitate ambiguă, eu mă agăţ pe perspectiva mea în alb şi negru. Binele şi răul sunt stâlpii credinţei mele. Însă marea distanţă gri dintre cele două repere tocmai a devenit ceva mai mare astăzi.

Stau pe scaun şi mă gândesc la toate acestea în timp ce porumbeii ciugulesc în jurul picioarelor mele. Trebuie să fiu precaut în această lume. Dacă o las să mă domine, îmi voi pierde orientarea morală la fel cum li s-a întâmplat altora în trecut. Devii atât de obsedat de prinderea răufăcătorilor, încât eşti în stare să faci orice pentru a pune mâna pe ei. În final, e foarte uşor să mergi prea departe. Şi atunci sunt organizate audieri în Congres, carierele se duc pe apa sâmbetei, iar oameni consideraţi odinioară de onoare ajung la închisoare.

Scopul de a proteja poate distorsiona orice logică, poate justifica folosirea oricărui mijloc. Fă acel prim pas şi te aşteaptă un coborâş lung. Nu vreau să mă transform în ceea ce dispreţuiesc – un om corupt de propriile sale bune intenţii.

Nu vreau să mă târguiesc cu Victorii acestei lumi. Trebuie să fie o modalitate prin care să-mi fac treaba fără să pierd acel simţ al binelui şi al răului care m-a motivat întreaga viaţă, mulţumită tatălui meu. Acesta a fost darul lui pentru mine, parte a moştenirii sale şi a unei surse durabile de mândrie pentru amândoi. Acum sunt la rândul meu bărbat în toată firea, iar aceste valori mă definesc.

Porumbeii devin curioşi. Se apropie de mine şi aşteaptă, în speranţa că vor primi câteva firimituri de pâine. Îmi râcâi talpa unui pantof pe podeaua de beton. Una dintre păsări bate din aripi şi se dă înapoi. Celelalte o urmează în curând. Pentru o perioadă lungă de timp, stau la o distanţă de un braţ de mine, studiindu-mă, evaluând primejdia pe care o reprezint. E amuzant, pentru că am venit aici ca să fac acelaşi lucru.

Acum sper ca Lumea Întunecată să nu îmi răpească sufletul.

optsprezece

ASASINUL DECORAT CU STEAUA DE BRONZ

Bethesda
1 noiembrie, 1987

Aceasta e una dintre acele zile de care aveam nevoie de multă vreme. Zi după zi de nebunie, ameninţări, teroare, bombardamente, moarte şi deturnări vor împinge spre limită mai devreme sau mai târziu orice om, dacă acesta nu va face o pauză de refacere. Astăzi, Fred Davis şi cu mine am reuşit în cele din urmă să mergem la pescuit. Am plecat devreme şi am petrecut ziua pescuind în râul Potomac fără să prindem nimic, sporovăind despre vremurile de altădată. El începe şcoala de aviaţie peste câteva săptămâni, astfel încât a fost bine să îl văd înainte să plece în Alabama.

După ce m-am întors acasă, soţia mea şi cu mine am reuşit în sfârşit să petrecem ceva timp împreună. E una dintre acele zile rare de duminică în care nu mai avem sarcini de serviciu, iar până la vremea cinei m-am simţit aproape fericit. Acum, înainte ca ceasul să bată nouă şi jumătate seara, sunt

mai relaxat decât am fost vreodată de când m-am alăturat serviciului DSS. Descălţat de pantofi, cu Tyler Beauregard adormită pe podea lângă mine, stăm pe canapea şi ne uităm la rezumatul făcut de Chris Berman meciurilor zilei din Liga Naţională de Fotbal (NFL). Echipa The Skins a învins echipa The Bills cu 27-7. Slavă Domnului că greva s-a terminat, iar adevăraţii jucători au revenit pe teren. Desigur, fotbalul nu a mai fost la fel de când Joe Namath s-a retras. Apoi echipa Colts a frânt inima tuturor cu câţiva ani în urmă, când a şters-o în mijlocul nopţii din oraş.

Sună telefonul.

Oh, Doamne.

O parte din mine nu vrea să răspundă. Ziua de azi a fost prea perfectă. Sună din nou. Ezit. Datoria mă obligă să ridic receptorul, însă e prea mult să cer o noapte doar pentru mine?

Sună din nou. Ştiu că e doar în capul meu, însă cu fiecare ţârâit, sunetul pare mai insistent, ca şi cum ar încerca să mă avertizeze de criza care se apropie. Până la al patrulea ţârâit, mă scol de pe canapea. Pe măsuţa din apropiere e aşezat noul meu telefon securizat STU III. Ocupă mare parte dintr-o servietă de dimensiuni mici şi, de fiecare dată când vin acasă, trebuie să îl pun în priză. Am înlocuit vechile carduri de coduri, care sunt atât de dificil de folosit. Acum, din confortul propriei locuinţe din oraş, noi putem să primim toate telefoanele de la FOGHORN şi să discutăm subiecte strict secrete. Telefonul e o invenţie grozavă, dar momentan îl urăsc.

— Burton.

E FOGHORN. Îl ascult pe agentul de la celălalt capăt al liniei. După care spun:

— Bine, intru pe linia securizată.

Apăs un buton de pe telefonul STU III. După o pauză, se comută pe frecvenţa de bruiaj. Putem vorbi liber acum.

— Gata, spune, zic eu.

Prima sa frază îmi alungă starea de relaxare. A doua frază mă determină să caut cheile maşinii. Când terminăm convorbirea, mă îndrept direct către garaj. Abia dacă am timp să îi urez noapte bună lui Sharon, care îmi priveşte plecarea cu ochi trişti.

După cincisprezece minute, ajung la birou şi alerg pe hol către FOGHORN.

Agenţii din schimb îmi privesc cu anticipare sosirea grăbită în altarul centrului nostru de comunicaţii. Mintea îmi goneşte. Trebuie să acţionăm

rapid.

— Bine, băieţi, să dăm drumul sistemului NLETS. Coasta estică. Trimiteţi descrieri ale suspectului şi ale maşinii sale. E bine înarmat şi periculos. Trebuie să îl găsim. NLETS e acronimul pentru Sistemul Naţional de Telecomunicaţii pentru Întărirea Legii. Ne permite să mobilizăm agenţiile de poliţie din întreaga ţară.

Agenţii îşi încep treaba. Mă îndrept spre un alt telefon securizat şi sun biroul DSS regional din Boston.

— Aici agent Burton. Trebuie să vorbesc cu agent special Neeley.

Mi se face legătura. Neeley ocupă postul de agent ASAIC – *Assistant Special Agent in Charge* – în Boston. El este cel care a tras semnalul de alarmă în acest caz, iar acum eu am nevoie de mai multe informaţii.

Neeley îmi spune tot ceea ce ştie. Când termin convorbirea, nu am nicio îndoială că ne confruntăm cu o situaţie gravă. Un nebun se pregăteşte să-i asasineze pe secretarul de stat şi pe preşedinte.

Rose Gallo l-a sunat pe Neeley la ora 9 seara. Ea i-a spus că fiul ei, Edward Louis Gallo, începuse să se comporte din ce în ce mai ciudat pe durata weekendului. Duminică dimineaţa, acesta a urmărit emisiunile de ştiri la televizor şi a avut o criză de furie. S-a agitat prin casă, strigând obscenităţi şi ameninţări. Într-una dintre emisiuni, i-a văzut pe preşedintele Reagan şi pe secretarul de stat George Shultz. Acest lucru l-a făcut să-şi piardă complet cumpătul. S-a înfuriat la culme, urlând: „Ucide-i! Ucide-l pe Reagan! Shultz, eşti mort."

În această stare s-a îndreptat spre dulapul cu arme. El cumpărase recent două puşti şi un model de M16. Le-a înfăşurat într-o geacă militară veche, le-a pus în portbagajul Buick-ului său sedan, model 1986, şi a demarat în trombă din cartierul Worcester, Massachusetts, lăsându-şi mama în stare de panică.

Nu l-a mai văzut de atunci. Astfel că la ora nouă seara, a dat cel mai dificil telefon din viaţa ei.

Toată noaptea aşteptăm veşti din stradă. Poliţiştii locali din capitală trebuie să verifice parcările tuturor motelurilor pentru a găsi Buick-ul. Alţii patrulează, sperând să îl intercepteze pe Gallo înainte să intre în Washington D.C. Între timp, noi alertăm Serviciul Secret în legătură cu ameninţarea şi îi informăm pe propriii agenţi care îl protejează pe secretarul de stat. Toată lumea e la posturi. După care stăm şi aşteptăm.

Un bărbat deranjat mental vrea să ucidă doi conducători-cheie americani. Echipele noastre de pază şi securitate sunt ultima linie a apărării. Trebuie să avem încredere în faptul că poliţiştii îşi vor face bine datoria. Ei se află în prima linie a acestei lupte.

Vin zorii. Niciun cuvânt. Rose Gallo nu a primit încă nicio veste de la fiul său. Este atât de îngrijorată, încât îl declară la persoane dispărute în dimineaţa următoare, în ciuda faptului că toate forţele de ordine ale agenţiilor dintre Boston şi D.C. îl caută deja peste tot. Acest lucru e de înţeles; mama rămâne mamă.

Luni până la lăsarea întunericului, tot nimic. Seara trece fără niciun indiciu. Buick-ul lui Gallo a dispărut pur şi simplu în vastul peisaj american. În cele din urmă, am nevoie de câteva ore de somn. Înainte de miezul nopţii, mă îndrept spre casă şi adorm în camera mea.

Apelul telefonic de la FOGHORN mă scutură din somnul profund. Apuc receptorul telefonului STU III, iar înainte de a-l comuta pe linia securizată, agentul îmi spune:

— Maşina a fost localizată, domnule.

— Vin acum…

Dumnezeu să dea sănătate poliţiştilor din capitală. Un poliţist vigilent în rond a zărit Buick-ul negru, model ’86, al lui Gallo într-o parcare a Regency Congress Inn. Cunosc locul. E un motel amărât şi plin de purici dintr-un district foarte sărac, cu populaţie predominant afro-americană din nordul capitalei. E amplasat pe New York Avenue, una dintre arterele principale de intrare în Washington D.C. dinspre suburbiile nordice.

E timpul să chem cavaleria. Poliţia din Washington aduce deja întăriri, procedăm şi noi la fel. La Foggy Bottom, mă urc într-o maşină guvernamentală, mai iau cu mine o echipă într-o maşină Crown Vic şi ne îndreptăm cu toţii la faţa locului cu sirenele pornite. Scott Tripp, agentul ASAIC din echipa de pază şi securitate a secretarului de stat Shultz, se întâlneşte cu mine la motel. El e omul numărul doi în ceea ce noi numim Divizia. Pentru noi, a-l proteja pe SECSTATE (secretarul de stat) e ceea ce înseamnă pentru Serviciul Secret a-l păzi pe preşedinte. Nu există vreo datorie mai înaltă în cadrul serviciului DSS.

Până când ajungem la faţa locului, Poliţia Metropolitană a adus deja o echipă SWAT de intervenţie. Zona e izolată. Gallo e un chimist şomer şi ne facem griji că ar putea avea explozibil cu el. Poliţia opreşte traficul şi

eliberează zona. Foarte silenţios, Departamentul Metropolitan al Poliţiei evacuează toată lumea din motel. Confirmăm că Gallo se află acolo.

Scott şi cu mine ne întâlnim cu şeful echipei de poliţişti şi discutăm opţiunile. Nu vrem ca evenimentul să se transforme într-un asediu. Decidem că a-l aştepta să iasă nu e o opţiune prea bună. Ar putea să fie bine înarmat. Odată ce se trezeşte şi ne vede aici afară, ar putea începe să tragă. Mai bine îl luăm prin surprindere. Decidem să trimitem înăuntru o echipă SWAT.

Echipa de intervenţie se aliniază lângă uşa camerei de motel. Scott şi cu mine ne aflăm în apropiere, privind scena din spatele unei maşini de intervenţie. Avem armele scoase din teacă. Noi vom fi întăririle echipei SWAT în caz că lucrurile iau o întorsătură urâtă.

Echipa de intervenţie se îndreaptă spre uşă. Folosind un berbece, poliţiştii izbesc uşa în timp ce strigă:

— Poliţia! Poliţia!

În câteva secunde, uşa ieftină se face bucăţi. Acum vine cel mai vulnerabil moment: intrarea pe uşă. Dacă Gallo ne aşteaptă înăuntru, poate să ucidă întreaga echipă dacă membrii ei se blochează în uşă. Acesta e motivul pentru care uşile sunt denumite Pâlniile Fatale.

Băieţii din echipa SWAT se strecoară înăuntru. Auzim strigăte şi zgomotele unei încăierări. După care se descarcă o puşcă. Scott şi cu mine ne uităm unul la altul şi, fără un cuvânt, alergăm prin parcare, cu armele în mâini. Ajungem la intrare, ne oprim afară, apoi ne avântăm prin uşă.

Am ajuns prea târziu. Edward Louis Gallo stă întins pe pat cu cătuşe la mâini, cu faţa la saltea. Nu pare să fie rănit, doar enervat. Ne înjură. Mă uit la Mike Brooks, unul dintre membrii echipei SWAT, şi întreb:

— Ce s-a întâmplat?

Mike clatină din cap şi răspunde:

— Descărcare accidentală. Unul dintre băieţii noştri a făcut o mişcare greşită. A avut degetul pe trăgaciul Uzi-ului.

— Aproape că mi-au zburat naibii creierii! ţipă Gallo din pat.

Slavă Domnului că nu e nimeni rănit. Ce i-am fi spus lui Rose Gallo dacă i-am fi ucis accidental fiul?

Un poliţist din capitală intră pe uşă şi ne anunţă:

— A venit presa. Situaţia din trafic trebuie să fi atras atenţia ziariştilor.

Îmi privesc ceasul. E trecut de ora opt. A început naveta de dimineaţă, iar noi avem închisă artera New York Avenue. Trebuie să fie dificil de circulat pe aici, mai ales că acum a sosit şi presa la faţa locului.

Îl ridicăm pe Gallo în picioare şi chemăm o dubă a poliţiei. Omul are o înfăţişare dezordonată, într-o pereche de pantaloni şi un tricou alb. Îl băgăm în spatele maşinii, care îl va duce la sediul poliţiei metropolitane. Vom ajunge şi noi acolo în câteva minute. Atât Scott, cât şi eu suntem nerăbdători să vorbim cu Gallo şi să aflăm ce plănuise.

Înainte să plecăm, o echipă de genişti deschide cu precauţie Buick-ul lui Gallo. A existat o anume teamă cum că el ar fi putut să monteze explozibil în maşină, însă s-a dovedit că nu e cazul. Cu toate acestea, portbagajul conţine un mini-arsenal. Descoperim AR-15, versiunea civilă a armei M16. Alături de ea se află o puşcă Remington Model 820 Wingmaster cu ţeava de 12. Gallo îi tăiase ţeava şi îi înlăturase patul. Îşi confecţionase singur o armă de stradă eficientă şi compactă. Mai avea cu el o puşcă Mossberg cu încărcare automată. În total, am adunat 110 gloanţe de puşcă şi nouă încărcătoare pentru AR-15 – asta înseamnă peste 200 de gloanţe. Edward Louis Gallo a dorit o luptă.

O oră mai târziu, Scott şi cu mine ajungem la sediul MPD. Traficul rutier a fost blocat complet, iar postul de televiziune WTOP a transmis în direct de la faţa locului. Presa s-a năpustit asupra acestui eveniment, iar reporterii stau în preajma sediului poliţiei, încercând să obţină informaţii. Din fericire, pe noi ne ignoră în timp ce intrăm pentru a ne întâlni cu presupusul nostru asasin. Ne întâlnim cu un agent al Serviciului Secret şi cu un detectiv de la MPD. Împreună vom lua primul interviu.

Poliţiştii ne oferă o cameră de interogare şi îl aduc pe Gallo încă încătuşat. Când se aşază pe scaun de cealaltă parte a mesei, observ că ochii săi au o privire goală. E straniu. Gallo nu e aici. Începe să vorbească în şoaptă cu el însuşi. Scott şi cu mine ne uităm scurt unul la altul. E posibil să nu fim în stare să îl interogăm. E evident că nu se simte bine.

— Domnule Gallo, întreb, ce faceţi aici, în D.C.?

Fără să se uite la mine, ţipă:

— Sunt un turist! Sunt un turist american!

— Ce aţi venit să vedeţi?

— Sunt un vânător! Mă duceam la vânătoare.

— Ca să vânaţi ce anume? întreb. Ce vânaţi cu un AR-15?

La început nu răspunde. După care mormăie ceva în surdină. Devine din nou incoerent, însă dintr-odată, în toiul cuvintelor lipsite de sens, începe să recite adresa domiciliului personal al secretarului de stat George Shultz.

— Cum aţi ştiut asta? întreb, uimit de această revelaţie.

Gallo murmură nedesluşit. În mijlocul bolboroselii incoerente, îl aud spunând ceva despre faptul că televiziunea îi controlează mintea.

După treizeci de minute punem capăt interogării.

— Tipul e caz de psihiatrie, spune agentul din cadrul Serviciului Secret în timp ce ne despărţim.

— Poate. Însă cum a ştiut adresa de domiciliu a secretarului de stat?

Agentul din Serviciul Secret dă din umeri şi se îndreaptă spre ieşire. Detectivul din cadrul poliţiei metropolitane se întoarce către mine şi spune:

— Probabil că îl vom transfera la Spitalul St. Elizabeth. Prietenul tău are dreptate. Gallo e nebun.

Mă întorc în Foggy Bottom neliniştit de întregul episod. Ceva nu e în regulă aici. Gallo nu ar fi trebuit să ştie unde locuieşte George Shultz. Această informaţie e atent protejată. Trebuie să îi facem un profil complet lui Gallo.

În zilele care urmează, Gallo este reţinut fără posibilitatea de a fi eliberat pe cauţiune în baza mai multor acuzaţii legate de posesia de arme. Poliţia metropolitană îl transferă la Spitalul St. Elizabeth, unde beneficiază de îngrijire psihiatrică. Între timp, evenimentele din trecutul său încep să se lege între ele.

Edward Louis Gallo fusese odinioară un chimist strălucit cu un mare potenţial. A lucrat timp de zece ani pe post de manager la Upper Blackstone Water Pollution Abatement District în Millbury, Massachusetts. Colegii săi de muncă nu au avut decât laude pentru inteligenţa şi abilităţile sale analitice. Era bine privit şi destul de plăcut, deşi nu era apropiat faţă de nimeni din birou. Vecinii săi spuneau acelaşi lucru despre el. Tip de treabă. Foarte deştept. Fire reţinută.

Apoi tatăl său a murit în 1982. Bunicul i-a decedat la scurtă vreme după asta. Gallo a fost devastat de morţile lor şi nu şi-a mai revenit niciodată cu adevărat. A început să audă voci. Avea accese de mânie fără să fie provocat. Uneori vecinii îl vedeau stând în curtea din faţa casei, ţipând şi înjurând oameni invizibili. La locul de muncă, performanţele sale au scăzut. A intrat în altercaţii verbale cu colegii de serviciu. A dezvoltat un temperament exploziv şi uneori începea să arunce cu cărţi atunci când era supărat. De vreo două ori, colegii săi l-au găsit mergând agitat în cerc în jurul unei bănci din afara biroului lor.

În 1986, Gallo şi-a pierdut slujba. Şi-a petrecut următoarele paisprezece luni privind la televizor şi locuind împreună cu mama sa. A devenit mai

furios, iar mânia lui s-a concentrat gradual asupra a două persoane: preşedintele Reagan şi secretarul de stat Shultz. Îi înjura de fiecare dată când apăreau la televizor. Le striga numele şi ţipa că îi va ucide. Când a părăsit în cele din urmă casa, duminică, 1 noiembrie, el avea de luni de zile o fixaţie legată de cei doi oameni de stat.

Poate că Edward Louis Gallo e un chimist bolnav mental, însă e totodată şi un veteran de război. După ce a absolvit colegiul în 1968, el s-a înrolat în armată şi a activat pe post de tânăr locotenent în Vietnam. A fost o minune de 90 de zile şi şi-a servit patria cu înaltă distincţie. Unitatea sa a fost martora unor lupte grele în jurul Saigonului, iar înainte să vină acasă în toamna anului 1970, lui Gallo i-a fost acordată Steaua De Bronz pentru Vitejie. Stelele de Bronz pentru serviciu militar merituos există din abundenţă în cazul soldaţilor din Vietnam. Însă a lui Gallo este pentru vitejie pe câmpul de luptă. El e un erou de război.

Dosarul său militar arată totodată că e un lunetist expert.

Gallo nu e genul de puşcaş de duzină. Nu i se potriveşte acest profil. Trebuie să discut cu el pe îndelete. La mijlocul lunii noiembrie, aranjez la St. Elizabeth o întrevedere cu Gallo pentru o serie de interviuri. Când ajung la spital, sunt şocat de transformarea lui Gallo. I-au administrat medicaţie şi, în loc de lunaticul care vorbea cu sine, sunt întâmpinat de o fiinţă umană calmă şi extrem de inteligentă. Orice o luase razna în sufletul lui Edward Louis Gallo putea fi în mod evident ţinut sub control.

— Domnule Gallo, cum aţi aflat adresa personală a secretarului de stat Shultz?

El răspunde scurt şi la obiect:

— I-am urmărit convoiul diplomatic.

Poftim? Cum de nu l-au detectat agenţii noştri?

— Cum aţi făcut acest lucru?

El ridică din umeri şi răspunde:

— Am stat pe o bancă din afara clădirii Truman. Am privit convoiul venind şi plecând. După o vreme, mi-am dat seama care dintre limuzine era a secretarului de stat. Nu a fost atât de greu.

Începe să recite programul unei zile tipice din viaţa lui George Shultz. Ceea ce spune e absolut corect, iar descrierea detaliată îmi provoacă fiori reci.

Concluzionează printr-o observaţie suplimentară:

— Într-o zi am parcat aproape de intrarea VIP şi pur şi simplu l-am urmărit până acasă.

Incredibil. Afirmaţia sa mă ameţeşte.

— Ce aţi făcut după ce l-aţi urmărit pe Shultz acasă?

— Am observat ce se întâmplă. Paznicul ăla plasat în curtea din faţă şi dotat cu Uzi a complicat lucrurile, însă aş fi putut încă să o fac.

Începe să povestească măsurile noastre de securitate. Are o memorie uimitoare şi un ochi atent la detalii. Şi-a dat seama câţi agenţi îl protejează pe SECSTATE, unde sunt amplasaţi, când au loc schimburile. A descoperit lacunele din monitorizarea de pază şi securitate şi a realizat planuri pentru a le penetra.

A petrecut totodată ore întregi observând clădirea Truman din diferite poziţii de pe stradă. A înregistrat măsurile noastre de securitate pentru convoaiele diplomatice şi ştie unde e plasat fiecare agent. Şi-a consemnat ariile lor de tragere cu arma şi zonele lor de responsabilitate.

Gallo descifrase şi compromisese totul. Ce era mai rău e că nu-l observasem niciodată. Dacă nu ar fi fost mama sa, nu mă îndoiesc că ar fi fost în măsură să-şi execute atacul asupra secretarului de stat.

Gallo, în starea sa de boală mentală netratată, ar fi putut să dea o lovitură devastatoare Statelor Unite.

Am petrecut ore întregi interogându-l pe Gallo. Când mă întorc de la întâlnirile noastre, nu pot să nu simt milă faţă de sărmanul om. Îşi construise o viaţă de succes, numai pentru a o vedea ruinată de tragedia familială şi boala mentală. Odată tratat, el părea să fi revenit complet la normalitate. Însă atunci, era deja prea târziu. Cariera sa fusese întreruptă, relaţiile sale interpersonale s-au deteriorat, iar iluziile sale bolnave îl determinaseră să organizeze tentative de asasinat. Acum e un om de o inteligenţă strălucitoare, însă ruinat, urmând să petreacă ani de zile după gratii.

În acelaşi timp, el a pus în evidenţă slăbiciuni profunde în operaţiunile noastre de securitate. Cum a fost el în măsură să efectueze o activitate de supraveghere atât de vastă fără să ne atragă atenţia? Cum a reuşit să urmeze Divizia peste tot, să investigheze mişcările noastre tactice de la domiciliul lui Shultz şi să identifice cele mai bune locaţii de lansare a unui atac? În mod evident, trebuie să schimbăm anumite lucruri.

Nu l-am detectat deloc. Acest aspect mă bântuie. El subliniază vulnerabilitatea noastră şi devine tot mai clar că trebuie să ne revizuim

politica de securitate a echipelor de pază. Dacă nu o facem, cineva aflat în grija noastră ar putea să fie ucis.

nouăsprezece
DE ÎNALTĂ PRIORITATE

Bethesda
17 august, 1988

> De înaltă prioritate
>
> Am fost informaţi de Ministerul de Externe pakistanez că avionul prezidenţial, PAK-I, s-a prăbuşit în apropiere de Bahawalpur. Nu au existat supravieţuitori. Preşedintele Zia-ul-Haq, ambasadorul Raphel şi BG Wassom din Armata Statelor Unite, plus şefii de personal pakistanezi au fost ucişi în accident. Unităţi militare pakistaneze au plecat spre locul prăbuşirii şi a fost declarată legea marţială.
>
> Cerem îndrumare prin această telegramă în regim de urgenţă.

De la biroul din spatele uriaşei uşi albastre, recitesc telegrama cu un sentiment de dezolare. Conducătorii pakistanezi şi militarii sunt cu toţii morţi. Zia abia dacă reuşea să ţină ţara unită printr-un amestec de teroare şi pumn de fier pe vremea când trăia. Acum, cu el mort, Pakistanul ar putea să se transforme într-un haos total – asortat cu bombe nucleare. Iar totul îşi are originea în cel mai mare conflict din perioada Războiului Rece de la războiul din Vietnam.

Zia fusese cel mai apropiat aliat al nostru din Asia de Sud. El a fost vârful de lance al războiului nostru sub acoperire împotriva sovieticilor în Afganistan. Prin Pakistan ajung la mujahedini toate armele, banii şi muniţiile noastre. Acum, exact când sovieticii au anunţat că se predau şi au început să îşi retragă trupele din Afganistan, arhitectul-cheie al victoriei noastre s-a transformat în cenuşă.

Aş vrea ca Steve Gleason să fi fost aici; el se ocupa mereu cu sânge rece de aceste crize. Din nefericire, el a părăsit biroul cu câteva luni în urmă pentru a ocupa un post de ofiţer RSO în cadrul unei ambasade de peste hotare.

Mă întâlnesc cu noul meu şef, un om bun, pentru a stabili ce atitudine să luăm faţă de această veste. Decidem să trimitem imediat un mesaj IT la fiecare ambasadă şi ofiţeri RSO de pe cuprinsul globului. Un IT e un mesaj urgent conceput să mobilizeze toţi spionii, toate resursele şi contactele noastre pentru a se concentra pe o serie de întrebări specifice. E modalitatea noastră de a transmite global nevoia de informaţii detaliate, şi asta în manieră rapidă.

Nu ştim dacă distrugerea avionului PAK-1 a fost rezultatul unui accident sau al unei asasinări. Trebuie să aflăm dacă au existat ameninţări îndreptate către Zia sau către ambasador înainte de zbor. Aceasta este întrebarea numărul unu pentru mesajul nostru IT. Întrebarea numărul doi presupune ce e mai rău. Dacă a fost un atac, şi-l asumă cineva? Se laudă cineva că a organizat atacul? Există vreun indiciu?

Mesajul IT este trimis cu prioritate maximă. Peste tot în lume, agenţii noştri de spionaj depun eforturi. Apelează la propriile surse, se întâlnesc cu agenţiile de securitate şi de spionaj din Germania până în Canada, din Arabia Saudită până în Filipine.

Lumea Întunecată e complet tăcută astăzi. Nu sunt raportate ameninţări. Nu se aud laude sau asumări de responsabilitate din partea grupurilor teroriste. Acest lucru nu s-a mai întâmplat niciodată înainte, cel puţin nu de când m-am înrolat în serviciul DSS. După evenimente geopolitice de importanţă uriaşă, canalele comunicaţionale ale Lumii Întunecate răsună de fiecare dată de zvonuri şi insinuări. Apoi începem să primim vizite în ambasadele noastre şi la biroul de aici, din Foggy Bottom. Şi, desigur, avem parte şi de nebuni.

În cazul acestei crize nu se aude nimic. Nici măcar cazurile de psihiatrie nu se prezintă acum. Ce înseamnă asta?

În Washington, CIA, FBI, NSA, DIA, NSC şi Departamentul de Stat îşi revizuiesc frenetic dosarele, căutând orice indiciu pe care l-am fi putut scăpa din vedere la nivel colectiv. A existat oare vreun avertisment care fusese trecut cu vederea? În afară de încrucişarea de săbii dintre Pakistan şi India, de ostilitatea Uniunii Sovietice faţă de Pakistan legată de înfrângerea din Afganistan, nu există nimic care să indice un complot împotriva preşedintelui Zia.

Poate că prăbuşirea a fost un accident, un accident care s-a întâmplat să ucidă mare parte din conducerea unei ţări aliate.

Nu există coincidenţe în Lumea Întunecată. Incidentul miroase a atentat. Dacă a fost un atentat, atunci se califică printre cele mai reuşite din istorie. Asasinii au decapitat practic structura de conducere şi control a Pakistanului dintr-o singură lovitură.

La câteva ore de la prăbuşire, situaţia în Asia de Sud s-a deteriorat chiar mai mult. Reprezentanţii armatei şi forţelor aeriene pakistaneze se află în conflict, acuzându-se reciproc. Membrii supravieţuitori ai guvernului au devenit paranoici şi cred că se pregăteşte o lovitură de stat. În acelaşi timp, India şi-a intensificat starea de alertă militară. Unii pakistanezi bănuiesc că indienii le-au ucis preşedintele. Tensiunea dintre cele două naţiuni dotate cu bombe nucleare creşte de la o oră la alta. Trupele se mobilizează de ambele părţi ale graniţei, iar pregătirile nucleare s-au intensificat. În toiul acestor evenimente, noi încă îi mai avem pe cei de la CIA desfăşurând un război sub acoperire în afara Pakistanului, mai precis războiul din Afganistan împotriva sovieticilor.

Îmi sună telefonul. Domnul Dittmer şi noul nostru şef vor să se întâlnească cu mine cât mai repede cu putinţă. Se pare că va trebui să merg la Islamabad.

douăzeci

ZBOR DE NOAPTE

Avionul Air Force goneşte peste Atlantic. De data asta trec oceanul bucurându-mă de un confort sporit. Scaunele sunt de pluş, climatizatorul merge, astfel încât nu am nevoie de haina groasă suplimentară adusă cu mine, iar cafeaua e de bună calitate. Stau în cămaşă lângă Brad Bryson, sorbindu-ne cafeaua în vreme ce vorbim despre misiunea care ne aşteaptă. Brad lucrează pentru mine în această misiune, deşi am făcut parte din aceeaşi clasă de instructaj în 1985. El s-a alăturat biroului CT de antiterorism cu doar câteva luni în urmă, iar acum are parte de acelaşi impact dur cu Lumea Întunecată pe care l-am resimţit şi eu. N-are mai mult de douăzeci şi patru de ani.

E timpul să îl informez pe Brad.

— Deci, uite cum stă treaba. Pakistanului îi lipseşte acum liantul politic. Chiar şi înainte de asta, guvernul lor era unul slab. Însă acum, cu Zia şi mare parte din lideri morţi, ţara ar putea să intre într-un război civil. În acelaşi timp, am primit nişte informaţii care sugerează că India se gândeşte la un atac de avertisment împotriva Pakistanului. Indienilor le e frică că Pakistanul îi va învinui de moartea lui Zia şi vor lansa focoasele nucleare. O primă lovitură le va înlătura această teamă.

Faţa lui Brad se albeşte.

— Iisuse Hristoase, şopteşte el.

— Da, e grav.

Brad spune:

— Iar noi aterizăm în toiul acţiunii?

— Da. Pentru a dezamorsa situaţia tensionată.

— Pentru a descoperi cine l-a ucis cu adevărat pe Zia?

— Nu chiar, răspund eu. Uite, cei de la NSC şi băieţii de la etajul 7 din Foggy Bottom au discutat despre asta. Acum lumea are nevoie de o perioadă de calmare a spiritelor. O investigaţie a prăbuşirii va oferi tuturor ceva timp. Îi forţează pe pakistanezi să aştepte concluziile noastre, înainte de a răspunde în vreun fel. În plus, dacă noi descoperim că a fost un accident, implicaţiile internaţionale se evaporă. Pakistanezii încă vor avea de rezolvat probleme interne, însă măcar nu vor mai arunca cu focoase nucleare în indieni.

Brad întreabă:

— Dar ce se întâmplă dacă descoperim că indienii l-au asasinat pe Zia?

— Păi, să sperăm că nu sunt atât de necugetaţi.

Brad nu răspunde. Arată pe cât de tensionat mă simt eu. Nici măcar nu am avut ocazia de a-i spune la revedere lui Sharon. Dacă voi sfârşi în calitate de victimă colaterală într-un război nuclear pakistano-indian, ea nu va şti niciodată cum am murit.

— Acum, NSC a decis să mă trimită pe mine în calitate de investigator principal pentru Statele Unite. Tu şi cu mine vom lucra împreună cu o echipă de investigaţie a prăbuşirii avionului prezidenţial pe care o vom întâlni în Germania. Vom zbura către Islamabad împreună.

Brad începe să îşi ia notiţe. În timp ce scrie, întreabă:

— De ce nu se ocupă de asta NTSB?

National Transportation and Safety Board are cea mai bună echipă de analiză şi investigaţie a accidentelor aviatice din lume. Întrebarea lui Brad e logică. Nu mă miră că s-a gândit la asta. E un agent cu o inteligenţă excepţională şi dă dovadă nu doar de un intelect ascuţit, ci şi de bun-simţ. Nu a acumulat niciun fel de experienţă în cadrul forţelor de ordine înainte să intre în serviciul DSS. Acesta e un lucru rar pentru serviciul nostru, însă cei de la conducere au văzut în el un tânăr absolvent de facultate cu un potenţial enorm.

— Decizia NSC. Echipa NTSB include un agent FBI. Domnul Dittmer mi-a spus că cei de la NSC au concluzionat că prezenţa sa va amplifica de fapt tensiunea, nu o va ameliora. Va trimite un semnal pakistanezilor – şi restului lumii – cum că Statele Unite consideră că locul prăbuşirii e de fapt scena unei crime.

— Ar putea fi.

— Da, însă nu vrem să lăsăm impresia asta. Lumea e într-o stare precară acum. Percepţia înseamnă totul. O echipă pentru accident aviatic trimite un mesaj mai bun. Avionul lui Zia era un model vechi Hercules C-130 construit în timpul războiului din Vietnam. Echipa de investigare a accidentului vrea să afle ce anume nu a mers bine din punct de vedere tehnic. Observi diferenţa de la nivelul percepţiei? În afară de asta, dacă trimitem acum un agent FBI, pakistanezii vor lua acest gest ca pe o insultă. Ca şi cum nu ar fi capabili să investigheze moartea propriului lor preşedinte. E vorba de mândria lor.

— Bine, dar cei de la FBI trebuie să fie destul de supăraţi că nu sunt lăsaţi să participe.

— E problema lor. Noi avem destule alte probleme. În afară de asta, NSC va soluţiona pentru noi cele mai dificile aspecte. Colin Powell, Dick Armitage şi Robert Oakley au avut deja grijă de noi şi ne-au pavat drumul pentru întâlnirea de la sosire cu autorităţile pakistaneze. Ei s-au asigurat că vom beneficia de o cooperare totală odată ce am ajuns acolo.

Brad se gândeşte o clipă, apoi întreabă:

— De ce prezenţa noastră nu ar stârni aceeaşi reacţie ca cea pe care ar declanşa-o FBI-ul?

— Bună întrebare. Suntem acolo din cauza morţii ambasadorului Raphel. Nu uita că e sarcina serviciului DSS să investigheze decesul oricărui diplomat de peste hotare. Ne-am afla acolo indiferent de situaţie, aşa că prezenţa noastră e doar o procedură operaţională standard.

— Corect. Bine. Cu ce pot să te ajut?

Nu am mai fost niciodată investigatorul şef într-un astfel de caz. Cu toate complicaţiile şi tensiunea de pe plan internaţional, lucrurile ar putea lua o direcţie nefastă, iar adevărul ar putea fi pierdut. Voi avea nevoie de ochii, urechile şi abilităţile sale analitice în această misiune. Brad a lucrat în cadrul Washington Field Office fără nicio instruire de agent. Am vrut mintea lui în biroul CT, iar cu prima ocazie, l-am convins pe Gleason să îl fure de la WFO.

— Observă totul. Micile detalii, inflexiunile vocale subtile ale unui martor, limbajul trupului la gazdele noastre – urmăreşte aceste aspecte. Nu uita că oriunde mergem, ne vom afla permanent sub supraveghere, aşa că fii atent la ce îmi spui, bine? Camerele noastre vor fi probabil pline de microfoane. Aşa că fii discret.

Brad păleşte. Cu toate acestea, dincolo de paloare, văd hotărâre. Puştiul e în regulă. Are caracter. Mai are nevoie doar de experienţă.

Îmi termin cafeaua şi privesc lung interiorul cănii preţ de câteva bătăi de inimă.

— Cel mai important lucru e adevărul, ai înţeles?

— Da.

— Va fi multă presiune pe umerii noştri. Fără îndoială vor exista concluzii pe care le doresc pakistanezii, concluzii pe care le vrea guvernul nostru, concluzii pe care le vor alţii – CIA, Serviciul de Spionaj Pakistanez (ISI). Cine ştie. Ignoră toate aceste aspecte. Păstrează-ţi mintea deschisă şi nu permite politicii să te influenţeze.

În calitate de agent cu vechime, nu am voie să îmi manifest neliniştea profundă care fierbe sub faţada mea profesională. Adevărul e că nu sunt sigur că sunt pregătit pentru ceea ce mă aşteaptă.

— Încă un lucru, adaug eu. E posibil să fim noi înşine ţinte. Dacă aceasta e o operaţiune de interior, orice ar fi în spatele ei, nu doreşte să fie prins. În acest moment, toată lumea e suspectă.

— Îţi protejez spatele, Fred. Nu îţi fă griji.

Brad e un tip dintr-o bucată, al cărui caracter îşi are originile în educaţia sa de clasă mijlocie din Dakota de Sud. E un om potrivit lângă mine în această misiune. Ne confruntăm cu o situaţie pe muchie de cuţit. Dacă o dăm în bară, putem foarte bine să declanşăm un război. Mi s-a spus clar acest lucru înainte să părăsim Foggy Bottom.

— Pakistan a fost mereu o zonă de risc maxim. Nu uita ce s-a întâmplat în ’79. Au sărit zidurile ambasadei din Islamabad şi un soldat al marinei a fost ucis. A părut să se repete istoria din Teheran. Lucrurile nu s-au schimbat prea mult. Eventual sunt ceva mai mulţi radicali pe stradă, şi ar putea fi vreo câţiva în ISI şi în forţele lor aeriene. Ţine-ţi capul pe umeri.

Am tăcut amândoi. Avionul nostru se îndreaptă în viteză către locul de întâlnire cu echipa de investigaţie a accidentului aviatic. Îmi petrec restul zborului uitându-mă în gol pe fereastra de lângă scaun, pierdut în gânduri. Afară, tot ceea ce văd e un întuneric impenetrabil. Mă întreb dacă îmi voi mai vedea vreodată soţia.

douăzeci şi unu

ÎN PAKISTAN

În Germania, ne luăm la revedere de la avionul nostru de misiune şi urcăm la bordul unui avion de dimensiuni monstruoase. Forţele aeriene îl numesc C-5A Galaxy, însă consider că numele e modest. Avionul poate să adăpostească un batalion de trupe sau câteva tancuri, chiar şi două elicoptere. O privire de jur-împrejurul halei de încărcare te face să te simţi ca în burta unui petrolier. Faţă de el, avionul C-141 pare un adolescent anorexic.

Împreună cu echipa de investigare a accidentului, noi suntem singurii pasageri ai monstrului. Vom pleca de la Rhein-Main şi vom zbura direct către Islamabad fără oprire. În afara faptului că este cel mai mare avion din inventarul Statelor Unite, el are totodată o rază de acţiune globală. Pe piloţii modelului Galaxy nu îi impresionează un zbor pe o distanţă de jumătate de glob pământesc. Fac acest lucru în permanenţă. Va fi un zbor foarte lung.

Ne împachetăm echipamentul la bord şi căutăm scaune.

Mai avem în jur de o oră până plecăm. Echipajul e ocupat cu toate sarcinile dinainte de zbor, iar noi suntem liberi să facem ce dorim până vine timpul să plecăm. Brad şi cu mine decidem să folosim acest interval pentru a ne întâlni cu tipii de la Forţele Aeriene.

Îl găsesc pe ofiţerul comandant al echipei de investigaţie, colonel Dan Sowada, stând lângă rampa din spatele avionului C-5. Brad şi cu mine mergem către el şi ne prezentăm.

— Ce concluzii trageţi din rapoartele de până acum? îl întreb pe colonelul Sowada.

— Ei bine, pe moment adunăm cât mai multe informaţii legate de prăbuşiri anterioare ale unor avioane C-130. Însă voi spune totuşi următorul lucru: C-130 sunt folosite în întreaga lume. Ele zboară sute de mii de ore pe an. Nu cad pur şi simplu din cer.

— Asta aşa e, cu siguranţă, confirmă inginerul echipei, în timp ce se îndreaptă spre noi pentru a se prezenta. Herk este unul dintre cele mai sigure avioane pe care le avem. De aceea îl folosesc atât de multe ţări.

— Majoritatea celor produse zboară încă, chiar şi cele construite în anii ’50.

— Când a fost construit avionul lui Zia? întreb.

Inginerul răspunde:

— 1962. A provenit de pe linia de asamblare din Marietta, Georgia. A fost un model C-130B-LM. Modelele B au motoare mai bune decât varianta anterioară, A.

— Totuşi, avionul avea douăzeci şi cinci de ani, spune Brad.

— Aşa e, însă mare parte din flota de avioane C-130 are cam aceeaşi vechime oricum.

Sowada spune:

— Să nu sărim la concluzii. Trebuie să ne ocupăm cum trebuie de problema asta şi să fim minuţioşi.

— De acord, întăresc eu.

Unul dintre membrii echipajului C-5 vine până la grupul nostru.

— Domnilor, suntem gata de plecare. A venit vremea să urcăm în avion.

Ne întoarcem şi intrăm în Galaxy. În timp ce ne găsim scaunele, mintea mi-e bântuită de comentariul de mai înainte al lui Brad.

Ce se întâmplă dacă indienii au prăbuşit avionul?

Doamne, sper să fi fost doar un accident tragic. Însă o astfel de explicaţie ar fi prea simplă, prea întâmplătoare, având în vedere că la bord se aflau 31 de ţinte de mare valoare. În sufletul meu, ştiu că situaţia se va înrăutăţi.

Uriaşul C-5 decolează şi se îndreaptă către est. Zborul e lung şi rece, iar eu mă bucur că am păstrat la îndemână geaca Barbour Beaufort. Mă

ghemuiesc în ea şi încerc să adorm. După ce vom ajunge în Pakistan, somnul va fi un lux.

După aproape jumătate de zi, ajungem în sfârşit la baza Forţelor Aeriene din Chaklala – Islamabad. Ajungem în ţară în toiul nopţii, iar avionul C-5 se opreşte într-un colţ îndepărtat al aeroportului. Galaxy e înconjurat repede de un grup mixt de soldaţi ai Forţelor Speciale pakistaneze şi ai trupelor de securitate ale Forţelor Aeriene americane. Când coborâm din avion, îi găsim pe cei de la CIA aşteptându-ne în dube cu geamuri fumurii.

Maşinile ne duc în viteză în oraş, unde vedem soldaţi pakistanezi înarmaţi cu carabine de asalt stând de pază la fiecare colţ de stradă. Capitala e practic blocată.

Dubele ne duc la Holiday Inn. Iată-ne într-un oraş aflat în pragul războiului, iar noi vom sta la o destinaţie de vacanţă. Ironia situaţiei mă face să râd.

După cincisprezece minute, ofiţerul de legătură RSO de la ambasadă apare într-un vehicul blindat şi ne ia cu el. L-am mai întâlnit pe Mel Harrison şi înainte, în Washington D.C. E un om bun, dintr-o bucată, care a avut o carieră foarte neobişnuită. A servit pe post de economist în Londra pe durata unui mandat diplomatic. Pe durata altuia, a petrecut şase luni la colegiul de război al NATO studiind istoria şi tacticile militare. E înalt şi subţire, cu o fire studioasă şi o minte deschisă, mulţumită în parte carierei sale atipice.

În această seară e foarte tăcut. Nu spune prea multe până când ajungem la el acasă, unde ne aşteaptă cina. În timp ce mâncăm, aruncă o bombă:

— Fred, trebuia să fiu şi eu în avionul ăla. Nici măcar nu se poate uita la noi în timp ce rosteşte acele cuvinte. În schimb, priveşte lung pe fereastră. Ambasadorul Arnold Raphel a fost prietenul său. În acel moment, devin conştient de costul uman. Până acum, abordasem această problemă din perspectivă geopolitică, cu toate implicaţiile sale. Văzând amărăciunea lui Mel, simt şi eu adevărul dureros al acestei tragedii. Treizeci şi unu de familii au rămas fără un membru drag în această seară. Doi dintre oamenii noştri sunt morţi. Pe lângă sentimentul de vinovăţie al supravieţuitorului, Mel îl jeleşte pe prietenul său pierdut.

— Trebuia să fiu şi eu în avionul ăla, repetă Mel aproape şoptit.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

— Ambasadorul Raphel s-a decis în ultima clipă că vrea să meargă el. A considerat că era o ocazie de a vorbi cu preşedintele Zia despre un atac asupra unei călugăriţe americane. Dorea asigurări în privinţa faptului că cei vinovaţi vor fi pedepsiţi.

Vestea asta e nouă, atât pentru Brad, cât şi pentru mine.

— Stai, vrei să spui că ambasadorul Raphel nu era planificat să fie în acel avion?

— Corect. A urcat în ultima clipă.

Brad spune:

— Ei bine, în acest caz putem scoate din calcul şansa ca incidentul să fi fost un atac împotriva ambasadorului. Mel e de acord.

Răsuflu uşurat. Acesta a fost primul lucru pe care ni s-a spus să-l investigăm. Putem să-l dăm deoparte.

— Mel, spune-ne ce ştii despre prăbuşire, îi cer eu.

Ofiţerul RSO se apucă să spună întreaga poveste. Preşedintele Zia, şefii de personal, şeful ISI şi alte personalităţi politice au plecat de la Islamabad la Bahawalpur pentru a participa la o defilare militară prilejuită de achiziţionarea modelului de tanc M1 Abrams. Guvernul Statelor Unite tocmai încheiase o afacere cu Zia în care vindea Pakistanului câteva dintre aceste maşini de luptă formidabile, iar conducătorii politici au dorit să le vadă mai de aproape.

Defilarea fusese planificată cu câteva săptămâni în avans.

Avionul C-130 al preşedintelui Zia a decolat din Chaklala în dimineaţa zilei de 17 august. A zburat la Bahawalpur fără niciun incident. Personalităţile politice au urmărit defilarea militară şi s-au întors la aeroport în acea după-amiază. Avionul C-130 a rulat pe pistă şi a decolat după ce echipajul a efectuat verificările de rutină dinaintea zborului. La cinci minute după decolare, avionul s-a prăbuşit. Nu a supravieţuit nimeni. Impactul a fost catastrofal. Nu au rămas decât bucăţi din avion.

— Mâine dimineaţă, veţi primi o introducere şi un raport complet din partea Forţelor Aeriene pakistaneze. După care veţi zbura la locul prăbuşirii, spune Mel.

Am multe întrebări, însă Mel pare epuizat. Probabil că nu a dormit de când s-a produs accidentul.

— Au existat ameninţări anterioare la adresa preşedintelui Zia? întreb.

— Niciuna pe care să o fi interceptat.

— Niciun avertisment cum că ar fi fost desfăşurată o operaţiune?

— Nu. Nu ne-am aşteptat deloc la aşa ceva. Dacă e vorba de un sabotaj, acesta a fost făcut în manieră foarte silenţioasă.

— Ce ne poţi spune despre ISI? întreabă Brad.

Mel clatină din cap.

— Nici ei nu au înregistrat vreo ameninţare. Ezită timp de o secundă, după care îşi modifică declaraţia:

— Hai să zic aşa: Dacă au avut vreo informaţie legată de un atac iminent, cei de la ISI nu au împărtăşit-o cu noi.

— Asta ar fi ceva neobişnuit? întreb.

— Nu. Nu m-aş mira ca ISI să ascundă ceva de noi. Însă dacă au primit vreun avertisment, până acum au şters orice urmă a acestuia din bazele lor de date. Iar Zia avea o listă lungă de duşmani.

— Dacă lucrurile stau aşa, nu vom afla niciodată adevărul, observă Brad.

— Poate. Însă uite, date fiind toate lucrurile pe care le ştim până acum, sunt înclinat să cred că avionul s-a prăbuşit în urma unei defecţiuni mecanice. Vremea a fost frumoasă, prin urmare ea nu poate fi cauza prăbuşirii. Dacă cineva plănuia să îl ucidă pe Zia, probabil că am fi prins cumva de veste, am fi primit vreun fel de ameninţare. Nu a fost nimic de genul ăsta. E greu să menţii în secret total o astfel operaţiune.

Asta e adevărat.

— Păi, spune el în timp ce priveşte din nou lung pe geam, sper să fi fost o defecţiune mecanică. Dacă nu, implicaţiile sunt prea cumplite. Dacă a fost vorba de un complot cu sprijin din străinătate sau de o lovitură de stat, lucrurile ar putea scăpa de sub control foarte repede.

Brad şi cu mine ne terminăm cina. Masa e goală. Suntem epuizaţi în urma zborului şi presupun că arătăm la fel de obosiţi ca Mel. El decide să ne ducă înapoi la Holiday Inn, însă înainte să părăsim reşedinţa sa, el ne avertizează:

— Uite, ai mare grijă în problema asta, Fred. Îţi cunosc reputaţia. Fii atent, da?

Când e vorba de adevăr, nu sunt sigur cât de multă grijă aş putea avea. Însă încerc să îi ofer asigurări:

— De asta ne aflăm aici, Mel. Cei de la NSC n-au vrut să transmită un semnal greşit trimiţând o echipă NTSB sau pe cei de la FBI.

— Bine. Încă ceva.

— Ce anume?

— Hotelul vostru… Mel ezită o clipă. Pare a încerca să exprime ceva în capul său şi întâmpină dificultăţi în a-şi găsi cuvintele potrivite.
— Ştii, pe străzi există foarte multe resentimente împotriva americanilor. Există destui oameni care ne urăsc. Hotelul tău este locul în care majoritatea americanilor stau când vin în oraş.
— Vom fi precauţi, Mel, îl asigur eu.
— Bine, pentru că hotelul a fost deja bombardat de câteva ori.
Brad şi cu mine schimbăm priviri între noi. Mă îndoiesc că vreunul dintre noi va dormi în această noapte.

douăzeci şi doi

VALSUL PAKISTANEZ

Înapoi la Holiday Inn stau treaz într-un pat ciudat dintr-un oraş şi mai ciudat aflat sub tensiune. Presimt că zilele următoare vor fi unele definitorii ale vieţii mele. Dacă reuşim să evităm războiul şi să salvăm vieţi, îmi va fi mai mult decât validată decizia de a deveni agent federal şi de a lăsa în urmă vechiul cartier şi fosta secţie de poliţie. Dacă dăm greş şi ne pierdem echilibrul… ei bine, nu vreau să mă gândesc la asta.
Am părăsit Statele Unite pe întuneric, am plecat în Germania pe timp de noapte şi am ajuns în Pakistan după apusul soarelui. Am pierdut noţiunea de timp, iar corpul meu nu ştie dacă ar trebui să se odihnească sau să fie treaz şi activ.
În miezul nopţii, chemarea musulmanilor la rugăciune se aude din difuzoarele montate prin tot oraşul. Mă ridic în picioare şi privesc pe fereastră, ascultând acest cântec, pe jumătate incantaţie, care constituie o parte integrantă din viaţa musulmană. În raport cu viaţa pe care o am eu, nu mă pot abţine să mă gândesc că sună sinistru.
Când se termină cântarea muezinului, mă strecor înapoi sub pături şi revin la misterul pe care îl am de rezolvat. Ce ştim? Nu prea multe până în prezent, deşi două lucruri se detaşează în mintea mea. Primul, că vremea a fost frumoasă în ziua zborului. Acest lucru elimină posibilitatea ca un fulger

sau o turbulenţă să fi cauzat accidentul. Al doilea aspect, mult mai îngrijorător din perspectiva de securitate şi antiterorism, e evenimentul la care au participat preşedintele Zia şi anturajul său. Defilările pentru prezentarea tancului achiziţionat au fost programate cu mult înainte. Dacă data şi ora exactă ajunseseră la urechile persoanelor nepotrivite, o asasinare orchestrată ar fi putut fi organizată.

În Lumea Întunecată, asasinările sunt determinate de oportunitate. Trebuie să ai un asasin sau un dispozitiv ucigaş la locul şi momentul potrivit. Pentru a-şi face bine treaba, asasinul are nevoie în prealabil de informaţii. Unde urmează să se afle ţinta într-o anumită zi?

În cazul lui JFK, a fost oraşul Dallas. De vreme ce ruta a constituit o informaţie publică, Oswald ştia unde se află cel mai bun loc de tragere asupra convoiului. În cazul Arhiducelui Ferdinand, a fost vorba de Sarajevo, în luna iunie a anului 1914. Sosirea sa în oraş a fost cunoscută cu multă vreme înainte, oferind duşmanilor săi şansa de a plasa asasini pe întreaga rută a convoiului său.

Scoate aceste informaţii din ecuaţie şi asasinul este lăsat fără o cale de acces către ţinta sa. Acesta e motivul pentru care orarele şefilor de state sunt, de obicei, secrete bine păzite. A fost Zia compromis? Au fost demonstraţiile militare ale tancurilor punctul său vulnerabil?

Da, au fost. Acum trebuie să aflăm dacă cineva sau vreo organizaţie au profitat de acest lucru.

În dimineaţa următoare, ne înghesuim iarăşi în dubele cu geamuri fumurii ale Agenţiei şi ne deplasăm în viteză prin oraş către aeroport. Din nou, văd soldaţi stând la fiecare colţ de stradă, cu carabinele de asalt gata de tragere. La un moment dat, ne oprim la o intersecţie, iar eu mă uit pe geam pentru a vedea un subofiţer pakistanez cu un chip uscăţiv. Mă aflu la doar câţiva metri de el, separat doar de un geam fumuriu şi câţiva centimetri de aluminiu. Acesta pune degetul pe trăgaciul carabinei sale de asalt şi se uită lung la maşina noastră. Cât de uşor i-ar fi să ne ucidă pe toţi chiar acum? Securitatea noastră e zero. Ne aflăm în mijlocul unui oraş plin de ostilitate faţă de noi, americanii. Dacă ar avea loc un atac, nu am avea nicio şansă.

Starea mea de încordare e maximă. Însă tot ceea ce pot să fac e să mă ţin bine în scaun şi să îmi păstrez capul pe umeri. Dacă vin după noi, cel puţin le vom opune rezistenţă. Am cincisprezece gloanţe şi voi avea grijă ca fiecare dintre ele să conteze.

În jur există foarte puţini oameni, ceea ce e un semn bun. Dacă s-ar fi desfăşurat proteste şi revolte, membrii în viaţă ai guvernului ar fi putut avea reacţii exagerate. Aceştia sunt deja paranoici la ideea că cineva ar putea să orchestreze o lovitură de stat. Pune mulţimi de oameni pe stradă şi soldaţi înarmaţi la fiecare colţ şi nu poate să iasă nimic bun din situaţia asta. Întrebaţi-i doar pe britanici după masacrul din Boston.

Ajungem la Baza Forţelor Aeriene din Chaklala şi trecem iarăşi prin măsurile de securitate. Suntem duşi la sediul Forţelor Aeriene pakistaneze şi strecuraţi într-o cameră de conferinţe plină de ofiţeri şi de agenţi ISI pakistanezi. Un ofiţer de spionaj îmbrăcat în uniformă de general se încruntă la noi dintr-un colţ îndepărtat al camerei. Agenţii secreţi pot să detecteze mereu alţi agenţi secreţi în acest gen de situaţie. Ochii acestui individ îmi spun: „Vedem tot şi vă urmărim”.

Am înţeles. E posibil să ne confruntăm cu unele probleme de încredere.

Brad şi cu mine suntem prezentaţi tuturor celor aflaţi în cameră. Majoritatea conducătorilor militari care au rămas, au venit să ne întâmpine şi să ne asculte în această primă şedinţă informativă. Coloneii şi generalii din Forţele Aeriene aflaţi în apropiere par să fie nervoşi şi abătuţi. Nu mă mir. PAK-1 fusese cel mai important avion al lor. Acum, că s-a prăbuşit, trebuie să dea socoteală cu capul – la propriu. Pakistanezii nu tolerează prea bine eşecurile.

Un colonel pakistanez cu faţa rotundă şi ochii uşor umflaţi se prezintă şi îmi strânge mâna. Cu mustaţa sa mare, stufoasă, îmi aminteşte de Cheech Marin din filmele Cheech & Chong de la începutul anilor ’80.

— Bine aţi venit în Pakistan şi vă mulţumesc de vizită, ne spune el. După felul cum priveşte şi din limbajul său corporal, nu cred că e bucuros că ne aflăm aici. Se întoarce către colonelul Sowada şi spune:

— Orice aveţi nevoie, vă rog să-mi spuneţi. Mă aflu aici pentru a mă asigura că echipa voastră are parte de o cooperare deplină.

— Vă mulţumim, domnule colonel, apreciem ajutorul dumnevoastră, răspunde Sowada cu diplomaţie.

— Domnilor, vă rugăm să luaţi loc pe scaune. Vă vom oferi un raport complet.

Cheech păşeşte pe podiumul din faţa încăperii şi ne surprinde cu primele sale cuvinte.

— Am rezolvat deja misterul. Ştim cum s-a prăbuşit PAK-1.

Are un talent pentru dramă, trebuie să recunosc asta. O scurtă pauză urmează după declaraţia sa de deschidere. Îmi oferă timp să gândesc. Ne-a luat douăzeci şi patru de ore să ajungem din Statele Unite în Pakistan. S-a întâmplat ceva în acest interval? Dacă da, de ce nu a ştiut Mel despre asta seara trecută?

Cheech întinde mâna în spatele podiumului şi scoate o bucată de metal boţită. O ridică şi anunţă:

— Aceasta e o bucată din fuzelajul avionului PAK-1. Observaţi gaura din ea? O arată cu degetul şi face iarăşi o pauză. Aceasta dovedeşte că o rachetă a lovit C-130. Aceasta este gaura de intrare.

Tăcere. Crede cineva asta? Arunc o privire în cameră. Pakistanezii arată fioroşi şi serioşi. Agentul secret ISI din spatele încăperii mă săgeată cu privirile. Ăsta chiar e un individ ostil. Mă întreb ce problemă are cu americanii.

Cheech continuă să ţină în mână bucata de fuzelaj pentru ca toată lumea să o vadă. Partea dinspre exterior mai are încă ceva din vopseaua avionului PAK-1.

— A fost o rachetă lansată de la sol în aer, probabil trasă de pe umăr. Acest lucru s-a mai întâmplat o dată acum şapte ani şi atunci aproape că a doborât PAK-1. Din fericire, acea rachetă nu şi-a nimerit ţinta.

Colonelul Sowada nu pare impresionat. El şi cu Brad mă privesc, aşteptându-se să răspund. Trebuie să fiu un lider în acest moment şi trebuie să îmi amintesc de toate avertismentele primite. Fii atent! Aceasta e o situaţie problematică. Diplomaţia e de importanţă crucială.

— Prin urmare, am rezolvat misterul, adaugă Cheech. Printre rânduri, citesc mesajul său: *de aceea voi, americanii, nu aveţi nevoie să vă aflaţi aici. Mulţumesc că aţi venit. Aşa că, la revedere.*

Mă simt revoltat. Explicaţia e lipsită de sens. Mă ridic şi spun:

— În niciun caz acea gaură nu a fost cauzată de o rachetă.

Cheech răspunde rece:

— Ah, da? Ce anume vă face să credeţi acest lucru?

E atât de evident că nu prea ştiu cum să expun problema la modul politicos.

— Păi – am început eu – dacă vă uitaţi la modul în care a fost produsă gaura în acea bucată de fuzelaj, veţi vedea că, oricare ar fi fost obiectul care a trecut prin ea, penetrarea a fost realizată din interior către exterior. Gaura a fost cauzată de ceva care a ieşit din avion, şi nu a intrat.

— Cum ştiţi acest lucru? întreabă Cheech, din ce în ce mai roşu. E furios sau jenat? Nu sunt sigur, dar în acest punct nu mai contează.

Îmi iau creionul şi străpung cu el o foaie de hârtie din carneţelul meu. Ţin amândouă obiectele sus, la vedere, şi împing creionul prin hârtie.

— Vedeţi cum marginile sfâşiate ale hârtiei ies în afara găurii pe care tocmai am produs-o? Ele urmează direcţia creionului. Uitaţi-vă la acea bucată de metal. Vedeţi toate bucăţile care ies contorsionate din gaură? Ele sunt îndoite în sens invers unei lovituri de rachetă. Ceva *a ieşit* din C-130 prin acea gaură.

Demonstraţia mea nu poate fi pusă la îndoială. Într-o cameră plină de generali şi colonei, Cheech arată complet umilit. În mod evident, el a garantat această teorie cu propria credibilitate, iar eu tocmai i-am dat pantalonii jos în faţa superiorilor săi.

În colţul îndepărtat, agentul secret începe să îşi ia notiţe. Acest lucru nu poate fi bun pentru Cheech. Sau pentru mine. Acesta a fost primul meu test de diplomaţie şi l-am picat. Totuşi, e ceva de spus în legătură cu acel ton pe care tocmai l-am imprimat asupra discuţiei. Vom lăsa faptele să vorbească de la sine, iar pakistanezii ştiu acum acest lucru. Să sperăm că vor aprecia abordarea noastră. Nu se vor trage concluzii forţate în privinţa noastră.

Cheech stă în picioare într-o încăpere tăcută. Lumea aşteaptă cu nerăbdare, iar pe măsură ce momentul de jenă se prelungeşte, îmi dau seama că e posibil să fi provocat nişte daune aici. E timpul să iau din nou intiţiativa.

— Domnule colonel, îmi puteţi da nişte informaţii generale despre zbor?

Cheech îşi revine.

— Desigur, agent Burton. Tonul său e glacial. Îmi aruncă o privire de parcă ar vrea să mă jupoaie de viu.

— La ora 3:46 după-amiaza, în ziua de 17 august, PAK-1 a decolat cu treizeci şi unu de persoane la bord. Înainte de decolare, un avion de securitate Cessna a survolat zona şi nu a detectat niciun pericol. La cinci minute de la decolare, C-130 s-a prăbuşit în deşert, la câţiva kilometri distanţă de aeroportul din Bahawalpur. Toată lumea din avion a murit în impact.

Colonelul Sowada întreabă:

— Aţi recuperat cutia neagră cu înregistrările vocale din cabina piloţilor?

— Avionul nu a fost echipat cu o astfel de cutie. Vestea ne surprinde pe toţi cei din echipa americană. Fără cutie de înregistrare? Asta ne-ar fi ajutat enorm la investigaţie.

Colonelul Sowada merge mai în profunzimea problemei:

— Dacă nu există înregistrări vocale, atunci turnul de control de la Bahawalpur i-a auzit cumva pe piloţi făcând afirmaţii ieşite din comun? A auzit turnul vreun apel de ajutor din partea piloţilor?

— Toate comunicaţiile cu turnul au fost de rutină. Piloţii nu au lansat un apel de urgenţă.

Aceasta e o piesă importantă a enigmei. Niciun apel de ajutor. Va trebui să ne dăm seama pentru cât timp avionul a înregistrat probleme înainte să se prăbuşească. Dacă a explodat în aer, absenţa unui apel de urgenţă ar fi de înţeles. Însă ce se întâmplă dacă au vrut să anunţe turnul şi nu au făcut-o? Ce înseamnă asta?

Cheech continuă:

— Avionul de securitate Cessna a auzit într-adevăr o transmisie scurtă cu puţin timp înainte de prăbuşirea avionului prezidenţial PAK-1.

— Poftim? întreabă colonelul Sowada. Aceasta e o revelaţie pentru noi toţi.

— Au auzit pe cineva din interiorul avionului strigând „Mash'hood! Mash'hood!" Numele pilotului comandant era Mash'hood Hussan.

Întreb:

— Aveţi idee cine striga?

Cheech clatină din cap.

— Nu. Nu ştim. Ceea ce ştim e că nu a fost copilotul. Vocea a venit probabil din cabina personalităţilor politice amplasată în compartimentul de transport al avionului.

— Ce ne puteţi spune despre piloţi? Sunt de încredere? întreb.

— Ei au fost aleşi personal de preşedintele Zia pe baza experienţei şi a loialităţii lor. Erau de o încredere absolută. Erau cei mai buni piloţi ai noştri.

Asta e bine de ştiut.

Colonelul Sowada schimbă subiectul:

— Domnule colonel, ne puteţi oferi informaţii despre ciclul de întreţinere a avionului PAK-1?

— A trecut printr-o revizie generală majoră cu mai puţin de o lună în urmă. Avionul C-130 a zburat mai puţin de cincizeci de ore de atunci.

— A fost schimbat lichidul hidraulic pe durata acelei revizii generale?

Ce urmăreşte să afle colonelul Sowada prin această întrebare?

Cheech arată la fel de nedumerit ca mine?

— Nu ştiu, însă voi afla răspunsul pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc. Ce ne puteţi spune despre combustibilul folosit la PAK-1? Ar fi putut să fie impur sau modificat?

Pentru această întrebare, Cheech era pregătit:

— PAK-1 a fost alimentat aici în Chaklala înainte de a zbura spre Bahawalpur. Nu a fost realimentat înainte de decolare la întoarcere. Am testat combustibilul utilizat aici şi nu am găsit niciun fel de contaminanţi. Am eliminat acest aspect ca o cauză posibilă a prăbuşirii.

Ce s-ar putea spune despre o bombă la bordul avionului? Investighez acest aspect cu precauţie:

— Domnule colonel, ce fel de proceduri de monitorizare utilizaţi pentru pachetele şi obiectele care urcă la bordul PAK-1? A fost adus ceva la bord în Bahawalpur?

Cheech prinde în mâinile sale ambele laturi ale mesei. Îşi înţepeneşte coatele şi arată furios şi jenat.

— Nu ştiu răspunsul la niciuna dintre aceste întrebări, însă îl voi afla pentru dumneavoastră.

Întâlnirea ia sfârşit după încă un minut. Cheech mă evită. Colaborarea cu el, de acum înainte va fi ca valsul cu un porc ţepos. În timp ce părăsim sala de conferinţe pentru a ne îndrepta din nou în convoi către oraş, observ că ochii agentului secret ISI nu ne slăbesc nicio clipă. El dă totodată tonul subtil al relaţiilor dintre noi. Big Brother ne urmăreşte în stil pakistanez.

Ne oprim la ambasadă, unde ne întâlnim cu Mel Harrison şi cu delegatul-şef al misiunii, Beth Jones. Beth subliniază că e esenţial ca noi să fim diplomatici. Nu mă lasă inima să îi spun că am ratat deja şansa de a învăţa Valsul Pakistanez. Adevărul nu dansează.

Îi informăm pe cei de la ambasadă cu privire la cele aflate. În schimb, ei ne spun că situaţia de criză a ajuns la un punct de fierbere în India. În mod public, indienii au declarat trei zile de doliu pentru preşedintele Zia, ceea ce e în mod clar un gest de dezamorsare a tensiunii crescânde. În spatele cortinei însă, atât pakistanezii, cât şi indienii sunt cu nervii întinşi. Degetele lor sunt pe trăgaci, gate să apese. O mişcare greşită şi multă lume urmează să moară. Mă face să mă gândesc la acea scenă din Lexington Green acum două sute de ani când armata britanică i-a înfruntat pe căpitanul Parker şi pe soldaţii săi din miliţiile populare. Ambele tabere erau cu puştile încărcate,

fixate pe ţintă şi gata de tragere. Cine a tras primul glonţ? Nimeni nu va şti vreodată. Dacă acelaşi lucru se va întâmpla aici, va mai conta cine a lansat primul focos nuclear?

În timp ce plecăm, Mel ne conduce la convoiul nostru de agenţi secreţi. El ne spune:

— Veţi zbura la locul accidentului mâine dimineaţă. Faceţi tot ce puteţi şi acţionaţi repede. Situaţia începe să scape de sub control. Ultima dată când lumea a fost atât de aproape de o conflagraţie nucleară a fost în 1962. Criza Rachetelor Cubaneze.

— Păi, cu cât ajungem mai repede la Bahawalpur, cu atât mai bine.

Brad aprobă cu o clătinare din cap.

— Înainte să plecăm, putem să avem o întrevedere cu şeful echipajelor americane aflate aici? întreb eu.

Mel se opreşte din mers. Ne oprim, ne întoarcem şi îl privim.

— Interesant aspect, Fred. El a plecat la Washington la câteva ore după prăbuşire. În timp ce voi zburaţi încoace, el zbura înapoi către Washington D.C.

— Într-adevăr? În mijlocul unei astfel de crize, ofiţerul CIA de vârf din această ţară a plecat acasă? Asta e foarte straniu.

— Da. Ciudat, nu-i aşa? Poţi să discuţi cu asistentul său după ce examinezi locul accidentului.

— În regulă, sună bine. Vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a obţine răspunsuri în Bahawalpur.

— Bine. Sper să mai fim aici când vă întoarceţi.

douăzeci şi trei

O ORĂ PÂNĂ LA ORAŞUL NICĂIERI

— Asta e cumva o glumă? îmi spune Brad Bryson. Stăm unul lângă altul, privind la avionul care ne va duce către Bahawalpur. E un C-130 Hercules cu aspect antic. La fel ca cel al preşedintelui Zia.

— Aminteşte-mi să îi înjur pe cei de la CIA pentru faptul că nu le-au dat pakistanezilor avioane mai noi.

— Chiar că da, spune Brad.

Suntem îmbrăcaţi în blugi, cizme şi cămăşi kaki cu nasturi, acoperite de veste cafenii. Brad şi cu mine arătăm gata să plecăm într-un safari. Tot ce ne mai trebuie sunt caschetele specifice.

Absurditatea momentului e prea evidentă. Urmează să investigăm un crater fumegând care a fost odinioară un avion C-130 – şi zburăm cu un avion aproape identic.

— Parcă se spune că lucrurile astea se întâmplă în serie de trei? întreabă Brad.

— Da. Sper că nu vom fi accidentul numărul doi.

Cheech se apropie de noi şi probabil că ne simte neliniştea.

— Agent Burton, pentru zborul vostru am însărcinat doi dintre cei mai buni piloţi ai noştri.

Asta e liniştitor, având în vedere că piloţii numărul unu şi numărul doi zac undeva bucăţi în deşertul Punjab. Ar trebui să exprim acest lucru? Nu, Beth Jones nu ar considera că e o afirmaţie prea diplomatică. Îmi muşc limba.

— Am răspunsuri la întrebările voastre din această dimineaţă. Pare că face eforturi reale de a fi amabil. Poate că nu i-am provocat necazuri la urma urmei.

— Ei bine, au fost aduse unele lucruri la bordul lui PAK-1 în Bahawalpur. Două lăzi de mango şi vreo două machete de avion.

Mă gândesc pentru o clipă la cele spuse.

— Au fost scanate pentru detectarea explozibililor?

— Da. Au fost inspectate vizual.

Bine, asta e ceva.

— Dar de câini-bombă?

— Câini? întreabă Cheech nedumerit. Simt o nuanţă de dezgust în vocea sa.

— Câini care miros bombele. A fost utilizat vreunul pentru a verifica lucrurile urcate la bord?

— Agent Burton, câinii sunt fiinţe murdare. Nu le-am permite niciodată accesul în preajma avionului prezidenţial.

Nu sunt sigur ce ar trebui să răspund. Ajungem iarăşi din sfera cordială la limita ostilităţii. În timp ce se îndepărtează, el ne mai aruncă un răspuns.

— Am discutat cu ofiţerul de mentenanţă a avionului. Lichidul hidraulic a fost schimbat luna trecută pe durata reviziei generale. Vă rog să transmiteţi acest lucru colonelului Sowada.

După ce Cheech se îndepărtează suficient pentru a nu ne mai auzi, Brad observă:

— Cultura musulmană îi consideră pe câini animale spurcate.

Uitasem asta. Acum l-am lovit de două ori pe Cheech. L-am insultat şi l-am umilit. Relaţia noastră s-a deteriorat.

După câteva minute, ne îngrămădim la bordul avionului C-130 prin rampa din spate. Scaunele sunt toate poziţionate oblic în spaţiul avionului, ceea ce înseamnă că ne vom privi unul pe altul din rânduri opuse de pe fiecare parte a fuzelajului pe durata întregului zbor. Cred că e chiar mai bine aşa. În caz că ne prăbuşim, cel puţin nu vom vedea pământul învârtindu-se în direcţia noastră.

Echipa colonelului Sowada se simte ca la ea acasă. Sunt sigur că au mai călătorit cu avioane C-130 înainte, de vreme ce îşi pun centurile de siguranţă fără nicio urmă de îngrijorare. Brad şi cum mine mânuim cu stângăcie centurile până le înţelegem mecanismul. După ce ne instalăm, un membru pakistanez al echipajului vine în încăperea noastră pentru a ne înmâna fiecăruia un set de dopuri pentru urechi. Iau setul meu, rup învelişul şi spun:

— Bănuiesc că nu vom vorbi prea mult pe durata acestui zbor.

Sosesc piloţii şi intră în cabina de zbor. Parcurg lista lor de verificări, mişcând manetele şi apăsând butoanele de bord. Termină verificarea de rutină şi pornesc motoarele.

Sfinte Sisoie! Dopurile pentru urechi nu au niciun efect. Există patru motoare turbo uriaşe deasupra capetelor noastre care învârt şaisprezece lame de propulsare masive. Zgomotul e îngrozitor. Întregul avion vibrează şi se clatină, iar vuietul motoarelor îmi sfredeleşte capul. Zgomotul ne împresoară, iar în câteva secunde auzul meu e suprasolicitat. Doamne, şi nici măcar nu am decolat încă.

Piloţii trec printr-o altă listă de verificări. Când au parcurs-o în întregime, Hercules începe să se mişte. Ne îndreptăm către pista de decolare, iar piloţii efectuează o altă verficare înaintea zborului. Motoarele sunt turate, iar vuietul lor creşte până în punctul în care simţim că ne vor crăpa capetele. Sunt zdruncinat atât de puternic, încât mă întreb dacă nu cumva mi se vor desprinde plombele.

Brad îmi strigă ceva în ureche. Habar nu am ce încearcă să spună. În faţa noastră, colonelul Sowada şi membrii echipei sale par placizi şi relaxaţi. Sper că au atitudinea asta numai de spectacol, pentru că altfel va trebui să îi strâng pe toţi de gât.

Hercules merge înainte clătinându-se în timp ce piloţii ies de pe traseul de legătură şi poziţionează imensa pasăre de metal pe pista principală pentru decolare. Încă o dată, turează motoarele şi, în mugetul lor, noi prindem viteză. Burta avionului e răvăşită de zgomot. Suntem zdruncinaţi până la leşin. Cum reuşesc soldaţii din infanterie să suporte acest calvar atunci când Herc devine taxiul lor până pe câmpul de luptă?

După care ne ridicăm spre cer. Un scrâşnet tânguitor şi un declic mecanic indică faptul că roţile au fost retrase. Suntem în aer şi oftăm lung, uşuraţi. Aceasta a fost cea mai neplăcută decolare prin care am trecut vreodată.

Ne stabilim sub 3 000 de metri altitudine. Nu e nevoie de oxigen, iar cala avionului C-130 nu pare a fi presurizată. Suntem scuturaţi, zguduiţi şi rostogoliţi în toate direcţiile pe drumul nostru către sud, noi, agenţii DSS, arătând destul de terorizaţi, în timp ce băieţii de la Forţele Aeriene se lasă pe spate şi fie trag un pui de somn, fie citesc.

În vreme ce suntem smuciţi şi săltaţi, ochii mei observă uşa de la cabina de pilotaj. E deschisă. Asta e cumva procedura standard pentru pakistanezi? E modul de operare al avionului PAK-1? Dacă da, oricare dintre persoanele aflate la bord ar fi avut acces nerestricţionat la piloţi. E cel mai bun scenariu pentru un terorist.

Privind către uşă, îmi dau seama că acest zbor nu e doar o posibilă cauză de îmbătrânire prematură pentru noi, cei care nu facem parte din serviciul aviatic. El poate fi totodată o oportunitate de a vedea cum operează echipa de zbor pakistaneză într-un avion identic cu cel pe care noi urmează să îl studiem în curând. Procedurile şi rutina adoptate pe parcursul zborului ar putea fi revelatoare. Deja am observat că echipajul a trecut nu doar printr-o listă de verificări înainte de zbor, ci prin trei, înainte de decolare. E o procedură destul de meticuloasă. Piloţii au testat motoarele şi un întreg set de alte sisteme. Totul a funcţionat bine, în mod evident, altfel nu am fi decolat. Acelaşi lucru a fost probabil adevărat în cazul avionului lui Zia. Verificările de dinaintea zborului nu au detectat nimic ieşit din comun, altfel echipajul ar fi anulat probabil zborul.

Însă uşa aceea deschisă de la cabina piloţilor mă îngrijorează. Ea se potriveşte cu un alt aspect al enigmei oferit nouă ieri. Cineva din afara cabinei de pilotaj a strigat la un pilot chiar înainte ca PAK-1 să se prăbuşească. Cu siguranţă, radioul din cabina de zbor nu ar fi receptat acea voce în zgomotul motoarelor în cazul în care uşa ar fi fost închisă.

Un alt indiciu: Cineva a umblat la radio. Au avut un microfon deschis timp de cel puţin câteva secunde, însă niciunul dintre piloţi nu a vorbit. Ce înseamnă asta?

O oră mai târziu, aterizăm la Bahawalpur. Rampa de la cală este lăsată în jos, iar noi ieşim împreună din avion pe sub coada acestuia. În momentul în care păşim pe aeroport, suntem izbiţi de o căldură atât de intensă de parcă am fi intrat într-un cuptor. În câteva secunde sunt scăldat în sudoare.

— Bine aţi venit în deşertul Punjab, spune unul dintre indivizii din forţele aeriene.

Ne aflăm în oraşul Nicăieri, la capătul pământului. Mă opresc şi îmi rotesc privirile, verificând împrejurimile. Nu se află nimic aici decât o mare de nisip vastă şi goală, presărată cu pământ roşiatic-maroniu în toate direcţiile pistei aeroportului. În depărtare se zăreşte o mică clădire a terminalului aviatic, însă aceasta reprezintă singurul semn de civilizaţie aflat la orizont.

O rafală de vânt suflă peste deşert, stârnind diavoli de nisip în drumul ei. Aceştia dansează şi se rotesc în timp ce rafala se izbeşte de noi. E ca şi cum cineva tocmai ne-a lovit cu o flamă de la un aruncător de flăcări.

— E ca într-un furnal aici, remarcă Brad.

— Ai grijă să te hidratezi.

— Ai apă la tine?

— Nu.

— Nici eu.

— Păi, o să facem rost de la gazdele noastre.

Ne îndreptăm către terminal. Brad îmi dă un ghiont:

— Uită-te la chestia aia.

În depărtare putem să vedem un grup de pakistanezi, toţi îmbrăcaţi în alb. Ei par să îşi facă de treabă în jurul pistei.

— Acesta e aeroportul pe care PAK-1 a aterizat şi de pe care a decolat, nu? întreabă Brad.

— Da.

— Păi, ce fel de aeroport permite accesul civililor pe piste?

Mă opresc şi studiez perimetrul aeroportului. Nicio împrejmuire. Nicio măsură de securitate. Nici măcar un gard exterior.

— Oricine ar fi putut să intre aici, observă Brad.

— Trebuie să aflăm dacă avionul a fost păzit cât timp a staţionat aici.

— Cei de aici nu ar lăsa avionul preşedintelui nesupravegheat, nu-i aşa?

— Sper că nu.

Când ajungem la terminal, suntem întâmpinaţi de soldaţi pakistanezi, care ne îndrumă către o colecţie de Jeep-uri uzate şi obosite, de tipul celor din cel de-al Doilea Război Mondial, dotate cu arme, câteva camioane şi vreo două maşini Range Rover. Ne încărcăm bagajul şi în curând demarăm în trombă pe un drum de pământ brăzdat de roţi de automobil. Un ofiţer înarmat cu puşcă ne vorbeşte de peste umăr în timp ce suntem săltaţi în scaune:

— Se întunecă în curând. Ne vom deplasa la locul accidentului mâine dimineaţă.

— Unde mergem?

— La cazărmile noastre. Am pregătit câteva camere pentru voi.

Înaintăm tot mai adânc în această regiune pustie a ţării. Din când în când trecem prin vreun mic sat. Convoiul nostru fugăreşte localnicii de pe drum. Trecem pe lângă turme de capre cu ciobani care le păzesc. Câte o găină rătăcită ici şi colo fuge de sub roţile maşinii în timp ce traversăm aceste cătune. Am ieşit din secolul douăzeci şi am intrat într-o piesaj care ar putea fi desprins din Biblie. În afară de armele noastre automate şi de vehiculele motorizate pe benzină, noi suntem martorii unui mod de viaţă care a rămas neschimbat de mii de ani.

Niciun copac, niciun pâlc de verdeaţă nu există în acest pământ aspru şi copt de soare. În cătune, fiecare clădire este întărită cu pământ. Nu văd nicio construcţie mai recentă. Modul în care fermele răzleţe reuşesc să crească ceva în această pustietate rămâne o enigmă.

Încetinim când ajungem în alt sat. Localnicii se aliniază lângă stradă şi cască gura la noi. Sunt îmbrăcaţi în costume pakistaneze tradiţionale, care sunt la fel de murdare ca şi bordeiele lor. Cu toate vânturile neîmblânzite şi furtunile de nisip, îmi imaginez că e pur şi simplu imposibil să rămâi curat aici. Văd cum ne face un băieţel cu mâna. E singurul gest prietenos îndreptat către noi. Restul lumii se uită la noi cu un amestec de curiozitate şi ostilitate.

În marginea îndepărtată a satului, convoiul nostru încetineşte. Un fermier cu înfăţişare preistorică, cu faţa brăzdată şi ridată, blochează drumul. Se luptă cu o cămilă încăpăţânată. Fermierul trage de o funie, iar cămila opune rezistenţă.

Am trecut pe lângă el la mustaţă. Cămila mă priveşte cu ochi mari în timp ce trecem pe lângă ea. Priveliştea mi se pare prea suprarealistă.

Aerul poartă cu sine un parfum unic atât de tipic pentru Lumea a Treia. E un amestec de bălegar, canalizare şi gunoi. Pe măsură ce ne apropiem de următorul cătun de pe drum, miasma capătă o nouă intensitate respingătoare. Zăresc fum ridicându-se de pe o movilă de gunoi de la marginea satului, unde îşi ard gunoiul. Fumul gros aproape că ne face să vomităm.

Chiar înainte de căderea întunericului, ajungem într-un avanpost militar pakistanez. E o mică oază guvernamentală în acest loc searbăd. Clădirile cu tencuială albă arată aproape noi. Suntem conduşi în una dintre barăci, unde unul dintre ofiţerii noştri gazdă pakistanezi ne spune:

— Va trebui să împărţiţi camerele.

— Asta nu e o problemă, răspund eu.

Mergem de-a lungul unui coridor lung către un bătrân zbârcit şi fără dinţi care stă într-un scaun. Pe măsură ce ne apropiem, ofiţerul arată către o pereche de uşi duble în stilul saloanelor din Vestul american.

— Acestea sunt pentru voi. Un băiat servitor va rămâne afară în caz că aveţi nevoie de ceva.

Băiat servitor? Tipul ăla arată de o sută de ani.

Intrăm în camerele noastre şi găsim două cuşete metalice, un corp utilitar de sertare şi o uşă mică care duce către o baie. Aerul condiţionat lipseşte. Camera duhneşte, iar aerul dinăuntru e încins. Ne stivuim bagajul, iar pakistanezul ne spune că vom servi masa de seară la cantină.

Ne găsim drumul către cantină. Înăuntru, ne aşteaptă un bufet: fructe mango, suc, carne de origine necunoscută. Pakistanezii au depus eforturi considerabile pentru noi, iar acum noi încercăm să ne exprimăm aprecierea.

Spre sfârşitul mesei, Cheech reapare şi ne spune:

— Vom pleca către locul prăbuşirii după micul dejun mâine dimineaţă.

Îi mulţumim. El ne întoarce un rânjet misterios şi ne avertizează:

— Când vă treziţi, aveţi grijă la picioare.

— La picioare? întreb nedumerit.

— Da. Şerpilor le place să se ferească de căldură pe timpul nopţii. Se târâie în barăci.
— Sunt periculoşi?
Cheech îmi aruncă o privire vicleană:
— O, da. Sunt destul de otrăvitori.
— Grozav. Mulţumesc pentru avertisment.
— Plăcerea e de partea mea. Noapte bună, agent Burton. Somn uşor.
Ca să vezi! Cheech e şi el capabil să danseze pe muzica diplomaţiei.

douăzeci şi patru
BUFETUL DE LA CAPĂTUL LUMII

Brad şi cu mine ne trezim la scurtă vreme după venirea zorilor. Am petrecut noaptea fierbând în propria sudoare, cu vezicile pline, de vreme ce niciunul dintre noi nu a dorit să se aventureze printre şerpi pentru a ajunge la toaletă.
Brad se ridică în fund la marginea cuşetei, atent să îşi păstreze picioarele deasupra podelei. Cască şi întreabă:
— Cum ai dormit?
— Nu am dormit. Tu?
— Nu prea. Am visat şerpi când am reuşit să aţipesc.
— Cred că Cheech şi-a luat revanşa.
— Poate. Însă vrei să rişti?
Gândul la un şarpe care m-ar muşca în această gaură a iadului nu mi se pare prea atrăgător.
— Nu.
— Păi, tu eşti investigatorul şef, spune Brad cu emfază. După tine.
Mă uit la podea. Niciun şarpe. Totuşi, nu vreau să îmi asum niciun risc. În apropierea cuşetei mele se află un coş de gunoi din metal. Întind mâna şi îl apuc.
— Ce faci?
— Sperii şerpii, răspund eu.

Brad clatină din cap. Eu agit coşul de gunoi pe podeaua încăperii. Acesta îmi alunecă din mână, se izbeşte de beton, se loveşte cu zgomot de uşă şi se rostogoleşte pe coridor. În afara camerei, aud o izbitură bruscă şi pe cineva exclamând ceva în dialectul pashtun.

Brad izbucneşte în râs.

— Tocmai l-ai speriat de moarte pe băiatul nostru de serviciu de nouăzeci de ani.

— Îmi pare rău, încercam să sperii doar şerpii.

Cu prudenţă, îmi lipesc picioarele de podeaua de beton. Nicio muşcătură. Verific sub ambele cuşete şi văd că nu există nicio târâtoare. Acum e liber drumul către baie. Intru pe uşă şi arunc precaut o privire înăuntru. Locul e mizerabil şi pute. Băile din Lumea a Treia nu sunt niciodată foarte atrăgătoare. Aceasta arată ca un experiment bacteriologic scăpat de sub control.

— Totul e în regulă, anunţ eu.

— Bine, pentru că trebuie să folosesc buda, spune Brad uşurat.

Douăzeci de minute mai târziu, suntem îmbrăcaţi şi gata de plecare. Înfulecăm din fugă nişte iaurt, fructe mango şi suc, apoi ne îndreptăm către convoiul nostru.

Cheech e aici, aşteptându-ne.

— Cum aţi dormit? întreabă el inocent.

— Ah, foarte bine, mulţumesc, îi spun. Nu îi voi oferi nicio satisfacţie.

— Locul accidentului se află foarte departe, explică Cheech. E o călătorie dificilă.

Nu a glumit. Convoiul nostru demarează într-un nor de praf şi urmează un alt drum brăzdat de urme de cauciuc printr-un alt şir de sate minuscule. Undeva pe parcurs, o cotim către deşert şi ieşim de pe drum. Suntem aruncaţi încolo şi-ncoace în Range Rover, iar la capătul călătoriei începe să-mi fie dor de avionul C-130. Era mult mai confortabil.

Peisajul este plat către orizont în toate direcţiile. Deşertul emană ostilitate. Omul nu ar trebui să locuiască aici.

O jumătate de oră mai târziu, apar mai multe clădiri mici. Arată ca nişte şoproane cu un sigur versant şi ca nişte corturi militare din era celui de-al Doilea Război Mondial. Cheech strigă:

— Am ajuns.

Ieşim din maşinile noastre şi suntem asaltaţi de miros. E o combinaţie de combustibil de avion, cauciuc ars şi carne friptă.

— Continuă să respiri, îi spun lui Brad. M-am mai confruntat cu astfel de situaţii. Te obişnuieşti cu mirosul.

— Nu mă voi obişnui niciodată cu asta, spune Brad cu amărăciune.

Mergem pe nisip către unul din şoproanele cu un singur versant. A fost asamblat din doi stâlpi metalici şi carpete colorate aruncate peste ei ca acoperiş. Înăuntru se află aproximativ o duzină de scaune pliante.

Pe cealaltă parte, văd o cicatrice înnegrită în solul nisipos. Bucăţi mici de metal contorsionat punctează scena: tot ceea ce a mai rămas din PAK-1.

Colonelul Sowada vine lângă mine.

— Hai să aruncăm o privire.

Înaintăm în teren, ferindu-ne de sfărâmăturile din cale. Ajungem la un mic crater, nu mai larg de trei maşini puse portieră lângă portieră, şi nu mai adânc de vreo 2,5 metri.

— Un C-130 a făcut asta? îl întreb pe colonelul Sowada.

— Da. A intrat direct în sol. Priveşte. El arată de-a lungul craterului. Îi urmăresc degetul şi observ un contur fumuriu al aripii drepte a avionului Hercules întinzându-se pe solul deşertului. Mă uit către stânga şi văd un alt contur. Ambele contururi se conectează la crater.

— Botul şi fuzelajul au creat craterul.

— Unde sunt toate resturile? Mă aşteptam să văd bucăţi mai mari de aluminiu, părţi ale motorului şi resturi de fuzelaj. Însă câmpul cu sfărâmături e foarte restrâns, de doar câţiva metri pătraţi în jurul craterului şi toate bucăţile pe care le văd nu sunt mai mari decât un om.

— Combustibilul de avion arde la temperaturi înalte, spune inginerul lui Sowada.

— Ar putea exista părţi ale avionului în altă parte? întreabă Brad. El adaugă: Nu s-ar întâmpla asta dacă avionul s-ar dezmembra în aer?

— Ba da, dar nu pare să se fi întâmplat aşa în acest caz. Mingea de foc, pur şi simplu, a consumat avionul.

— Bine, să ne apucăm de treabă, ordonă colonelul Sowada.

În timp ce echipa forţelor aeriene coboară în crater, eu schiţez locul prăbuşirii în carneţel. Când termin, fac fotografii cu un mic aparat uşor de folosit şi cu obiectivul de 35 de mm.

Echipa forţelor aeriene lucrează sârguincios în căldura dimineţii. Până la prânz, începem să ne coacem cu toţii şi revenim la umbra şopronului improvizat pentru a lua o pauză. Observ că oaspeţii noştri pakistanezi sunt ocupaţi în jurul altui cort. Îi privesc curios. Pregătesc masa de prânz.

Pakistanezii întind pe un şir de mese lungi bucăţi de carne de miel, grămezi de fructe şi alte bucate.

Colonelul Sowada vine şi se aşază lângă mine şi Brad. Priveşte la activitatea pakistanezilor şi spune mirat:

— Iisuse. E bufetul de la capătul lumii.

Scot carneţelul de însemnări şi scriu: „Gânduri iniţiale” pe o pagină goală.

— Domnule colonel, ce părere aveţi până acum?

Sowada e pregătit pentru întrebare.

— Pot să îţi spun următorul lucru: avionul nu a fost lovit de nicio rachetă. S-a prăbuşit intact, probabil la o înclinaţie de 60-65 de grade.

— Vreo bombă la bord? Mă gândesc la lădiţele de mango aduse la bord chiar înainte ca PAK-1 să părăsească aeroportul.

— În niciun caz.

— De ce nu?

— Nu există nicio dovadă care să susţină prezenţa unei bombe. Bucăţile de avion examinate de noi nu prezintă nicio deteriorare provocată de o explozie şi nimic nu a căzut din avion înainte ca el să se prăbuşească. Dacă o bombă ar fi fost cea care l-a doborât, resturile ar fi trebuit să se întindă pe mai mulţi kilometri.

Notez toate acestea în carneţel.

— Totul indică o pierdere a controlului, continuă colonelul Sowada. Avionul s-a prăbuşit la o viteză de aproximativ 325-370 kilometri pe oră. Asta e sub viteza normală de zbor, care e în jur de 540 kilometri. Avionul nu luase altitudine prea mare. Impactul a fost direct.

Patologul echipei forţelor aeriene iese din crater şi se apropie de noi. Are ochelari cu rame din corn presărate cu picături de transpiraţie.

— Nu prea sunt rămăşiţe umane, îi spune el lui Sowada. Pakistanezii au ridicat deja mare parte din ceea ce rămăsese. Obiceiurile musulmane cereau acest lucru.

Întreb:

— Au fost efectuate autopsii asupra piloţilor sau membrilor echipajului?

Doctorul clatină din cap.

— Nu. Au fost îngropaţi în decurs de douăzeci şi patru de ore. Singurele autopsii care vor fi efectuate sunt cele ale americanilor. Însă asta în cazul în care le putem găsi rămăşiţele.

El îi înmânează colonelului Sowada un portofel carbonizat. Buzunarele par să se fi topit unul în altul.

— Pune asta alături de celelalte obiecte personale. Vom încerca să îl identificăm mai târziu, îi spune colonelul patologului în timp ce îi înapoiază portofelul. Doctorul procedează întocmai, după care se întoarce la crater.

Cheech apare şi ne întrerupe:

— Am găsit un martor ocular al prăbuşirii.

Acest lucru mă înviorează. În acest moment, mă simt ca a cincea roată la căruţă.

— Putem să îl interogăm?

— Da. Vă vom duce la el după masa de prânz.

— Mulţumesc, domnule colonel.

Cheech se depărtează de crater. Colonelul Sowada şi cu mine revenim la conversaţia noastră.

— Prin urmare, avionul s-a prăbuşit direct în pământ. A fost intact înainte de impact, fără semne de explozii la bord. Nu a fost lovit de o rachetă. Ce anume ar fi putut provoca acest incident?

— Nu sunt sigur. Poate o defecţiune mecanică de un anumit tip.

— Sau cineva a ucis piloţii, speculează Brad.

Dacă uşa de la cabina de zbor a fost deschisă sau neîncuiată, se poate să se fi întâmplat asta.

— Ar fi trebuit să se petreacă rapid, înainte ca piloţii să fi avut vreo şansă de a opune rezistenţă, spune Brad.

— Sau să anunţe prin radio, adaug eu.

Din interiorul craterului, îl auzim pe patolog strigând. Stând pe margine, el ţine un femur uman carbonizat.

Privesc către bufet. Văd un picior de miel, iar stomacul meu emite un ghiorăit prelung.

— Haideţi să auzim ce a văzut martorul, sugerez eu.

Urcăm în Range Rover alături de Cheech, un şofer soldat şi câţiva indivizi de la ISI. După o altă cursă aventuroasă, ajungem la marginea unui sătuc. Parcăm şi aşteptăm în timp ce agenţii ISI se duc să aducă martorul. Ei se întorc cu Matusalem. Cel puţin arată la fel de bătrân ca Matusalem. Poartă o robă albă murdară şi sandale jerpelite. Chipul său reflectă asprimea pământului său natal. E brăzdat de riduri şi urme ale grijilor.

— Acesta e păstorul care a văzut avionul prăbuşindu-se, ne relatează Cheech. Întrebaţi-l ce doriţi, iar eu voi traduce.

Matusalem arată îngrozit. Cu ochi bulbucaţi, încadraţi de cearcăne profunde şi marcaţi deasupra de sprâncene mari, stufoase, el practic tremură de frică. Fără îndoială, de vină e interesul pe care agenţii ISI îl manifestă faţă de el. Agenţii secreţi din cadrul ISI nu sunt cunoscuţi pentru purtarea lor blândă în interiorul Pakistanului.

Încerc să îl ajut să se simtă în largul lui. Îi ofer mâna şi un zâmbet larg, prietenos. Atitudinea mea îl surprinde, însă îmi strânge mâna şi încearcă să-mi întoarcă zâmbetul. Nu mai are niciun dinte în gură.

Într-o lume perfectă, am fi avut cu noi un interpret propriu din cadrul ambasadei şi l-am fi interogat pe martor departe de prezenţa intimidantă a reprezentanţilor serviciului de spionaj pakistanez. Dar nu dispunem de niciun control aici. Trebuie să ne folosim de ceea ce ni se oferă.

— Domnule colonel, rugaţi-l să ne descrie ce a văzut.

Cheech spune ceva în dialectul pashtun. Păstorul răspunde. Cheech se întoarce către noi şi spune:

— Stătea lângă caprele sale când a văzut avionul. Era la mică altitudine. La început, el spune că zbura drept.

Păstorul îl întrerupe pe Cheech şi îi spune ceva.

— Spune că a început să o ia în sus şi în jos.

— În sus şi în jos? întreb eu.

— Da. O clipă. Cheech începe să vorbească din nou în pashtun.

Matusalem se animă. Cu o mână, el gesticulează, sugerând o mişcare în valuri. Mâna sa oscilează în sus şi în jos. Arată de ca şi cum ar descrie o cursă de montagne russe.

— Spune că avionul s-a deplasat în sus şi în jos, în sus şi în jos. Situaţia s-a agravat până când s-a dus cu botul în jos şi s-a prăbuşit.

— Câtă vreme a efectuat acele mişcări?

Cheech îl întreabă pe Matusalem.

— El spune că a durat cel puţin câteva minute.

— Câteva minute? Sunteţi sigur?

Au o discuţie animată. În cele din urmă, Cheech raportează:

— Da. E sigur de asta. El a urmărit botul avionului urcând şi coborând pe o distanţă lungă din raza sa vizuală.

Fac acelaşi gest pe care păstorul tocmai îl executase cu mâna lui. Acesta aprobă dând viguros din cap.

— Întreabă-l dacă a văzut ceva lovind avionul sau dacă a văzut desprinzându-se bucăţi din el.

Păstorul clatină din cap în timp ce răspunde la întrebare. Cheech ne spune:

— Nu. Nu a lovit nimic avionul. A zburat normal o vreme. După care ba urca, ba cobora. Nu a văzut căzând niciun fragment din el.

— Întreabă-l dacă a văzut vreo rachetă trasă în direcţia C-130.

Cheech procedează întocmai, apoi raportează în silă.

— Nu ştie ce înseamnă o rachetă. Însă nu a văzut nicio săgeată de foc înălţându-se de la pământ.

— Cât de sus se afla avionul înainte de a începe să coboare?

— E doar un păstor. Nu ştie nimic despre zbor.

Observ în preajmă un băţ pe jos. Îl ridic şi arăt către cer.

— Unde se afla avionul între stele şi pământ?

Păstorul se străduieşte să ne arate cât mai exact. Gesturile lui nu sunt clare pentru mine.

Cum vom obţine o estimare a altitudinii de la acest om? Scanez cerul, cu mintea în căutarea unei soluţii. În depărtare, văd o pasăre învârtindu-se leneşă pe cer. Asta îmi dă o idee.

— Zbura avionul la fel de sus ca un vultur, sau mai jos?

Cheech îl întreabă. „Cam cât de sus zboară un vultur. El spune că nu vede prea multe avioane. Acesta, atunci când s-a prăbuşit, i-a speriat caprele. Animalele au fugit şi i-a luat multă vreme să le găsească."

O ultimă întrebare.

— Domnule colonel, întrebaţi-l despre vreme. A fost vreun fulger? Ar fi putut fulgerul să lovească avionul? Sau cum era vântul?

— Spune că era o zi fără nori, fierbinte. Vânt slab. Fără fulgere. E sigur că avionul nu a fost lovit de nimic.

Îi mulţumim lui Matusalem pentru timpul acordat. Aş vrea să pot face ceva pentru el, să îi ofer ceva pentru informaţiile pe care ni le-a dat, însă nu am nimic de valoare la mine. Ne despărţim după ce ne strângem încă o dată mâna.

Cheech se strecoară în scaunul din faţă de lângă şofer, apoi se întoarce pentru a-şi fixa ochii pe noi.

— Aţi aflat ceea ce aveaţi nevoie?

— Absolut. Însă dacă avem nevoie să discutăm din nou cu el, îl puteţi găsi?

— Desigur. Putem găsi pe oricine în ţara noastră. Pe oricine dorim, oricând dorim.

Nu e de mirare că Matusalem era atât de înfricoşat. Conducem înapoi în tăcere la locul accidentului aviatic.

douăzeci şi cinci

PIESE DE PUZZLE

Înapoi la locul prăbuşirii, găsim echipa colonelului Sowada adunată în cort, absorbită de o discuţie. Conversaţia se opreşte şi toată lumea ascultă cum descriem manevrele finale ale avionului înainte să se izbească de sol. Când terminăm de povestit, cineva spune:

— Defecţiune hidraulică.

Altcineva răspunde:

— Asta ar putea fi cauza.

Sowada spune:

— Bine lucrat, Fred. Tocmai ne-ai furnizat un indiciu extrem de important.

— Ce înseamnă asta?

— Nu sunt sigur încă, însă ar putea indica un fel de defecţiune tehnică. El se întoarce către echipa sa: Bine, haideţi să ne focalizăm asupra sistemului de propulsie hidraulică pentru profundoare[42]. Avem nevoie să aflăm tot ce putem de aici.

Membrii echipei se ridică în picioare şi se îndreaptă către crater şi câmpul cu fragmente de avion.

— Domnule colonel? îl solicit eu. El se opreşte şi îmi aşteaptă întrebarea.

— Să spunem că sistemul hidraulic se defectează. Există vreun sistem de rezervă integrat în avion?

— Da. Există un sistem auxiliar, iar piloţii ar putea zbura doar pe bază de control manual.

— Ar putea să se defecteze toate cele trei sisteme în acelaşi timp?

— Nu ştiu.

În restul zilei, Brad şi cu mine continuăm să ne luăm notiţe în timp ce privim echipa de investigaţie căutând printre sfărâmături. Măsurăm dimensiunile craterului şi ale câmpului cu fragmente. Observăm că indivizii de la ISI nu pot să deschidă portofelul recuperat de patolog. E ars prea în profunzime. Cumva, totuşi, ei sunt siguri că a aparţinut unuia dintre pasagerii pakistanezi.

Mai târziu, sunt dezgropate alte câteva rămăşiţe umane. Doctorul ne spune:

— Ştiţi, având în vedere ce a descris martorul vostru, e posibil să fi existat forţe de gravitaţie destul de mari pentru a scoate organele pasagerilor afară din corpul lor.

Nu îmi dau seama dacă glumeşte sau nu. În perioada cât am fost poliţist, am ajuns să cunosc o parte din medicii legişti din zona mea. Aceştia au o predilecţie către umorul negru.

Oricum ar fi, acesta nu era un lucru pe care am avut nevoie să-l ştiu.

Mai târziu, eu şi Brad revizuim lucrurile. Dacă avionul s-ar fi balansat în sus şi în jos atât de tare, ar fi fost posibil ca cineva din zona personalităţilor politice să înainteze şi să ajungă la instrumentele de control ale avionului? Probabil că nu, mai ales dacă patologul are dreptate. Pasagerii ar fi aruncaţi în spatele avionului sau ţintuiţi locului.

— Toate acestea conduc la una sau două concluzii, îi sugerez eu lui Brad.

— Care?

— Deci defecţiunea mecanică e o posibilitate. Sistemele de control se poate să fi cedat. Însă e mult mai posibil ca piloţii să fi fost imobilizaţi. Oricum s-ar fi produs acest lucru, el s-a derulat rapid. Destul de rapid pentru ca ei să nu aibă timp să reacţioneze şi să ceară ajutor prin radio.

— Asta ar explica de ce avionul a zburat atât de multă vreme scăpat de sub control fără un mesaj de avarie. Dacă un asasin a intrat în cabina de pilotaj şi a împuşcat ambii piloţi, aceştia ar fi căzut peste bordul de control. În această situaţie, poate că avionul nu s-a îndreptat imediat către pământ. Brad a pus aici punctul pe i. Îmi consemnez această teorie în carneţel.

A existat la bord vreun asasin care să se fi sacrificat pentru cauza sa? Pare posibil. Asta nu e o veste bună şi cu siguranţă nu va dezamorsa situaţia geopolitică în care ne aflăm acum. Mai avem încă multe de făcut înainte să putem trage o concluzie fermă.

În ziua următoare, revenim la locul accidentului. Echipa forţelor aeriene recuperează multe părţi cheie ale avionului, inclusiv câteva bucăţi din sistemul hidraulic, o parte din instrumentele de zbor, o bucată din uşa de la cală şi resturi ale carlingei. Colonelul Sowada primeşte permisiunea de a le lua înapoi în Statele Unite pentru a le supune testelor. Până la mijlocul zilei, el a mai adunat o grămăjoară de fragmente suplimentare pe care să le ducă pentru a fi testate.

Brad şi cu mine petrecem multă vreme alături de echipa de investigaţie, aflând tot ceea ce putem despre ceea ce au descoperit ei şi despre ce înseamnă asta pentru sistemele de la bordul avionului C-130. Până acum, echipa a concluzionat că sistemul electric al avionului C-130 a funcţionat corect până la finalul zborului. Pompele hidraulice activate de motoare au funcţionat şi ele. Asta reprezintă o posibilă infirmare a teoriei cum că o defecţiune hidraulică a provocat prăbuşirea. Testele din State vor determina dacă fluidul hidraulic a fost contaminat sau nu. Particule metalice, în special de bronz, se pot acumula în sistem şi pot cauza înţepenirea valvelor şi blocarea mecanismelor de control, motiv pentru care schimbarea regulată a lichidului hidraulic este atât de importantă.

Dacă acest lucru s-a produs într-o valvă a sistemului de activare hidraulică a profundorului, el ar putea determina mişcările oscilatorii ale avionului. Reacţia echipajului ar fi să corecteze direcţia şi să recapete controlul. Asta ar putea explica traiectoria de zbor oscilantă a avionului prezidenţial PAK-1 înainte de prăbuşirea sa la final.

Ceea ce nu se explică e lipsa de comunicaţii radio pe durata crizei. La trei minute de la decolare, PAK-1 a pierdut dintr-odată controlul. Preţ de două minute s-a deplasat în sus şi în jos, lucru care a făcut ca pasagerii şi membrii echipajului să se afle practic într-o cursă de montagne russe. Avionul de securitate Cessna sau turnul de control de pe aeroportul Bahawalpur nu a auzit nici măcar un singur mesaj SOS, nici pe piloţi oferind vreun indiciu că ceva ar fi în neregulă. De fapt, piloţii nu au folosit radioul deloc după ce turnul a dat permisiune de decolare avionului PAK-1.

Inginerul forţelor aeriene a recunoscut că teoria defecţiunii hidraulice are unele lacune. Chiar dacă valva s-ar fi blocat, pilotul s-ar fi putut apleca şi acţiona o manetă, dezactivând complet sistemul de propulsie hidraulică. Asta echivalează cu a conduce o maşină pe autostradă şi a-i închide sistemul de servodirecţie. Şoferul ar fi încă în măsură să controleze maşina, doar că ar fi mult mai greu să întoarcă roţile. O altă prăbuşire recentă a unui

avion C-130 a fost cauzată de ruperea unui cablu regulator. Întreb dacă asta s-ar putea întâmpla liniilor de control mecanic. Nu e prea posibil. Şi chiar dacă s-ar fi întâmplat asta, piloţii ar fi putut încă să controleze avionul C-130 prin intermediul trimmerelor electrice şi al motoarelor.

Trimmerele profundoarelor sunt concepute să ridice botul cu până la 27 de grade şi să îl coboare cu până la 7 grade. Şi eleroanele au trimmerele lor, ca şi pedala de direcţie. Lucrând atent, trimmerele şi motoarele pot să menţină un C-130 în aer. De fapt, în cel mai rău caz, echipa avionului C-130 poate să zboare şi să manevreze avionul doar prin intermediul motoarelor sale. Cele două turboelice interioare controlează înclinaţia avionului în acea situaţie. Motoarele suspendate oferă piloţilor control asupra direcţiei, rotirii şi vitezei avionului. Prin ajustarea regulatoarelor de motor, un bun pilot de avion Hercules poate să împiedice o pierdere totală a controlului.

La sfârşitul celei de-a doua zile la locul prăbuşirii, Brad şi cu mine am făcut tot ce am putut. Trebuie să lăsăm echipa lui Sowada să lucreze în timp ce noi ne informăm suplimentar în Islamabad. În primul rând, aş vrea să vorbesc cu cei de la CIA să văd ce ştiu.

Pe moment sunt foarte suspicios. Moartea preşedintelui Zia şi a reprezentanţilor guvernului său mi se pare a fi un asasinat superb executat. Dacă aşa stau lucrurile, Pakistanul nu poate interpreta acest lucru decât ca pe un act de război.

Dimineaţa, zburăm înapoi la Islamabad şi ne întâlnim cu Mel Harrison şi Beth Jones la ambasadă. Le transmitem ceea ce am aflat. Ei au puţine informaţii de oferit în schimb. Lumea Întunecată păstrează tăcerea în cazul acestui incident. Nu au apărut piste noi, în ciuda căutărilor la nivel global prin reţelele noastre de informaţii şi spionaj.

Tensiunile dintre Pakistan şi India sunt încă ridicate, însă acum se pare că minţile mai lucide vor deţine controlul. Cu excepţia cazului în care, desigur, vom descoperi că indienii l-au ucis pe Zia.

La o zi după revenirea noastră în Islamabad, Brad şi cu mine fixăm o întâlnire cu asistentul şefului trupelor CIA aflate aici. Acesta nu e prea bucuros să ne vadă când ajungem în biroul său. Ne întâmpină cu un profesionalism rigid şi nu ne oferă nicio informaţie până când nu ne începem interviul.

Vreau să aflu dacă CIA a avut vreo informaţie legată de vreun atentat planificat împotriva lui Zia. Uneori, staţiile locale ale CIA primesc un pont

sau află o informaţie valoroasă pe care nu o transmit mai departe la Washington. A implica capitala sau pe Langley într-o astfel de situaţie are de obicei drept rezultat mai multă muncă pentru agenţii din teren. Acest fapt îi determină totodată pe generalii de birou şi pe birocraţii care sunt departe de linia întâi a Lumii Întunecate să ia multe decizii întârziate. Agenţilor din teren le displace acest lucru, iar uneori păstrează pentru ei o informaţie care altfel ar fi fost transmisă mai departe pe scara ierarhică.

Stând la masă în faţa asistentului DCOS, îl întreb:

— A interceptat CIA vreun avertisment sau vreo ameninţare înainte de defilarea militară în sensul că urma să se desfăşoare un atentat împotriva preşedintelui Zia?

Asistentul se arată profund indignat de această întrebare. Bănuiesc că nu ne consideră mai mult decât nişte mesageri ai birocraţiei de la Washington D.C. care se află în căutarea unui ţap ispăşitor. El trage cu ochiul la carneţelul meu de însemnări, pe care l-am deschis în faţa mea. În mod inerent, celor de la CIA nu le place o dovadă notată pe hârtie. Cred că lui îi miroase a vânătoare de vrăjitoare.

— Nu, agent Burton. Bineînţeles că nu – spune el cu o mânie abia ascunsă. Dacă am fi avut astfel de indicii, am fi avertizat ambasadorul şi am fi transmis informaţia ofiţerului de legătură.

Procedură standard, răspuns standard.

— Ce se poate spune despre agenţii din cadrul ISI? Ei nu au interceptat nimic?

— Nu. Sursele noastre din interiorul ISI nu au auzit nimic. Face o pauză pentru a sublinia. Dacă ar fi raportat ceva, noi am fi trimis mai departe informaţiile pe scara ierarhică a conducerii.

— E cumva posibil ca ISI să fi ascuns informaţii legate de un complot şi să nu le fi împărtăşit cu noi? întreb eu.

Asistentul DCOS mă priveşte ca şi cum aş fi un prostănac.

— Sigur. Ştiţi, ne aflăm în Pakistan. Voi, cei din Washington, nu pricepeţi lucrul ăsta. Nu mai sunteţi în Kansas. Aici e posibil orice.

Se lasă tăcerea. Încerc să mă gândesc la o metodă de a continua fără să îl mai enervez. E clar că nu ne va spune prea multe, însă poate există o cale de a-l face să se simtă mai în largul lui.

Înainte de a spune eu ceva, asistentul DCOS ne oferă voluntar o informaţie extraordinară.

— Uitaţi, ne spune el, felul în care avionul lui Zia s-a prăbuşit e irelevant pentru CIA.

Poftim. Ce înseamnă asta?

— Ei, haide, răspund eu, preşedintele Pakistanului e mort. La fel e şi şeful său de pesonal şi şeful ISI. Ambasadorul şi ataşatul nostru militar sunt morţi şi ei. Toate astea în timp ce voi derulaţi un război împotriva sovieticilor de aici? Cum ar putea ca toate astea să nu aibă un impact asupra CIA?

Nu răspunde. În schimb, se uită la noi lung, cu buzele strânse. În cameră se face o linişte atât de profundă încât îi putem auzi respiraţia. El nu îşi întrerupe privirea în gol şi nu vrea să răspundă la întrebare. Ce curs ciudat al discuţiei.

Nu mai putem afla nimic de la acest agent secret al CIA, aşa că punem capăt interviului. La plecare, nici măcar nu ne strânge mâna.

Brad şi nu mine ne reîntâlnim la barul de la *U.S. Marine House*. Ne aşezăm, comandăm câteva beri şi nişte mâncare. În timp ce aşteptăm, Brad spune:

— Hm, a fost cam ciudat.

— Mda. Ceva e putred în legătură cu asistentul DCOS.

— Crezi că Agenţia ascunde ceva?

— Poate. Mă întreb dacă aspectul e legat de absenţa şefului.

— Ce a fost cu ultima lui afirmaţie? Felul în care s-a prăbuşit avionul e irelevant pentru CIA?

— A fost o afirmaţie neaşteptată, sunt eu de acord.

După aceea, îl sun pe şeful nostru la biroul de antiterorism din Foggy Bottom pe o linie telefonică securizată a ambasadei. Îi transmit gândurile mele şi îi spun că am făcut cam tot ce puteam aici. El ne ordonă să revenim acasă cu următorul zbor, care va transporta de asemenea fragmentele pe care echipa forţelor aeriene le-a recuperat de la locul prăbuşirii. Unele dintre ele vor fi duse la Lockheed pentru analiză, altele vor merge la un laborator al ATF. Vom utiliza resursele ATF în loc de cele ale FBI-ului, de vreme ce Biroul e supărat că a fost eliminat din cadrul investigaţiei. Poate că rezultatele de laborator vor arunca puţină lumină asupra întregii situaţii.

Ecourile chemării la rugăciune a muezinului străbat capitala cufundată în întuneric. Brad şi cu mine urcăm într-o dubă nemarcată şi plecăm în trombă către Baza Forţelor Aeriene de la Chaklala. Gonim pe străzile oraşului, în timp ce şoferul execută o serie de manevre SDR. Arunc priviri

în spatele maşinii noastre, însă văd că nu ne urmăreşte nimeni. Ne oprim la o locaţie sigură din mijlocul oraşului, unde ni se spune să aşteptăm. De aici ne vom îndrepta către aeroport.

Trec câteva ore. Brad şi cu mine moţăim în scaune, cu bagajele la picioare. În cele din urmă, vine vremea să plecăm. O altă dubă trage în faţa refugiului nostru securizat. Ne aruncăm repede lucrurile înăuntru şi urcăm. Şoferul ne duce direct la Chaklala şi ne lasă într-o zonă pustie a bazei aeriene. Ne aflăm în aer liber, la vedere, fără măcar un hangar prin preajmă, aşteptându-ne avionul într-un întuneric aproape total.

Ne-am auzit avionul înainte de a-l vedea. Motoarele sale turbo masive vuiesc în surdină în timp ce avionul se apropie de noi pe pista de legătură. Îl văd în timp ce se balansează pe pistă şi îmi dau seama că e un C-5 Galaxy, acelaşi gigant cu care am zburat acum o săptămână. Se opreşte undeva în apropierea noastră. Apare dintr-odată un convoi de vehicule, iar trupele de securitate U.S.A.F. coboară din maşini şi înconjoară avionul C-5. În timp ce motoarele de la Galaxy sunt oprite, un şir neîntrerupt de dube încep să sosească. Ele se aliniază în spatele rampei de la cala avionului, cu motoarele la ralanti. Se aşteaptă.

— Ce se întâmplă? mă întreabă Brad.

— Nu ştiu.

După un moment, este coborâtă uşa rampei. Zeci de oameni răniţi ies şchiopătând din pântecul cavernos al C-5. Unii dintre ei merg în cârje. Alţii sar într-un picior, sprijiniţi de unul sau doi colegi. Văd capuri bandajate, mâini prinse în banduliere. E o paradă a oamenilor loviţi şi răniţi. Ei încep să urce în dube şi, imediat ce sunt pline, vehiculele demarează în trombă, către o destinaţie necunoscută.

Brad şi cu mine suntem cu totul nedumeriţi.

Cheech se materializează brusc din întunericul din jur. Păşeşte în faţa noastră şi spune:

— Domnilor, zborul dumneavoastră către casă e aici. Obiectele recuperate de la locul accidentului vor fi încărcate în doar câteva minute. Sper că laboratoarele dumneavoastră ne pot spune mai multe despre ce s-a întâmplat.

— Domnule colonel, cine sunt aceşti oameni?

Cheech pare surprins:

— Mujahedini, desigur!

Fiindcă noi rămânem muţi, el continuă:

— Aceşti oameni au fost răniţi în Afganistan. Forţele voastre aeriene i-au dus la un spital din Germania pentru tratament. Se întorc acasă pentru a continua lupta.

Nu ştiam că acordăm îngrijiri medicale luptătorilor pentru libertate din Afganistan.

— Lucrul ăsta se întâmplă des? întreabă Brad.

— Cel puţin de câteva ori pe lună.

Din avion coboară ultimul rănit. Dubele termină cu încărcarea răniţilor şi pleacă în viteză. Soseşte un camion care aduce componentele critice ale PAK-1. Acestea sunt transportate în lăzi în interiorul calei avionului. Cu puţin înainte de venirea zorilor, e timpul să urcăm la bord. Ne luăm bagajul şi ne îndreptăm către rampă. Cheech se foloseşte de acest moment pentru a spune:

— Agent Burton, aveţi dreptate. Vă mulţumesc pentru eforturile depuse aici. Sper că am fost în măsură să vă oferim toate informaţiile de care aţi avut nevoie.

— Da, domnule colonel, însă mai avem încă mult de lucru pentru a ne da seama ce s-a întâmplat cu PAK-1.

— Cel puţin ştim că nu s-a tras în el, adaugă Brad.

— Adevărat, nu a existat nicio lovitură de rachetă, admite Cheech.

— Însă existau cu adevărat şerpi la baza din deşert? întreb eu. Nu mă pot abţine. Trebuie să ştiu.

Cheech îmi întoarce un rânjet mucalit.

— Nu veţi şti niciodată. Drum bun către casă, domnilor. Fără un alt cuvânt, el se întoarce şi dispare în noaptea pakistaneză.

douăzeci şi şase

CRIMA PERFECTĂ

Septembrie 1988
Foggy Bottom

Cei de la NSC au avut dreptate: investigaţia a permis calmarea spiritelor şi detensionarea situaţiei. Indienii au dat înapoi de la graniţă şi şi-au retras efectivele militare. Liderii pakistanezi care au supravieţuit nu s-au confruntat cu o lovitură de stat. Pakistanul a organizat o înmormântare de stat cu mare pompă pentru liderul căzut şi, chiar dacă fusese extrem de brutal, a avut parte de un memorial fabulos. CIA continuă să susţină războiul în Afganistan din afara Islamabadului, iar sovieticii încă îşi retrag trupele din acea ţară. În ansamblu, lumea trece peste toate acestea destul de repede, la fel cum s-a întâmplat şi în 1962.

Durează ceva vreme, însă rezultatele testelor ajung în cele din urmă. Ele ne uimesc pe toţi, iar pe mine mă determină să regândesc o parte din concluziile la care am ajuns în Pakistan, înainte de plecare.

Nu defecţiunea mecanică este cea care a doborât PAK-1 la pământ. Măcar atâta lucru e clar. Testele au fost efectuate asupra fragmentelor rămase de la sistemul de propulsie hidraulică al elevatoarelor. Valvele nu s-au înţepenit sau blocat. Pompele au funcţionat normal, chiar şi atunci când avionul s-a îndreptat către pământ. Instrumentele de bord care au supravieţuit impactului arată că manevrele efectuate în timpul mişcărilor oscilatorii ale avionului C-130 ar fi putut fi efectuate doar în condiţiile în care sistemul de propulsie hidraulică era încă funcţional. Piloţii pur şi simplu nu ar fi avut forţa necesară de a mişca avionul Hercules de-a lungul acestor giraţii, în cazul în care s-ar fi aflat pe control manual.

Lichidul hidraulic în sine e cel care ridică semne de întrebare. Era contaminat cu particule, inclusiv cu fragmente de bronz. Analiza nu a putut determina de ce şi cum s-a întâmplat acest lucru. Lichidul fusese schimbat cu doar cincizeci de ore de zbor înaintea prăbuşirii. Cu toate acestea, cantitatea de particule găsite se încadra în limita superioară a nivelurilor acceptate. Totuşi valvele au funcţionat corect. La analiza finală, echipa de investigare a prăbuşirii a hotărât că acest aspect nu ar fi putut fi cauza căderii avionului prezidenţial PAK-1.

Odată defecţiunea mecanică eliminată, nu rămân decât două explicaţii posibile: eroare de pilotaj sau sabotaj.

Piloţii erau în condiţie fizică şi mentală excelentă. Rapoartele lor de competenţă subliniau pe larg faptul că erau amândoi foarte respectaţi şi că preşedintele Zia avea mare încredere în ei. Faptul că nu au transmis un mesaj SOS e cu totul neobişnuit. El sugerează că ceva, sau cineva, le-a blocat accesul la sistemul de control.

Brad şi cu mine ne-am gândit că un asasin i-a împuşcat pe amândoi. Descoperirile echipei forţelor aeriene de investigare a prăbuşirii nu sprijină această teorie. Nu a fost recuperată nicio armă de la locul accidentului. Acest lucru în sine nu înseamnă prea mult, deoarece ştim că o parte dintre personalităţile politice purtau arme la ele. Armele au fost distruse în incendiu. Cu toate acestea, oamenii colonelului Sowada nu au găsit dovezi ale unui foc de armă în cabina de pilotaj. De la mică distanţă, un proiectil ar avea şanse mari să treacă printr-o ţintă umană. Glonţul ar ieşi şi s-ar opri în panoul de bord sau în altă parte a carlingii. Nicio astfel de gaură de glonţ nu a fost găsită în fragmentele recuperate din cabina de zbor.

Deşi focurile de armă fatale nu pot fi eliminate complet, această posibilitate pare puţin probabilă. Însă există o explicaţie mult mai sinistră.

Analizele de laborator de la ATF dezvăluie adevărul. Testele celor de acolo au descoperit urme de antimoniu, clor şi fosfor în carlingă, pe un sâmbure de mango recuperat. Analizele efectuate asupra uşii din spate a calei avionului au ieşit pozitive la un tip de amestec exploziv.

Antimoniu. Fosfor. Clor. Toate sunt ingrediente ale unor tipuri variate de gaze toxice pentru sistemul nervos. Unul dintre cele mai letale, VX, cauzează paralizia aproape instantanee, urmată de deces la câteva secunde de la contact. Cineva a plasat gaz neurotoxic în carlingă. Aceasta înseamnă un singur lucru: preşedintele Zia şi personalul său au fost asasinaţi.

Autopsia efectuată pe rămăşiţele generalului de brigadă Herbert M. Wassom arată că el nu a inhalat fum înainte să moară. Aceasta dovedeşte că PAK-1 nu a suferit vreun incendiu la bord înainte de prăbuşire. El ajută totodată la eliminarea ipotezei că o explozie de mari dimensiuni la bord a fost cauza posibilă a distrugerii avionului C-130.

Ce căuta atunci explozibilul pe uşa calei? Pe durata propriilor lor investigaţii, pakistanezii au concluzionat că la bord existase un mic detonator. Ataşat fie la un temporizator, fie la un dispozitiv barometric de presiune, detonatorul a declanşat o explozie de intensitate extrem de mică, să spunem doar cât să deschidă capacul unei cutii de Coca Cola aflată pe panoul de bord. Interiorul avionului C-130 e atât de zgomotos, încă mă îndoiesc că ar fi auzit cineva un pocnet de intensitate atât de joasă.

Însă asta e ceea ce i-a ucis pe piloţi. Atunci când detonatorul a declanşat explozia, agentul chimic a fost eliberat în cabina de zbor.

Piloţii nu au ştiut niciodată ce li s-a întâmplat. Echipa de investigare a accidentului a stabilit că piloţii nu purtau măştile de oxigen în momentul

impactului. Acest aspect se potriveşte cu altitudinea redusă la care se afla avionul atunci când păstorul l-a văzut oscilând pe cer. Totodată, elimină ipoteza otrăvirii sistemului de oxigenare şi conferă mult mai multă greutate teoriei cutiei de Coca Cola elaborată de pakistanezi.

Cred că ei au dreptate. Acum tot ceea ce a mai rămas de făcut e să ne dăm seama cine e autorul. Îmi petrec mare parte din luna septembrie şi începutul lui octombrie încercând să găsesc o dovadă clară care să ne permită să identificăm asasinii. În romanele de spionaj de duzină din librării eroul găseşte întotdeauna proba critică doveditoare care ne asigură că vinovatul va plăti pentru fapta sa. Dacă Lumea Întunecată ar funcţiona astfel, eu aş dormi mai bine noaptea. Adevărul e că tot ceea ce putem face e să punem cap la cap dovezile şi să ne gândim la cine are capacitatea de a executa o operaţiune atât de sofisticată.

Indienii au un serviciu de spionaj respectabil, însă plasarea de gaz neurotoxic în avionul lui Zia e cu mult peste posibilităţile lor. Ei nu au antecedente ale executării unui atentat atât de sofisticat. Asta nu înseamnă că nu ar fi fost implicaţi de pe margine, însă nu există şanse ca ei să fie organizaţia aflată efectiv în spatele asasinatului.

CIA are acces la gazul neurotoxic şi deţine abilitatea de a orchestra o astfel de acţiune secretă. Asistentul DCOS s-a comportat foarte ciudat atunci când am discutat cu el şi având în vedere unele dintre operaţiunile dure în care a fost implicată CIA în ultimele trei decenii, implicarea sa în moartea lui Zia ar fi plauzibilă, cu excepţia unui aspect de importanţă uriaşă: motivul. CIA întreţinea relaţii bune cu Zia şi serviciul ISI. Ei au lucrat mână în mână pentru a-i înfrânge pe sovietici în Afganistan. Eliminarea sa nu are sens. Zia era cel mai mare aliat al nostru în Războiul Rece alături de Marea Britanie.

Şterg CIA de pe listă.

Ce se poate spune despre israelieni? Au existat tensiuni între Zia şi Israel ani de zile, legate de programul nuclear al Pakistanului. Israelienii au eliminat programul nuclear al Irakului în 1981 cu un raid aerian uluitor care a dat de înţeles restului lumii musulmane că Israelul era pregătit să facă orice pentru a se asigura că o ţară islamică nu construia bomba atomică.

Ar fi putut să-l ucidă Mossad-ul pe Zia din cauza programului său de cercetare în domeniul armelor nucleare? Poate fi un motiv interesant. Însă nu unul care să rămână în picioare. Pakistanezii aveau deja bomba. Ei s-au alăturat clubului nuclear la sfârşitul lui 1987. Uciderea lui Zia în august

1988 nu schimba faptul că Pakistanul deţinea acum focoase nucleare. Programarea atacului îi face pe israelieni să pară nişte suspecţi puţin probabili. Mă îndoiesc că au avut ceva de-a face cu accidentul.

Dar extremiştii sau dizidenţii pakistanezi? Zia era urât în multe cercuri în interiorul propriei sale naţiuni. Au existat mai multe atentate la viaţa lui, iar nu demult el înfuriase comunitatea şiită când unul dintre liderii acesteia fusese asasinat. Vina a fost aruncată pe guvernul lui Zia.

Acesta este un motiv bun pentru asasinat, dar pakistanezii nu au capacitatea de a executa un astfel de atac. Doar câteva ţări dispun de agenţi chimici atât de sofisticaţi. Pakistanezii, în special dizidenţii radicali şiiţi, nu au acces la arme de înaltă tehnologie atât de specializate.

Mai rămâne KGB-ul. Sovieticii au avut vreo 15 000 de motive să îl vadă pe Zia mort. Acesta e numărul soldaţilor din Armata Roşie morţi în Afganistan din 1979, mulţumită insurgenţei pe care am susţinut-o noi prin intermediul Pakistanului. Zia a jucat un rol-cheie în înfrângerea teribilei forţe sovietice, căreia ungurii nu au reuşit să îi ţină piept în 1956 şi pe care cehii nu au reuşit să o înfrunte pe durata Primăverii Pragheze din 1968. De la Primul Război Mondial, ruşii nu au mai pierdut nicio confruntare armată – până acum. Ei sunt supăraţi şi furioşi pentru dezastrul pe care l-au suferit. Iar acest lucru îi face cu deosebire periculoşi.

Înainte cu câteva săptămâni ca PAK-1 să se prăbuşească, Eduard Şevardnadze, ministrul pentru Afaceri Externe al Uniunii Sovietice, a declarat că Pakistanul va plăti un preţ greu pentru sprijinul acordat mujahedinilor.

Răzbunare. Asta e o motivaţie puternică. Pe măsură ce Armata Roşie se retrage din Afganistan, KGB-ul ţinteşte către un duşman-cheie. Varianta aste e cea mai plauzibilă. Serviciul afgan de spionaj, instruit de sovietici, cunoscut sub denumirea de KHAD, dispune de agenţi care operează peste tot în Pakistan. E posibil să fi aflat KGB-ul despre demonstraţiile de tanc? Da. Indienii ar fi putut să afle această informaţie şi să o transmită mai departe prietenilor ruşi. Acest lucru ar fi acordat KGB-ului timpul necesar pentru planificarea operaţiunii. Utilizând un agent WAD [43], un container cu gaz neurotoxic ar fi putut fi plasat la bordul PAK-1. Procesul de monitorizare de pe aeroportul Bahawalpur a lăsat mult de dorit. Nu a existat niciun gard care să împrejmuiască perimetrul, iar măsurile de pază şi securitate din jurul avionului C-130 cât timp s-a aflat la sol s-au dovedit a fi

în cel mai bun caz obişnuite. Piloţii ar fi trebuit să rămână în avion, însă e posibil să se fi deplasat până la terminal pentru a merge la baie.

Un agent sub acoperire s-ar fi putut strecura la bord pentru a plasa cutia de Coca Cola undeva în cabina de zbor. Detonatorul, setat să declanşeze explozia fie la un anumit moment, fie la o altitudine specifică, aproape că nu ar fi atras deloc atenţia piloţilor pe durata decolării, când motoarele au turat la maximum. Motoarele situate la doar câţiva metri deasupra capetelor lor şi amplasate pe ambele părţi, ar fi putut cu siguranţă masca sunetul produs de eliberarea agentului chimic.

Ce s-a întâmplat în continuare? Ambii piloţi au inhalat gazul. În câteva secunde, ei sunt fie morţi, fie paralizaţi. Avionul zboară necontrolat, când sus, când jos. Politicienii şi persoanele importante de la bord sunt aruncate de colo-colo în cala avionului, strigându-l pe pilot. Desigur, acesta nu poate răspunde. În final, Hercules mai urcă o dată şi se mai menţine o vreme în aer. Apoi botul coboară, însă de data asta nu se mai îndreaptă. C-130 cade ca o săgeată la pământ. Explodează şi e consumat aproape complet de flăcări.

E crima perfectă.

KGB-ul adoră să folosească compuşi chimici secreţi pentru a-şi ucide adversarii. E suficient să te gândeşti la asasinarea lui Georgi Markov, un dezertor bulgar care a murit înţepat de o umbrelă cu vârful otrăvit, în 1978.

KGB-ul e singurul jucător din această schemă care deţine motivul, oportunitatea, capacitatea operaţională şi istoricul unor atacuri similare. În Lumea Întunecată, rareori obţii o imagine clară a lucrurilor. Întotdeauna vor lipsi nişte piese din puzzle. Tot ceea ce poţi este să asamblezi piesele pe care le deţii şi să tragi cea mai logică concluzie din ceea ce ai la dispoziţie.

Iar în acest caz, dovezile arată către sovietici.

La sfârşitul lui septembrie, redactez un raport şi îl trimit. După câteva săptămâni, Mel Harrison ne trimite un raport sumar al investigaţiei pakistaneze asupra prăbuşirii. O copie a fost trimisă la ambasada noastră din Islamabad. Mel ne-a comunicat-o mai departe nouă în regim de urgenţă, iar eu stau în biroul de la FOGHORN şi o citesc de mai multe ori în ziua în care soseşte.

Întregul raport însumează 350 de pagini, însă tot ceea ce primim e un sumar, care numără vreo 40 de pagini. Pakistanezii îşi bazează raportul pe al meu, după care includ concluziile colonelului Sowada şi pe ale lor. Raportul concluzionează că preşedintele Zia şi liderii săi militari marcanţi

au murit de mâna unor asasini necunoscuţi, care au plasat probabil un agent chimic în carlinga piloţilor.

Dacă acest lucru ar fi fost cunoscut în luna august, mă întreb dacă vestea nu ar fi înfuriat Pakistanul. Raportul lor nu acuză nicio naţiune sau organizaţie de asasinat, ceea ce e un lucru bun. Însă în august, cu nervii întinşi la maximum şi cu degetele pe butonul de lansare a focoaselor nucleare, aceste concluzii ar fi adus Pakistanul în pragul războiului. Acum, două luni şi jumătate mai târziu, descoperirile par să fie măturate sub preş. Aici, acasă, concluziile pakistanezilor nu sunt făcute niciodată publice. Propriul meu raport se evaporă în hăţişul birocraţiei. Notiţele mele atente de la locul prăbuşirii, inclusiv schiţele craterului, dispar de la arhivă, unde le îndosariasem. Oficialii de la Departamentul de Stat susţin teoria defecţiunii hidraulice. Viaţa e mai uşoară aşa.

Într-o noapte, înainte de Ziua Recunoştinţei, mă aşez la birou şi deschid jurnalul îmbrăcat în piele. Până acum, lista mea conţine două nume: Imad Mugniyah şi mâna lui dreaptă, Hasan Izz-Al-Din.

În seara asta îl adaug pe al treilea:

> 3) Subiect neidentificat: Echipa de asasini a KGB-ului a plasat gaz paralizant la bordul avionului prezidenţial PAK-1.

douăzeci şi şapte

FRUNZE DE TOAMNĂ

Decembrie, 1988
Bethesda

Pentru agenţii DSS o dimineaţă liniştită de duminică e la fel de greu de găsit precum un informator cinstit. În timp ce îmi torn a doua ceaşcă de cafea, descopăr cât de liniştită e casa. Soţia mea a plecat acum cinci minute să facă nişte cumpărături de Crăciun, lăsându-mă singur cu Tyler Beauregard. Eu şi câinele meu credincios am fost la o alergare matinală, iar acum încercăm să ne relaxăm în bucătărie. Tyler s-a aşezat lângă scaunul

meu, în vreme ce eu încerc să mă comport ca un american normal şi să citesc ziarul.

Problema e că mă tot aştept să sune telefonul. Ceva întrerupe mereu o dimineaţă ca aceasta, iar timp de doi ani de zile simţurile mele s-au adaptat, aşteptându-se la astfel de întreruperi ale liniştii. Ştiu că trebuie să mă mai şi relaxez, însă chiar în timp ce întorc prima pagină din *Washington Post*, nu mă pot abţine să fiu încordat şi alert. Privesc telefonul. Stă tăcut la locul său. Pentru un moment, mă simt prins în capcană. O dimineaţă pentru mine însumi e prea mult să cer?

Încerc să citesc ştirile internaţionale, însă sunt atât de pline de distorsiuni şi imprecizii, încât renunţ pentru a-mi menaja tensiunea sangvină. Editorii de la *Post* nu vor înţelege niciodată Lumea Întunecată. Cel mai bun lucru pe care pot să îl facă e să arunce ici şi colo câte o rază de lumină. Articolele nu sunt nici cuprinzătoare, nici profunde şi duc lipsă de conţinut. Doar o străfulgerare, un fragment dintr-un eveniment, servit publicului fără a fi înţeles prea bine, asta e tot ceea ce văd în aceste pagini. Trec la pagina sportivă şi mă familiarizez cu meciurile din NFL. Mi-ar plăcea să prind un meci, însă trebuie să ajung în după-amiaza asta în Foggy Bottom. Poate într-o zi.

Îmi beau a doua cană de cafea, pun ziarul deoparte şi mă întreb ce să fac în continuare. Cum se bucură oamenii normali de o duminică liniştită? Dacă acestea sunt toate lucrurile cu care eşti obişnuit, atunci trebuie să fie sublim. Mie unuia, în schimb, mi se pare foarte dificil să-mi petrec timpul. De obicei, am atât de multe lucruri de făcut, încât mă mut în manieră mecanică de la un eveniment sau sarcină la următoarele. Şirul de crize e nesfârşit, ele pur şi simplu se adună şi continuă să vină. Dacă sunt treaz, atunci muncesc, mă pregătesc de muncă sau vin acasă de la muncă şi mă gândesc la muncă. Puteţi să numiţi asta comutare pe pilot automat; nu par să mă opresc, nu după tot ceea ce s-a întâmplat.

Telefonul e tăcut. Asta mă face să mă încordez mai tare să-l aud.

Vreau să mă relaxez. Am nevoie de asta. Însă cu cât încerc mai mult, cu atât mă concentrez asupra tensiunii din interiorul meu. Corpul meu s-a obişnuit cu stresul şi tensiunea constante din viaţa mea de agent special, s-a acomodat cu puseurile bruşte de adrenalină şi cu relaxările care le urmează. Fără aceste lucruri, nu mă simt întreg. Iar aceasta e probabil cea mai tulburătoare revelaţie pe care o am pe ziua de azi. Din punct de vedere

fiziologic, viaţa mea din cadrul serviciului DSS m-a determinat să fiu mereu în priză, cu degetul pe trăgaci.

Mă aflu în faţa seifului din podea pe care l-am montat atunci când ne-am mutat în casă. Nu m-am mai uitat în el de luni de zile. Mă aplec şi îl deschid. Găsesc albumul îmbrăcat în piele cafenie care obişnuia să îmi ocupe atât de mult timp. Îl scot afară. Albumul obişnuia să fie pasiunea mea, amuzamentul meu din copilărie. Însă am învăţat cu mult timp în urmă că serviciul DSS şi hobby-urile nu sunt compatibile.

Găsesc un scaun şi mă aşez în el. Tyler Beauregard intră în cameră şi aşteaptă să o scarpin. Absent, îi mângâi capul şi urechile cu o mână, în timp ce deschid albumul cu cealaltă. Înăuntru sunt cartonaşe de fotbal şi baseball pe care le-am colectat încă de când eram un puşti de zece ani.

Există ceva comori aici. Un cartonaş cu Joe Namath novice ocupă un loc special. Nu doar că valorează o mică avere în prezent, însă Namath e idolul copilăriei mele. Mi-a plăcut să îl văd jucând în trecut. Şi cine ar putea să uite cum a bătut echipa Colts în campionatul Super Bowl III? Legătura dintre acest erou al gazonului de fotbal şi copilul care eram nu s-a rupt niciodată. Poate că aceasta e singura formă durabilă de loialitate din această lume. Restul lucrurilor par să fie toate de vânzare.

Însă chiar şi Broadway Joe[44] a avut preţul lui. Nu am să uit niciodată când am văzut prima dată reclama sa la pantaloni strâmţi. Am crezut că o parte din lumea mea a murit – deşi trebuie să recunosc că picioarele lui arătau bine în chestiile alea.

Întorc fila şi găsesc colecţia mea de jucători de la echipa Green Bay Packers. Am adorat era Lombardi şi mi-am dedicat mulţi ani căutării de cartonaşe pentru fiecare membru al acelor echipe grozave. Încă am unele lipsuri, însă poate că într-o zi voi fi în măsură să mă apuc iar de hobby-ul meu şi să găsesc cartonaşele care îmi lipsesc.

The USS Vincennes. *Am ucis sute de persoane. Iranienii au jurat răzbunare*.

Nu. Nu mă voi gândi acum la problemele de la muncă. Nu voi lăsa gândul să-mi fugă la toate ameninţările şi evoluţiile de situaţie din ultimele luni, de când m-am întors din Pakistan. Mă concentrez asupra cartonaşelor.

Pe o altă pagină, îl găsesc pe Shoeless Joe Jackson al meu, eroul tragic din 1919 al echipei Chicago „Black Sox”. Dizzy Dean îmi zâmbeşte dintr-o altă epocă, purtând uniforma sa de la St Louis Cardinals. Lângă el pe pagină se afla restul grupului Gashouse. Ei au fost tipul de jucători de bază ai

epocii lor. Au luptat dur şi neînfricat pentru fiecare minge şi nu le-a fost frică să vorbească despre asta. Acele echipe din perioada Marii Depresiuni au dat fanilor atâta speranţă. Ele au fost simbolul a ceea ce noi, ca ţară, trebuia să facem pentru a ieşi din acea situaţie dificilă.

Operaţiunea Frunze de toamnă. Ce au lovit germanii? Palestinienii chiar erau gata să doboare un avion de pasageri?

Nu. Nu în dimineaţa asta. Acesta e timpul meu liber. Îl merit.

Câteva pagini sunt pline cu cartonaşe ale lui Mickey Mantle. La ultima numărătoare, aveam cel puţin treizeci dintre ele din sezoanele anilor ’67 şi ’68. Am schimbat unul cu un amic acum câţiva ani, obţinând un Satchel Paige. Acesta era un om care depăşea orice obstacol din calea lui. El a fost unul dintre primii aruncători afro-americani selectaţi în cadrul unei echipe a vedetelor. Acest lucru s-a întâmplat la începutul anilor ’50, înainte de procesul Brown *versus* Comisia pentru Educaţie (*Brown vs. Board of Education*). Povestea aceasta a făcut ca totul să fie posibil pentru un puşti din Bethesda.

Dintr-odată, privind toate aceste amintiri din copilărie, am simţit un gol pe dinăuntru. Sperasem să pot împărtăşi toate acestea cu fiul meu într-o zi. Însă de pe poziţia pe care mă aflu acum, nu întrezăresc o astfel de posibilitate în viitorul apropiat. Serviciul DSS e viaţa mea. Cum pot fi totodată şi tată?

Sună telefonul.

Înainte de a-mi da seama, trupul meu m-a propulsat prin cameră. Reflexul meu pavlovian mă conduce la telefon înainte ca mintea să conştientizeze acest lucru.

O pauză. Sună din nou. Inspir adânc. Ce s-a mai întâmplat de data asta? O bombă? Un alt academician naiv răpit în Beirut? Vreau să ştiu. Nu vreau să ştiu. Chinul meu de duminică.

— Fred Burton, spun eu în receptor.

— Fred! Salut, ce faci, amice? Fred Davis aproape strigă la mine prin receptor.

— Bine, Fred. Cum o mai duci?

— Păi, sunt la hangar în Anacostia.

— Aşa se explică de ce te aud atât de greu.

Îl aud râzând.

— Ascultă, urmează să îl luăm pe Eagle One la o plimbărică – ăă, adică la un test de zbor. Vrei să ni te alături?

— Ba bine că nu. Stai să-mi iau cheile de la maşină.
— Nu te obosi. Venim noi să te luăm.

La prânz, Fred Davis ajunge în noul său mijloc de transport, un elicopter Bell JetRanger. În timp ce planează deasupra casei mele, cu rotorul spulberând toate frunzele din curte, vecinii mei ies cu toţii să vadă ce se întâmplă. Elicopterele JetRanger nu sunt prea silenţioase.

Îmi apuc noua armă automată Sig Sauer şi valiza. Înăuntru se află casca de ureche, insignele de protecţie şi paşaportul. Nu plec niciodată de acasă fără ele, nu după nenumăratele dăţi în care am fost transportat de urgenţă în ţări străine în toiul nopţii. Acum sunt mereu pregătit pentru asta.

Elicopterul aterizează pe terenul din spatele casei noastre. Elicele se rotesc, stârnind praful în jurul lor. Ies pe uşa din spate, cu o faţă cât se poate de serioasă, cu valiza în mână şi revolverul Sig în teaca de la umăr. Vecinii cască gura. În timp ce urc în pasărea de metal, nu pot decât să îmi imaginez ce e în capul lor.

— Aha, sosirea a fost subtilă! îi strig lui Fred. Acesta e în scaunul pilotului şi îmi întoarce o faţă cu un rânjet până la urechi. A terminat în sfârşit şcoala de aviaţie. Prietenul meu se află la cârma Eagle One, avionul de monitorizare care patrulează deasupra capitalei. Mândria care i se citeşte în ochi legată de această realizare e atât de clară, încât nu pot decât să îi întorc rânjetul şi să ţip:

— Foarte bine, Fred! Ştiam că o să reuşeşti.

Îmi arată scăunelul aflat mai în spate între cele două scaune ale piloţilor. În vreme ce mă instalez în el, îl observ pe Ron Gailey, un alt prieten vechi, în rolul copilotului. El a fost în trecut un membru al echipei de intervenţie alături de noi. Ron îmi întinde un set de căşti cu microfon, pe care le aşez pe urechi.

— Hai să aruncăm o privire de sus – ca la carte! îmi transmite Fred în căşti. Îmi potrivesc microfonul şi răspund:

— Sună grozav. Felicitări, prietene!

— Mulţam. Vecinii tăi or să povestească faza asta câteva săptămâni la rând.

— Da. Probabil îşi imaginează că te luăm de urgenţă la Camp David sau ceva de genul ăsta, adaugă Ron.

Ne ridicăm deasupra râului Potomac, admirând ultimele culori ale toamnei. Se apropie iarna. Astăzi e un cer senin şi e răcoare. Soarele e sus pe cer şi umbrele sunt scurte. Râul are o nuanţă splendidă de albastru

mărginită de reflexe de verde şi auriu, precum şi de copacii cu frunze roşii de pe malurile sale.

Mă simt acasă alături de aceşti camarazi în slujba legii.

— Hei, ai auzit ceva de elicopterul de la antidrog asupra căruia s-a tras în Columbia? mă întreabă Fred prin căşti.

— Nu, însă pot să verific pentru tine.

— Nu că nu s-ar trage asupra noastră şi aici, strigă Ron.

— Ce vrei să spui? întreb.

Fred poartă Eagle One în cerc deasupra monumentului Jefferson Memorial.

— Indivizii din Anacostia, spune el. Le place să tragă în ochiul din cer. Înţelegi?

Anacostia e un loc periculos pentru poliţiştii de patrulare, însă nu ştiam că e la fel de riscant să zbori pe deasupra regiunii.

Mai înconjurăm o dată Jefferson Memorial. Nu am mai văzut niciodată monumentul de la o înălţime atât de mare şi sunt captivat de simetria sa perfectă. Iarba din jur este atât de luxuriantă şi de verde, încât intră în contrast cu toate celelalte culori ale acestei zile de toamnă.

Fred continuă:

— Am pus becurile pe o casă de drogaţi după ce s-au raportat focuri de armă într-o noapte. Au tras asupra noastră de câteva ori la întâmplare, nimic serios.

Parte din îndatoririle elicopterului Eagle e să îşi folosească puternicul far de sub bot pentru a lumina scenele infracţiunilor sau suspecţii care încearcă să scape. Pe timp de noapte, elicopterul oferă forţelor de apărare a legii din zonă un avantaj unic. Cu Eagle One deasupra lor, infractorii nu pot să scape.

Ne întoarcem pentru încă un tur în avalul râului. Ajungem la 14th Street Bridge.

— Nu o să uit niciodată ziua aia, zic eu în microfon. Ambii piloţi dau din cap aprobativ, însă păstrează tăcerea. Prăbuşirea în ’82 a avionului care aparţinea Air Florida a fost o tragedie care nu va dispărea niciodată din mintea niciunuia dintre noi, cei care am fost acolo.

Fred lasă în jos botul elicopterului JetRanger şi măreşte viteza. Destul de curând, zburăm la mică altitudine, urmând cursul râului. E euforic să te afli aici şi să admiri priveliştile în timp ce discuţi cu prietenii. Fred a fost deja martorul a nenumărate evenimente pilotând Eagle One. El şi Ron au

aterizat pe autostrăzile din zonă pentru a prelua victimele accidentelor rutiere şi pentru a le transporta la spitalele locale. Au urmărit hoţi de maşini şi criminali pe străzile din Washington D.C. Au luminat case ale traficanţilor de droguri, au urmărit maşini pe autostrăzi şi s-au întors de fiecare dată la hangarul lor şubred pe firul Potomacului; o dată s-a tras asupra lor la Anacostia în timp ce aterizau. În ce ţară ciudată trăim. De aici de sus, liniştea ei nu poate fi negată. Totuşi, sub această faţadă, străzile sunt pline de conflicte.

După patruzeci de minute de zbor, mă uit prin plexiglas la peisajul de dedesubt, ascultându-l pe Fred în timp ce îmi deapănă mândru altă poveste despre Eagle One. Mă simt ciudat. Iniţial nu îmi dau seama de ce. Apoi treptat, conştientizez: aici sus, alături de prietenul meu, sunt cuprins de o pace totală. Mintea mea e limpede; nu mă mai lupt cu niciun demon. Nu m-am mai simţit aşa de luni de zile. De ani întregi. Îmi dau seama dintr-odată că sunt fericit. Uitasem sentimentul. Fericirea păleşte în faţa misiunii de a salva vieţi. Nu e o prioritate. Oprirea următorului atac e tot ceea ce contează.

Ce fel de viaţă e asta? Când voi apuca să trăiesc pentru mine şi familia mea?

Cineva trebuie să facă munca asta. Însă cu ce preţ?

Care e preţul?

Acestea nu sunt întrebări la care să meditez acum. Le pun deoparte, într-un colţ îndepărtat al inimii mele. Pe moment, mă voi concentra asupra momentului şi îl voi savura.

Plutim deasupra Potomacului şi descopăr că e imposibil să îmi şterg zâmbetul de pe faţă.

douăzeci şi opt

CĂDEREA LIBERĂ DE DOUĂ MINUTE

21 decembrie 1988
În spatele noii uriaşe uşi albastre

Ajung la birou înainte de răsăritul soarelui în această dimineaţă de miercuri, cu cafeaua într-o mână şi cu câteva batoane energizante Power Bar în buzunar, care îmi vor servi atât ca masă de prânz, cât şi ca cină. Deşi în alte părţi ale ţării majoritatea compatrioţilor mei americani se pregătesc să sărbătorească Crăciunul, aici, în spatele uriaşei uşi albastre nu va exista vacanţă. Vânăm tot felul de ameninţări care vin din toate colţurile Lumii Întunecate. Starea e una tensionată şi ne aşteptăm ca mai devreme sau mai târziu să fim loviţi din nou. Acum zece zile, tensiunea şi presiunea constante m-au epuizat. Acum, mulţumită zborului meu de duminică alături de Fred, mă simt înviorat.

Am nevoie să fiu odihnit. Se întâmplă prea multe lucruri acum în Lumea Întunecată pentru ca eu să nu fiu în formă maximă.

Operaţiunea *Frunze de toamnă* a fost primul semn. La sfârşitul lunii octombrie, poliţia vest-germană a lansat această operaţiune cu intenţia de a elimina teroriştii FPEP-CG (Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei – Comandamentul General) care operau în jurul Frankfurtului. Ei au efectuat un raid într-un refugiu al FPEP-CG şi au doborât o celulă teroristă care e posibil să fi plănuit detonarea unui avion de pasageri. Poliţia a recuperat un dispozitiv explozibil improvizat şi integrat într-un radiocasetofon Toshiba. În jur de jumătate de kilogram de Semtex, un explozibil de fabricaţie cehă, era ascuns înăuntrul radiocasetofonului stereo. Poliţia a descoperit de asemenea un orar al zborurilor companiei Pan Am.

E oare posibil ca aceasta să fi fost încercarea Iranului de a se răzbuna pentru evenimentele din luna iulie? E posibil. Zvonuri care au circulat încă din vară indică faptul că iranienii au virat probabil conducerii FPEP-CG zece milioane de dolari în bani gheaţă pentru a vâna ţinte americane.

Pe 3 iulie 1988, nava *USS Vincennes*, un lansator de rachete Aegis, clasa *Ticonderoga*, a doborât un avion de pasageri iranian, ucigând 290 de persoane. Motivul exact al producerii incidentului este încă neclar, însă nava americană de război se afla în apele teritoriale iraniene din Golful Persic la momentul respectiv. Nu mai e nevoie să spun că relaţiile cu Iranul au fost mai inflamate ca oricând. Conducătorii lor politici au jurat public răzbunare pentru moartea acestor civili nevinovaţi, printre care se aflau şaizeci şi şase de copii.

Dacă după incidentul cu avionul prezidenţial pakistanez PAK-1 Lumea Întunecată a fost tăcută, după lovirea zborului Iran Air 655 au izbucnit un şuvoi de teorii ale conspiraţiei, de ameninţări, insinuări şi zvonuri care au

ajuns la FOGHORN. Am fost inundaţi cu sarcini de lucru, privind sortarea ameninţărilor credibile de cele trăsnite. Prin urmare, am emis avertismente de călătorie şi am dispus ca avioanele de pasageri americane să îşi întărească măsurile de securitate.

La începutul acestei luni, am primit un telefon anonim la ambasada noastră din Helsinki. Bărbatul ne-a avertizat că Abu Nidal plănuia să arunce în aer un avion de pasageri Pan Am care decola din Frankfurt în următoarele două săptămâni. Având în vedere ce au descoperit germanii în cadrul operaţiunii *Frunze de toamnă*, am luat imediat măsuri. Departamentul de Stat şi-a notificat ambasadele de pe tot cuprinsul Europei şi a avertizat FAA. FAA a transmis mai departe avertismentul tuturor liniilor aeriene în speranţa că acestea îşi vor spori măsurile de securitate. Fiecare avion de pasageri îşi are propriile măsuri de securitate, care au constituit o sursă de fricţiuni între guverne şi industrie în perioada anilor ’70 şi ’80, când deturnările au devenit relativ obişnuite. Costurile şi amânările măsurilor suplimentare de securitate sunt două dintre obstacolele din calea unui sistem mai robust de protejare a avioanelor. În consecinţă, chiar dacă unele avioane îi taxează în plus pe pasageri pentru măsurile suplimentare de securitate, adevărul e că există destule lacune care pot fi exploatate.

Dacă nu credeţi, întrebaţi-i pe supravieţuitorii zborului TWA 847.

Biroul de antiterorism a crescut acum atât de mult, încât suntem mutaţi în afara clădirii Truman. Vechea gaură de şobolan de la subsol e deja istorie. Acum dispunem de o celulă ultramodernă, de dimensiuni generoase, în mijlocul unei clădiri situate peste drum de Virginia Avenue. Am conceput-o având permanent în vedere măsurile de securitate. Fără tavane false. Fără ferestre. Peste tot în jurul biroului avem generatoare integrate de zgomot alb [45]. Ele produc un sâsâit constant care ecranează dispozitivele de ascultare şi microfoanele direcţionale. Nu mai există sacii pentru hârtii de ars. În locul lor, avem tocătoare de hârtie răspândite peste tot.

Intru în noua clădire şi găsesc veşnicul haos matinal în plin apogeu. Astăzi luăm măsuri de securitate multiple şi avem agenţi care aleargă prin birouri purtând semiautomate Uzi şi puşti Remington în timp ce se pregătesc pentru ziua de muncă. Alţii au pistoale automate Sig Sauer prinse la şold. Acum dispunem de propriile linii securizate şi observ că unul dintre cei mai noi agenţi ai noştri e conectat la una dintre ele, arătând teribil de nefericit. În jurul său se scurge traficul uman. Agenţii se mişcă înainte şi

înapoi între birourile lor şi FOGHORN, care s-a mutat într-o încăpere nouă chiar în capătul holului. Dispozitivele radio ţiuie. Telefoanele sună. Tocătoarele de documente macină. Susurul zgomotului alb e aproape pierdut în această cacofonie din Biroul de antiterorism aflat în plină activitate.

— Neaţa, Fred! mă abordează Bob O'Bannon în vorbirea sa tărăgănată, apatică, cu accent sudic. Bob e unul dintre cei mai noi agenţi ai noştri şi a fost până de curând poliţist în Virginia de Sud. El s-a dovedit deja a fi un investigator valoros.

— Neaţa, Bob. Care-i treaba?

— Parcă am fi într-un episod nasol din *Hill Street Blues*.

Încep să râd. În spatele meu, cineva remarcă cu ironie:

— Mai mult ca într-unul din *Barney Miller*.

Pe măsură ce biroul nostru s-a dezvoltat, noi am fost destul de norocoşi să putem alege cei mai buni şi mai sclipitori agenţi pentru serviciul DSS. Am alcătuit un grup de agenţi de primă clasă care au înregistrat nişte rezultate extraordinare. Aceştia şi-au construit o reputaţie formidabilă pentru grupul nostru, iar acum refuzăm agenţi care vor să ni se alăture. Rivalizăm cu Divizia, ca loc de muncă pe care îl doreşte toată lumea.

Ajung la biroul meu şi mă apuc de treabă. Trec în revistă traficul matinal de telegrame, apoi citesc poşta programului Rewards for Justice (Recompense pentru Justiţie). Acum primim mereu informaţii pe această adresă. În spatele meu, îl pot auzi pe unul dintre agenţii noştri discutând cu un informator care pare dornic să îşi toarne prietenii. Pentru bani, desigur.

Sună telefonul. Agenţia (CIA) vrea un raport actualizat pentru un caz în care suntem implicaţi, iar acest lucru ne ocupă câteva minute. În timp ce vorbesc, agentul care vorbise pe linia securizată vine până la biroul meu. Ridic un deget şi spun:

— Un minut.

El aşteaptă până când termin eu convorbirea şi pun receptorul în furcă.

— Bună, Stick, de ce ai nevoie? Scott „Stick" Stewart e un alt agent tânăr care promite mult. Totuşi, în dimineaţa asta el pare morocănos.

— Păi, am un agent în Istanbul pe linia securizată. M-a făcut cu ou şi cu oţet.

— De ce?

— Ne-a trimis nişte probe legale acum trei luni. Spune că poliţia turcă are nevoie de răspunsuri astăzi.

— Unde le-ai trimis?
— La laboratorul FBI. Ştii cum sunt cei de acolo.
— I-ai explicat asta agentului?
Stick eliberează un şuierat exasperat:
— Da. Dar asta nu l-a făcut decât să ţipe mai tare.
— Când ai fost la FBI cu probele?
— Imediat ce le-am primit aici. Agentul spune că acum şi ambasadorul s-a culcat pe-o ureche. În orice caz, zice că acum vrea să vorbească cu şeful meu.
Mă gândesc puţin la asta.
— Bine, dă-mi un minut şi ajung acolo.
Stick se întoarce la telefonul securizat. Mă ocup repede de nişte lucruri mai urgente, apoi îl urmez. Ridic receptorul şi întreb:
— Cine e la telefon?
O voce foarte iritată îmi scuipă înapoi un:
— Cine naiba mai eşti şi tu?
Ignor asta şi întreb:
— Care e problema?
Vocea de la capătul liniei se lansează într-o diatribă. A aşteptat luni de zile rezultatele probelor lui. Are nevoie de ele acum – nu mâine – şi noi suntem de vină pentru predarea către ambasador a cazului său.
— Bine, răspund calm. Ştiu că tu ai impresia că aici e domeniul tău, însă mai avem vreo douăzeci şi cinci de probleme pe cap în acest birou chiar acum.
Asta a fost ultima picătură. Înainte să pot continua, agentul din Istanbul explodează. Un şuvoi neîntrerupt de epitete şi înjurături urlate curge pe linia telefonică transatlantică pe care o împărţim. Îmi depărtez receptorul de ureche. În timp ce fac asta, observ că toată lumea din birou s-a oprit din lucru. Agenţii trag cu urechea din birourile lor pentru a prinde ceva din conversaţie.
Îl întrerup.
— Opreşte-te o clipă. Opreşte-te.
În mod miraculos, el tace mâlc.
— Bine, ai noroc. Vorbesc chiar acum cu unul dintre agenţii mei. Pune pe el un halat de laborator. Altul aprinde un arzător Bunsen.
Surprinzător, individul temperamental e credul.
— Da? Grozav, aştept.

Întind coarda:

— Un altul şi-a pus ochelarii de protecţie.

— Minunat!

Întind mâna după o carte groasă de pe un raft din apropiere.

— Oh, Dumnezeule! Oh, nu!

— Ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu! NU!

Dau drumul la carte pe podea, ţinând aproape receptorul. În biroul redus la tăcere, sună ca o detunătură de puşcă. Sau ca o bombă.

Izbucnim cu toţii în râs. Agentul de la capătul liniei nu e amuzat.

— Uite care-i treaba, îi spun după ce mi-am stăpânit râsul, am făcut o glumă aici. Înţeleg că rezultatele sunt importante pentru tine, da? Probele tale sunt în laboratorul FBI. Voi trimite pe cineva să aprindă o flacără sub ele şi să îţi trimită repejor rezultatele.

— Aha, bine. Cel puţin nu mai ţipă.

— Chestia e că nu sunt încântat de faptul că tu îl suni şi îl înjuri pe unul dintre băieţii mei, ţipând de parcă ţi-ai fi pierdut minţile. Nu îmi mai scoate din sărite agenţii, ne-am înţeles?

Aud o scuză mormăită.

— Bine. Închid. Întorcându-mă către Stick, îi spun:

— Ce-ar fi să alergi la laboratorul FBI şi să le spui celor de acolo să urgenteze treaba?

— Bine, Fred, îmi răspunde Fred cu un rânjet întins pe toată faţa. Îşi apucă cheile şi iese. Eu revin la birou şi îmi continui treaba.

Între timp se face amiază şi încep să-mi ronţăi batoanele Power Bar la birou. Am lucrat la indexul meu de dosare referitoare la actele teroriste, actualizându-le cu ultimele informaţii din întreaga lume. Îmi sună telefonul.

— Burton.

— Domnule, spune unul dintre agenţii de la FOGHORN, tocmai am primit vestea că un avion de pasageri american s-a prăbuşit în Scoţia.

Oh, Doamne. Nu de Crăciun.

— Bine. Vin imediat.

Arunc receptorul în furcă şi mă grăbesc să ajung la FOGHORN. Când deschid uşa, găsesc doi agenţi la consolă. Ambii sunt la telefon. Alte telefoane sună în fundal. Două televizoare sunt aprinse, dintre care unul e comutat pe CNN.

Ambasada Statelor Unite din Londra ne trimite o telegramă urgentă. Avionul era un 747, cel mai mare avion de pasageri american. Aparţinea companiei Pan Am.

Frunze de toamnă. FPEP. Trebuie să fi existat o altă celulă pe care germanii au scăpat-o din vedere.

În următoarea oră, ajung detalii. Putem să scoatem din calcul o coliziune aeriană. Controlorii de trafic aerian spun că nu a existat un alt avion în zonă. Zborul Pan Am 103 a dispărut pur şi simplu de pe ecranul radar la altitudinea de 9 450 de metri, la treizeci de minute după decolarea de pe Aeroportul Heathrow din afara Londrei.

Apoi, Beirutul ne trimite o ştire cutremurătoare. Ambasadorul Statelor Unite în Liban, trei agenţi şi un ofiţer DIA erau programaţi să zboare cu Pan Am 103 din Londra către aeroportul JFK din New York. Ei veneau acasă de Crăciun să petreacă vacanţa cu familiile lor.

— Bine, trebuie să facem rost imediat de lista de pasageri, spun eu echipei de la consola în stil Star Trek din FOGHORN. Ei încep să telefoneze la FAA, care se ocupă deja de acest caz. Pan Am se străduieşte să obţină informaţiile cât mai repede cu putinţă.

Minutele se scurg. Fiecare ambasadă are un departament de călătorie care se ocupă de organizarea transportului diplomaţilor la fiecare destinaţie. Departamentul de călătorie din Beirut a trecut în revistă înregistrările şi a raportat că ambasadorul Andrew McCarthy, maiorul Chuck McKee de la DIA, Matt Gannon şi Ron Lariviere au primit locuri în zborul Pan Am 103. Matt Gannon e un oficial cu vechime al Departamentului de Stat. Ron Lariviere este unul dintre ai noştri.

După câteva minute, ambasada Ciprului trimite o telegramă urgentă. Danny O’Connor zburase din Cipru către Heathrow pentru a prinde cursa 103. El e unul dintre vechii noştri ofiţeri DSS în Cipru. Îl cunosc pe Danny. E fiul unui poliţist din Boston şi un om bun.

Acesta e un coşmar.

Mă îndrept către unul dintre telefoanele securizate STU III din cameră şi îi sun pe cei de la CIA pentru a afla ce ştiu. Când termin convorbirea, îmi e clar că o catastrofă a doborât avionul Pan Am 103. O bombă e cea mai probabilă cauză.

Merg şi raportez toate detaliile şefului nostru de antiterorism. Împreună, ne îndreptăm către biroul lui Clark Dittmer. Când sosim, îl găsim stând năucit la biroul său, urmărind în direct emisiunea de ştiri de pe CNN.

— Domnule, Danny O'Connor, Matt Gannon şi Ron Lariviere au fost la bord. Credem că a fost şi ambasadorul în Liban, deşi nu am primit încă o confirmare în acest sens.

Şeful nostru arată ca lovit de trăsnet. E un om bun care şi-a cârmuit cu fermitate corabia prin ape pline de haos şi violenţă, timp de ani de zile. Însă astăzi, s-a întâmplat ce era mai rău. Aproape trei sute de oameni au murit. Pentru a pune sare pe rană, CNN raportează că un întreg grup de schimb [46] de la Universitatea din Syracuse se afla la bordul avionului.

Nu au existat supravieţuitori. Avionul s-a dezmembrat la altitudinea de 9 500 de metri. Bucăţile au căzut pe întreaga zonă Lockerbie. O parte a unei aripi şi a fuzelajului a căzut peste un complex de case. Rezervoarele de combustibil au explodat cu o intensitate atât de mare, încât nu a mai rămas nimic în zonă. Flăcările au ars totul, inclusiv locatarii în casele lor.

Faţa lui Dittmer e lungă şi palidă. Ochii săi reflectă durerea pe care o simţim acum cu toţii.

— Fred, spune el cu blândeţe, familiile. Aşteaptă. Va trebui să trimitem o echipă să vorbească cu ele. E posibil să se afle la aeroport.

— Da, domnule. Ne vom ocupa imediat de asta.

Domnul Dittmer adaugă:

— Soţia lui Ron e însărcinată.

Simt că mă sufoc.

— Haideţi să ne ocupăm mai întâi de asta. Reveniţi în jumătate de oră şi spuneţi-mi ce s-a mai întâmplat. Fred, după ce te ocupi de asta, sună la FBI şi CIA. Vezi ce alte informaţii mai au.

Mergem jos pentru a ne întâlni cu restul echipei noastre. Trimitem câţiva agenţi în teren pentru a găsi familiile lui Danny şi Ron. E o sarcină teribilă, dar sacră. Aceste familii nu vor fi singure în această seară.

Mă întorc la FOGHORN şi iau legătura cu cei de la FBI şi CIA. În vreme ce fac asta, Beirutul trimite o altă telegramă. Ambasadorul McCarthy e teafăr şi nevătămat. A ratat zborul de legătură din Cipru şi nu a reuşit să ajungă la Heathrow la timp pentru a prinde zborul 103.

Însă dacă orarul său a fost compromis? Dacă cineva din Beirut a transmis aceste informaţii Hezbollah-ului? Dau nişte telefoane la STU III şi mi se confirmă că ambasadorului i s-a făcut rezervare sub un pseudonim – aceasta este procedura standard zilele acestea – însă acest lucru nu îmi îndepărtează încă suspiciunile.

După treizeci de minute, ne întâlnim din nou în biroul domnului Dittmer. Îi spun că ambasadorul e în siguranţă, dar că e posibil ca incidentul să fi constituit o tentativă de asasinat. Dacă planurile sale de călătorie au fost compromise, doar norocul este cel care i-a salvat viaţa.

— Asta e o observaţie bună, Fred. Ferească Dumnezeu ca teroriştii să fi doborât avionul pentru a-l asasina pe ambasador. Unde se află el acum?

Îi spun.

Domnul Dittmer întreabă:

— Deci, cei de la CIA sunt convinşi că aceasta a fost o bombă. Care sunt suspecţii noştri cheie?

— Iranienii. Gruparea Hezbollah. Siria, în cazul în care FPEP-CG se află în spatele atentatului, răspund eu.

Domnul Dittmer meditează o clipă înainte de a spune:

— Păi, nu cred că are rost să trimitem o echipă la locul accidentului. Autorităţile britanice şi scoţiene se descurcă singure. Ambasada noastră din Londra îşi va coordona activităţile împreună cu englezii. Însă trebuie să aflăm dacă aceasta a fost o tentativă de asasinat.

— Da, domnule. Lucrăm la asta chiar acum.

— Fred, va trebui să pleci la Beirut şi să investighezi această pistă.

Şeful biroului de antiterorism exclamă:

— Domnule, dacă Fred se deplasează la Beirut şi e vorba de o scurgere de informaţii către Hezbollah, teroriştii ne vor şti mişcările.

— Bună observaţie. Ai o reputaţie bună, Fred. Ai devenit cunoscut. Dacă eşti văzut în Beirut, ar putea umbla vorba că tu conduci o investigaţie a biroului de antiterorism.

— Ce părere aveţi despre Cipru, domnule? întreb eu. Am putea să ne instalăm într-o locaţie sigură acolo şi să aducem oamenii prin intermediul unui pod aerian la Beirut.

— Asta ar putea fi o soluţie bună, însă avem nevoie de minimalizarea numărului celor care ştiu unde eşti şi ce faci.

Mai discutăm aspecte logistice timp de încă zece minute. Voi merge în Cipru sub un nume fals, cu un paşaport fals. Cu ajutorul ofiţerului de legătură, mă voi instala într-o locaţie securizată şi ne vom aduce agenţii din Beirut pe rând, unul câte unul. Dacă aceştia nu dispun de informaţii, îi vom trimite în tăcere înapoi pentru a găsi răspunsurile la întrebări.

— Nu vei fi în măsură să spui familiei tale unde te afli, Fred, îmi aminteşte domnul Dittmer.

— Ştiu, domnule.
Îmi va lipsi Crăciunul anul ăsta. Acum aceasta este ultima dintre grijile mele şi nu am dreptul să mă plâng. Soţia lui Ron ce ar mai avea de zis, acum că a rămas văduvă?
Mă duc jos pentru a mai da nişte telefoane. Îmi fac valiza. Am deja un bagaj de noapte cu mine, gata pregătit. Îl păstrez în birou exact pentru acest gen de urgenţe. În treizeci de minute sunt gata de plecare.
Zborul meu pleacă ceva mai târziu, la noapte. În timp ce zburăm peste Atlantic, nu pot să nu mă gândesc la pasagerii de la bordul cursei 103. Cele mai recente rapoarte pe care le-am primit înainte de a părăsi FOGHORN au inclus o informaţie sumbră. Carlinga, puntea de zbor şi secţiunea de la clasa întâi a fuzelajului au aterizat intacte. Oamenii de la faţa locului afirmă că mâinile piloţilor se aflau încă pe panoul de control. Din câte se pare, secţiunea botului s-a rupt de restul fuzelajului. S-a rotit în spaţiu în vreme ce restul avionului s-a risipit în cădere liberă pe o suprafaţă de zece kilometri în zona rurală a Scoţiei. Două sute cincizeci şi nouă de nume sunt pe lista de pasageri pe care ne-au trimis-o cei de la FAA. Două sute cincizeci şi nouă de victime. Erau încă în viaţă când avionul se dezmembra în jurul lor? Unele da. Doi dintre pasageri au fost găsiţi încă respirând de către localnici şi agenţii de intervenţie. Au murit la scurtă vreme după. Alţii au găsit pasageri încă legaţi cu centura de siguranţă în scaunele lor. O femeie a fost găsită ţinându-şi copilul în braţe.
Da. Unele dintre victime erau încă în viaţă în acele momente. Şi deşi e posibil să îşi fi pierdut cunoştinţa la altitudine mare, unele dintre ele şi-au revenit probabil în timp ce fuzelajul a ajuns în aerul mai cald, mai oxigenat de sub altitudinea de 3 000 de metri. Cât timp au avut la dispoziţie pentru a se împăca sufleteşte şi pentru a-şi lua adio de la viaţă? Fac calculele în gând.
Două minute. Aceşti oameni sărmani au căzut din cer şi ştiau că nu există nicio speranţă de supravieţuire. Nicio scăpare, doar moartea.
Zborul e lung şi plictisitor. Nu pot să dorm. Nici măcar nu încerc. O cădere liberă de două minute. Oamenii noştri. Prietenii mei. Copii.
Câteva ore mai târziu, ajung în Nicosia, Cipru, unde ofiţerul de legătură, pe nume Bill Gaskell, mă întâmpină la aeroport. Împreună, ne deplasăm cu maşina prin oraş până la o locaţie securizată. În vreme ce ne aflăm acolo, Bill şi cu mine lucrăm la un plan prin care să ţinem sub tăcere sosirea mea. Nu mă voi apropia de ambasadă. Nu voi transmite mesaje înapoi în

Washington D.C. Nu vor exista niciun fel de documente scrise. Bill se va ocupa personal de toate detaliile, pentru ca agenţii noştri din Beirut să poată fi aduşi aici individual şi transportaţi la locaţia securizată fără ştirea nimănui.

Agenţii noştri din Beirut sunt oameni extraordinari. Majoritatea sunt foşti membri ai forţelor speciale şi sunt demult învăţaţi să opereze într-un mediu plin de haos şi pericole. Beirutul este încă o enclavă practic lipsită de lege şi a devenit de multă vreme terenul de joacă al fiecărei agenţii de spionaj cu un interes în Orientul Mijlociu. Gândiţi-vă la el ca la lada cu nisip a Lumii Întunecate. Toată lumea se joacă, nu există reguli, nici supraveghere parentală. Doar un agent special se descurcă într-un astfel de loc.

În acea noapte, un elicopter Blackhawk aterizează la ambasada noastră din Beirut. Culege un pasager singuratic şi se depărtează în viteză cu echipajul atent la eventuale rachete antiaeriene trase de pe umăr. Când elicoperul ajunge la Nicosia, Bill îl întâmpină şi îl conduce pe agent la maşină. Execută prin oraş o manevră în scară SDR, în caz că cineva îi urmăreşte. Într-un loc precum Ciprul, poţi să fii sigur că există agenţi secreţi undeva în umbră, abia aşteptând ca noi să facem o mişcare greşită cu maşina noastră de teren.

Maşina parchează lângă refugiul nostru securizat, iar agentul se strecoară înăuntru. Casa a fost verificată în privinţa dispozitivelor de supraveghere electronică, iar apoi încă o dată pentru certitudine. E curată. Dispozitivele de zgomot alb sâsâie în fiecare cameră, în cazul în care ar exista cineva pe stradă trăgând cu urechea prin intermediul unui microfon direcţional.

Poziţia ocupată la Beirut le permite acestor indivizi o oarecare lejeritate în felul în care se îmbracă şi arată. Primul meu vizitator poartă un păr lung până la umeri şi un cercel mare de aur care îi atârnă de lobul unei urechi.

Discut cu agentul în jur de o oră. Acesta nu a aflat nicio informaţie cum că Hezbollah-ul planifica să atenteze la viaţa lui Andrew McCarthy. Informatorii săi nu ştiu nimic despre cursa Pan Am 103.

Dezamăgit, îl trimit înapoi. În următoarea noapte, un alt elicopter Blackhawk se strecoară în Nicosia. Un alt agent îmi soseşte la uşă, adus de Bill cu maşina. Şi acesta are părul lung şi un cercel. Încep să detectez un model repetitiv aici.

Pe parcursul acestui interviu, descopăr două lucruri importante. Mai întâi, este cu totul posibil ca ambasada din Beirut să fi fost penetrată de agenţi ai Hezbollah-ului. Personalul include un număr considerabil de cetăţeni din populaţia locală, iar ei reprezintă fiecare grup din Liban. Există druzi, creştini maroniţi şi musulmani şiiţi, care lucrează împreună pentru îndeplinirea sarcinilor din cadrul ambasadei. Sunt şanse să existe cel puţin câţiva agenţi printre angajaţi. Acest lucru s-a mai întâmplat înainte.

Cealaltă informaţie dă mai mult de gândit. Ambasada din Beirut utilizează o agenţie de voiaj privată din oraş pentru a face aranjamentele de călătorie pentru personalul său. Utilizarea unei companii locale într-un loc ca Beirut constituie un risc enorm de securitate.

Îmi petrec ziua de Crăciun în casa securizată, aşteptând sosirea unui alt agent. De vreme ce aceasta este o operaţiune clandestină, nu pot nici măcar să îmi sun familia. Pentru tatăl şi soţia mea, eu am dispărut practic de pe faţa pământului.

În fiecare noapte, repetăm rutina interviurilor, însă nu aflu nimic nou. Nu putem dovedi că gruparea Hezbollah a aflat despre aranjamentele de călătorie ale ambasadei, însă nici nu putem scoate din calcul această posibilitate. Există mult prea multe lacune pe care agenţii terorişti le-ar putea valorifica.

După zece zile, am aflat tot ceea ce puteam să aflu. Bill îmi rezervă un loc în avionul către casă.

Înainte de a pleca, ne îndreptăm către Linia Verde şi trecem cu maşina prin Ciprul turcesc până când ajungem într-un străvechi port grecesc numit Kyrenia. Găsim un loc cu vedere generală asupra portului. Bărci ancorate se leagănă pe apă, iar câteva cupluri se plimbă mână în mână de-a lungul cheiului care duce către un castel grecesc rămas în mod uimitor intact. Construit cu câteva secole înainte de Hristos, el a rezistat timpului. Mă minunez. Turnurile sale masive şi zidurile sale groase au servit pe post de santinelă în ultimele două mii de ani de istorie umană. Fără îndoială, acele bastioane vor fi martorele trecerii propriei noastre ere. E un gând care mă face să-mi conştientizez propriile limite şi care îmi aminteşte că tot ceea ce se întâmplă acum reprezintă doar un moment trecător din evoluţia umană.

Bill îşi alege acest moment pentru a-mi oferi informaţii actualizate despre investigaţia zborului 103. A existat o bombă la bord. Se pare că a fost plasată într-o valiză pe care purtătorii ei au ascuns-o în cala din faţă a avionului 747. Cu ajutorul companiei Pan Am, o geantă suspicioasă –

marca Samsonite, de culoare cafenie, cu învelişul tare – a fost detectată în cadrul unui zbor care a plecat din Malta. A fost plasată într-o cursă a companiei Malta Air care a aterizat la Frankfurt. Echipa din teren de la Frankfurt a direcţionat-o către Pan Am 103A, un avion 727 care a luat-o la Heathrow. A fost verificată la aeroportul JFK din New York. A parcurs întregul sistem fără să fie verificată, deşi era o valiză neînsoţită. Nu a aparţinut niciunui pasager dintre cele trei zboruri.

Cineva a studiat lacunele noastre de securitate, după care le-a exploatat. Iar acel cineva nu aparţinea de Hezbollah, Siria sau FPEP-CG.

A fost vorba de libieni. Tocmai am primit anumite informaţii înalt clasificate care îl condamnă pe Khadafi încă o dată. Natura respectivelor informaţii e atât de sensibilă, încât acestea nu pot fi dezvăluite publicului. Pentru moment, degetele vor continua să indice spre Iran şi Siria. Între timp, investigatorii vor continua să examineze resturile cursei Pan Am 103, căutând dovezi concrete pe care să le putem utiliza pentru a condamna Libia în mod public.

Acest lucru nu va fi uşor. Atunci când avionul 747 s-a dezmembrat, bucăţile s-au împrăştiat pe o suprafaţă de 130 de kilometri în zona rurală a Scoţiei. Investigatorii cercetează amănunţit o suprafaţă de aproximativ 1 400 kilometri pătraţi, în încercarea de a găsi fiecare aşchie de metal care a căzut din cer în acea noapte. Pentru a face acest lucru, poliţia britanică şi scoţiană a lansat cea mai mare investigaţie infracţională din istoria lor. E un proces care va dura luni de zile, dacă nu chiar ani.

În acea noapte, după revenirea noastră la Nicosia, îmi scot jurnalul îmbrăcat în piele şi fac o altă însemnare. Nu există şanse prea bune ca noi să-i prindem vreodată pe acei agenţi de spionaj sau terorişti care au plasat bomba în şirul de bagaje în Malta. Lumea Întunecată tinde să-i ferească de justiţie pe aceşti agenţi anonimi. Ei se mişcă prin crăpăturile societăţii, produc dezastrul şi dispar la fel de silenţios precum au venit. Totuşi, trebuie să cred că într-o zi vom fi mai norocoşi.

Părăsesc Ciprul şi petrec Anul Nou la clasa business a avionului Pan Am 747. Pe durata întregului zbor către casă, cântăresc ambiguitatea raportului meu. Nu pot scoate din calcul o tentativă de asasinat asupra ambasadorului. Ar fi putut fi libienii – sau Hezbollah-ul – sau altcineva să fi avut în vizor avionul pentru că agenţii noştri se aflau la bord? E chinuitor să dispui de informaţii disparate care nu se leagă între ele. Finalurile

hollywoodiene perfecte ale filmelor cu James Bond pur şi simplu nu sunt de găsit aici, în întuneric.

Mă întorc în Virginia pentru a raporta personal domnului Dittmer. În timp ce stau în biroul său şi îi termin de relatat concluziile mele neconcludente, îmi pot da seama că nu îi plac mai mult decât mie.

Când ajung la biroul meu, găsesc un alt vraf de telegrame şi alte rapoarte care aşteaptă să fie citite. În timp ce le răsfoiesc, văd cu oroare că la una dintre întrebări mi-a fost oferit răspunsul. Echipa de intervenţie de la Lockerbie a descoperit printre sfărâmături câţiva pasageri ale căror mâini încă erau încleştate pe crucifixuri. Membrii unui cuplu erau încă legaţi cu centura de siguranţă în scaunele lor, ţinându-se de mână.

Aceşti oameni şi-au ştiut soarta.

Imaginea oribilă a celor întâmplate la Lockerbie este completă. Iar în astfel de momente, o imaginaţie bogată nu constituie o binecuvântare pentru un agent special din cadrul DSS. Coşmarurile dau târcoale. Mult după miezul nopţii, timp de săptămâni întregi, nu mă pot abţine să nu derulez la infinit scenariul posibil al ultimelor momente trăite de acele persoane care nu au făcut nimic altceva decât să aleagă avionul greşit pentru a zbura acasă sau către destinaţiile lor de vacanţă. Noapte după noapte, săptămână după săptămână, imaginaţia îmi devine o plagă. Nu pot scăpa. Nu pot să fac altceva decât să mă străduiesc mai mult, să muncesc mai mult. Să văd mai multe. Să fac mai multe. E sarcina noastră să prevenim astfel de catastrofe. Compatrioţii mei depind de noi pentru a fi în siguranţă. Cum aş putea spune că nu i-am dezamăgit?

Şi ce se poate spune despre dreptate? Chiar dacă reuşim să prindem vinovaţii, e oare asta de ajuns? Câţiva ani de închisoare sau o condamnare la moarte pentru aceştia mi se par sentinţe banale în comparaţie cu suferinţele oribile pe care le-au provocat unor bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi. Va putea justiţia să-l mângâie pe copilul lui Ron în anii care urmează, când el va creşte fără tată?

Nu. Nimic nu poate da timpul înapoi şi anula această catastrofă. În cel mai bun caz, justiţia nu va fi decât o mită ticăloasă acordată celor ale căror vieţi au fost devastate de acest act unic, lipsit de sensibilitate.

Însă aceasta nu înseamnă că nu trebuie să urmărim dreptatea. La urma urmei, odată ce ultimul fragment din avionul Pan Am 103 este colectat din zona rurală a Scoţiei, ce altceva ne mai rămâne de făcut?

PARTEA A III-A

OBOSIT DE RĂZBOI

douăzeci şi nouă
DANS DE STRADĂ

Bethesda Bagels
Februarie 1993

Pentru cei care au avut o legătură cu zborul Pan Am 103, coşmarul nu se va termina niciodată cu adevărat. Investigaţia continuă, însă eu personal am avut o mulţime de cazuri care au venit şi au plecat după cele zece zile petrecute în Cipru. Anii au început să treacă la fel, acum că sunt veteranul biroului antitero. La fel precum Gleason a fost odinioară memoria institutului, acum eu sunt cel care şi-a adjudecat acest titlu, mulţumită celor şapte ani petrecuţi în această slujbă.

Stau într-o patiserie situată undeva la periferia capitalei. E o după-amiază rece. Am intrat să beau o cafea şi să mănânc o chiflă cu scorţişoară şi stafide. Chiar acum, mi-am aşezat geaca Barbour Beaufort pe spătarul micului scaun de cafenea. Am ales o masă de lângă fereastră. Are o vedere superbă la stradă.

Azi studiez strada. A privi oamenii de pe stradă e o metodă populară de a-ţi petrece timpul liber. Oamenii îşi sorb cafeaua şi privesc cum trece lumea pe lângă ei, bucurându-se de privelişte. Pentru mine, a fi atent la oamenii de pe stradă face parte din jocul zilnic al supravieţuirii. Trebuie să fim buni la acest capitol – eu şi agenţii mei. Altfel, nu vom supravieţui pe teren.

Îmi privesc ceasul. Operaţiunea de astăzi a început în urmă cu vreo douăzeci de minute. Vom vedea cine se frige. Iau o înghiţitură sănătoasă de cafea şi privesc pe geam. Până acum, nu am observat nimic dubios. Sunt din ce în ce mai buni, asta cu siguranţă.

Am nevoie să fiu în formă, însă mă simt epuizat. Povara pe care am purtat-o în toţi aceşti ani nu s-a schimbat, doar a evoluat. În mod surprinzător, lumea e un loc chiar mai periculos acum, chiar şi după căderea Zidului Berlinului. Avem parte de noi ameninţări care apar din cele mai ciudate regiuni ale lumii, consecinţe secundare ale sfârşitului Războiului Rece. Nu sunt sigur că suntem pregătiţi să ne confruntăm cu ele. Ca de obicei, suntem atenţi în altă parte.

Dar cel puţin au existat unele progrese în sfera justiţiei. Când Germania de Vest s-a reunit cu cea de Est, am dobândit accesul la dosarele secrete ale Stasi. Poliţia est-germană a fost implicată în tot felul de operaţiuni sângeroase, dintre care una s-a dovedit a fi atentatul cu bombă de la discoteca La Belle.

Clatin din cap. Incidentul îmi pare a se fi petrecut cu atât de multă vreme în urmă. Eram atât de tânăr şi naiv. Lumea era o necunoscută pentru mine. Acum, îi cunosc nuanţele şi contururile. Ştiu cât de periculoasă poate fi. Şi nu voi uita niciodată victimele. E greu să nu te simţi dărâmat după tot ceea ce ai văzut.

Dosarele miliţiei est-germane au revelat unele detalii interesante. Un palestinian pe nume Yasser Shraydi care lucra pentru serviciul de spionaj libian a pus la cale operaţiunea La Belle. Y. Shraydi era angajat al Biroului Popular Libian (ambasada libiană) din Germania de Est şi a organizat o echipă care l-a inclus pe Musbah Eter, un alt agent de spionaj libian, şi un est-german de origine libaneză pe nume Ali Channaa. Channaa a fost un agent Stasi care a lucrat îndeaproape cu agenţii secreţi ai lui Khadafi. Soţia sa a fost cea care a plasat efectiv bomba în discotecă.

Toţi sunt acum în libertate, însă cel puţin ştim cine trebuie vânat şi prins. Acesta e un pas mare înainte. Astfel de informaţii sunt de obicei frustrant de rare.

Peste stradă, un bărbat în haine sport aşteaptă într-o staţie de autobuz. Poartă o şapcă şi ochelari de soare. Pare distant şi îmbrăcat prea subţire pentru vremea de afară. E acolo de când am intrat în magazin.

Va trebui să nu-l scap din ochi.

Oare conştientizează oamenii din jur profunzimile nemiloase ale lumii în care trăiesc? Au oare idee de pericolele care pândesc în jurul lor? Eu, cu siguranţă, nu am ştiut aceste lucruri acum opt ani. Poate că ignoranţa e un lucru bun. O viaţă trăită cu o frică permanentă nu mai e deloc viaţă. Sincer să fiu, există momente în care mi-e dor de acea ignoranţă binecuvântată. A şti toate aceste lucruri, precum şi o legitimaţie care îmi asigură accesul la informaţii strict secrete nu echivalează cu fericirea. Am învăţat acest lucru pe pielea mea.

Am la mine un exemplar din ediţia de azi a ziarului *Washington Times*. Mă uit pe prima pagină şi mă prefac că citesc. Ochii îmi sunt focalizaţi peste hârtia ziarului la Domnul Haine Sport din staţia de autobuz.

Sfârşitul Războiului Rece a ajutat la rezolvarea cazului La Belle. Dreptatea nu a fost încă făcută, însă noi avem o memorie de lungă durată. Dacă vinovaţii vor face un pas greşit, îi vom prinde. La fel şi pe cei care au plasat bomba în Pan Am 103. Două descoperiri majore din 1989 l-au determinat pe preşedintele George Bush să arate public cu degetul către Libia în anul următor. În 1991, am fost practic în măsură să acuzăm de crimă doi agenţi libieni. Cu toate acestea, nu putem ajunge la ei, de vreme ce aceştia se află undeva în Libia, protejaţi de regimul lui Khadafi. Cel puţin am fost în măsură să impunem sancţiuni asupra ţării. Libia nu merită să fie parte a comunităţii internaţionale. Nu după toată violenţa şi haosul pe care le-a provocat.

Prima descoperire s-a produs în primăvara anului 1989. Un fragment din dispozitivul de detonare temporizată al unei bombe a fost găsit şi trimis la laboratoarele FBI pentru analiză. S-a dovedit a fi un dispozitiv de tip MST-13, construit de MEBO, o companie elveţiană care întreţine legături obscure cu Libia. Am ştiut acest lucru doar pentru că cei de la FBI aveau un temporizator similar catalogat în baza lor de date, mulţumită eforturilor agentului special Jim Casey, din serviciul DSS.

În 1986, Casey a fost înrolat în biroul de antiterorism şi i-a fost atribuită o misiune în Togo, o naţiune vest-africană, unde serviciul de spionaj libian derula operaţiuni împotriva regimului aflat la putere. După o altercaţie cu nişte libieni, Casey a recuperat un MST-13 integral. Acesta era un temporizator foarte sofisticat, livrat împreună cu schema propriului său circuit electric. Jim l-a văzut şi s-a gândit că era foarte neobişnuit în raport cu celelalte dispozitive din Lumea Întunecată folosite de agenţii ISO. A confiscat dispozitivul, l-a adus la Washington şi l-a trimis la FBI pentru analize.

Meticulozitatea lui Casey a dat rezultate. Fragmentul de dispozitiv MST-13 recuperat de la Lockerbie a devenit una dintre dovezile majore folosite pentru a condamna Libia pentru prăbuşirea avionului Pan Am 103. Când investigatorii au luat legătura cu MEBO, compania a spus că a vândut lui Khadafi în 1985 douăzeci de astfel de dispozitive speciale de temporizare. Singurul client al acelui model în afară de Khadafi s-a dovedit a fi fost serviciul Stasi est-german.

Cu ziarul sub braţ, mă ridic şi mă întorc la bar pentru a-mi umple din nou cana pentru cafea. În timp ce mă întorc la masă, arunc o privire lungă

pe stradă. Soseşte un autobuz în staţia în care aşteaptă Domnul Haine Sport. Când autobuzul pleacă, el e încă acolo.

Câte autobuze trec prin această staţie? Nu ştiu. Nu multe. Vom vedea ce va face în continuare. Nu departe de el, observ un vagabond mergând agale pe trotuar. Poartă o haină veche de culoare verde şi una dintre acele căciuli împletite cu moţ în vârf. Îmi aminteşte de Bob, ofiţerul care folosea o astfel de deghizare atunci când l-am întâlnit, în 1987, în vârful acelei clădiri parţial construite. Îmi fixez în minte să îl urmăresc cu atenţie.

Fără îndoială, aceşti indivizi devin tot mai buni. Decid să mai rămân aici câteva minute înainte de a ieşi în stradă. Îi voi pune mai apoi pe fugă.

Dispozitivul de temporizare probabil că nu ar fi fost suficient pentru a condamna Libia în legătură cu incidentul aviatic de la Lockerbie fără a face uz de alte dovezi clasificate. Din fericire, echipele de legişti au descoperit că bomba fusese plasată într-o valiză Samsonite. La fel precum bomba descoperită în Frankfurt pe durata Operaţiunii *Frunze de toamnă*, *c*ea reconstruită din fragmentele culese de la locul prăbuşirii fusese plasată într-un radiocasetofon Toshiba. O jumătate de kilogram de Semtex, explozibil plastic de fabricaţie cehă, a fost de ajuns pentru a doborî un avion Boeing 747. Însă reziduurile de explozibil lăsate în urma deflagraţiei ne-au oferit cel mai important indiciu, fapt care a permis investigatorilor să pună cap la cap conţinutul valizei. Ei au găsit urme de îmbrăcăminte – o jachetă de tweed, bucăţi de pijamale, o umbrelă şi o cămaşă care s-au aflat lângă bombă în interiorul valizei Samsonite atunci când aceasta a explodat. Investigatorii au detectat acele articole de îmbrăcăminte în Malta, iar când au luat legătura cu magazinele de acolo au descoperit un administrator de magazin care şi-a amintit cu lux de amănunte că a vândut acele haine unui libian. Când i s-au arătat fotografii cu feţele anumitor libieni, acesta a arătat cu degetul către Ali Mohamed Al Megrahi, un agent libian cunoscut.

Dar destul cu amintirile. E vremea să ies în stradă şi să-i prind pe aceşti indivizi. Îmi termin chifla şi cea de-a doua cafea. În timp ce fac asta, îl văd pe vagabondul aflat în trecere apropiindu-se de Domnul Haine Sport. Se uită unul la altul şi îi observ cum discută.

Mare greşeală. I-am dibuit pe amândoi. Când se află într-o misiune de supraveghere, un fenomen foarte răspândit printre agenţi e să se depărteze de post şi să vorbească, din când în când, unul cu celălalt. A urmări pe cineva poate fi o activitate plictisitoare. E firesc să cauţi compania altuia.

Însă într-un astfel de joc, în dansul de stradă dintre ţintă şi echipa de supraveghere, acest aspect poate fi o greşeală fatală.

În timp ce ies din patiserie, arunc ziarul la coşul de gunoi. Afară, pe trotuar, arunc o privire spre staţia de autobuz. Vagabondul şi Domnul Haine Sport se uită după mine. Sunt acum urmărit. O iau în sus pe stradă, apoi la dreapta, uitându-mă în urmă în timp ce schimb direcţia. Cei doi deja s-au luat după mine.

În faţă văd un bărbat caucazian, cu părul destul de lung, barbă şi ochelari de soare, stând la masă în partea dinspre fereastră a unei cafenele. Mă supraveghează din spatele unui exemplar din *Wall Street Journal*. În timp ce trec pe lângă el, îi observ privirea urmărindu-mă. Ajung în capătul străzii şi, în vreme ce o iau la stânga de data asta, îl văd pe bărbatul din cafenea pe trotuar, mergând neliniştit în timp ce se îndreaptă către mine. Asta nu-i bine. Acum sunt trei.

Ar trebui să mai fie unul.

Mă mişc de-a lungul străzii, păzindu-mi spatele la fiecare colţ. Îl văd pe vagabond de două ori. De fiecare dată mă priveşte din uşa vreunui magazin. Apare şi Domnul Haine Sport. Bărbatul Băutură Caldă stă pe partea opusă a străzii, însă îi surprind încercând să comunice în timp ce se deplasează.

Mişcare proastă. O să-mi amintesc asta.

Manevra SDR pe care am executat-o dovedeşte că sunt urmărit. Trebuie să scap de ei. Aşa-numita pâlnie e o metodă bună de a îi lăsa în urmă. La câteva străzi mai sus există un pod pentru pietoni peste o autostradă. E perfect. Mă îndrept într-acolo.

Pâlniile sunt greu de efectuat atunci când încerci să urmăreşti pe ascuns pe cineva. Locuri precum podurile, scările rulante sau digurile rutiere forţează membrii echipei de supraveghere să iasă de sub acoperire şi să se deplaseze de-a lungul unei porţiuni înguste de teren unde sunt detectaţi cu uşurinţă. Cam singurul lucru pe care poate să îl facă echipa de supraveghere e să aştepte să treacă prin pâlnie abia după ce ţinta a dispărut din raza vizuală. Aşa plănuiesc să fac în această situaţie, iar asta ar trebui să îmi ofere destul timp pentru a mă evapora printre străzile oraşului.

Trec podul pentru pietoni. Cei trei bărbaţi din spatele meu se opresc pe partea cealaltă. Mişună prin preajmă şi par a nu-şi găsi locul. Şi-au pierdut atât acoperirea pentru poziţie, cât şi cea pentru acţiune. Acestea sunt avantaje critice pentru agenţii din teren. Le-am expus aici slăbiciunile.

O acoperire pentru poziţie nu e altceva decât un motiv pentru un agent operativ de a se afla într-un anumit loc la un anumit moment. Domnul Haine Sport era de presupus că aşteaptă un autobuz. Vagabondul hoinărea prin preajmă fără rost, aşa cum fac toţi vagabonzii. Bărbatul Băutură Caldă îşi citea ziarul de dimineaţă. Acele alibiuri au funcţionat. Ceea ce nu a funcţionat a fost faptul că ei au stat locului prea multă vreme. Autobuzul a venit şi a plecat, însă Domnul Haine Sport a rămas în staţie. Vagabondul a hoinărit prea aproape de Domnul Haine Sport. Au intrat în vorbă. Asta a părut a fi un comportament neobişnuit. Nu multă lume vorbeşte cu vagabonzii. Bărbatul Băutură Caldă şi-a compromis acoperirea pentru poziţie prin faptul că s-a uitat prea lung la mine, urmărindu-mă din priviri în timp ce treceam pe lângă el, apoi părăsind cafeneaua prea devreme.

Acoperirea pentru acţiune necesită mai multă gândire şi pregătire. Dacă un agent operativ se mută dintr-o locaţie în alta, trebuie să aibă un motiv clar pentru a face acest lucru. Îşi poate deghiza mişcările părând interesat de vitrinele magazinelor sau dând impresia că doreşte să-şi cumpere ceva anume. Ar putea avea o bicicletă cu el, iar odată ce ţinta se pune în mişcare, o va folosi pentru a rămâne în apropierea sa părând a nu fi altceva decât un ciclist care a ieşit la o plimbare.

Cei mai buni agenţi operativi nu ies în evidenţă. Nu fac nimic din ceea ce ar atrage atenţia asupra lor. Ei sunt subtili, iar de vreme ce majoritatea oamenilor sunt slabi observatori, acest comportament îi face să fie practic invizibili.

Însă eu sunt un observator antrenat şi i-am depistat pe cei trei. Ei au încălcat două reguli de bază, iar acum se află într-o situaţie dificilă.

Trec podul şi mă afund mai adânc în oraş. Aplic manevra SDR la următoarea stradă. În timp ce trec strada, apare un taxi. Mă uit rapid la plăcuţa sa de înmatriculare şi memorez numărul. Apoi mai fac încă două manevre. Am scăpat de ei. După un minut, văd acelaşi taxi parcat pe marginea străzii din faţă. Nu e nimeni pe bancheta din spate. Şoferul are părul zburlit, ten închis şi o mustaţă stufoasă. Trec chiar pe lângă taxiul lui.

După încă două străzi, el trece iar pe lângă mine. Bun. L-am identificat. Agentul de supraveghere numărul patru era într-un vehicul, iar taxiul era acoperirea sa pentru poziţie şi pentru acţiune, iar el a întins coarda, devenind vizibil.

După zece minute, mă aflu iar în faţa patiseriei. Îmi pun receptorul la ureche şi deschid staţia: „Echipă. Aici Merlin. Exerciţiu complet.”

Unul câte unul, agenţii mei se adună pe Virginia Avenue. Le explic cum i-am depistat pe fiecare dintre ei. Par ruşinaţi când le spun cât de uşor le-am ghicit acoperirea. „Uitaţi, le spun, asta vă va lua timp. În final o să o faceţi cum trebuie.” Eu conduc discuţia şi ne studiem erorile, căutând metode de a le corecta.

Practicile de supraveghere şi tehnicile de urmărire exersate chiar aici în oraş ne-au îmbogăţit deja cunoştinţele. Comunicarea cu restul echipei tale de supraveghere, în special în condiţii de deplasare, devine o problemă. Nu vrei să vorbeşti cu colegul tău agent. Mult prea des acest lucru te deconspiră. Utilizarea unei staţii-radio şi a unor căşti de ureche vizibile e de asemenea o greşeală de începător. Contact vizual scurt. Un simplu gest din mână – subtil, mereu subtil, desigur – acestea sunt metodele de a comunica unul cu celălalt pe durata acestui gen de dans al străzii. Hainele fac o diferenţă uriaşă. Cămăşile şi pantalonii de culoare albă tind să te evidenţieze în mulţime. Un agent care le poartă va fi de obicei detectat în situaţia în care ţinta e cât de cât un observator bun. Culorile închise, care se pierd în mulţime sunt cele mai bune.

Liniile ochilor sunt foarte importante într-un dans de stradă reuşit. Majoritatea oamenilor îşi ţin privirile în pământ în timp ce se îndreaptă către treburile zilnice. Conştiinţa lor situaţională e practic nulă. Noi putem exploata acest aspect prin ferirea de liniile tipice ale vederii şi plasarea de agenţi pe balcoane, acoperişuri, în jurul colţurilor de clădire şi a altor unghere urbane. Trebuie să gândeşti într-un mod neconvenţional. Abia acum am început să practicăm cu adevărat asta.

O ţintă în mişcare reprezintă un nou set de provocări pentru o echipă de supraveghere. Cât de bine îţi poţi urmări ţinta în acest gen de situaţie? Ce se întâmplă dacă ţinta îşi începe deplasarea la pas, apoi urcă într-o maşină? În mod clar, agenţii noştri din stradă au nevoie de vehicule cu care să se deplaseze, dacă e cazul. Aceasta e o lecţie pe care noi am învăţat-o la începutul perioadei de antrenament. Însă unde ar trebui să fie plasaţi agenţii din vehicule şi ce se întâmplă dacă ţinta noastră se urcă într-un autobuz sau alege să călătorească cu metroul? Acestea sunt toate probleme tactice pe care ne străduim să le rezvolvăm.

Exerciţiul de astăzi a făcut parte dintr-un plan mai amplu la care lucrez de mai mulţi ani. Cazul Edward Louis Gallo, cele două atentate libiene din 1986 împotriva diplomaţilor noştri şi tentativa aproape reuşită de asasinat a preşedintelui Bush în Kuweit, petrecută nu cu multă vreme în urmă, m-au

convins că avem nevoie să abordăm operaţiunile de protecţie şi securitate într-o manieră nouă. Dansul de stradă de astăzi a fost un alt test al noilor mele tactici. Vom continua să le perfecţionăm. Iar când vine vremea potrivită, voi merge la domnul Dittmer şi îl voi ruga să facem o încercare. Dacă ne facem bine treaba, acest concept nou ar putea reprezenta şansa de a fi în sfârşit cu un pas înaintea unor terorişti precum Imad Mugniyah şi Hasan Izz-Al-Din. Ei se află încă în libertate, plănuindu-şi următoarea operaţiune. Vreau să fiu pregătit pentru ei de date asta.

treizeci

REVELAŢIILE COLONELULUI

26 februarie, 1993
Ora 12:25
Virginia Avenue

— Fred, am veşti proaste.

Îmi iau ochii din vraful de telegrame şi privesc în sus pentru a-l vedea stând lângă biroul meu pe Larry Daniele, cel mai bun şi mai ager agent din echipa noastră de analiză a posibilelor ameninţări asupra siguranţei statului, aflată la etaj. Larry e încruntat.

— Ce e? întreb.

— Am avut o explozie la World Trade Center.

Mă ridic în picioare. Lucrurile sunt pe cale să o ia razna.

— Au făcut-o în cele din urmă. Ne-au lovit aici, la noi acasă.

— Mda, răspunde Larry. Ştiam cu toţii că e inevitabil.

Mă deplasez împreună cu Larry la FOGHORN. Înăuntru, televizoarele sunt comutate pe CNN. Consola în stil Star Trek e aprinsă ca un pom de Crăciun. Fiecare dintre agenţii de serviciu au câte un telefon la fiecare ureche. Alte telefoane sună necontenit în fundal.

— Fred? întreabă unul dintre agenţii de serviciu. Toată lumea sună să afle ce ştim.

— Nu ştim nimic încă. Spune-le să aştepte.

Acesta nu e un răspuns pe care lumea vrea să îl audă în astfel de momente.

Privesc imaginile de la CNN. Fumul se ridică în jurul turnului. Oamenii fug jos, în stradă. Ambulanţele se îndreaptă în viteză la faţa locului. Dacă ignori plăcuţele de înmatriculare cu număr de New York, aici ar putea fi Beirutul, sau Parisul sau Berlinul de Vest.

Apar primele echipe de securitate. Oricine au fost cei care au detonat bomba, ea a fost plasată în parcarea de sub unul dintre turnuri. Acest lucru mi se pare foarte ciudat. Dacă membrii Hezbollah ar fi fost cei care au organizat acest atentat, ei ar fi lăsat o maşină-capcană în stradă, în faţa clădirii. Aceasta era procedura lor operaţională standard, încă de la atentatul Beirut I. Anul trecut, teroriştii Hezbollah au detonat o maşină-capcană în faţa ambasadei israeliene din Argentina, dovedind faptul că pot acţiona şi în emisfera noastră.

Plasarea unei bombe în stradă intensifică puterea de distrugere a dispozitivului. Explozia sparge geamurile pe o distanţă de câteva clădiri, iar bucăţile de sticlă devin şrapneluri zburătoare. Astfel numărul victimelor poate creşte.

Poate că cei care au plasat bomba nu sunt la fel de sofisticaţi ca gruparea Hezbollah.

Serviciul Secret operează în afara World Trade Center. Multe dintre vehiculele sale de pază şi securitate sunt parcate în apropierea acelei parcări. E posibil ca ele să fi fost ţinta? E posibil ca cineva să fi vânat Serviciul Secret? Cunosc pe mulţi dintre agenţi de pe vremea când am fost la New York pentru a mă ocupa de misiuni de protecţie a demnitarilor. Rostesc o rugăciune pentru siguranţa lor.

— Bine, băieţi, sunaţi la JTTF, FBI şi NYPD. Vedeţi de ce au nevoie de la noi. Haideţi să le oferim întregul sprijin.

— Stick? strig eu. Scott Stewart, unul dintre cei mai buni agenţi din birou, păşeşte în faţă. Aici, Fred.

— Vreau ca tu să fii ochii şi urechile noastre la locul exploziei. Ia cu tine un detector de explozibil şi du-te acolo. Lucrează cu celelalte agenţii şi raportează des, OK?

Dacă nu gruparea Hezbollah este cea care a organizat acest atac, atunci cine a făcut-o? Contruiesc în minte o listă cu suspecţi. Libienii au fost tăcuţi de la atentatul din Lockerbie, asupra avionului Pan Am 103, însă acest lucru nu înseamnă că nu s-au hotărât să devină din nou agresivi. Îi includ pe listă.

Irak. Serviciul de spionaj al lui Saddam Hussein s-a ocupat de tot felul de nenorociri odată cu declanşarea Războiului din Golf. Având în vedere comploturile de aruncare în aer a ambasadelor şi tentativa de asasinat prin intermediul unei maşini-capcană în Kuweit, agenţii lui Hussein s-ar putea afla în spatele acestui incident.

Însă există un grup ciudat coalizat în jurul câtorva dintre jihadiştii afgani. Aceştia au devenit mai activi în Lumea Întunecată în ultimii câţiva ani şi au devenit în mod virulent antiamericani. În urmă cu doar câţiva ani, ei erau aliaţii noştri împotriva sovieticilor. Un arab saudit pe nume Osama Bin Laden pare să fie liderul acestui grup.

Până la sfârşitul zilei, am aflat că peste o mie de persoane au fost rănite în urma exploziei. Patru persoane au murit. Personal, cred că am scăpat uşor. Dacă bomba ar fi fost plasată pe stradă şi ar fi fost detonată la ora mesei de prânz, numărul de victime ar fi fost mult mai mare.

Pe parcursul următoarelor zile, piesele încep să se potrivească. Scott Stewart ne trimite rapoarte frecvente. În compoziţia bombei a intrat uree, nitroglicerină, aluminiu, azidă de magneziu şi hidrogen. Cei de la FBI nu au nimic în baza de date care să se potrivească acestui profil. Acesta e un tip nou de bombă, construit de un tip nou de organizaţie teroristă. Membrii ei sunt agresivi, însă tacticile lor sunt marcate de erori. Datorită acestui aspect, răsuflu uşurat.

Scott se afla la locul exploziei atunci când investigaţia scoate la lumină un indiciu de importanţă uriaşă. Bomba a fost plasată în interiorul unui vehicul. O echipă tehnică de genişti de la NYPD găseşte un indiciu preţios: plăcuţa de metal cu numărul VIN al vehiculului, intactă şi lizibilă. O verificare rapidă a arătat că acesta a aparţinut unei camionete Ryder închiriate. O altă verificare rapidă relevă că un palestinian pe nume Mohammad Salameh a închiriat-o ultima dată.

În curs de câteva zile au fost făcute câteva arestări. Salameh e prins, la fel ca şi alţi câţiva dintre camarazii săi. Toţi par a fi legaţi de un grup de jihadişti care operează într-o moschee din Brooklyn.

La zece zile după atac, iau avionul la New York pentru a discuta cu persoanele mele de contact din cadrul FBI şi JTTF. În timp ce încercăm să înţelegem ce s-a întâmplat, descopăr că FBI-ul a avut un informator care s-a infiltrat în grupul de la moschee, acum doi ani. A purtat microfon şi a participat la sesiunile de planificare şi la întâlnirile cu şeicul Omar Abdel-

Rahman, un cleric egiptean orb care a devenit liderul spiritual al unei întregi reţele de jihadişti radicali care trăiesc în zona New York-ului.

Îmi conving contactele să mă lase să văd transcrierile înregistrărilor realizate de acest informator. După două pagini, sunt şocat. După zece pagini sunt terifiat. La început, mintea mea ameţeşte când se gândeşte la cele înregistrate de acest informator. Omul fusese colonel în armata egipteană şi a reuşit cumva să câştige încrederea şeicului. Abdel-Rahman l-a invitat în cercul interior al reţelei sale. A luat parte la zeci de întâlniri operaţionale.

Nu pot să pun la îndoială autenticitatea celor citite. Acest grup de jihadişti crescut în propria noastră casă ne-au făcut de râs. Iar dacă nu acţionăm rapid, se va muri din cauza aceasta.

Adepţii şeicului orb au petrecut doi ani de zile pregătind portofolii de ţinte înainte de a lansa efectiv atacul asupra WTC. Conduşi de un inginer foarte capabil şi extrem de inteligent, pe nume Ramzi Yousef, aceşti războinici ai Jihadului au planificat să arunce în aer ţinte aflate pe întreaga suprafaţă a oraşului New York. Ei intenţionau să arunce în aer poduri, hoteluri şi alte ţinte fixe. Însă ceea ce mă face să îmi treacă fiori pe şira spinării sunt eforturile lor împotriva serviciului DSS.

Timp de trei ani, ei ne-au urmărit. Printre multele lor planuri s-a numărat o operaţiune de asasinare a câtorva lideri-cheie, incluzându-i aici pe secretarul general al Naţiunilor Unite şi pe preşedintele egiptean Hosni Mubarak. Erau cu precădere nerăbdători să îl elimine pe Mubarak şi pe oricare alt oficial diplomatic egiptean. Nutreau o ură specială împotriva acelui regim, de vreme ce şeicul şi unii dintre adepţii lor fuseseră arestaţi în Egipt şi torturaţi pe durata încarcerării.

Pe durata unei vizite, preşedintele Mubarak a ales hotelul Waldorf-Astoria pentru el şi pentru anturajul său, inclusiv pentru ministrul său de Externe, pentru a se caza în timpul şederii în Manhattan. Yousef şi agenţii săi din teren au inspectat măsurile de securitate din jurul hotelului. Ei au urmărit convoaiele noastre şi ne-au studiat tacticile. Au ştiut când schimbam agenţii, între ce ore erau schimburile şi unde existau lacune în măsurile de securitate ale hotelului. Utilizând resurse locale, cum ar fi taxiurile, ei au urmărit convoaiele noastre prin tot New Yorkul. Agenţii lor operativi au devenit atât de familiarizaţi cu noi, încât nu doar că ştiau ce funcţie îndeplinea fiecare vehicul în cadrul formaţiei, însă erau capabili să facă diferenţa între un convoi DSS cu ministrul de externe şi unul păzit de

Serviciul Secret în care se afla preşedintele Mubarak. Uneori, puteau să îşi dea seama de diferenţă chiar şi atunci când cele două convoaie operau împreună. În cazul egiptenilor, noi conduceam frecvent cele două convoaie împreună cu Serviciul Secret pentru că existaseră în trecut multe atentate împotriva lui Mubarak şi a guvernului său.

Pe măsură ce citesc transcrierile, îmi dau seama că m-am aflat în unele dintre echipele convoaielor pe care le urmăriseră. Mă albesc la faţă când îmi dau seama de asta. Noi nu am identificat niciodată o operaţiune de supraveghere atât de sofisticată.

Pe măsură ce s-au desfăşurat întâlnirile, adepţii şeicului au folosit toate informaţiile culese în cadrul acestor supravegheri preoperaţionale pentru a elabora planuri de atac genial de simple. Pentru Waldorf, ei au decis că cel mai elegant mod de a ne dejuca măsurile de securitate era cel mai direct. Utilizând o dubă furată şi revopsită pentru a arăta ca una aparţinând companiei Federal Express, ei ar ajunge pe drumul greşit de pe Park Avenue şi ar intra în coliziune cu convoiul lui Hosni Mubarak exact când acesta e parcat în subsolul hotelului prin punctul de acces pentru personalităţi. Noi am numit acel punct vulnerabil „Fântâna”. O echipă de comando înarmată cu grenade şi mitraliere ar ieşi din dubă, ne-ar imobiliza vehiculele de contraatac, după care ar urma să se ocupe de limuzina lui Mubarak.

Un alt plan pe care l-au dezvoltat includea introducerea unei echipe în casa scărilor hotelului Plaza unde erau cazate personalităţile politice ale Naţiunilor Unite, de unde ar ajunge în camerele acestora cu ajutorul armelor. Au avut totodată în vedere infiltrarea de agenţi operativi printre membrii personalului hotelier. Câţiva chelneri înarmaţi cu pistoale automate puteau să susţină într-o manieră eficientă echipa de atac. Acesta era un vechi truc al operaţiunii Septembrie Negru.

Au studiat bine lecţiile de istorie.

Mai multe planuri, mai multe profile ies la lumină de pe fiecare pagină a acestor transcrieri. Unul dintre ele implica aruncarea în aer a elicopterului Marine One în timp ce elicopterul preşedintelui ateriza în centrul Manhattanului. Am rămas complet fără glas. De ce nu a eliminat FBI-ul această celulă acum câteva luni?

Nu pot să aflu niciun răspuns la această întrebare. Singura mea explicaţie e că cei din FBI nu au luat în serios informaţiile colonelului. A fost o greşeală pentru care naţiunea noastră plăteşte un preţ scump.

Modul în care supuşii şeicului au construit profilurile ţintelor a fost absolut genial. Regulile lor sunt destul de flexibile pentru a fi aplicate altor situaţii. Dacă sunt transmise prin Lumea Întunecată, ele ar putea funcţiona aproape ca un fel de planuri de terorism în franciză pentru alte grupuri.

De ce au ales ei WTC ca primă ţintă a unui bombardament? Doar şeicul şi Ramzi Yousef pot răspunde la această întrebare. Dovezi suplimentare descoperite pe durata raidurilor din New York şi New Jersey arată că ei au plasat camioneta Ryder la subsolul Turnurilor Gemene în speranţa ca unul să se prăbuşească peste celălalt. Ei nu urmăreau să mărească numărul de victime pe stradă, ci doreau să distrugă două imagini simbolice pentru puterea economică americană.

Mă întâlnesc cu Scott Stewart. El îmi spune că suflul exploziei a avut o rază de 27 de metri. Bomba, alcătuită din doar cinci sute de kilograme de explozibil, a sfredelit găuri prin betonul a patru etaje ale clădirii. Dacă ar fi fost plasată mai aproape de unul dintre stâlpii de susţinere din interiorul garajului, planul lui Yousef ar fi avut succes. Hezbollahul s-ar fi mulţumit cu sute de victime pe stradă. Acest grup a vrut să ucidă 50 000 de persoane şi să distrugă un simbol american al puterii. Membrii grupului au deţinut cunoştinţele, deprinderile operaţionale şi inteligenţa necesare pentru a executa oricare dintre operaţiunile lor preplanificate.

În timp ce autorităţile prind pe aproape toţi membrii celulei, inclusiv pe şeicul orb, Ramzi Yousef şi constructorul bombei, Abdul Rahman Yasin, au scăpat. Informaţii care ajung la noi relevă că Yasin, care e irakian, a reuşit să se întoarcă la Bagdad. Yousef a fugit în Pakistan, apoi a dispărut.

Ramzi Yousef, omul cheie de operaţiuni al şeicului, e acolo, undeva, în libertate. El ne cunoaşte tacticile. Ne ştie slăbiciunile. Ştie cum să dejoace măsurile de securitate. E totodată nepotul mâinii drepte a lui Bin Laden, Khalid Sheik Mohammad. Acest grup nou din Afganistan s-a calificat în prima ligă a terorismului. Dacă nu facem un salt înainte în modul de desfăşurare a misiunilor de securitate, ei ne vor doborî. Gaura fumegândă din parcarea WTC este un avertisment pentru toţi compatrioţii mei. Însă transcrierile pe care le citesc la One Police Plaza sunt adevărata lecţie care se desprinde din evenimentele de pe 26 februarie. E vremea să apăsăm pe butonul panicii.

În ziua în care plec acasă, stau în terminalul aeroportului JFK şi îmi deschid jurnalul. Îi adaug pe Yousef şi Yasin pe lista mea. Trebuie să îi găsim cu orice preţ înainte ca ei să poată derula un alt atac.

În avion, în drum spre Washington mă gândesc obsesiv la planurile de a ataca convoaiele noastre. Teroriştii ne-au urmărit fără ca noi să ştim. Ne-au privit din fiecare unghi, atât pe poziţii fixe, cât şi în timp ce ne aflam în mişcare. Nu şi-au compromis niciodată acoperirea pentru poziţie sau pentru acţiune. Au fost fantome care s-au rotit în jurul nostru, studiindu-ne fiecare mişcare în timp ce noi ne vedeam de treburi fără să suspectăm ceva.

Parcurg în minte fiecare scenariu de mai multe ori. Duba Fed Ex intră pe Park Avenue, apropiindu-se în viteză de convoiul nostru. Niciun agent din maşina Crown Vic din faţa convoiului nu s-ar fi aşteptat la asta. De fapt, în situaţia parcării convoiului la Waldorf, noi am fi cu toţii preocupaţi să îl scoatem pe Mubarak din limuzină şi să-l ducem în holul hotelului.

Duba scrâşneşte la oprire. Bang! Uşa din spate se deschide, iar echipa de comando îşi lansează atacul. Trăgând cu automate AK, teroriştii aruncă grenade în vehiculele noastre lipsite de blindaj. Pentru noi ar fi fost ca Ultima Rezistenţă a lui Custer. Am fi în măsură să ne scoatem armele la timp din teacă? Gândul la această întrebare îmi provoacă fiori. Nu cred că am fi avut nici măcar structura mentală necesară pentru a face faţă unui astfel de atac. Am fost prea concentraţi să oprim un posibil nebun să ajungă la ţinta noastră preţioasă şi să tragă, aşa cum a procedat John Hinckley cu preşedintele Reagan acum un deceniu.

Planul teroriştilor ar fi reuşit. Of, Doamne, ar fi reuşit.

treizeci şi unu
OBSERVÂND OBSERVATORII

Stând în biroul lui Clark Dittmer mai târziu în cursul acelei săptămâni, îi relatez în detaliu tot ceea ce am aflat din transcrierile colonelului. Când termin, îmi subliniez noile idei. Va fi nevoie de mulţi agenţi şi de multă instruire, însă trebuie să venim cu ceva nou. Din fericire, domnul Dittmer are una dintre cele mai deschise minţi din acest domeniu.

— Bine, Fred, îmi spune el, ai dreptate. Pune-ţi în practică ideile şi hai să vedem ce se întâmplă.

În zilele şi săptămânile care urmează, vom dezvolta un nou program de contrasupraveghere. Când supraveghem convoaiele diplomatice sau efectuăm sarcini de protecţie la diferite evenimente, agenţii de lângă personalităţile politice au o conştiinţă situaţională imediată, care nu depăşeşte o rază de cincisprezece până la douăzeci de metri. Ne limităm operaţiunile doar la acel spaţiu, studiind ameninţările din preajmă în dauna oricărei alta.

Acest lucru nu se va mai întâmpla. Ne vom păstra gărzile de corp acolo, în apropierea personalităţilor, însă grupul meu va supraveghea un perimetru mai larg. Vom lucra sub acoperire, ne vom infiltra în mulţime, ne vom mişca în perimetrul convoaielor, ţinând sub observaţie pe oricine şi orice lucru care pare ieşit din comun. Vom căuta agenţii de supraveghere terorişti, calculând locaţiile cele mai potrivite în care s-ar putea situa, după care vom căuta locaţii aflate dincolo de linia ochilor pentru a monitoriza acele zone. Dacă ne transportăm diplomaţii din punctul A în punctul B, vom trimite o echipă de supraveghere în avans la punctul B pentru a studia locaţia.

Vom face acest lucru lucrând sub acoperire. Ne vom amesteca cu lumea şi ne vom mişca prin mulţime ca şi cum am fi persoane obişnuite. Vom fi mai fantomatici decât fantomele care ne-au urmărit în trecut.

Acesta e un început, însă nu va fi de ajuns. Vom face înregistrări video ale mulţimii prezente la fiecare discurs ţinut de personalităţile politice pe care le protejăm. După fiecare eveniment, vom examina casetele, căutând feţe familiare, încercând să identificăm orice persoană care îşi face un obicei din a participa la aceste evenimente. Vom urmări de asemenea orice lucru ieşit din comun. Dacă observăm că o persoană are un comportament neadecvat, vom trimite descrierea fizică a acestuia echipelor noastre de supraveghere. Dacă persoana apare la un alt eveniment similar, nu doar că ne vom menţine ochii asupra ei, însă vom şi vorbi cu ea. Agenţii se vor amesteca în mulţime, îşi vor croi drum până la personajul nostru ciudat şi vor intra în vorbă cu el pentru a determina dacă acesta reprezintă sau nu o ameninţare reală. Va fi vorba doar de o conversaţie normală, nu de o interogare. În acest mod, poate vom fi în măsură să interceptăm indivizi de teapa lui Hinkley sau Gallo înainte ca ei să intre în acea rază de 4-5 metri din jurul personalităţilor.

Va trebui să ne pregătim până în momentul în care vom deveni cu desăvârşire invizibili. Nicio greşeală. Nu trebuie să ne compromitem acoperirea pentru o anumită poziţie sau pentru acţiune. Vom învăţa cum să-i

urmărim pe suspecţi în orice mediu posibil, de la mulţimile mari, până la străzile aglomerate şi reţelele de metrou. Vom învăţa care este cea mai bună componenţă a unei echipe de contrasupraveghere, vom stabili numărul optim care ne va oferi o vizibilitate completă. Conştiinţa situaţională e lucrul de care avem nevoie. Ea va fi noul nostru cuvânt de ordine.

Însă nu e suficient. Alături de programul nostru de contrasupraveghere, vom organiza un altul pe care îl numesc Serviciul de Spionaj Protectiv. Atunci când vom avea o personalitate politică sub protecţia noastră, ne vom informa temeinic în privinţa ei. Vom examina fiecare ameninţare anterioară la adresa acelei persoane şi vom întocmi o listă de organizaţii sau de indivizi care reprezintă un risc pentru cel supravegheat. Vom studia modurile operative, vom analiza modalităţile în care acţionează aceste grupuri, astfel încât să ne putem dezvolta tactici de contracarare a acţiunilor lor. Dacă un grup terorist preferă să ucidă ţinte de mare valoare prin intermediul maşinilor-capcană, ne vom asigura să eliberăm strada din faţa hotelului şi punctele de destinaţie ale convoiului. Dacă un nebun a trimis scrisori de ameninţare, îl vom depista şi vom trimite o echipă care să se ocupe de el. Nu ne vom da de gol. Pur şi simplu vom privi. Dacă nebunul face vreo mişcare în direcţia protejatului nostru, îl vom prinde.

Echipei de antiterorism îi plac ideile noi. Membrii ei sunt agresivi, creativi şi entuziaşti în legătură cu noul program pe care îl dezvoltăm. Unii dintre ei devin atât de buni, încât pe durata exerciţiilor de supraveghere din zona capitalei, învaţă să îi urmărească pe suspecţi schimbându-şi hainele pe drum pentru a-şi masca şi mai mult prezenţa. La un moment dat, Domnul Haine Sport e la două străzi în urma unui suspect. În următoarea clipă, el îşi leapădă pantalonii şi geaca. Acum e un alt individ în tricou şi pantaloni scurţi. Încălţările sunt singurul indiciu care îl poate da de gol, dar pe măsură ce lucrăm la noile noastre deprinderi, învăţăm să schimbăm încălţările din mers.

Pentru a comunica, ne folosim căştile de walkman conectate la staţiile noastre de emisie-recepţie. Acum, în loc să ne compromitem acoperirea vorbind la un Motorola sau purtând căşti speciale, arătăm pur şi simplu ca şi cum am asculta nişte cântece. O mână în buzunar, un deget pe buton şi suntem gata să vorbim unul cu altul. Inovaţia în sine ne ajută să fim mai eficienţi pe stradă. Ne putem coregrafia dansul fără ca unul dintre noi să fie şeful.

Purtăm teci la umăr şi la gleznă, ascunse sub haine. Sub cămăşi, insignele noastre atârnă ca nişte medalii.

Vom utiliza toţi agenţii şi toate departamentele aflate la dispoziţia noastră. În capitală, elicopterul Eagle One va survola convoiul, oferindu-ne o altă perspectivă în încercarea noastră de a depista posibile ameninţări. Poliţiştii locali vor fi utilizaţi pentru a bloca străzile pe care ne deplasăm, pentru a evacua punctele de destinaţie şi pentru a stabili rutele cele mai sigure prin oraş. Ei vor şti care sunt cele mai bune trasee, iar noi ne vom baza pe sfaturile lor.

Însă nici acest lucru nu e suficient. Ce se întâmplă dacă acest nou grup din Afganistan, care aparent se autointitulează „Baza" – sau Al Qaeda în limba arabă – se decide să lovească o altă ambasadă sau alt gen de locaţie fixă? Celula şeicului din New York deţinea o lungă listă cu monumente, tunele şi poduri pe care doreau să le distrugă, astfel încât să nu avem nicio îndoială că astfel de atacuri se vor repeta. Cum vom reuşi să fim cu un pas înaintea lor pentru a le preveni?

Transcrierile colonelului îmi oferă o perspectivă detaliată asupra modului Al Qaeda de alegere a ţintelor. Totul începe cu supravegherea preoperaţională. Teroriştii îşi fac temele. Îşi studiază ţintele. Studiază când venim şi când plecăm pentru a afla slăbiciunile din organizarea noastră. Dacă am descoperi aceste mişcări preliminare, i-am putea învinge şi salva vieţi omeneşti. Trebuie să învăţăm cum să îi urmărim pe urmăritori. Ne informăm agenţii din teren. Ne extindem conştiinţa situaţională, căutăm să identificăm lucrurile neobişnuite. Să îl depistăm pe individul care stă prea mult pe o bancă în parc sau pe gunoierul care nu pare să caute niciodată în vreun coş de gunoi. Să căutăm fantomele, iar atunci când le identificăm, să le urmărim. Să vedem unde merg, să descoperim ce fac. După care să dezvoltăm măsuri de contraatac pentru a le demonta planurile şi să chemăm cavaleria pentru a prinde membrii celulei respective.

Pe acest front, înregistrăm un prim succes. Unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri, şi care crede în noul nostru mod de organizare a politicilor de securitate, implementează noile idei în Beirut. Nu durează prea mult până agenţii săi descoperă un punct de observaţie al grupării Hezbollah chiar lângă intrarea din faţă a ambasadei din Beirut. Teroriştii se ascund într-un apartament din apropiere care dispune de o vedere perfectă către cei care intră sau ies pe poarta ambasadei. Ei studiază în mod evident ţinte, căutând lacune pe care le-ar putea exploata. Trimitem cavaleria pentru a

prinde această echipă de supraveghere, însă am ajuns puţin cam târziu. Ei dispar în oraş. Cu toate acestea aflăm că au închiriat apartamentul atunci când acesta a devenit liber. Putem să jucăm şi noi acelaşi joc. Trecem administratorul pe lista noastră de plată – acum avem un observator la faţa locului care ne este colaborator – şi închiriem toate apartamentele care au vedere către porţile ambasadei.

Conştiinţa noastră situaţională tocmai ne-a ajutat la eliminarea unei lacune din sistemul de securitate.

Aici, în Statele Unite, înregistrăm alte succese. Pe durata unui sfârşit de săptămână în New England, am plasat o echipă de supraveghere în jurul perimetrului de securitate care o păzea pe Prinţesa Diana. Unul dintre agenţii noştri se împiedică, la propriu, de o ziaristă care s-a furişat prin pădure aproape 2 kilometri în speranţa de a-şi folosi teleobiectivul aparatului foto. Un succes mic, evident, însă unul pe care sunt sigur că familia regală l-a apreciat.

Primul mare test are loc în California. Ne îndreptăm către Golden State pentru a-l proteja pe Mihail Gorbaciov în timp ce acesta ţine o serie de discursuri în zona Bay Area. Pe durata unui astfel de eveniment, echipa noastră de contrasupraveghere observă un bărbat cu barbă într-o jachetă verde care se comportă puţin ciudat. Îl studiem şi îl luăm drept nebun. Pe durata următorului discurs ţinut de Gorbaciov în San Francisco, echipa noastră de supraveghere îl depistează la marginea mulţimii. Trimitem un agent pentru a vorbi cu el. Deghizat într-un alt individ obişnuit din mulţime, agentul nostru secret începe o conversaţie cu Jacheta Verde. Ne dăm seama imediat că domnul Jachetă Verde nu e prea sincer. În tăcere, îl prindem şi descoperim că are ascuns sub haină un cuţit de măcelar de 30 de centimetri. Individul plănuise să îl spintece pe unul dintre cei mai influenţi lideri ai epocii noastre.

Când Familia Regală revine într-o vizită, ne documentăm cu privire la toate ameninţările trecute şi curente la adresa Prinţului Charles şi a Prinţesei Diana. La verificare, dăm de un alt scrântit din Texas, care a reuşit să penetreze măsurile de securitate de la palatul Buckingham în încercarea sa de a ajunge la membrii Familiei Regale. Trimitem o echipă să-l monitorizeze pe ţicnit în Texas până la plecarea oaspeţilor noştri. Tipul nu a făcut nicio mişcare, însă noi ne-am extins conştiinţa situaţională cu o mie de mile. În cazul în care acesta ar fi făcut vreo mişcare pentru a se apropia de

cei pe care îi supravegheam, am fi ştiut şi l-am fi prins înainte de ajunge în preajma lor.

Ideile noastre încep să se răspândească. Le împărtăşim cu alte agenţii, inclusiv cu FBI, CIA şi Serviciul Secret. Popularizăm tehnicile de contrasupraveghere ca pe un filtru exterior de securitate conceput pentru a selecta posibilele ameninţări înainte ca acestea să ajungă la băieţii din echipa de protecţie înarmaţi cu semiautomate Uzi, care stau lângă personalităţi. Ideile noastre sunt asimilate aproape în întregime. Noile tactici de contrasupraveghere sunt folosite pentru a proteja participanţii la conferinţele de pace şi şefii de state, înalţi demnitari şi locaţiile fixe asupra cărora au avut loc atentate în trecut.

Agenţii noştri din teren nu pot să le facă pe toate singuri. Trebuie să dispunem de întăriri pentru ei. În lunile de după implementarea acestor schimbări, ne alcătuim propria echipă de intervenţie situată undeva departe de biroul nostru de pe Virginia Avenue. În cazul în care o ambasadă primeşte vreo ameninţare credibilă, echipa noastră zboară într-acolo de urgenţă. Membrii echipei se organizează la faţa locului şi încep să caute supraveghetori în zonă. În acelaşi timp, ne schimbăm tacticile şi orarul pentru a destabiliza orice planificare condusă de celulele teroriste locale. Astfel de mişcări ne aduc inamicii înapoi în punctul de plecare al ciclului de alegere a ţintei, iar dacă noi le descoperim echipele de supraveghere preoperaţională, îi eliminăm rapid din joc.

În sfârşit, începem să fim cu un pas în faţa duşmanilor noştri. În loc de a reacţiona la craterele fumegânde şi la avioanele explodate, noi cutreierăm prin toată Lumea Întunecată, deschidem ochii, gata de contraatac.

Însă nu ne aflăm în punctul în care ar trebui să fim. În primul an de utilizare, toate aceste modificări au schimbat în mod clar lucrurile, însă au mai rămas lacune. Securitatea liniilor aeriene rămâne o problemă semnificativă. Ca o concluzie în cazul investigaţiei incidentului Pan Am 103, o comisie a recomandat o lungă listă de schimbări aplicate modului în care companiile aeriene îşi protejează pasagerii. Percheziţionări complete ale obiectelor aduse la bord, verificarea tuturor bagajelor cu raze x şi câini dresaţi pentru a descoperi bombele sunt idei grozave, însă nu sunt implementate. Companiile aeriene spun că nu îşi permit astfel de măsuri. Guvernul nostru nu le forţează să le implementeze. Nu putem face prea multe în această privinţă, pentru că situaţia a devenit atât de politică şi atât de departe de raza noastră de acţiune, încât singurul lucru pe care îl putem

face e să ne rugăm să nu se mai întâmple o altă deturnare sau un alt incident similar celui de la Lockerbie.

Ştiu însă şi alte lucruri de care sunt sigur. Indivizii de genul lui Mugniyah şi Hasan Izz-Al-Din, Ramzi Yousef şi Osama Bin Laden sunt în libertate, la pândă. Iar susţinătorii cauzei lor caută modalităţi de a ne lovi.

Iuţim pasul şi ne rafinăm metodele. Ne schimbăm tacticile frecvent, utilizăm acoperiri din ce în ce mai inteligente pentru echipele noastre de contrasupraveghere. Într-una din săptămâni mă aflu în capitală ca parte a echipei de securitate pentru o delegaţie de diplomaţi indieni. Fred Davis pilotează elicopterul de supraveghere Eagle One şi îmi păzeşte spatele din aer. Pentru o clipă, simt că ne aflăm din nou împreună, lucrând în echipă aşa cum o făceam atunci când urcam la volanul vehiculelor din vechea echipă de intervenţie în zilele când eram tineri şi neliniştiţi. Atât de neliniştiţi.

Nu după multă vreme, îl protejăm pe bătrân, pe Yasser Arafat, modelul teroristului tranformat în om de stat. Consider că aceasta e sarcina supremă. Toată lumea îl vrea mort pe Arafat. El a supravieţuit atât de multor tentative de asasinat, încât cred că are mai multe vieţi decât o pisică. Aceasta e cea mai periculoasă sarcină pe care o pot atribui agenţilor noştri, aşa că o preiau eu însumi. Ideea de a proteja un individ care a ucis nenumăraţi civili nu atrage pe nimeni. El e prototipul de duşman împotriva căruia am luptat în întreaga mea carieră. Acum ţara mea îi urează bun venit în New York, primindu-l ca pe un mesager al poporului său. Trebuie să-l apărăm.

În timp ce gonim pe străzile Manhattanului şi îl protejăm, nu pot să nu mă gândesc la unul dintre cazurile nerezolvate pe care l-am redeschis. În 1973, pe când eram încă la şcoală în Bethesda, ataşatul forţelor militare aviatice ale Israelului la ambasada din Washington D.C. a fost asasinat în curtea din faţa casei sale, la doar câteva străzi de propria mea casă. Deşi nu am întâlnit-o niciodată, am învaţat la şcoală împreună cu fiica sa cea mai mare. Joe Alon a murit la scurt timp după ce echipa de intervenţie din Bethesda a ajuns la casa sa, încercând din răsputeri să-l salveze.

Cazul acesta a fost mereu o miză personală pentru mine. Familia Alon a părăsit cartierul nostru în ziua de după asasinat şi nu a mai revenit niciodată în Statele Unite. Când am devenit avansat în structurile Diviziei de Contraterorism, mi-am făcut un ţel din redeschiderea cazului. Ceea ce am descoperit a fost o lungă listă de erori, greşeli ale FBI-ului şi o tăcere sinistră atât din partea celor din Mossad, cât şi CIA. Folosindu-mi

persoanele de contact din Lumea Întunecată, am fost în măsură să aflu cine a orchestrat atacul.

Prinţul Roşu, Ali Hassan Salameh a fost arhitectul asasinatului. El îşi merită titlul de părinte fondator al terorismului arab modern, bărbatul pe care alţii precum Mugniyah, Hasan Izz-Al-Din şi Ramzi Yousef l-au imitat în întreaga lor carieră de terorişti. Prinţul Roşu este cel care a plănuit operaţiunea din München în 1972 care a avut drept rezultat masacrarea echipei olimpice a Israelului. Alături de gruparea Septembrie Negru, el a organizat deturnări ale curselor aeriene şi atentate cu bombă peste tot în lume. La începutul activităţii mele în biroul de antiterorism, Steve Gleason mi-a spus odată că pentru a înţelege teroarea din Orientul Mijlociu, trebuie să înţeleg gruparea Septembrie Negru şi pe Prinţul Roşu. L-am studiat, fără să îmi dau seama că raza sa de acţiune a atins şi cartierul meu. În tot acest timp, Yasser Arafat a rămas unul dintre prietenii săi cei mai apropiaţi. Salameh a devenit şeful echipei sale de securitate şi a venit chiar împreună cu Arafat la adunarea Naţiunilor Unite din 1974. Am pus cap la cap un dosar privat pentru Prinţul Roşu. Între filele acestuia, am o fotografie a fiului său stând pe picioarele lui Arafat.

Sursele mele spun că Alon a fost ucis de o echipă alcătuită din doi oameni. Aparent, Mossadul i-a vânat şi i-a eliminat cu ani de zile în urmă. Nu cred asta. Cred că sunt încă în libertate, undeva în Lumea Întunecată. I-am adăugat pe listă în carneţelul meu.

În timp ce ajut la protecţia lui Arafat, o parte din mine vrea să îl interogheze. Nu-i aşa că lucrul ăsta ar produce agitaţie? Vreau să ştiu ce ştie el. Vreau să ştiu ce făcea Prinţul Roşu în timp ce echipa sa îl ucidea pe Joe Alon. Mai mult decât orice, vreau să ştiu dacă zvonurile sunt adevărate. De mai multe ori, am avut informatori care mi-au spus că în timp ce Prinţul Roşu ţesea planuri criminale care vizau întreaga lume, el era în secret informator plătit al CIA.

Bineînţeles, nu am cum să îl supun interogatoriului pe bătrân. Acest lucru pur şi simplu nu se face în cercurile diplomatice drăguţe şi curate din care face el parte acum. A devenit o persoană respectabilă, sau cel puţin aceasta e imaginea pe care o afişează. Însă noaptea, la hotelul Waldorf, slugile sale vin să-i aducă omagii şi să-i intre în graţii. Când sosesc, oaspeţii aruncă bani într-un coş de gunoi de lângă uşa apartamentului său. Până când pleacă acasă, oaspeţii lui au umplut şi reumplut acel coş de mai multe ori. Unde vor sfârşi toţi acei bani nu ştie nimeni cu exactitate.

Între anii 1993 şi 1994 facem progrese considerabile în abilitatea noastră de a ne proteja personalităţile. Ne-am dezvoltat deprinderile de detectare a operaţiunilor teroriste şi continuăm să ne extindem reţeaua de agenţi din teren. Însă, pentru fiecare pas înainte se pare că birocraţia de la Washington ne trage cu doi înapoi.

Au avut loc nenumărate schimbări la FBI. Louis Freeh a preluat conducerea Biroului în 1993, fiind al zecelea director. De atunci, investigaţiile de antiterorism au fost împovărate cu bagaje politice extrem de grele. Lupte teritoriale între FBI, CIA şi Departamentul de Justiţie au deteriorat relaţiile dintre agenţii şi instituţii. Nu doar că agenţiile nu lucrează bine împreună, însă acum priorităţile s-au modificat. Terorismul e perceput mai degrabă ca o problemă infracţional-criminală decât ca una de securitate naţională. E o modificare potenţial dezastruoasă, una care a divizat comunitatea agenţiilor de spionaj şi informaţii şi care i-a separat pe cei care au nevoie de informaţii de informaţiile în sine care le trebuiesc. E cel mai rău *Catch-22*[47] imaginabil.

Să spunem că interoghezi un ostatic sau un terorist. Însemnările originale sunt preluate de agentul de caz FBI şi stocate ca parte a investigaţiei lor infracţionale în desfăşurare. Notele sfârşesc prin a fi ascunse în dosarul investigaţiei respective. Agenţii care conduc schimbul de informaţii legate de caz trebuie să fie identificaţi pentru orice proces federal viitor. Acest lucru pune capăt în mod eficient carierei oricărui agent secret. El exclude agenţii, dezvăluie cine sunt şi asigură faptul că aceştia nu vor mai putea niciodată să opereze clandestin în Lumea Întunecată. Nu te poţi duce peste hotare să te joci de-a agentul secret dacă oamenii îţi cunosc adevărata identitate.

În mod evident, agenţii secreţi manifestă acum reţinere faţă de participarea în cadrul unor schimburi de informaţii. Aceasta ne restricţionează accesul la nişte resurse extrem de valoroase, deşi e posibil să nu avem acces oricum la informaţiile de care avem nevoie. Consemnările de pe durata interogării şi oricare alte informaţii extrase din ele sunt acum tăinuite de FBI. Ele sunt rareori diseminate celorlalte agenţii din Lumea Întunecată. Agenţiile nu-şi mai vorbesc una alteia. Toată lumea îşi apără teritoriul, iar mie mi-e teamă că vom rata un atac din cauză că informaţiile corecte nu au ajuns la oamenii potriviţi în timp util.

Indiferent cât de multe progrese am făcut, avem încă multe, multe lacune. Aici, în biroul serviciului DSS, care se află la mijlocul luptelor

teritoriale dintre FBI-CIA-DIA-NSC, noi participăm la joc fără să avem toate informaţiile necesare. E ca şi cum ai căuta o comoară ascunsă folosind o hartă din care lipsesc fragmente mari.

Un pas înainte, doi paşi înapoi. Războaiele birocratice nu fac decât să înrăutăţească lucrurile. Între timp, în Lumea Întunecată apar noi ameninţări.

treizeci şi doi
CEL MAI CĂUTAT BĂRBAT DIN LUME

Virginia Avenue

Există o recompensă de două milioane de dolari pe capul lui Ramzi Yousef. Aceasta e suma pe care programul de recompense pentru Justiţie a oferit-o pentru orice informaţie care va duce la capturarea sa. Mirosul acestei sume uriaşe de bani readuce nebunia în biroul nostru. Timp de luni de zile am avut de-a face cu vizitatori care ne-au dat asigurări că Ramzi vinde falafel [48] în Algeria sau conduce un taxi în Paris.

Chiar în timp ce îl vânăm, eu îmi petrec luni de zile încercând să adun detalii suplimentare despre operaţiunile sale de la fiecare sursă neoficială pe care o am la dispoziţie. E cumva Ramzi un agent operativ al lui Osama Bin Laden? Lucrează el pentru Al Qaeda sau Bin Laden şi organizaţia sa nu face altceva decât să îi ofere sprijin şi resurse financiare? Familia lui Bin Laden este una dintre cele mai bogate familii din Arabia Saudită. Drept rezultat, Al Qaeda este una dintre cele mai bine finanţate reţele de terorişti pe care le-am văzut vreodată.

Al Qaeda este alcătuită din nenumărate celule fără legături prea strânse, dar care lucrează împreună pentru scopuri comune. Liderii importanţi sunt toţi veterani ai Războiului Afgan, bărbaţi care au înfrânt Uniunea Sovietică cu ajutorul, banii şi armele noastre. Majoritatea sunt voluntari arabi pe care i-am ajutat să ajungă în Afganistan în anii ’80 pentru ca ei să se poată alătura mujahedinilor. Mare parte din cunoştinţele lor tehnice au provenit de la noi. Când NYPD şi FBI au prins celula din New York a şeicului, am descoperit manuale de producere a bombelor publicate de CIA şi manuale

militare de buzunar tipărite în Statele Unite. Aceşti oameni ne-au ajutat să câştigăm Războiul Rece pentru ca acum să se întoarcă împotriva noastră.

Legăturile exacte ale lui Yousef cu grupul lui Bin Laden rămân neclare. Există în mod evident o conexiune ideologică de vreme ce ambii sunt jihadişti dedicaţi care urmăresc distrugerea statului Israel. Pentru a face acest lucru, amândoi cred că e necesar ca Statele Unite să îşi întrerupă legăturile militare şi financiare cu statul evreu. În această privinţă, ei nu sunt atât de diferiţi de gruparea Hezbollah sau de FPEP-CG (Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei – Comandamentul General). Însă ultimele două grupuri teroriste par a fi absolut provinciale în comparaţie cu viziunea şi scopul pe care îl împărtăşesc Yousef şi Al Qaeda.

Yousef gândeşte la scară amplă. El nu se mulţumeşte cu deturnări sau atentate mărunte. El vrea să ne aplice lovituri profunde. Chiar în timp ce ne scapă, el începe un nou ciclu de planificare şi alegere a ţintelor. Primim rapoarte cum că s-ar afla în Pakistan, pregătind atacuri împotriva americanilor de acolo. În continuare, primim informaţii credibile cum că ar fi în Thailanda şi Asia de Sud-Est. Măsurile sale operaţionale de securitate şi de protecţie îl menţin cu un pas în faţa noastră. Călătoreşte sub nume false folosind paşapoarte false. E fantoma supremă a Lumii Întunecate.

Vânătoarea lui Ramzi Yousef pune în lumină divergenţele pe care le înregistrăm aici, acasă. În anii ’80, când nu eram decât Gleason, Mullen şi cu mine, aproape că deţineam mână liberă să facem tot ceea ce credeam că e necesar de făcut. Acele zile s-au dus. Anii ’90 au fost martorii unei birocratizări tot mai accentuate a operaţiunilor de antiterorism. Ne izbim de o structură birocratică multistratificată, avem de evitat sau de înfruntat războaie teritoriale şi suferim totodată de propriile probleme interne cu Departamentul de Stat, care ne leagă frecvent de mâini. Proprii noştri diplomaţi au tendinţa de a ne dispreţui pe noi, agenţii DSS, un sentiment pe care îl împărtăşim şi noi faţă de ei. Ei ne consideră, în cel mai bun caz, alarmişti de dreapta, iar în cel mai rău caz nişte duri în stilul lui John Wayne. În schimb, noi le atribuim carieriştilor de deasupra uriaşei uşi albastre denumiri precum Papioane, sau Mandarini şi Dragoni Negri. Dragonii Negri sunt diplomaţii cu vechime a căror ambiţie de a avea o carieră intră adesea în conflict cu propriile noastre eforturi de a-i proteja peste hotare. Aceste conflicte dintre birouri au fiert la foc mic timp de ani de zile. Din când în când mai izbucneşte câte un război deschis. Când se

întâmplă acest lucru, toată lumea are de pierdut, în special poporul american.

Birocraţia este cea care ne împiedică să avem o şansă reală de a-l prinde pe Ramzi Yousef. Într-o zi a anului 1994, apare un vizitator la ambasada americană din Pakistan. A auzit de cele două milioane de dolari pe care le oferim în schimbul lui Ramzi Yousef şi le spune agenţilor noştri din Islamabad că îi poate duce la maestrul terorist. Pentru a dovedi faptul că deţine informaţii reale, el le arată o fotografie recentă pe care i-a făcut-o lui Yousef. Oamenii noştri verifică povestea vizitatorului. Acesta are dreptate, iar Ramzi Yousef se află într-adevăr în Islamabad. Pentru a-l prinde, tot ceea ce trebuie să facem e să luăm cu asalt refugiul securizat pe care acesta îl foloseşte. Însă pentru a face acest lucru, băieţii noştri din prima linie au nevoie de permisiune.

Făcându-şi datoria, ofiţerul de securitate regională Art Murrell trimite informaţia mai departe de-a lungul lanţului de comandă. Raportul său este direcţionat către mai bine de douăzeci şi cinci de agenţii, de la FBI şi CIA la FAA, Departamentul de Interior şi chiar Departamentul de Transporturi. Până la momentul în care este transmis peste tot, sute de ochi au văzut raportul. Autorităţile din Pakistan sunt înştiinţate, proces care reprezintă unul dintre acele protocoale diplomatice pe care Mandarinii le adoră atât de mult. Din nefericire, în Lumea Întunecată, astfel de amabilităţi compromit deseori operaţiunile şi cauzează pierderi de vieţi omeneşti.

Când băieţii noştri bat la uşa lui Yousef, găsesc casa goală, cu un ibric de ceai fierbând pe plită. Fusese avertizat. Prea mulţi oameni din Washington şi Pakistan par să ştie despre operaţiunile în desfăşurare, iar pe undeva se scurg informaţiile.

Yousef ne scapă printre degete şi dispare în Lumea Întunecată. Suntem lăsaţi să căutăm alte indicii, însă nu-i putem da de urmă.

În ceea ce priveşte informatorul nostru, nimeni nu mai aude nimic despre el. Nu există milă. Greşelile din activitatea noastră se plătesc cu vieţi omeneşti.

Ne întoarcem de unde am pornit. Timp de mai multe săptămâni, nu reuşim să găsim o pistă valabilă. După care într-o dimineaţă, în timp ce ajung la birou în noul meu Jeep Wrangler alb, îmi sună telefonul. S-a produs un atentat asupra unui avion în Asia de Sud. Intru grăbit pe uriaşa uşă albastră şi citesc la repezeală telegramele care au venit din Tokyo şi Manila.

Pe 12 decembrie 1994, în timpul zborului 434 al Phillippines Air de la Cebu la Tokyo o bombă a explodat sub scaunul unui om de afaceri japonez de douăzeci şi patru de ani. Trupul lui Haruki Ikegami a absorbit mare parte din forţa exploziei, care l-a sfâşiat aproape în jumătate de la vintre şi până la cap. Deşi deteriorat, avionul a reuşit să se menţină în aer, permiţând piloţilor să execute o aterizare de urgenţă la Okinawa.

Unele dintre sursele noastre sugerează că Yousef a construit bomba şi a plasat-o la bordul avionului de pasageri în timp ce acesta zbura de la Manila către Cebu. Alte surse dau vina pe diferite grupuri teroriste radicale filipineze.

O verificare a listei de pasageri dezvăluie că un om de afaceri italian, pe nume Armaldo Forlani a stat pe scaunul lui Ikegami pe durata călătoriei de la Manila la Cebu. Acesta a dispărut, iar din câte ştim, nu a existat niciodată vreo persoană cu un astfel de nume.

Nu sunt sigur ce înseamnă asta. Stăm şi cumpănim, analizând toate posibilităţile. Dacă Ramzi Yousef este într-adevăr autorul atentatului, de ce a plantat el o bombă atât de măruntă? I-a calculat greşit forţa? Care a fost motivaţia? Zborul nu a avut nimic de-a face cu Statele Unite, iar Yousef nu a iniţiat niciodată atacuri împotriva Filipinelor sau Japoniei – sau cel puţin niciun atac de care noi să avem cunoştinţă.

Poate că dispozitivul în sine oferă un indiciu. Teroriştii au plasat bomba în interiorul unui anumit tip de container din plastic, după care au ascuns-o în geaca de salvare de sub scaunul 26K. Din câte ne putem da seama, fabricantul bombei a folosit nitroglicerină lichidă. Dacă acest lucru e adevărat, substanţa ar fi fost imposibil de detectat prin procedurile de securitate actuale ale companiei aviatice.

Diger noile informaţii în timp ce mestec un baton energizant Power Bar; brusc, am o revelaţie.

Zborul 434 a constituit un test.

Yousef gândeşte la scară amplă. El vrea să provoace răni profunde. E totodată inginer de profesie. Asta înseamnă că e metodic, precaut şi orientat către proces. În orice caz, profilurile de ţinte pe care le-a elaborat celula din New York dezvăluie o mare atenţie faţă de detalii şi metodologie.

Nu cumva Yousef experimenta? Nu cumva el ne verifică sistemele de securitate? Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că urmează un atac de proporţii, iar noi nici măcar nu l-am depistat pe sistemul nostru de monitorizare.

Zilele trec. Folosim fiecare agent din toate colţurile lumii pentru a găsi informaţia preţioasă care ar putea clarifica intenţiile lui Yousef. Nu apare nimic, nimic altceva în afară de nebuni şi de indivizi lacomi care ar spune orice pentru a obţine un ban.

Crăciunul vine şi trece. Îmi petrec timpul alături de familie, pierdut în gânduri legate de ameninţările care pândesc la orizont. Fiul meu, Jimmy, care are acum patru ani, merită să trăiască într-o lume mai bună. Iar în timp ce îl ţin în braţe înainte de a merge la somn în noaptea de Crăciun, îmi doresc să îi pot fi un tată mai bun. Însă pe moment viaţa mea aparţine serviciului DSS. DSS-ul nu e o carieră, e un ordin monastic. Nu există niciodată suficient loc pentru altceva sau altcineva.

Zilele de muncă de doisprezece ore se lungesc până la paisprezece sau, uneori, şaisprezece ore. Când ajung acasă, încerc să elimin stresul, însă telefonul STU-III aflat chiar lângă pat îmi reaminteşte constant că *ceva* oribil se va întâmpla cu siguranţă. Ajung în punctul în care iau telefonul obişnuit al familiei şi îl aşez pe pernă, comutat pe vibraţii. Pagerul şi telefonul meu se află mereu în apropiere. Am devenit un prizonier al tehnologiei moderne de comunicare.

Anul Nou vine şi trece fără nicio informaţie legată de locaţia posibilă a lui Yousef. Agenţii mei abordează problema din toate unghiurile, utilizează fiecare sursă. Aflăm că Bin Laden a compartimentat structura organizaţională a Al Qaeda până la punctul în care celule multiple dezvoltă simultan planuri de atac. Fenomenul cu care ne confruntăm nu e cel al unui dragon terorist care creşte în Afganistan, ci al unei hidre cu mai multe capete. Putem să eliminăm o celulă, însă altele deja conspiră. Altele sunt gata să execute atacuri noi. Cum poate cineva să lupte împotriva unui duşman atât de descentralizat? Chiar dacă îl ucidem pe Bin Laden, adepţii săi credincioşi îşi au deja ordinele de urmat.

Urmează să fim loviţi din nou. Nu văd cum am putea să evităm acest lucru, cu excepţia producerii unui miracol care ne va permite să identificăm fiecare celulă operaţională. Acest lucru ar constitui un veritabil glonţ magic. În lumea reală, astfel de minuni pur şi simplu nu există.

treizeci şi trei
ECUAŢIE LETALĂ

Timpul plus oportunităţile au ca rezultat victime. Aceasta este ecuaţia cu care ne confruntăm în acest moment. Cu cât îi acordăm mai mult timp lui Yousef, cu atât creşte numărul oportunităţilor de a lansa un atac. Sincer vorbind, cu toţi agenţii mobilizaţi împotriva lui în Lumea Întunecată, mă mir că nu s-a dat la fund şi nu s-a ascuns. În schimb, a dat dovadă de o agresivitate extremă. Avem o bănuială puternică referitoare la implicarea sa în atacul asupra zborului 434. A face acest lucru într-un moment în care aproape oricare alt terorist ar fi atacat nişte ţinte la sol e semnătura cuiva care fie are o încredere completă în abilităţile sale, fie a unei persoane de o neglijenţă totală. Studiindu-i trecutul, nu pare a fi tipul neglijent. E un bărbat cu o minte cumpănită şi logică. Undeva, pe drumul vieţii sale, a devenit şi el un jihadist devotat. A obţinut o diplomă de inginerie în domeniul circuitelor electrice de la o universitate din Marea Britanie, şi înainte de a părăsi lumea legalităţii şi a se îndrepta către o viaţă de terorist internaţional, el a lucrat pentru guvernul Kuweitului ca inginer de telecomunicaţii.

Avem de-a face cu o minte formidabilă. Din fericire, el tinde să se înconjure cu infractori a căror capacitate cerebrală lasă mult de dorit. Acest lucru a devenit evident în 1993, când unul dintre compatrioţii săi care a luat parte la atacul de la WTC s-a întors la biroul de închirieri Ryder şi a încercat să recupereze suma de 400 de dolari plătită în avans pentru vehicul. Un agent operativ inteligent nu face o astfel de greşeală de amator. Ramzi e un jucător relativ nou al Lumii Întunecate. E priceput, însă dacă avem noroc, va comite o greşeală şi vom pune mâna pe el.

Avem noroc – aproximativ. La începutul lunii ianuarie, merg ca de obicei la muncă pentru a descoperi că lumea din spatele uriaşei uşi albastre fusese cuprinsă de un haos complet.

— Ce se întâmplă? îl întreb pe Stick Stewart când intru.

— Fred, poliţia filipineză aproape l-a prins pe Yousef în dimineaţa asta.

Sunt cuprins de entuziasm şi am o senzaţie de uşurare. După care îmi dau seama că Stick a spus *aproape*.

— Povesteşte-mi.

— Locuia într-un apartament din Manila. Apartamentul a luat foc noaptea trecută. Au venit poliţiştii şi brigada de pompieri. Când au intrat înăuntru, au descoperit o fabrică de bombe. Pe când investigau scena, unul dintre băieţii lui Yousef a revenit, aparent pentru a lua ceva din apartament.

— Cine e tipul?

— Nu-l cunoaştem. Îşi spune Ahmed Saeed. Nu e numele său real. Poliţia filipineză îl ţine acum la o bază militară din afara Manilei. Îl interoghează, dar nu vorbeşte încă.

Nu va fi deloc plăcut pentru prizonier. Filipinezii nu sunt recunoscuţi pentru comportamentul lor manierat pe durata interogărilor. Tehnicile lor specifice includ arderea scrotului deţinutului cu ţigări aprinse.

— Roagă-i pe filipinezi să trimită o listă cu ceea ce au recuperat din apartament, îi cer eu.

Stick aprobă din cap şi îmi înmânează o telegramă de la ambasada noastră din Manila.

— Iată lista lor preliminară. Urmează să primim informaţii suplimentare. Au o echipă de genişti care face acum inventarul. Nu o să-ţi vină să crezi.

Mă aşez la birou şi atunc o privire pe listă. Ceea ce văd seamănă cu inventarul unui laborator dintr-o facultate de chimie care s-a specializat în terorism. Sticle de nitroglicerină erau depozitate peste eprubete cu acid sulfuric, triclorat de sodiu, amoniac, benzină, nitrat de argint şi nitrobenzol. Cu siguranţă că nu artificii construiau cu toate aceste substanţe.

Triclorat de sodiu? Nu e aceasta substanţa utilizată la producerea bombelor cu gaz toxic în Primul Război Mondial? Plănuiau ei să folosească arme chimice la următorul lor atac?

Lista continuă. Pahare şi fierbătoare de laborator, precum şi tot felul de echipamente de cercetare ştiinţifică fuseseră instalate în acest apartament. Stick are dreptate. Autorităţile filipineze au nimerit într-o fabrică de explozibili. Iar cantitatea recuperată din fiecare substanţă – uneori galoane întregi – îmi spune că teroriştii fie urmau să construiască un dispozitiv exploziv impresionant, fie Yousef planifica să producă nenumărate bombe de dimensiuni mai mici.

Yousef şi compatrioţii săi conspiratori au părăsit apartamentul în timp ce soseau autorităţile. În graba lor de a scăpa, Yousef a făcut o greşeală uriaşă. Şi-a lăsat laptopul în apartament. Fişierele sunt codate, însă asta nu îi

va opri pe filipinezi, sau pe noi, să obţinem accesul la ele. E doar o chestiune de timp.

Mai târziu în cursul zilei primim informaţii noi. Yousef era pe cale să lanseze o tentativă de asasinat împotriva Papei. Sanctitatea Sa şi-a programat să viziteze Manila la mijlocul lunii. Poliţia filipineză a găsit hărţi detaliate cu rutele convoiului său prin oraş. După ce poliţia l-a arestat pe Saeed, acestuia i-a scăpat faptul că vânau doi diavoli – Statele Unite şi Papa.

Ramzi Yousef plănuise să îl ucidă pe Papă. Există un simbol mai mare decât acesta în lumea creştină? Yousef ar fi putut să aprindă scânteia unui război religios.

Ce se întâmplă dacă acesta e doar vârful aisbergului? Din ceea ce am citit în transcrierile colonelului, lovirea simultană de ţinte multiple reprezintă un obiectiv operaţional al acestor noi războinici ai Jihadului. Al Qaeda e atât de compartimentată, încât Yousef însuşi ar putea să nu fie conştient de faptul că nu e decât un simplu pion în cadrul unei operaţiuni mai ample. Există alte celule care activează în altă parte a lumii pentru a lovi lideri catolici, cum ar fi episcopi şi cardinali? Nu putem şti, însă trebuie să avertizăm Vaticanul.

După tentativa de asasinat asupra Papei Ioan Paul al II-lea din anii ’80, Vaticanul a cerut serviciului DSS să plaseze acolo un agent. Ani de zile, serviciul nostru a ajutat Vaticanul să planifice şi să execute proceduri de securitate pentru Papă prin intermediul agentului nostru de la faţa locului.

Ce se întâmplă în situaţia în care ţintele sunt constituite din cardinali? Trebuie şi ei avertizaţi. Pentru moment, cam asta e tot ceea ce putem face.

Ajung la noi alte informaţii. Codurile şi parolele de securitate ale laptopului au fost sparte. Hard disk-ul e plin de numere şi orare de zbor ale curselor aeriene. Există referiri la atacuri asupra instalaţiilor nucleare ale Statelor Unite. Există totodată planuri operaţionale. Cel mai însemnat e numit OPLAN BOJINKA.

Atacul asupra Papei nu e decât o simplă diversiune. În mai puţin de o săptămână, celula lui Yousef plănuieşte să se folosească de haosul pe care o asasinare reuşită l-ar crea pentru a plasa bombe în nu mai puţin de unsprezece avioane de pasageri care se îndreaptă către Statele Unite din diferite locaţii ale Asiei de Sud-Est. Fiecare bombă va fi plasată sub scaune, ascunsă în vestele de salvare – exact acelaşi mod de operare utilizat în incidentul din cadrul zborului 434. Utilizând ceasuri digitale Casio pe post

de dispozitive de detonare, toate cele unsprezece bombe ar urma să explodeze simultan.

Mii de oameni ar fi pierit, iar daunele provocate companiilor aeriene de pasageri ar fi fost incalculabile.

În cele din urmă, zborul 434 a fost un test.

Transmitem repede vestea că ne confruntăm cu o ameninţare de proporţii uriaşe, una cu care America nu s-a mai confruntat niciodată. Ceea ce Yousef încearcă să provoace e nici mai mult nici mai puţin decât un război total. În cazul în care operaţiunea Bojinka se desfăşoară deja, agenţii noştri DSS din teren ocupă poziţii în diferite locaţii, din Singapore până în Tokio pentru a monitoriza procedurile de securitate şi pentru a evalua potenţiale ameninţări. În acelaşi timp, trimitem unul dintre agenţii noştri la Manila. Avem nevoie de oameni suplimentari acolo, la faţa locului, care să îi susţină pe filipinezi.

Unde a plecat Yousef? A părăsit clădirea în care se afla apartamentul său şi nu a mai fost zărit de atunci. În ciuda greşelii sale, el a reuşit să scape autorităţilor. În cazul în care comportamentul său din trecut constituie un indiciu, el se va refugia în altă parte şi va începe imediat să plănuiască alte atacuri. Capacităţile noastre operative, informaţionale şi de spionaj se iau la întrecere cu priceperea sa de a recruta agenţi operativi şi de a construi bombe. Nu sunt sigur că putem câştiga această cursă.

Zilele trec. Primim mai multe informaţii din Filipine. Grupul lui Yousef a plasat de fapt o mică bombă într-un mall din Cebu. Din descrierea atacului, acesta pare să fi fost un alt test.

Filipinezii obţin unele detalii suplimentare despre complotul de a-l ucide pe Papă. Din nou, planul lui Yousef a fost extrem de simplu şi de elegant. El urma să construiască un dispozitiv explozibil improvizat, ataşat de un agent operativ sinucigaş deghizat în preot. Yousef ştia că un astfel de camuflaj ar fi ajutat agentul sinucigaş să se apropie de Papă suficient de mult pentru a-l ucide.

Saeed nu a rupt încă tăcerea. Filipinezii probabil că îi trag o bătaie soră cu moartea chiar acum, însă el rezistă. E loial lui Yousef.

Acesta nu e un lucru surprinzător. Toate informaţiile pe care le cunoaştem despre el sugerează că posedă un magnetism personal remarcabil. Oamenii gravitează în jurul său. E un lider natural care nu are probleme cu recrutarea de soldaţi pentru prima linie atunci când are nevoie de dânşii.

În următoarele zile primim mai multe veşti. Sunt prelevate din apartament amprentele lui Yousef, confirmând faptul că s-a aflat acolo. Poliţiştii care s-au deplasat la faţa locului l-au zărit de asemenea pe stradă. Dacă Saeed nu ar fi încercat să fugă, probabil că ar fi pus mâna pe Yousef. Însă, în graba lor de a-l fugări pe Saeed pe străzi, ei şi-au pierdut conştiinţa situaţională şi Yousef a dispărut în noapte.

O listă minuţioasă cu tot ceea ce au găsit în apartament include o descriere completă a celor doisprezece paşapoarte false ascunse într-un perete despărţitor, precum şi un inventar cuprinzător al tuturor compuşilor chimici folosiţi, scoşi la iveală de echipa de genişti.

Am trimis în Manila mai mulţi agenţi din Washington, de la alte agenţii. Filipinezii au dat peste nişte informaţii valoroase. Au nevoie de susţinere şi trebuie să intrăm în acel computer al lui Yousef pentru a descoperi ce informaţii se mai află pe hard disk şi pe cele patru dischete descoperite acolo. Dacă Papa a fost stadiul I, iar avioanele de pasageri stadiul II, unde se încadrează atacul asupra obiectivelor noastre nucleare? Şi cine e Saeed? Care e rolul său? Avem nevoie rapid de răspunsuri.

În încercarea de a înţelege situaţia curentă din biroul nostru de pe Virginia Avenue, tragem concluzia că Yousef trebuie să îşi dea seama că Operaţiunea Bojinka a fost compromisă, în mare parte din cauza capturării laptopului său. Va încerca el să continue planul în ciuda impedimentelor? E greu de crezut. E mult prea deştept şi precaut pentru a face asta. Acestea fiind spuse, în cazul în care modul de operare din trecut rămâne valabil, el nu se va linişti, ci se va adapta. Asta nu poate să însemne decât un singur lucru: că el e acolo, în libertate, în afara razei noastre de acţiune, plănuind ceva nou. Şi că, în acest moment, conduce cursa.

treizeci şi patru

BANII SCHIMBĂ TOTUL

Februarie, 1995
Chevy Chase, Maryland

Zăpada începe să cadă iar. Radioul nostru local, WTOP, continuă să ne avertizeze că vom fi cu siguranţă loviţi de o adevărată furtună de zăpadă la acest sfârşit de săptămână. Deja s-a depus pe sol un strat considerabil de gheaţă şi zăpadă îngheţată de la furtuna care a trecut prin zonă zilele trecute. Îmbrăcat bine, cu mănuşi, căciulă şi jacheta Barbour Beaufort, înlătur zăpada de pe stradă.

Nu mă deranjează această corvoadă. Îmi oferă timp să gândesc, iar exerciţiul fizic în aer liber e înviorător. Am petrecut prea mult timp la birou în iarna asta. În calitate de Asistent Director a diviziei, deţin mai multă autoritate şi mai multă pricepere în modelarea echipei noastre, însă aceste avantaje m-au costat timp departe de munca din teren. E o muncă de care îmi este dor. Dacă o să urc mai sus în ierarhia de comandă, voi deveni un simplu administrator. Acest scenariu nu mă atrage prea mult.

Curăţ strada şi încep să dau la o parte zăpada din faţa intrării. Lopata se izbeşte de un strat de gheaţă pe care trebuie să îl sparg. Odată ce am terminat aici, urmează să petrec în sfârşit ceva timp alături de Jimmy. Am pus la cale o luptă cu bulgări de zăpadă imediat ce ajunge furtuna în oraş. El şi soţia mea sunt sus la etaj acum, aşteptând acest lucru. Am părăsit vechea casă din Bethesda nu cu multă vreme în urmă şi ne-am mutat la periferie. Am cumpărat această casă pe strada Chestnut, din cartierul Chevy Chase în speranţa că familia noastră va continua să crească. Trebuie să muncim amândoi să ne permitem acest lucru – salariul meu de la stat nu-mi dă de ales.

Asta înseamnă că Jimmy petrece foarte mult timp la centrul de zi, iar de fiecare dată când îl las acolo în drum spre serviciu, nu pot să nu mă simt chinuit de sentimente de vinovăţie. Tatăl meu a fost proprietarul unei benzinării şi s-a aventurat în domeniul imobiliar. A muncit mai mult decât oricare altă persoană pe care am întâlnit-o vreodată, însă s-a asigurat mereu că face destui bani pentru ca mama să stea acasă şi să ne crească.

Copiii şi serviciul DSS nu prea merg împreună, iar Sharon şi cu mine ştiam acest lucru la începutul înrolării mele în cadrul serviciului. Viaţa unui agent îl lipseşte de tată pe copilul său, care creşte în mare parte din timp fără părintele său alături. Am decis să încercăm totuşi să avem copii şi să găsim o soluţie. Am găsit, însă Jimmy primeşte mai puţin decât primeam eu de la tatăl meu.

Tyler Beauregard se avântă în curtea din faţă. Răsuflarea ei e vizibilă în aerul îngheţat. Merge în cercuri în jurul meu, examinându-mi munca. A

devenit mai lentă, a îmbătrânit (la fel ca mine) şi nu ştiu câtă vreme va mai putea ţine pasul cu alergările noastre matinale. Nu vreau să mă gândesc la sfârşitul ei. Problema cu câinii e că trăieşti mai mult decât ei.

Termin treaba pe aleea din faţa intrării şi duc lopata în garaj. Înăuntru îmi scutur cizmele de zăpadă.

Sună telefonul. Doamne, cât am ajuns să urăsc ţârâitul ăsta.

Întind mâna către receptorul din bucătărie.

— Alo?

— Fred? Aici e Art Murrell.

Sunt străbătut de un val de entuziasm. Art e ofiţerul de legătură din Pakistan. E un agent de şcoală veche care nu are timp de birocraţi sau de papioane.

— Trebuie să vorbim pe cealaltă linie. Detectez o undă de entuziasm în vocea sa. Se întâmplă ceva important şi nu pare a fi un alt atac.

— Bine, aşteaptă cinci minute şi sună-mă din nou. El închide. Îmi pun în priză telefonul STU-III portabil. După câteve minute, telefonul sună din nou.

— Fred?

— Da, te aud, Art.

Apăs butonul de bruiere de pe consola telefonului STU III. Linia e inundată de pocniturile şi fâsâitul zgomotului electronic.

— Gata, spune, îi transmit eu după câteva secunde.

— Fred, tocmai am primit o vizită de la cineva care spune că îl cunoaşte pe Ramzi Yousef.

În sfârşit. Un pas înainte. Nu e un alt nebun; Art e mult prea grijuliu pentru a mă deranja acasă pentru aşa ceva.

— Cât de bună e sursa?

— Miller şi Riner l-au interogat serios vreo şase ore. Sunt convinşi că spune adevărul.

Îi cunosc pe ambii agenţi. Bill Miller e un fost soldat de marină temperamental, ale cărui performanţe l-au ajutat să îşi câştige un loc în echipa serviciului DSS care îl păzeşte pe secretarul de stat. Jeff Riner e un agent tânăr pe care am ajuns să îl cunosc în timp ce lucra aici în biroul de la Washington D.C. E un băiat bun şi am încredere în judecata sa.

Art continuă:

— Tocmai mi-au înmânat raportul. Sunt pe cale să îl trimit.

În mintea mea se trag semnale de alarmă. L-am pierdut pe Yousef ultima dată când prea mulţi oameni au aflat despre vizita informatorului nostru. Am interceptat informaţii cum că Yousef era tratat într-un spital din Pakistan pentru arsuri chimice acum câteva luni. Pakistanezii nu ne-au dezvăluit niciodată acest lucru. Omul nostru are pe cineva, undeva, într-o poziţie de putere care îi protejează spatele.

— Aşteaptă, Art. Lasă-mă să mă gândesc la asta. Dacă informaţiile sunt precise, noi trebuie să reducem la minimum numărul persoanelor care ştiu de informatorul nostru. Nu putem să facem din nou informaţiile publice în cele douăzeci şi cinci de agenţii.

— Bine, trimite raportul prin canalele DSS. Cu menţiunea „Doar pentru Ochii lui Burton." Ai înţeles?

Nu aşa ar trebui să se petreacă lucrurile. Însă ultima dată când Art a respectat întocmai procedurile, prea mulţi ochi au văzut imformaţiile noastre, iar noi ne-am compromis şansa de a-l prinde pe Yousef.

Va avea Art încredere în mine? Ştiu că va avea. Gândim la fel.

— Am înţeles. Mă ocup de asta.

— Bine. Mă îndrept către birou.

Terminăm conversaţia. Îmi împachetez telefonul securizat, îmi caut servieta şi pistolul. După ce iau cheile de la maşină, mă aflu la baza scărilor şi îi spun soţiei că trebuie să merg la birou.

Jimmy apare în capul scărilor. Ochii lui sunt plini de durere. Nu pot să îmi fac griji pentru asta acum. Mă întorc către garaj, încercând să ignor sentimentul de vină care începe să îmi atace conştiinţa. Nu am de ales. Avem o şansă de a opri acest criminal în masă.

Mulţumesc lui Dumnezeu că am cumpărat un Jeep. Până în momentul în care dau cu spatele afară din garaj, zăpada începe să cadă iar din abundenţă. Drumul va fi dificil. Trec la tracţiunea integrală şi apăs pedala de acceleraţie.

Vechea mea Jetta nu ar fi rezistat acestei călătorii. Ninsoarea transformă totul într-un peisaj de basm. Ştergătoarele de pe parbriz abia dacă ţin pasul cu fulgii care cad. Bucăţi de gheaţă şi troiene de zăpadă fac ca drumul să fie aproape înşelător. Puţini oameni sunt pe stradă, deşi văd, ce-i drept, un birocrat inimos pe schiuri, cu valiza prinsă pe spate, care se îndreaptă către vreun birou din centru cu o persistenţă admirabilă.

Când ajung în cele din urmă în Foggy Bottom, mă îndrept direct către FOGHORN ca să aştept raportul. Acesta soseşte după câteva minute. Merg

cu el în biroul meu, îmi fac nişte cafea şi mă aşez pe scaun să-l citesc.

Agenţii lui Art au dreptate. Informaţiile arată bine. Sâmbătă dimineaţa, la Islamabad, ambasada a primit un telefon de la soţia panicată a unui membru al personalului care locuia în enclava diplomatică de la marginea oraşului. Un pakistanez foarte agitat a intrat cu forţa în casa ei şi a refuzat să plece. Ea avea nevoie de ajutor.

Jeff Riner şi Bill Miller au sărit în maşina SUV a ambasadei şi au gonit către casa ei. Acolo, l-au găsit pe pakistanez înăuntru, cuprins de o stare de panică generală. La început, nu au putut să obţină prea multe informaţii de la el, de vreme ce era atât de nervos. După care el a scos un exemplar din publicaţia *Newsweek*, i-a arătat lui Bill şi Jeff o copie a articolului despre Ramzi Yousef care îi includea fotografia. În timp ce arăta către fotografie, el le-a spus celor doi agenţi că îl ştia pe Yousef şi că ştie unde stătea acesta în Islamabad.

De ce s-a prezentat la casa unui membru al personalului american şi nu la ambasadă?

Bill şi Jeff l-au întrebat acest lucru. El le-a spus că îi era frică să nu fie depistat în cazul în care s-ar fi dus la ambasadă.

Asta înseamnă că ambasada noastră se află sub supraveghere? Probabil.

Pakistanezul ştia că locuinţa pe care o alesese aparţinea unui diplomat american pentru că a condus prin cartier cu Ramzi Yousef, în cautarea unor potenţiale ţinte.

Prin urmare, Yousef a rămas consecvent modului său de operare. În loc să se liniştească şi să dispară după ce operaţiunea Bojinka a fost compromisă, Ramzi îşi planifica deja următoarea operaţiune. Călătoria prin enclava diplomatică a constituit primul pas în construirea profilului următoarei sale ţinte.

Informatorul nostru ne spune că a fost iniţial captivat de Yousef la prima lor întâlnire. Yousef a început să îl pregătească ca parte a planului său de a construi o nouă celulă în Pakistan. Informatorul s-a dovedit a fi o alegere neinspirată. Când Ramzi l-a luat în Thailanda şi i-a ordonat să execute atacuri asupra avioanelor de pasageri, informatorul nu a fost capabil să facă acest lucru. Şi-a mascat reticenţa prin scuze plauzibile, pretextând că măsurile de securitate au fost prea meticuloase pe durata zborurilor. Yousef a părut să fie înţelegător şi nu a dat vina pe el pentru eşec.

Bărbatul nostru şi-a dat seama că nu era un criminal. De fapt, el are o familie – o soţie şi un copil. Informatorul nostru dorea să iasă din această

situaţie dificilă. Cu toate acestea, odată ce ai intrat în celula lui Yousef, nu există scăpare. Îi rămâi fidel până la moarte.

El a auzit de programul de recompense pentru Justiţie şi a hotărât că acesta îi oferea singura soluţie la necazurile sale.

Jeff şi Bill şi-au deghizat informatorul şi l-au ascuns pe bancheta din spate a maşinii. După ce l-au acoperit cu o pătură, au condus înapoi la ambasadă şi au vorbit cu el toată după-amiaza. Detaliile culese de la informator se potrivesc în mare parte cu ceea ce au descoperit poliţiştii filipinezi în apartamentul din Manila.

Pentru două milioane de dolari şi permisiunea de a părăsi Pakistanul, informatorul ne va conduce la Ramzi Yousef.

Dacă e vorba de salvarea de vieţi omeneşti, acesta e un târg extrem de avantajos. Problema e cum reuşim să ducem la capăt această operaţiune?

treizeci şi cinci

RUNDA FINALĂ ÎN PAKISTAN

Termin de citit raportul lui Art. Îl sun la telefonul STU-III din biroul său şi îi cer ca de acum înainte să evite documentele scrise. Cu cât aceste informaţii ajung pe hârtie, cu atât e mai mare probabilitatea să ratăm şi această şansă. Ne vom mişca rapid, cu siguranţă, însă vom comunica doar prin intermediul telefonului securizat.

Art e de acord cu mine. Ceea ce urmează să facem e riscant. Evitarea canalelor de comunicare oficiale şi tăinuirea acestei operaţiuni astfel încât doar o mână de oameni să ştie despre ea va stârni cu siguranţă furia altor persoane. Totuşi, sunt pregătit să înfrunt această situaţie. Am învăţat cu multă vreme în urmă că e mai bine să acţionezi şi să fii mustrat după decât să ceri permisiune şi să nu ai niciodată o şansă.

Vom avea nevoie de două echipe, cea a lui Art în Pakistan şi un grup cheie de persoane în Washington. Art îi va folosi pe Jeff Riner şi Bill Miller ca agenţi principali, însă ştiu totodată că vom avea nevoie de ajutor din partea pakistanezilor. Această operaţiune va fi foarte periculoasă.

Dar să începem cu începutul. De cine avem nevoie aici, în Washington D.C.? Voi apela doar la oameni pe care îi cunosc personal şi în care am încredere. Dau primul telefon lui John Lipka, şeful JTTF din Washington D.C.

În ciuda furtunii, John vine la biroul DSS după ce îi spun că pregătim o operaţiune importantă. După ce îl informez, el se gândeşte la pasul pe care ar trebui să îl facem în continuare.

— Avem nevoie de John O'Neil, îmi spune el.

O'Neil e o legendă în domeniul antiterorismului. Un bărbat dependent de muncă, cu rezultate deosebite într-un mediu plin de astfel de oameni pasionaţi, el încă se deosebeşte de ceilalţi prin faptul că e un agent FBI de care poţi fi sigur că va proceda corect. Nu se joacă de-a politica, nu raţionalizează justiţia. Nu vrea decât să oprească teroriştii şi să salveze vieţi. E şeful diviziei de antiterorism a FBI-ului.

Împreună, John Lipka şi cu mine conducem prin furtună către clădirea Hoover. Holurile sunt pustii, după cum sunt aproape toate birourile. Însă când ajungem la biroul lui John, îl găsim pe acesta muncind de zor. Nici măcar nu a fost nevoie să îl sunăm dinainte. John are reputaţia de a se afla *mereu* la birou.

Eu şi John Lipka ne expunem împreună planul. Când terminăm, vedem că O'Neil e convins de reuşită.

— Sună bine, să-i dăm drumul.

Sunt necesare câteva zile pentru a pregăti terenul în Pakistan. Informatorul ne oferă la început informaţii care se contrazic între ele, trimiţându-ne agenţii pe piste moarte pentru a confirma cele spuse. În cele din urmă, oamenii lui Art reuşesc să identifice locaţia exactă în care se află Yousef. Stă într-un hotel numit Su Casa Guesthouse.

Îi dau lui Art undă verde să-şi asambleze echipa. În timp ce se pregăteşte să ia hotelul cu asalt, noi trebuie să îi oferim sprijin. Avem nevoie de ajutorul pakistanezilor.

John O'Neil, John Lipka şi cu mine discutăm acest aspect. Nu există decât un singur pakistanez în care avem încredere: generalul Rahman Malik, unul dintre conducătorii superiori ai Serviciului Federal de Investigaţii. Îl sunăm, iar el se alătură micului nostru cerc de conspiratori. El îi va alege personal pe cei mai buni dintre agenţii săi pentru această misiune.

Suntem gata. Pentru a coordona operaţiunea, O'Neil, Lipka şi cu mine ne întâlnim târziu în seara de marţi la *Special Intelligence Operations Center*. Nu e nimeni prin preajmă. Nu ne aflăm decât noi în cameră, stând în faţa a trei ecrane mari, înconjuraţi de birouri goale şi de telefoane foarte silenţioase. Locul e atât de tăcut, încât ne simţim de parcă ne-am afla în interiorul unui submarin.

Am reuşit să ţinem această operaţiune sub control, ceea ce e o realizare în sine. O'Neil l-a informat pe unul dintre agenţii FBI, însă informaţia nu a circulat mai departe în cadrul Biroului. În ce mă priveşte, l-am adus pe superiorul meu, Al Bigler. După Beirut I, trupul lui Al a fost găsit printre dărâmături. Echipele de intervenţie au crezut că murise şi l-au aruncat peste celelalte cadavre. Un poliţist libanez care îl cunoştea s-a întâmplat să treacă pe lângă morţi şi l-a recunoscut pe Al. Cei doi erau prieteni; când poliţistul şi-a dat seama că Al încă respira, l-a dus la un spital şi i-a salvat viaţa. Al ni se va alătura în cadrul operaţiunii din această seară. Nu vrea să piardă această ocazie; are nişte conturi de reglat.

Înainte de a putea apăsa pe trăgaci şi ordona captura, O'Neil încearcă să trimită un agent FBI la faţa locului. Din nefericire, în momentul de faţă nu există niciunul în Pakistan. După unele verificări, aflăm că cel mai apropiat agent se află la Bangkok. O'Neil îi ordonă să ia următorul avion către Islamabad, însă nu va ajunge acolo la timp pentru a participa la operaţiune.

Al Bigler intră val-vârtej în cameră.

— Cum stă treaba?

— Tocmai luăm legătura cu Art, îi spun.

El îşi găseşte locul, înclinându-se peste un birou gol. Stabilesc contactul cu Art pe linia securizată. Îl pun pe difuzor.

— Bine, Fred, cum vrei să procedăm? întreabă Art prin pocniturile şi fâsâielile de pe telefon.

Mă uit împrejur în cameră. Fiecare dintre noi ştim ce se va întâmpla dacă această operaţiune nu se sfârşeşte cu bine. Dacă pierdem un agent, dacă bărbatul pe care îl prindem nu este Ramzi Yousef, dacă pakistanezii ne pun beţe în roate – ni se va urca toată lumea în cap. Dumnezeu să te ferească de un birocrat înfuriat. Ne riscăm locul de muncă. Şi pensiile.

Sincer să fiu, nu îmi pasă de carieră. Nu am una, cu adevărat. Ambiţiile mele nu au în vedere căţărarea pe piramida puterii din Departament. Cei de acolo sunt concentraţi pe câştigarea acestui război de a cărui existenţă puţini sunt conştienţi. După World Trade Center, antiterorismul rămâne pe

ultimele locuri ale listei noastre de priorităţi naţionale. Poate acesta e motivul pentru care nu îmi pasă de titlul pus înaintea numelui meu sau de câtă putere pot acumula. Aceste lucruri nu înseamnă nimic când vieţi umane sunt zilnic în pericol. Tot ceea ce vreau să fac e să duc războiul în casa unor indivizi precum Yousef, pentru ca un număr mai mare dintre compatrioţii mei să nu îşi afle sfârşitul prăbuşindu-se în gol de la aproape 9 500 de metri. Iar dacă nu ne ocupăm noi de asta, cine o va face?

Asta e dilema. Cine?

Noi o vom face. Privind în cameră văd oameni buni, la fel de dedicaţi ca mine, dacă nu chiar mai dedicaţi. Noi suntem veteranii, bărbaţii care au dus toată viaţa lor această campanie împotriva terorismului. John O’Neil şi-a făcut destui duşmani în cadrul propriei birocraţii prin comportamentul său corect. Şi-a dat viaţa pentru această luptă, la fel cum au făcut-o Al şi John Lipka. Poate că Dragonii Negri au dreptate. Noi suntem zeloţi. Însă tabăra noastră are şi ea nevoie de zeloţi.

— Suntem gata? întreb grupul.

Oamenii dau din cap. Privesc telefonul securizat:

— Care e starea curentă, Art?

Vocea susurată, distorsionată de computer, a lui Art răspunde:

— Fred, ţinta e la hotel. Echipa mea e gata să se pună în mişcare.

E vremea să acţionăm.

— Trimite echipa.

— Am înţeles, Fred. Aşteaptă o secundă.

Art e la ambasadă, unde va rămâne în timpul operaţiunii. El va păstra contactul radio cu Bill şi Jeff în fiecare moment şi va fi legătura noastră cu echipa.

Chipul lui O’Neil e sumbru. Tensiunea din biroul SIOC atinge cote uriaşe. Am demarat operaţiunea.

— Art, îi spun eu moale, dacă nu e el, ne-am fript.

— Păi, ştii vorba aia: Succesul are o mie de părinţi, însă eşecul e un orfan.

Adaugă:

— Băieţii sunt pe drum.

În timp ce aşteptăm, îl întreb pe Art:

— Cum plănuieşti să scoţi afară din Pakistan informatorul şi familia acestuia?

Îmi dă un raport scurt. Planul e temeinic, Art a făcut o treabă bună, iar eu ştiu că informatorul va fi în siguranţă.

— Fred, toată lumea e pe poziţie. Suntem gata.

Inspir adânc şi spun o rugăciune. Te rog, Doamne, fă să fie acesta Yousef. Ajută-ne să scăpăm lumea de acest ucigaş.

— Intraţi, ordon eu.

— Nu te aud, Fred.

— Intraţi! Intraţi!

De data asta a auzit.

— Recepţionat. Aşteaptă. Prin radio, Art dă ordinul.

Minutele trec. Îl pot auzi pe Art respirând în telefon, însă nu e rostit niciun cuvânt.

Imaginaţia mea vede echipa ISI pakistaneză intrând val-vârtej în hotel cu Bill şi Jeff. Aceşti agenţi ISI sunt cei mai buni şi mai de încredere din Islamabad. Cel puţin, sper că sunt.

În fundal, la zece mii de mile depărtare, aud radioul lui Art ţiuind. Prin conexiunea telefonică deschisă, radioul se aude ca vocea profesorului lui Charlie Brown.

— Ce s-a întâmplat? Dă, Doamne, să-mi fie oamenii în siguranţă.

Vocea lui Art îmi întrerupe rugăciunea. Se aude limpede precum cristalul:

— Fred! Fred!

— Te aud, Art.

— L-am prins. Repet, l-am prins.

— Eşti sigur că e Yousef? Art îl roagă pe Bill Miller să confirme că bărbatul pe care l-au prins e într-adevăr maestrul terorist.

— Afirmativ.

— Fred, Ramzi Yousef e al nostru.

treizeci şi şase

LILLYBROOK

Bethesda, Maryland
Noiembrie 1995

— Bună, tată, cum te simţi? Nu e nevoie să pun întrebarea asta. Tatăl meu a pierdut atât de mult în greutate, încât pare a se topi văzând cu ochii. În timp ce îşi încheie fermoarul gecii de iarnă, îi pot vedea tricoul atârnând ca pe un cadru pentru sperietorile de ciori. E livid şi ştiu că nu mai are mult de trăit.

— Mă simt bine. Şchiopătează până la maşină. Cu blândeţe, îl ajut, ţinându-i braţul.

— Mulţumesc, Fred, şopteşte el.

Îl duc la maşină şi îl instalez pe scaunul din faţă. Jimmy e în spate, prins cu centura de siguranţă.

— Bunicule! exclamă el.

— Hei, tigrule, răspunde tata. Mă întorc spre scaunul şoferului. Pentru un moment, mă opresc şi privesc strada. Asta e casa pe care tata şi mama au cumpărat-o pe când eu eram doar un copil. Am fost crescut aici. Acesta e vechiul meu cartier, iar vederea priveliştii în aceste împrejurări aproape că mă face să-mi pierd controlul de sine.

Trec la volan şi pornesc motorul.

— Frumoasă maşina asta nouă, spune tata.

E un BMW Seria 5. Am renunţat la tracţiunea pe patru roţi pentru un alt sedan anul acesta.

Bag maşina în viteză şi ne depărtăm de ţinuturile copilăriei mele. Trecem pe lângă strada pe care a locuit familia lui Joe Alon. El a fost omorât de agenţii operativi ai grupului terorist Septembrie Negru în curtea din faţa casei. Singura diferenţă după toţi aceşti ani e că arborele pe care ucigaşii l-au folosit pentru a se ascunde a dispărut de mult. Cei de la FBI l-au scos din rădăcini şi l-au luat cu ei în 1973. Probă de caz. Desigur, copacul a dispărut.

O tăcere blândă se aşterne. Jimmy se mulţumeşte să-i aştepte pe adulţi să spună ceva. Tata se uită lung pe fereastră. Aceasta e şi casa lui. El a rămas în zona capitalei de când s-a întors din război. A fost fiul unui miner şi a lucrat el însuşi la mină înainte de război, şi încă o vreme după ce a revenit de la Nürnberg şi de la procesele criminalilor de război la paza cărora a ajutat.

Faptul de a fi fost un miner cu origini modeste nu l-a demoralizat niciodată şi a purtat acest titlu ca pe o medalie de onoare atunci când a primit invitaţii la seratele politice. Acest lucru s-a întâmplat des pe vremea

când eram cu toţii mai tineri. M-a mirat mereu acest lucru. Nu a fost un om bogat, niciunul puternic. Însă a fost respectat.

Odată, a mers la un eveniment de la Casa Albă. Un snob ţeapăn a pornit o conversaţie cu el şi l-a întrebat:

— Cu ce te ocupi?

Tata nu îi suferea pe snobi.

— Lucrez în industria cărbunelui.

— Ai propria ta companie?

— Nu. Obişnuiam să dau la lopată.

Snobul s-a îndepărtat.

Mulţumită tatălui meu, am avut parte de o copilărie extraordinară. El mi-a făcut cunoştinţă cu preşedinţii. I-am strâns mâna lui Joe Louis [49]. Tata mi-a dat odată o fotografie cu autograf a preşedintelui JFK pe care acesta o semnase pentru mine. E una dintre cele mai valoroase posesiuni ale mele şi probabil unul dintre motivele pentru care l-am admirat pe preşedintele Kennedy atât de mult.

Pe vremea când obişnuiam să scotocesc în fişetele cu vechituri, am citit dosarul asasinării de nenumărate ori. În cadrul raportului, am descoperit că Serviciul Secret dezvăluise un lucru interesant. Când Lee Harvey Oswald a fost concediat din cadrul marinei, el a fost atât de supărat, încât a trimis o scrisoare de ameninţare Secretarului Marinei Militare. Cine era Secretar al Marinei Militare la acea vreme? John Connally. În Dallas, în acea zi din luna noiembrie 1963, Connally era guvernator de Texas şi stătea lângă şofer în maşina Lincoln Continental a preşedintelui. Unul dintre curentele de opinie din cadrul Serviciului Secret a fost convins că Oswald nu încercase să-l ucidă pe Kennedy, ci pe Connally, pentru a se răzbuna. El a greşit ţinta şi a împuşcat persoana nepotrivită. Nu ştiu dacă asta e ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Numai Oswald ne-ar putea spune. Însă am rămas mereu nedumerit de faptul că această informaţie nu a ajuns niciodată în Raportul Warren [50].

Ajungem la sediul echipei de intervenţie. Atât tata, cât şi eu privim lung pe geam, pierduţi în gânduri. Aproape că văd cum Fred Davis şi cu mine coborâm din maşina veche după o noapte lungă de muncă. Locul nu s-a schimbat prea mult.

— Tati, uite! O maşină de pompieri! strigă Jimmy fericit.

— Tatăl tău obişnuia să conducă maşina aia, îi explică tatăl meu.

Zâmbesc. Jimmy pare impresionat. Îmi dau seama că acesta e un moment special. Trei generaţii de bărbaţi Burton laolaltă e un eveniment care nu s-a întâmplat des în ultima vreme. Nu prea ne-a mai rămas timp de petrecut în trei.

— Freddy, s-a lămurit situaţia aia de la birou? Nu mai au treabă cu tine, nu-i aşa?

— Nu, tată. Nu mai au.

— Asta a fost culmea, mormăie el.

— Păi, da. Dar problema a fost rezolvată, totuşi.

După ce l-am prins pe Ramzi Yousef, vestea s-a răspândit ca fulgerul prin toate agenţiile. FBI a făcut o declaraţie publică şi şi-a asumat meritul pentru captură. Normal, acest aspect nu i-a deranjat pe cei de la serviciul DSS. Ne place să rămânem în umbră. Însă de data asta, Al s-a înfuriat. În ziua de după anunţul public, m-a trimis să ţin o conferinţă de presă cu reporterii care joacă după cum le cântă Departamentul de Stat. Am spus adevărul legat de operaţiune. Acesta a fost un succes înregistrat de programul Rewards for Justice, iar noi eram mândri de el.

Cuiva nu i-a plăcut faptul că am făcut astfel de declaraţii publice. În săptămânile care au urmat, eu am fost cu deosebire luat în vizor. Inspectoratul general al Departamentului de Stat a deschis o investigaţie asupra mea. La fel a procedat şi biroul Inspectoratului General al Departamentului de Justiţie. În loc să se bucure de succesul nostru, Inspectoratul General a vrut să ştie de ce nu am urmat procedurile adecvate. Totul a mirosit a vânătoare de vrăjitoare, iar în vreme ce FBI şi CIA au promovat agenţi şi au înmânat bonusuri financiare pentru a se felicita reciproc după prinderea lui Yousef, băieţii noştri din Islamabad nu au primit nimic. Jeff şi Bill nu au primit nici măcar o scrisoare de mulţumire.

Acest lucru m-a indignat şi am scuturat bine copacul până au primit în cele din urmă ceea ce meritau.

— S-a terminat investigaţia? întreabă tatăl meu.

De vreme ce majoritatea acestor evenimente s-au desfăşurat în public, eu am avut încredere în tata şi i-am spus ce se petrecea în interiorul biroului. Cineva situat cu mult mai sus decât mine pe scara ierarhică a fost extrem de lezat de operaţiunea mea. Cu toate acestea, ei au pierdut din vedere rezultatul acţiunii. Curăţasem străzile de un criminal – un criminal care se pregătea să ne vâneze diplomaţii din Pakistan. Acest adevăr a însemnat prea puţin pentru hârţogarul aflat în spatele vânătorii de vrăjitoare.

Singurul lucru de care i-a păsat a fost procesul, amabilităţile birocratice care în Lumea Întunecată compromit operaţiuni şi ucid oameni.

Îl privesc pe tatăl meu în ochi. Îi pot mirosi apa de colonie Old Spice şi îmi aduc aminte de copilărie. El mirosea mereu a Old Spice şi a ţigări Lucky Strike.

— Da, tată. Investigaţia a luat sfârşit. Nu s-a ales nimic de ea. Totul e în regulă.

— Eşti sigur? întreabă el temător.

— Da, şi întrerup contactul vizual pentru a urmări drumul. Sincer să fiu, cred că ceilalţi agenţi din birou au fost mai supăraţi decât mine în privinţa asta.

— Păi, asta demonstrează că îţi sunt loiali. Tata bagă mâna în buzunarul gecii şi scoate o şapcă albastră cu însemnele serviciului DSS. O desface şi îşi acoperă părul tuns scurt. Sunt emoţionat de acest gest.

Ajungem la un alt semafor. Trebuie să-l las pe Jimmy la centrul de zi. Voi întârzia la serviciu. Nu îmi pot aduce aminte ultima dată când s-a întâmplat acest lucru. Îmi dau seama că nu prea îmi pasă.

— Freddy, acel Yousef nu a fost diferit de naziştii pe care i-am păzit la Nürnberg. Nu am înţeles niciodată ce anume i-a determinat să facă acele lucruri. Aceşti terorişti sunt la fel.

Îmi întorc privirile către tata. Îi văd mândria din ochi. Odinioară i-a păzit pe cei mai mari criminali din istoria omenirii. Am moştenit acest simţ al mâniei morale, credinţa sa în frumuseţea dreptăţii. Cei zece ani petrecuţi în Lumea Întunecată nu mi-au zdruncinat această credinţă şi nu o vor face niciodată. Am avut un profesor excelent.

— Mulţumesc, tată, e tot ceea ce reuşesc să spun.

Am văzut multe nuanţe de gri, prea multe, în cariera mea. Însă mi-am păstrat ideile în care cred. În final, nu a fost atât de greu. La urma urmei, albul şi negrul sunt cele care definesc griul dintre ele.

Ajungem la clinică. Astăzi tatăl meu începe chemoterapia. Diagnosticul e cancer la plămâni. Doctorii îi dau trei luni.

— Freddy, vreau să fiu incinerat.

Nu.

Nu vreau să aud asta. Nu pot să fac faţă. Vreau să scap de acest verdict tulburător. Şi nu voi pierde bătălia. Nu când e vorba de tatăl meu.

Nu pot spune nimic. Nu am încredere în mine. El pune o mână pe braţul meu pentru a mă linişti în timp ce parchez BMW-ul.

— E un pârâiaş care curge prin Lillybrook.

Face o pauză. Lillybrook a fost tabăra minei din West Virginia unde el a crescut pe durata Crizei.

— Curge printr-o vale mică. Obişnuiam să ne jucăm acolo când eram copii şi nu aveam nimic. Nimic.

Mi-a mai zis de acest loc.

— Să arunci cenuşa mea acolo.

Mă forţez să-mi întorc capul. Mă uitasem în oglinda retrovizoare, studiindu-l pe Jimmy, ştiind că nu există scăpare din faţa acestor cuvinte. Însă acum trebuie să dau dovadă de bărbăţia la care tatăl meu se aşteaptă din partea mea.

Îl privesc în faţă. Ochii noştri se întâlnesc. Arată deja atât de istovit, de epuizat de această boală devastatoare.

— Bine, tată.

— Mulţumesc, fiule.

În martie, Jimmy şi cu mine onorăm împreună această promisiune sacră.

epilog

FRĂŢIA INSIGNEI

Primăvara 2004
Silver Spring, Maryland

Un vânt blând tempereează căldura acestei după-amiezi limpezi de primăvară. Mă plimb printre copaci umbroşi şi flori parfumate. Pajiştea bine tunsă e moale sub picioare.

— Hei, amice. Mi-a fost dor de tine.

Propria mea voce e purtată de vânt. Nu prea mai trec pe acasă, doar de trei-patru ori pe an, cu treburi. Însă de fiecare dată când vin, trec şi pe aici.

Pe la mormântul lui Fred Davis. Îngenunchez şi culeg florile veştejite împrăştiate în jurul pietrei de la capul său, gândindu-mă la nopţile petrecute în vechea casă de la Brant Place, nopţi care mi-au liniştit şi mi-au salvat

sufletul. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. La propriu. Cel mai apropiat prieten al meu e mort de aproape un deceniu.

A fost cel mai bun dintre noi. Şi nu e zi în care să nu mă gândesc la el.

Smulg câteva buruieni proaspăt crescute şi le arunc în grămada de flori moarte pe care am adunat-o.

Faptul că mă aflu aici mă trimite cu gândul la zilele mele ca poliţist. Acest cimitir face parte din vechea viaţă. Obişnuiam să conduc o maşină de patrulare către Viginia Avenue, chiar pe lângă cimitir, aproape în fiecare seară.

Iar apoi au fost zilele petrecute în echipa de intervenţie. Până recent, acelea au fost cele mai fericite zile din viaţa mea. Cred că acesta e motivul pentru care eu şi Fred am fost atât de apropiaţi. Viaţa a devenit mult mai complexă ulterior. Am înotat într-o mare a haosului şi am încercat doar să ne păstrăm capul deasupra valurilor pentru a nu ne scufunda. Ca poliţist, ca pilot şi ca agent, fericirea personală e mereu subordonată datoriei.

Nu mi-am dat seama decât mai târziu cât de mare e sacrificiul. Când Fred mi-a arătat în cele din urmă acest lucru, am fost răvăşit de durere. Apoi eliberat.

Telefonul a sunat într-o dimineaţă din iarna anului 1996. Am crezut că sunt agenţii de la FOGHORN cu o altă urgenţă. S-a dovedit a fi Kenny Burchell, un vechi prieten din echipa de intervenţie.

Mi-a spus că Fred Davis era mort. Îmi amintesc că am ţinut receptorul în mână, incapabil să scot un cuvânt, incapabil să mă mişc. Am trecut prin atât de multe probleme, încât ele au devenit o rutină pentru mine. Pur şi simplu treceam pe pilot automat şi făceam ceea ce trebuia făcut.

Nu şi de data asta. Tocmai vorbisem cu Fred înainte cu vreo câteva zile. Tânăra sa soţie era însărcinată cu primul lor copil. Ne-am minunat de faptul că în curând urma să fim amândoi părinţi. Soţia mea era şi ea însărcinată. Am trecut prin atât de multe împreună de-a lungul anilor, încât a avea această experienţă în tandem părea să fie o evoluţie firească.

— Ai fi fost un tată grozav, Fred. Curăţ câteva frunze aduse de vânt. Vreau ca mormântul lui Fred să arate imaculat înainte de a pleca. Le voi arăta şi altora că acest bărbat nu a fost uitat.

Maşina lui Fred a derapat pe o bucată de gheaţă în timp ce el era în drum spre casă, cu o noapte înainte ca eu să primesc telefonul lui Kenny. Maşina sa intrase într-un stâlp. A fost dus la Suburban Hospital, unde a trecut încet dincolo.

Îmi amintesc că m-am dus la spital. Ştiam că pot intra în sala de urgenţe, îmi arătam insigna şi puteam să-i văd trupul. Puteam să-mi iau la revedere. Am rămas în parcare şi nu am putut ieşi din maşină. Nu am putut nici măcar să ating mânerul portierei. În final, am rămas pe scaun la volan şi am plâns.

Am fost întotdeauna un bărbat reţinut. Îmi temperez emoţiile cu ajutorul raţiunii de fiecare dată când sunt în stare să o fac. Nu am fost niciodată genul de individ exteriorizat, sufletul petrecerii. Sunt tăcut şi mă strecor prin lume, simţindu-mă confortabil în umbrele ei. Fred a fost prietenul meu.

A fost prietenul meu. Vom fi mereu legaţi unul de celălalt prin frăţia insignei. Nu am încetat niciodată să-i simt lipsa.

Înmormântarea a fost chinuitoare. Am purtat un costum Joseph Banks cu o bandă neagră peste insignă. Am pus-o la gât, ca pe o medalie Sf. Christopher. Au fost prezenţi sute de poliţişti. Elicopterele de la Park Police au survolat zona în formaţie tipică pentru astfel de întâmplări nefericite. Au cântat cimpoaiele, şi tot ce am putut să fac a fost s-o privesc pe văduvă şi să mă întreb de ce s-a întâmplat acest lucru.

Fred nu a avut niciodată şansa de a se bucura de familia pe care şi-a dorit-o întotdeauna. Eu am fost cel norocos dintre noi doi, însă pentru mine familia nu a putut fi pe primul loc. Întreaga mea viaţă a fost dedicată profesiei. Am început să număr toate zilele de naştere ale celor dragi la care nu am fost prezent, toate zilele de Crăciun pe care le-am petrecut peste hotare sau în New York. Au existat perioade în care am fost plecat luni de zile cu echipele de pază şi protecţie şi nimeni – nici măcar tata – nu ştia unde eram. Când am făcut suma, am constatat că ratasem câteva dintre cele mai importante momente din viaţa fiului nostru.

Nu aşa am fost crescut. Mi-am sacrificat timpul pe care trebuia să-l dedic fiului meu pentru binele general.

Totul a devenit insuportabil. Soarta l-a răpit pe Fred familiei sale. Eu mi-am irosit timpul pe care trebuia să-l petrec cu familia. Am fost atât de ocupat să duc lupta cea dreaptă, încercând să salvez vieţi, încât mi-am pierdut propria viaţă. Ea a încetat să mai fie a mea. Şi mi-am dat seama că nu doream ca fiul meu să aibă un străin ca tată. Sau o văduvă ca mamă.

Era vremea să predau ştafeta colegilor mai tineri din DSS. În 1997, am primit oferta de a lucra pentru agenţia *Strategic Forecasting*, mai bine cunoscută sub acronimul STRATFOR. Era ocazia de care aveam nevoie pentru a mă salva pe mine însumi şi, totodată, de a-mi salva propria familie. Am părăsit DSS fără niciun regret.

Sau, mă rog, cu puţine regrete. Aş vrea să fi tăiat mai multe nume de pe lista din carneţelul meu. Însă jocul nu e încă terminat.

M-am rupt de rădăcinile copilăriei şi mi-am mutat domiciliul în Austin. La STRATFOR, am cizelat tehnicile de contrasupraveghere şi am ajutat directorii generali de companie şi corporaţiile să construiască planuri de securitate, atât în ţară, cât şi peste hotare. În acelaşi timp, încă mai lucrez în Lumea Întunecată. STRATFOR a fost numită „CIA din umbră”, vestită pentru predicţiile sale legate de evenimentele internaţionale. Fac parte din echipa de antiterorism din cadrul companiei. Noi monitorizăm ameninţările de peste hotare, le analizăm, apoi raportăm rezultatele clienţilor noştri.

Noua viaţă din Texas mi-a revitalizat viaţa de familie. Soţia mea nu a mai fost nevoită să muncească. Programul meu de lucru a fost mai scurt şi nu a mai fost nevoie să dispar cu săptămânile. Aveam o slujbă mult mai normală. Nu mai făceam parte dintr-un ordin aproape monastic, cu toate acele cerinţe la care eram supus.

A fost nevoie de moartea lui Fred Davis pentru a-mi da seama ce trebuia să fac cu propria mea viaţă. Într-un fel, această eliberare a fost ultimul său dar pentru mine. De când ne-am mutat în Austin, familia constituie noua mea viaţă.

Fred a fost mereu cel către care m-am întors când presiunea a devenit prea intensă. El mă liniştea, mă făcea să râd. Mă simţeam energizat de fiecare dată când eram împreună. Nu i-am mulţumit niciodată. Nu ştiam cum. Nu ne-am exprimat niciodată prea bine emoţiile. Am pretins că suntem prea duri pentru asta.

Întind mâna către piatra sa de mormânt şi îmi trec degetele peste literele inscripţionate pe ea, înlăturând muşchii crescuţi peste cuvinte.

„Copiii noştri ar fi trebuit să se poată juca împreună, prietene.”

Acum am trei: pe Jimmy şi pe cele două fetiţe ale mele. Fred şi cu mine i-am fi putut chinui pe băieţii care voiau să iasă cu fetele noastre la plimbare. Ar fi fost amuzant. Un poliţist şi un agent secret care sperie de moarte vreun Romeo de şaisprezece ani. Fetelor le-ar fi displăcut enorm lucru ăsta. Însă s-ar fi întors devreme acasă.

Umbrele se lungesc. E timpul să plec. Mă ridic şi încep să mă îndepărtez.

Nu. Nu de data asta. Mă opresc şi mă întorc.

„Mulţumesc, Fred. Aş fi vrut doar ca tu să nu mori pentru ca eu să am parte de o a doua şansă.”

În ziua următoare, iau metroul de la hotel până la Pentagon City, cu intenţia de a vizita biroul STRATFOR de pe strada K înainte de a pleca către noua mea casă.

În schimb, mă trezesc că port o conversaţie cu un veteran al celui de-al Doilea Război Mondial. I-am observat şapca de veteran şi am început să discutăm despre atacurile-surpriză.

— Îţi zic, remarcă el, nu credeam că vom mai fi fraieriţi încă o dată.

Din punctul meu de vedere, era inevitabil. 11 septembrie 2001 nu a reprezentat un semnal de trezire pentru mine. A fost doar unul de reamintire.

— Se va întâmpla din nou, răspund eu.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu putem avea mereu dreptate.

Aproape că îi spun mai multe, cum ar fi că războiul dintre agenţii continuă, în ciuda încercării de a le unifica sub egida *Department of Homeland Security*. Evenimentele de la 11 septembrie au determinat multe schimbări pozitive, cum ar fi bugete mai mari pentru serviciile de spionaj şi mai mulţi agenţi şi resurse folosite în cadrul investigaţiilor. Însă au creat totodată mai multe straturi ale birocraţiei, mai multe reguli şi proceduri pe care toată lumea trebuie să le urmeze. Zilele nonconformiştilor care improvizează din mers s-au sfârşit.

Pe vremea mea, am început cu un număr de trei agenţi lupta împotriva unei ameninţări teroriste. Lumea era teritoriul nostru şi nu deţineam niciun manual de reguli. Dormeam aşa cum ne aşterneam şi făceam tot ce puteam pentru a limita măcelul. Duceam lipsă de resurse, fonduri şi tehnologie, însă aveam cu adevărat şansa de a face ceva important. Agenţii din ziua de azi nu pot face ceea ce făceam noi. Ei sunt îngrădiţi de prea multe restricţii, de prea multe manuale de urmat, de prea mulţi şefi pe care trebuie să-i facă fericiţi. Le lipseşte libertatea şi flexibilitatea de care ne bucuram noi. Mă gândesc că dacă rămâneam în serviciul DSS, aş fi fost sufocat de atmosfera din ziua de azi.

— Cred că ai dreptate cu privire la atacurile majore. Cum ar fi Pearl Harbor şi 11 septembrie, îmi spune veteranul cu amărăciune.

— Păi, sunt o mulţime de locuri în care sistemul se poate destabiliza. Când se întâmplă acest lucru, noi avem de suferit.

Înainte de 11 septembrie, se depuneau eforturi pentru a repara acele fisuri, însă mai rămâne multă muncă de făcut. Împărtăşirea informaţiilor

este încă o problemă, iar agenţiile locale de apărare a legii, care alcătuiesc prima linie în războiul contra terorismului, încă nu primesc datele de care au nevoie. Ele nu dispun de acces liber la majoritatea acestor date. Încă ne lipsesc resursele umane de tip HUMINT în zona Lăzii cu Nisip. Coordonarea dintre agenţii rămâne superficială, chiar şi pe durata crizelor. Politica se amestecă în orice, în special după acel fiasco din Irak, cel cu privire la armele de distrugere în masă.

Acestea fiind spuse, băieţii buni sunt cei care formează apărarea acum. FBI a făcut o treabă bună perturbând celulele operaţionale de aici, din Statele Unite. Au existat unele succese notabile de când au căzut turnurile. Peste hotare, ne-am descurcat mai puţin bine. Londra, Madrid, Indonezia – toate îmi reamintesc că mai avem încă multe de făcut.

— Păi, atunci poate că e un lucru bun. Poate că ţara asta are nevoie de câte o lovitură o dată la câţiva ani.

Comentariul veteranului mă surprinde.

— De ce? întreb.

— Suntem un popor adâncit într-o mulţumire de sine şi avem o memorie scurtă. Pearl Harbor, 11 septembrie – au fost într-adevăr încercări pentru ţară. Ne-au făcut să ne trezim şi să ne dăm seama de pericolele reale cu care ne confruntam.

— Poate, spun eu. Ideea că uciderea americanilor ar putea fi o binecuvântare deghizată e o anatemă pentru mine. Mi-am petrecut întreaga viaţă adultă încercând să previn astfel de evenimente.

În acelaşi timp, mi-am dat seama că veteranul are totuşi o anumită dreptate. Oamenii obişnuiţi din New York, Washington D.C., Chicago şi din alte oraşe mari sunt mai conştienţi decât oricând de ameninţarea pe care o reprezintă terorismul. În aceste locuri, clădirile de birouri dispun acum de planuri de evacuare, truse de prim-ajutor şi organizează exerciţii pentru situaţii dezastruoase. Companiile au pregătit planuri pentru scenarii cu scopul de a-şi susţine continuitatea operaţiunilor în caz că sediile lor sunt ţinta unui atac. La bordul avioanelor, pasagerii au dezvoltat o conştiinţă situaţională mai bună, iar atacurile au fost împiedicate datorită acestui lucru. În general, suntem mult mai adaptaţi la pericolele care pândesc în Lumea Întunecată decât eram eu în cadrul serviciului DSS.

Înainte să-mi dau seama, am ajuns în staţia Cimitirul Naţional Arlington. Veteranul se străduie să se ridice în picioare, îşi apucă bastonul şi

îşi ia la revedere. În timp ce coboară, nu mă pot abţine să nu mă gândesc la tatăl meu.

Sub un impuls de moment, mă ridic brusc în picioare şi ies pe uşile metroului înainte ca acestea să se închidă. În câteva minute, mă plimb printre rândurile dese de cruci. Eroi. Veterani. Ei sunt o dovadă a sacrificiului pe care l-au oferit acestei naţiuni. În jurul meu, o adunare a veteranilor Celei mai Mari Generaţii[51] îşi omagiază prietenii pierduţi. Trec pe lângă un bătrân care stă în genunchi, rugându-se în faţa unei cruci.

Ziua e caldă. Briza de ieri a trecut. Liniştea din aer conferă o seninătate acestor scene pline de durere.

Dintr-odată, am o tresărire. Am văzut cumva un nume pe care îl cunosc?

Mă întorc şi merg pe linia de marcaj. Şocat, îmi dau seama că mă aflu în faţa mormântului ambasadorului Arnold Raphael.

16 martie 1943.

17 august 1988.

A murit în avionul PAK-1 al preşedintelui Zia.

Oare familia sa cunoaşte motivul?

Şi ce se poate spune despre familia generalului Wasson?

Aceşti oameni merită să ştie adevărul. Şi doar noi, cei care am fost în teren în 1988, îl cunoaştem.

Acum, când nu mai lucrez în serviciul DSS, pot să mărturisesc acest adevăr. Pot să spun ceea ce ştiu. Le datorez acest lucru familiilor victimelor.

Perioada petrecută în Lumea Întunecată a avut mereu legătură cu victimele. Dreptatea e o compensaţie slabă pentru traumele şi pierderile provocate, însă e cel mai bun lucru pe care îl putem face noi, muritorii. Mi-am continuat drumul şi lupta multă vreme după ce m-aş fi putut opri, motivat de această dorinţă.

În timp ce părăsesc cimitirul Arlington, îmi duc mâna sub braţ. Nu mai port teaca la umăr, însă în buzunar se află carneţelul meu. Lista mea. Numele din aceste pagini sunt repere ale călătoriei care a devenit viaţa mea. Anumite nume au fost tăiate. Cei care le poartă se află acum în închisori de maximă securitate, morţi de bătrâneţe sau căzuţi pradă violenţei altora. Abu Nidal este ultimul dintre cei cu această soartă, asasinat de foştii săi aliaţi din Irak chiar înainte de invazia militară.

Însă alte nume rămân valabile. Mugniyah, Hasan Izz-al Din şi alţii răspândesc încă moartea şi violenţa. Deşi nu mai sunt un agent guvernamental, activez încă în domeniu, mulţumită agenţiei STRATFOR.

Am propriile mele resurse umane HUMINT din Beirut şi până în Bagdad, din Bogota şi până în Bolivia. Privesc. Ascult. Nu uit. În schimb, caut răspunsuri în colţurile întunecate ale lumii. Dosarele se adună, iar pistele reci se încălzesc din nou. O, da. Vor fi tăiate mai multe nume de pe această listă înainte să ies din joc.

Puteţi fi siguri de asta.

nota autorului

La scurtă vreme după ce această carte a intrat în tipar, în februarie 2008, Imad Mugniyah a murit într-un atentat cu o maşină-capcană în Damasc, Siria, după ce avusese o întrevedere cu oficialii serviciului de informaţii sirian. Hezbollah susţine că Israelul ar fi de vină pentru respectivul asasinat. Asemenea Prinţului Roşu şi asemenea lui Abu Nidal înaintea lui, norocul lui Mugniyah s-a terminat, în sfârşit.

mulţumiri

Această carte povesteşte perioada de formare a unui agent de contraterorism din Statele Unite. V-am condus prin lumea înfierbântată a conflictelor internaţionale: asasinate şi atentate eşuate, vieţi salvate şi pierdute, din perspectiva cuiva aflat în arenă, pe când eram cu mult depăşiţi de situaţie şi existau unii care îşi dădeau seama de acest dezavantaj. Un agent secret înţelept mi-a spus odată că nu există o decizie operaţională perfectă; trebuie să te adaptezi la consecinţele sale negative. Cât de adevărat. La o evaluare retrospectivă, care e întotdeauna perfectă, există anumite decizii din trecut pe care aş vrea din toată inima să le revizuiesc, însă în mijlocul nuanţelor de gri în care operam, de vreme ce ameninţările apăreau într-un ritm mai rapid faţă de cel în care eram capabili să

reacţionăm, noi nu aveam altă soluţie decât să facem tot ceea ce ne stătea în putinţă pe moment, fiind conştienţi de faptul că unele dintre deciziile noastre se puteau transforma în greşeli.

Investigarea actelor teroriste, în special a ameninţărilor neclare, nu e niciodată o treabă uşoară. Unele atacuri sunt simple, altele extrem de complexe. Cele care implică agenţii străine de spionaj sunt cele mai complicate din cauza fuzionării a două nuanţe de gri din lumea neguroasă a agenţilor secreţi şi a teroriştilor, o combinaţie destul de urâtă, una în care crimele pot scăpa nepedepsite. Niciun om nu trece prin viaţă, sau printr-un proiect de carte, fără să aibă în spate un sprijin considerabil. Cred că eu am avut nevoie de un astfel de sprijin în mai mare măsură decât majoritatea oamenilor. Sunt în mod sincer recunoscător celor care au crezut în acest proiect. Jim Hornfischer, agentul meu literar, a conceput viziunea şi mi-a organizat echipa. Lui Will Murphy, de la Random House, îi datorez mii de mulţumiri pentru faptul de a fi crezut în mine, o datorie pe care nu i-o voi putea plăti niciodată. Lea Beresford de la Random House mi-a fost, de asemenea, de mare ajutor. Uneori, nu poţi mulţumi îndeajuns cuiva care evită să fie în centrul atenţiei, însă munceşte din greu pentru a se achita de sarcină. John Bruning, Jr. e cel care a monitorizat întregul proces, a fixat direcţia şi a dat tonul. E un patriot care dă cu adevărat dovadă de caracter şi de onoare. Cei dintre voi care au fii trebuie să-şi dorească ca aceştia să crească şi să fie ca John. Oricare ar fi succesul acestei iniţiative, el i se va datora în întregime lui. Eu îmi asum responsabilitatea eventualului eşec.

Angajatorul meu curent, compania Stratfor, www.stratfor.com, este cea mai bună agenţie de spionaj privată din lume. Dr. George şi Meredith Friedman, fondatorii vizionari ai Stratfor, se străduiesc să fie de o onestitate brutală şi nu le e frică să admită că vina le aparţine atunci când greşesc. Această însuşire e destul de rară în cele mai multe agenţii de spionaj. Majoritatea agenţilor secreţi îşi îngroapă secretele; la Stratfor, eşecurile nu sunt acoperite. Cititorii noştri sunt mult prea deştepţi pentru a accepta erori. Analiştii, scriitorii şi personalul de sprijin din cadrul Stratfor sunt cei mai buni dintr-o branşă unică de specialişti. Ei ne ajută să ne descurcăm excelent zi de zi. Ţin să mulţumesc personal lui Don Kuykendall, Scott „Stick” Stewart, Anya Alfano, Mike Parks şi Susan Copeland.

În arena contraterorismului, doresc să-i mulţumesc lui Brad Bryson, John Mullen, Scott „Stick” Stewart, Mike Parks, Bill Armor, Ron Reams, Scott Tripp, Peter Bergin, lui Clark Dittmer din ultima parte a vieţii sale,

Frank Rodman, Bernard Johnson, Larry Daniele, Mike Posillico, John Taylor, Bob O'Bannon, Bobby Noll, Chuck Hunter, Nicholas Smith Jr., şi Fred „Razor" Piry. Nu a existat niciun lucru pe care să nu-l putem face, oricând sau oriunde, în ciuda scepticilor.

Simt o recunoştinţă aparte pentru agentul special Steve Gleason. El m-a învăţat tot ceea ce ştiu despre investigaţiile de contraterorism. Nu a existat niciodată un bărbat mai dedicat şi mai onorabil care să lupte cu greutăţile şi pentru dreptate. Îţi rămân dator, prietene.

Tatăl meu, William Harrison Burton, m-a învăţat întrajutorarea, modestia şi blândeţea. Mi-e dor de tine, tată. Mamei mele, Helen, şi surorii mele, Kelli: vă mulţumesc pentru că aţi fost mereu alături de mine. Jimmy, Katie şi Maddie, copiii mei: credeţi în voi şi străduiţi-vă să lăsaţi o urmă în lume, pentru că aţi făcut-o în lumea mea. Urmaţi-vă chemarea. Sharon, soţia mea: fără dragostea, răbdarea şi înţelegerea ta, aş fi eşuat. Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze în continuare vieţile.

Fred Burton
Austin, Texas

cuprins

PARTEA A III-A
OBOSIT DE RĂZBOI

Notes

[←1]

Unknown Subject of an Investigation = Subiect necunoscut al unei investigaţii.

[←2]

Mama (eng.).

[←3]

Drug Enforcement Administration – agenţie din cadrul Departamentului de Justiţie, responsabilă de împiedicarea traficului de droguri pe teritoriul SUA.

[←4]

Locaţie prestabilită, utilizată de spioni pentru schimburile clandestine de informaţii, astfel încât să poată evita întâlnirea directă.

[←5]

Referinţă la criza ostaticilor din Iran. Între 4 noiembrie 1979 şi 20 ianuarie 1981, 66 de diplomaţi americani au fost ţinuţi ostatici după ce un grup de soldaţi islamici au capturat ambasada SUA, sprijinind astfel revoluţia iraniană.

[←6]

Judith Martin (n. 1938), cunoscută mai bine sub pseudonimul de *Miss Manners*, este o jurnalistă şi autoare americană, recunoscută ca autoritate în domeniul bunelor maniere.

[←7]

Paul Revere (1735-1818), patriot american, celebru pentru goana sa călare în miez de noapte pentru a-i avertiza pe coloniştii din Lexington de sosirea trupelor britanice.

[←8]

Grup studenţesc activist, cu o orientare radicală de stânga înfiinţat în 1969.

[←9]

Forţele Armate Revoluţionare din Columbia – organizaţie columbiană de gherilă, de orientare marxistă, care păstrează legături strânse cu Partidul Comunist Columbian şi capii

traficanţilor de droguri.

[←10]

Calea Strălucitoare (*Sendero Luminoso*) este partidul comunist din Peru. Organizaţi ca luptători de gherilă, militanţii săi luptă pentru o dictatură a proletariatului şi sunt recunoscuţi pentru violenţa extremă a actelor lor. Începând din 1992, după arestarea liderului Abimael Guzmán, organizaţia are o activitate sporadică.

[←11]

Amtrak = National Railroad Passenger Corporation este o companie de transport feroviar înfiinţată în 1971, aflată în proprietatea guvernului american.

[←12]

HUMINT, abrevierea silabică pentru HUMan INTelligence.

[←13]

Autostrada de centură a Washingtonului.

[←14]

Foggy Bottom, în traducere aproximativă „fundătura neguroasă”, este porecla sub care este cunoscut Departamentul de Stat al SUA.

[←15]

Trans World Airlines – fostă companie aeriană americană care opera zboruri cu precădere în Europa şi în Orientul Mijlociu. A fost cumpărată în 2001 de American Airlines.

[←16]

Federal Aviation Administration (Administraţia Federală pentru Aviaţie), agenţie din cadrul Departamentului de Transport al SUA responsabilă cu reglementarea transportului civil înspre şi dinspre teritoriul Statelor Unite.

[←17]

Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc (eng.).

[←18]

Brigada Berlinului = garnizoană militară americană din Berlinul de Vest, stabilită aici după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial.

[←19]

Dispozitiv explozibil utilizat în atacurile teroriste, trimis printr-un serviciu poştal şi conceput cu intenţia de a răni sau de a ucide destinatarul scrisorii.

[←20]

John F. Kennedy, fost preşedinte american, asasinat în 1963.

[←21]

Importantă bază militară americană din Carolina de Nord.

[←22]

Silver Star (eng.) – cea mai importantă medalie acordată militarilor americani pentru merite deosebite în luptă.

[←23]

Purple Heart (eng.) – decoraţie militară acordată în numele preşedintelui american celor care au fost răniţi sau ucişi în timpul unor confruntări armate.

[←24]

Departament of Defence (eng.) – Departamentul Apărării.

[←25]

Nume folosit de regulă pentru a desemna forţele aeriene ale Germaniei.

[←26]

Deep South, statele din sud-estul SUA.

[←27]

DIA – Agenţia de Informaţii a Apărării.

[←28]

JSOC – Comandamentul pentru Operaţiuni Speciale.

[←29]

Sub numele de Contras sunt cunoscute grupările rebele din Nicaragua, care, începând cu 1979, au luptat împotriva guvernului de stânga, având susţinerea Statelor Unite.

[←30]

William Bradford Bishop (n. 1 august 1936) este un fost ofiţer de spionaj american, care a scăpat autorităţilor după ce şi-a ucis cinci dintre membrii familiei în 1976.

[←31]

Lizzie Borden (1860-1927) a fost acuzată de uciderea tatălui şi a mamei sale vitrege în 1892, în Massachusetts. Deşi a fost achitată, mulţi continuă să o considere vinovată pentru crimele respective.

[←32]

Două personaje din filme americane aflate la antipozi: Frank Serpico, un fost poliţist american care, într-o perioadă de explozie a criminalităţii pe străzi, şi-a păstrat integritatea, iar sergentul Schultz, un personaj caricatural din serialul *Hogan's Heroes*.

[←33]

În original, Lebanese Armed Revolutionary Faction (LARF).

[←34]

NYPD = Departamentul de Poliţie din New York.

[←35]

Explozive Ordnance Disposal = dezamorsarea dispozitivelor explozive.

[←36]

George Armstrong Custer (1839-1876), ofiţer în Armata Statelor Unite şi comandant de cavalerie în timpul Războiului Civil şi al războaielor cu amerindienii.

[←37]

Personaj din filmul *Naşul*.

[←38]

În Statele Unite, drepturile Miranda sunt oferite de poliţie suspecţilor atunci când aceştia sunt arestaţi.

[←39]

Seabee – membru al unuia dintre batalioanele de construcţie din Marina Statelor Unite, care ridică baze aviatice şi alte clădiri la ţărm.

[←40]

MICE. Money, Ideology, Compromise, Ego. În engleză, acronimul dă naştere unui joc de cuvinte, MICE însemnând literal „şoareci”, dar reprezintă în acelaşi timp motivele pentru care cineva alege o carieră de spion.

[←41]

Organizaţia de Securitate Externă.

[←42]

Partea mobilă a ampenajului orizontal la un avion, situată în spatele acestuia şi care îi controlează înclinaţia faţă de pământ pe durata zborului. (*n. red.*)

[←43]

Din ianuarie 1986 denumirea KHAD s-a schimbat în WAD. (*n. red.*)

[←44]

Broadway Joe este porecla fostului jucător american de fotbal Joseph Namath, numit Joe Namath de autor, mai înainte (*n. red.*).

[←45]

Zgomot alb: un zgomot produs de un stimul care conţine toate frecvenţele de vibraţie audibile şi care e un bun agent de mişcare (*n. red.*).

[←46]

Grup de schimb – un grup de studenţi intraţi într-un program de schimb de experienţă cu alţi studenţi. De regulă, un student dintr-o ţară ocupă locul altuia din altă ţară, inclusiv în familie (*n. red.*).

[←47]

Catch-22 – roman istoric, satiric, scris de către autorul american Joseph Heller şi publicat prima oară în 1961.

[←48]

Falafel – Năut măcinat, modelat în formă de bile şi prăjit cu mirodenii şi seminţe de susan. Tip de sendviş umplut cu un astfel de amestec.

[←49]

Louis, Joe (Joseph Louis Barrow, 1914-1981), boxer american profesionist.

[←50]

Raportul de 888 de pagini redactat şi făcut public pe 24 septembrie 1964 de către Comisia Warren, întrunită pe 29 noiembrie 1963 pentru a investiga asasinarea preşedintelui John F. Kennedy.

[←51]

Greatest Generation este un termen derivat de la titlul unei cărţi de succes scrise de Tom Brokaw: generaţia care a luptat în al Doilea Război Mondial, iar mulţi dintre membrii ei au luptat şi în Războiul Corean, după care s-au dus să reconstruiască industriile lumii.